

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

The Christmas Wish

"Filled with unforgettable charm and delight!"

—ROBYN CARR *for The Color of Love*

A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The Christmas Wish

SHARON
SALA

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

Bölüm 15

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Sonsöz](#)

[*Somebody to Love*'dan alıntı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Arka](#)

[Kapak](#)

Önsöz

Wade Montgomery, Bridgette Knox'un büyüdüğü evi satın aldığı günden beri, bir gün onu karısı olarak eve geri getirme hayalleri kuruyordu. Ancak zamanla, onun hayalleriyle kendi hayallerinin örtüşmediğini fark etmeye başladı.

Wade kendini hiçbir zaman bir oyuncu olarak görmemişti ama hiçbir zaman bir kaybeden olarak da düşünmemişti. Yine de son altı ay içinde Bridgette egosunu, onunla bir ilişki kurma umutlarını ve Blessings'e geri dönme kararını yerle bir etmişti. Dub amcasına Truesdale'in Yem ve Tohum dükkânını işleteceğine dair söz vermemiş olsaydı, çoktan ellerini havaya kaldırıp işi bırakmış olabilirdi.

Bu sabah tıraşını yeni bitirmiş ve aynada kendine bakmak için duraklamıştı. Teyzesi Nola ona Thor'un koyu saçlı versiyonu demişti. Hemsworth adında Avustralyalı bir aktörden bahsettiğini biliyordu ama Wade bunu anlamamıştı. Sadece kendini gördü. Mavi gözlü ve bir yanağında gamzesi olan bir adam. Yine de Bridgette Knox'u bir buz presesine dönüştüren şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Ondan o kadar çok soğuk omuz görmüştü ki kompleks yapmaya başlamıştı. Kendini küçük bir güney kasabasında, önemseydiği tek kızın dikkatini çekmeye çalışan normal, bekâr bir adam olarak görüyordu ve Bridgette yanıyor olsa bile onun üzerine su dökeceğinden pek emin değildi.

Bridgette -tatlı Bridgette- onun felaketi olmuştu. Ona her çıkma teklif ettiğinde bir bahanesi vardı, bu yüzden sormayı bıraktı.

Belki de bunun onun tipi olmadığı için olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu. O, yetişkin hayatının en büyük başarısızlığıydı ve bu onu öldürüyordu.

Evden bir ruh hali içinde çıktı ve bu ruh hali yem dükkanına kadar onunla birlikte kaldı. Arabasını her zamanki yerine park ettiğini görünce içi burkuldu ama içinde hâlâ ölmemiş küçük bir umut tohumu vardı.

Belki bugün beni göreceği gündür.

Bridgette Knox, nam-ı diğer Birdie, onu en uzun süredir tanıyanlar için bir ikilem yaşıyordu.

Patronuna büyük bir aşk besliyordu ama bu biraz karmaşıktı. Birlikte büyümüşlerdi, ama sonra onlar daha lisedeyken taşınmış, sadece altı ay önce Blessings'e geri dönüp

çalıştığı yem ve tohum dükkanını yönetti.

Liseden mezun olduğundan beri orada muhasebecilik yapıyordu. İşini çok seviyordu ve sayılardan anlayan gergin bir genci işe aldığı ve işletme öğretmeninden övgü dolu bir tavsiye mektubu aldığı için Dub Truesdale'e karşı her zaman bir zaafı olacaktı.

Ancak Dub'ın emekliliği hepsini şaşırtmıştı ve Bridgette'in rüyalarını süsleyen ve sadece basit bir bakışla bile kalbinin çarpmasına neden olan adam artık onun patronuydu.

Her şeyi garipleştirdi.

Bazen Wade'in de kendisi için aynı şeyi hissettiğini düşünüyordu, çünkü çok arkadaş canlısı görünüyordu ve sonra kendini bundan vazgeçiriyordu çünkü Wade herkese karşı arkadaş canlısıydı.

Bu yüzden ona uzaktan hayranlık duyuyor ve duygularını sıkı sıkıya saklıyordu. Yıllardır ilgi duyduğu tek adam artık iş yerinde hesap verdiği adamdı ve ikilem devam ediyordu.

Bridgette bu sabah iş yerindeki park yerine yanaştığında kendini kötü hissediyordu. Yan kapıdan girip ofisine geçerken adımları sürükleniyordu. Eşyalarını yerleştirdi ve ekibe merhaba demek ve günün programında yeni bir şey olup olmadığına bakmak için ön tarafa gitti.

Gelen ve giden müşterilere kendini kaptırması ve mekândaki tek kadın çalışan olduğu için kendisine yapılan sataşmaları savuşturması uzun sürmedi.

Tezgâha yaslanmış, yaşlı çiftçilerden birinin karısı ve huysuz bir horoz hakkında anlattığı hikâyeyi dinliyor ve oradaki herkes gibi hikâyenin nasıl biteceğini merakla bekliyordu.

"Bütün o mahmuzlamalara ve kırbaçlamalara uzun süre katlanmadı," dedi yaşlı adam. "Isı güdümlü bir füze gibi peşinden gitti, lanet boynunu sıktı ve *bam!* Pazar yemeği için tavuk ve köfte."

Bridgette, Wade'in dükkâna girdiğini gördüğünde hâlâ gülüyordu.

Wade bir elinde arabasının anahtarları, diğer elinde kahvesiyle içeri girdi. İlk gördüğü kişi Bridgette oldu. Tezgâhın arkasında yarım düzine erkeğin arasında duruyordu, siyah dalgalı saçları kalp şeklindeki o güzel yüzünü çerçeveliyordu ve içinde bir şeyler koptu.

"Bridgette, işini bitirdiğinde lütfen ofisime gel," dedi ve uzun, kararlı adımlarla onun yanından geçti.

Gözlerini kırptırdı, müşteriyle vedalaştı ve neyin yanlış olduğunu merak ederek koridora yöneldi.

Kapı açıktı. İçeri

girdi.

"Kapıyı kapatın lütfen," dedi.

Kapıyı iterken Bridgette'in kalbi küt küt atmaya başladı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum!" Wade dedi ki. "Sen söyle!"

Kadın şaşkına dönmüştü. Wade ona hiç kızmamıştı.

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum," dedi.

Wade masasının arkasındaki sandalyeye çöktü ve sonra başını kaldırıp ona baktı.

"Ben de öyle. Benim dışımda Blessings'teki herkesle arkadaş canlısı, komik ve ilgilisin.

Büyüdüğün evi satın aldığım için mi kızgınsın yoksa benden hoşlanmıyor musun? Gerçekten bilmem gerek."

Bridgette şoktaydı. "Elbette seninle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmıyorum. Kızgın değilim ve hayır, senden nefret etmiyorum. Bu çok saçma."

Wade hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdirdi.

"O zaman sana çıkma teklif etmekten vazgeçmemi mi istiyorsun? Seni yalnız bırakmamı mı? Bilmem gerekiyor ki gördüğüm bu rüyadan kurtulabileyim ya da neyin yanlış olduğunu bulup düzeltebileyim."

Birdie'nin içi titriyordu. Sormak zorundaydı ama umut etmekten korkuyordu. "Ne rüyası?"

Wade ayağa kalktı. İşler burada karışabilirdi. "Seninle çıktığımız, aşık olduğumuz ve sonsuza dek mutlu yaşadığımız."

Birdie'nin nefesi kesildi. "Hiçbir fikrim yoktu... Hiç söylememiştin..."

Wade inanamayarak ellerini havaya kaldırdı. "Saçmalık, Bridgette. Davetlerimi kaç kez reddettin?"

Boğazında bir yumru ve midesinde gittikçe sıkılaştan bir düğüm vardı.

"Sadece arkadaşça davrandığımı sanmıştım. İncinmek istemedim... ve sen benim patronumsun. Ben asla... Bu doğru gelmedi..."

Sesi yumuşadı ve sonra iç çekti. "Arkadaşça davranıyordum çünkü ilişkiler böyle başlar. Ve Dub hâlâ buradaki herkesin patronu. Ben sadece müdür olmayı kabul eden yeğeniyim. Benim için çalışmak beni yarış dışı mı bıraktı? Çünkü seni engelleyen tek şey buysa, işimi bırakırım."

Gözleri doldu.

"Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Hayır, istifa etmeni istemiyorum. Kovuldum mu?"

"Oh, Tanrı aşkına! Hayır, kovulmadın. Ne tür bir canavar olduğumu düşünüyorsun? Benimle kişisel olarak hiçbir şey yapmak istemiyorsan, anlarım. Ama altı ay boyunca sana annenin ve aile evinin kaybının yasını tutman için zaman vereceğim. Senin işin iyi. Ben iyiyim. Sen de iyisin. Sanırım bilmem gereken tek şey... ikimizin birlikte bir geleceği olmasını hayal ederek zamanımı boşa mı harcıyorum?"

Bridgette'in elleri yumruk olmuş ve karnına yapışmıştı. Sesinin titreyeceğini biliyordu. Bu, cam ayakkabılı prensin sonunda prensese uygun ayakkabıyı bulduğu bir peri masalından fırlamış

gibiydi.

"Hayır, vaktini boşa harcamıyorsun."

Wade içini çekti, sonra da ona sarılarak aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Kahretsin, Bridgette. Seni ağlatmak istememiştim. Sana tapıyorum. Hep sevdim... neredeyse birinci sınıftan beri. Bunu düzeltmek için ne yapmam gerekiyor?"

Yukarı baktı. "Öp beni?"

O da öptü.

İki hafta sonra, Granny's Country Kitchen'da oturmuş, garsonun az önce yedikleri yemeğin biletini getirmesini bekliyorlardı. Aralarında başlaması altı ay süren şey iki hafta içinde tam anlamıyla çiçek açmıştı ve bu belli oluyordu.

Blessings'teki insanlar Wade ve Birdie-Birdie ve Wade hakkında konuşmaya başlamışlardı, ancak merhaba demek için masalarına uğradıklarında ilk soranlar Peanut ve Ruby Buttermann oldu.

"Hey! Bugünlerde ikinizi birlikte çok görüyorum. Burada benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?" Ruby sordu.

Wade sırtıttı. "Ruby... Blessings'te neler olup bittiğini her zaman önceden biliyorsun."

Ruby omuz silkti. "Bu benim hatam değil. Bir kuaför salonunda sandalyede oturmak neredeyse günah çıkarmakla aynı şey, ama sen hiçbir şey itiraf etmedin ve ben soruyorum... Sen iki misin-"

"Kızım, bırak onları," dedi Peanut ve Ruby'yi çıkışa doğru yönlendirmeye çalıştı.

"Oh, sorun değil," dedi Bridgette. "Bir 'şey' olmak için elimizden geleni yapıyoruz, ama Wade onun varlığından haberim yokmuş gibi davranmayı bırakmam için bana meydan okumadan önce değil."

Wade, "Çaresiz kalmaya başlamıştım," dedi.

Peanut karısına baktı, kendi yolculuklarını ve bugün bulundukları yere gelmek için verdikleri mücadeleyi hatırladı.

"Bu duyguyu bilirim. Ben de o yollardan geçtim. Ruby merakını giderdiğine göre artık senin yakandan düşüyoruz," dedi Peanut.

Ruby göz kırptı ve sonra gittiler.

Wade, Bridgette'in yanaklarındaki allığa baktı.

"Yani bir şey üzerinde çalışıyoruz, öyle mi?"

"Ben de öyle görüyorum," dedi Bridgette.

"O zaman bu şeyin bizim şeyimiz olması için başka ne yapabilirim?" diye sordu.

"Benimle seviş."

Wade karnına yumruk yemiş gibi hissetti. Cebinden bir avuç banknot çıkarıp masanın üzerine fırlattı ve ayağa kalktı.

Bridgette onun elini kavradı ve onu yemek odasından geçirip gecenin içine doğru çekerken sıkıca tuttu.

Bridgette emniyet kemerine uzanırken, "Benim evim mi, senin evin mi?" diye sordu.

"Benimki daha yakın," dedi.

Wade arabasını park yerinden çıkarıp şehrin diğer ucuna doğru sürdü. Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordu, senaryoyu çok iyi biliyordu ama Bridgette kalkıp ayaklarını yerden kesti.

Cherrystone Apartmanı'nın otoparkına yanaştığında, evinin birinci katta olmasına çok sevinmişti çünkü bacakları merdiven çıkamayacak kadar titriyordu.

Elinde anahtarla arabadan indi ve adamın eli sırtındayken fuayeye açılan kapının kilidini açtı.

Uzun bir koridor binanın alt katına kadar uzanıyordu ve yanındaki bir dizi merdiven ikinci kata çıkıyordu. Onun dairesi koridorun sonunda soldaki son daireydi.

Wade yürürken ona baktı ve yüzündeki sakinliğe hayret etti. Kendini yanan bir fitil gibi hissediyordu.

Evine girdiklerinde paltolarını kanepenin üzerine bıraktılar ve yatak odasına doğru ilerlediler. Wade'in şimdiye kadar tecrübe ettiği en sakin yaklaşımdı bu ve doğru hissettiriyordu.

Ama içeri girdiğinde, yatakta yanıp sönen kırmızı ışıklar da olabilirdi, çünkü gördüğü tek şey oydu - ta ki Bridgette kıyafetlerini çıkarmaya başlayana kadar ve sonra görebildiği tek şey kalbini çalan güzel kadın oldu.

Kadın yatağa geri dönerken adam soyundu ve sonra yüz yüze, yan yattılar. Elini kadının karnının üzerinden geçirdi, göğüslerinin tümseklerinden yanağının kıvrımına doğru kaydırdı, sonra eğilip onu öptü.

"Seni ne kadar sevdiğimi anlatacak kelime bulamıyorum," dedi.

Bridgette içini çekti. "O zaman göster bana. Seni arzulamaktan canım yanıyor. Benimle seviş Wade."

Ve öyle de yaptı, elleriyle ve sonra dudaklarıyla onun şeklini izledi, vücudunda nefesini kesen yerleri buldu ve parmak uçlarının altında nabzının hızla yükseldiğini hissetti. Ve sonra, toplayabildiği tüm zarafet ve kısıtlamayla, bacaklarını beline sararken içine doğru kayd - tüm kısıtlamaları ortadan kalkana kadar onu itme için itme ile karşılarken vücudunun yükselişi ve düşüşü ile zaman tuttu.

Wade daha derine, daha hızlı gitti, onu o kadar sıkı sardı ki sonunda kırıldı ve kucağında paramparça olurken onu bir adım geride bıraktı.

"Onlar "ın bir sonraki aşaması az önce gerçekleşmişti ve mükemmeldi.

Bölüm 1

Altı ay sonra

Jacksonville, Florida

On altı yaşındaki Duff Martin kayıptı ve ağabeyi Allen ile annesi Candi panik içindeydi. Yatağında uyunmamıştı, Allen'ın arabası yoktu ve Duff'ın bazı kıyafetleri de kayıp olabilirdi.

Candi histerikti.

"Aman Tanrım! Ne oldu böyle? Dün gece yüzünden mi böyle oldu? Polisi aramalıyız!"

"Ve onlara ne söyleyeceksin anne? Arabamı aldı ve kaçtı mı? Araba hırsız olarak rapor edilmesini mi istiyorsun? Babam zaten hapiste. Duff'ı da o yola göndermemize gerek yok," dedi Allen.

Candi Duff'ın yatağına oturdu, omuzları çökmüştü ve gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Hepsi benim hatam. Dün gece babanın hapse girmesi hakkında konuşmaya başladığımızda Duff çıldırdı. Onu kızdıracak ne söylediğimi hâlâ bilmiyorum."

"Babam mahkum edildiğinde o sadece altı yaşındaydı. Tüm bunların ne kadarını ona anlattınız?" Allen sordu.

Candi omuz silkti ve yüzünü sildi. "O zaman mı? Pek bir şey yoktu. Anlamak için çok küçüktü. Ve yıllar geçtikçe, ayrıntıları hiç sormadı. Sadece hırsızlık için olduğunu biliyordu."

Allen yanına oturdu ve ona hızlıca sarıldı. "Patlamadan hemen önce tam olarak ne diyordun? Hatırlıyor musun?"

Candi iç çekti. "Tanrım... Bilmiyorum. Selma Garrett'in ölüm ilanını gördüğümü söyledim, o da kim olduğunu sordu, sanırım ben de... Zack'i mücevherlerini çalmakla suçlayan kadın olduğunu söyledim. Sonra Duff'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve 'Ne mücevheri?' diye sordu."

"Evet," dedi Allen. "Ve ekledim, bunlar babam onun evinde boya yaparken kaybolan, çeyrek milyon dolardan fazla değeri olan aile yadigârlarıydı."

Candi başını salladı. "Duff'ı kızdıran bir şey vardı. Solgun ve titreyerek masadan fırladığında, sonra kafasına vurmaya ve ağlamaya başladığında bir şeylerin ters gittiğini anladım. Dün gece onunla konuşmalıydım ama beni içeri almadı. Ve şimdi de bu!"

"Ama bu onu neden üzsün ki? Bunca zaman sonra? Peki ya tüm bunlar

kaçtı mı?" Allen sordu.

Candi, "Bilmiyorum ama o gitti ve ben ona ne olabileceğinden korkuyorum," dedi.

"Paraya erişimi var mı?"

Candi'nin nefesi kesildi. "Onun üniversite fonu!"

"Çabuk anne... banka hesabını kontrol et," dedi Allen.

Candi ortak hesaplarını açtı, kontrol etti ve inledi. "Bin dolar eksik."

Allen başını salladı. "Tamam, o zaman para için Quick Stop'u soymaya gitmeyecektir. Cevap verip vermediğini görmek için onu ara."

"Evet, evet," dedi Candi ve hemen Duff'a bir mesaj gönderdi.

Allen ona sarıldı. "Tamam. Ona ulaştık. Şimdi bekleyip cevap verip vermeyeceğini görmemiz gerekiyor. Sonuç olarak on altı yaşında, yani reşit değil. Kaçırılmadı, bu yüzden polisler ona kaçak diyecek. Ve polisin olaya dahil olmasının tek yolu arabayı aldığı için suç duyurusunda bulunmamız ve ben bunu yapmayacağım. Duff'a bir şeyler oluyor. O iyi bir çocuk ve ben burada sinirlenip kötü bir şeyi daha da kötüleştirmeyeceğim."

"Haklısın," dedi Candi ve sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Ama o sadece bir çocuk ve Noel ağacını daha yeni dikmiştik ve şimdi o yok."

"Dua et anne. Onu eve götürecek bir mucize için dua et."

Duff Martin evden kaçmamıştı ama bir görevi vardı. Dün gece annesinin söylediği bir şey uzun zamandır unuttuğu bir anıyı tetiklemişti. Sonrasında tek düşünebildiği, *ya bu benim hatamsa?* Ve bundan emin olmasının tek yolu, her şeyin başladığı yere geri dönmektir.

Böylece bir çanta hazırladı ve kuzeye, Florida'dan Georgia'ya doğru yola çıktı, hayatının ilk altı yılını geçirdiği küçük Georgia kasabası Blessings'e geri döndü. Nereye gittiğini kimseye söylemedi, çünkü on altı yaşındaki zihninde bu onun çözmesi gereken bir sorundu.

Gece ikiden hemen sonra gizlice evden çıkmış, sabah beş gibi Blessings'e varmış ve hemen tek motelde bir oda tutmuştu. En temizi değildi ama internette gördüğü daha güzel yatak ve kahvaltılara harcayacak parası yoktu ve burası başını sokacak bir yerdi.

Yatağa uzandı, çok yorgundu ama uyumanın sırası değildi. Artık burada olduğuna göre, nereden başlayacağından emin değildi. Anıları vardı ama belirsizdi ve ne kadarının gerçek olduğundan emin değildi.

Yaşadıkları evi hatırlayamıyordu.

Babasının yanında çalıştığı kadının adını hatırlayamıyordu. Annesinin söylediğini duymuştu ama hikâyenin geri kalanı onu o kadar korkutmuştu ki aklına bile gelmemişti. Kesin olarak hatırlayabildiği tek şey ilkokul birinci sınıfta olduğu ve okuldan sonra ona bakıcılık yapan kadındı. Bayan Margie. Ona Bayan Margie derdi.

İlk içgüdüğü Blessings sokaklarında dolaşmaya başlamak ve neyin doğru olduğunu görmektir. Belli bir programı yoktu ama kasaba açılmaya başlar başlamaz, tatil atmosferine ve süslemelere aldırmadan Main'den aşağı doğru yola çıktı ve hatırlayabileceği evleri ve yüzleri arayarak yerleşim bölgelerinde ilk turuna başladı.

Telefonu bir mesaj sinyali verdiğinde ve mesajın kimden geldiğini gördüğünde içeri çekti. Gittiğini biliyorlardı.

Kar yağmasa bile Noel ruhu Blessings'te canlı ve iyiydi. Küçük kasaba tam anlamıyla tatil modundaydı.

Main'deki her sokak lambasından süslemeler sarkıyordu.

Devam etmekte olan bir vitrin süsleme yarışması ve en iyi Noel temasına sahip işletme için kazanılacak bir kupa ve Cumartesi günü yapılacak olan ve daha fazla kupanın kazanılacağı Noel geçit töreni vardı.

Georgia'nın bu bölgesinde kar neredeyse hiç yağmadığı için Crown Grocers, otoparkın kuzey köşesinde, Noel ağaçları sattıkları alanın yanında bir kar konisi standı kurarak kendi kar markasını getirmişti.

Bridgette işe giderken Main'den aşağı inerken mevsimin büyüsunü iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Wade'le çift olduklarından bu yana geçen aylar içinde aralarındaki tek garip an, Wade'in büyüdüğü eve geri dönmesi ve evin artık Wade'e ait olduğunu kabul etmesiydi.

Sonradan anlaşıldı ki, korktuğu kadar zor değilmiş. Kardeşi Hunt satıştan önce evi o kadar yenilemiş ve değiştirmişti ki, kısa sürede eski evi unutmuş ve sadece bugünkü halini, Wade'e ait olan evi görmüştü. Ve o evde, onun yatağında ilk kez seviştiklerinde, eski evin anıları artık gözünün önünde değildi.

Wade'le sevişmek tutkunun en iyi haliydi, ama gözlerindeki ışıltıyı ve adımlarındaki zıplamayı sağlayan şey değer verildiğini hissetmektir. Her şeyi berbat etmeye ne kadar yaklaştığını düşününce ürperdi. O artık hayatında başına gelen en iyi şeydi ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Kırmızı ışıktaki fren yaptı ve yeşilin yanmasını beklerken vitrinlerdeki süslemelere bakmak için birkaç dakikası oldu. New York'taki Bloomingdale's ya da Saks Fifth Avenue seviyesinde değillerdi ama Blessings'in en iyileriydi ve bitmiş vitrinleri görmek için sabırsızlanıyordu.

Gün serin başladı - tam elli derece, ancak öğlen saatlerinde seksenlerin ortasına kadar ısınacağına dair bir söz vardı - ve önünde ay sonu raporlarıyla dolu yoğun bir gün vardı.

Aralık ayı, Wade'in birkaç ay önce oluşturduğu yeni hediye bölümü de dahil olmak üzere yem dükkanında yoğun bir sezonun başlangıcı oldu. Satışa sunulan ürünler arasında küçük paketler halinde köpek ve kedi oyuncakları, kendilerini kovboy olarak gören yerel halk için yular ve mahmuzlar ve renkli bandannaların yanı sıra bir dizi country tarzı Noel süsleri ve Made in

Şeftali reçeli ve jölesi gibi spesiyaliteler.

Bridgette burada çalışmaktan her zaman keyif almıştı ama geçen yıl depoyu kül eden ve uzun süredir çalışanlardan birinin ölümüyle sonuçlanan yangın hepsinin yüreğini ağzına getirmişti. Sonra

Wade müdür olarak işe başladı ve havayı öyle bir değiştirdi ki mağaza eskisine neredeyse hiç benzemiyordu. Kırmızı ışık yeşile döndü ve arabasını kavşaktan geçirdi. Yem dükkanına ulaştığında, arabayı park etti ve soğuktan korunmak için aceleyle içeri girdi.

Wade, dinlenme odası için Noel kurabiyesi siparişi almak üzere Crown'a gidiyordu ama Bridgette'i düşünüyordu.

Hafta sonunu onun evinde birlikte geçirmişlerdi. Büyüdüğü ev şimdi evcilik oynadıkları yerd. Birlikte yemek yapıyorlardı. Birlikte film izledikleri. Onun yatağında, oturma odasındaki kanepede, duşta ve akıllarına geldiğinde nerede olurlarsa olsunlar sevişiyorlardı. Ama Pazar yemeğinden sonra kendi evinde yapması gereken işleri yapmak için eve gitmişti ve bu sabah yalnız uyanmak onun yokluğunu daha da belirgin hale getirmişti.

Crown otoparkına girdiğinde, günü onunla geçireceğini bildiği için işe gitmeyi dört gözle bekliyordu. Sonra otoparkın uzak tarafında Bridgette'in kardeşi Junior'ı gördü ve inerken el salladı. Junior onu gördü ve gülümsedi, ardından yeni Noel ağacı sevkiyatını boşaltmaya ve kurmaya geri döndü.

Mağazaya girdikten sonra Wade doğruca fırına yöneldi.

"Hey, Sue. Almam gereken bir Noel kurabiyesi siparişi var."

"Günaydın, Wade. Onları şimdi kutuladım," dedi ve onları almaya gitti. Mağazaya gitmeden önce ödeme yapmak için onları ön tarafa götürdü.

O geldiğinde Bridgette'in arabası her zamanki park yerindeydi. Park etti ve kurabiyelerle birlikte aceleyle dükkâna girdi, koridordan ofis bölümüne inerken müşterileri ve çalışanları selamladı, sonra ofisinin önünde durdu ve kapısının penceresinden sarkan çelenkten ona baktı. Kadın bilgisayar ekranına lazer gibi odaklanmış, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu.

Kapıyı çaldı ve içeri girdi.

"Hey, tatlım! Bu sabah seni özledim," dedi ve ardından hızlı bir öpücük çaldı.

Bridgette onun yüzünün yan tarafını kavradı.

"Ben de seni özledim."

"Dinlenme odası için kurabiye getirdim ama ilk sen alacaksın. Şimdi istediğin kadar al, çünkü uzun süre dayanmazlar."

"Ooh, nefis," dedi adam kutuyu açarken. "Buzlu şekerli kurabiyelere bayılırım."

"Altta bazı zencefilli kurabiye adamlar var. Araştırın ve istediğinizi alın," diye ekledi. Bridgette,

"Ben de senin için biraz getireyim," dedi ve bir avuç peçete kapıp bir şeker serdi

kendisi için bir kurabiye ve bir zencefilli kurabiye adam, sonra da onun için ikişer tane. "İşte, kalanını dinlenme odasına götürebilirsin. Seninkileri ofisine koyacağım."

Birkaç saat sonra şekerli kurabiyesi gitmiş, zencefilli kurabiye adamı da masasına saklanmıştı. Makbuzlar ve depozitolar arasındaki toplamın yanlış olduğunu fark ettiğinde aylık raporları neredeyse bitirmek üzereydi. Bilgisayarda satışları gösteren veriler vardı, ancak aylık depozitoların toplamı dengede değildi, bu yüzden girdilerini tekrar gözden geçirdi, ardından eksik olduğu miktarı tam olarak bulana kadar ön kasadan gelen okumaları çıkardı. İşlem gerçekleşmişti, ancak o günkü para yatırma işleminde 532,50 \$ eksikti; bu da bir yem alımı için aldığı makbuzun tam tutarıydı.

Kalbi sıkıştı.

Ya biri parayı cebe indirdi ya da yemi verdi ve kimsenin yakalamamasını umdu. Burada çalıştığı onca yıl boyunca bu sadece birkaç kez olmuştu ve ikisinde de hırsızlık yapılmıştı.

Bir keresinde bir memur parayı cebe indirdi, diğerinde ise depoda çalışan bir adam arkadaşına iyilik yaptı, yem yükledi, envanter sayımını dengelemek için bir fiş yazdı ve paranın kaybolduğunu kimsenin fark etmemesini umdu.

İşlemi tekrar okudu ve kayıt kodunu gördü. Donny Corrigan'a aitti. Ama bu her zaman işlemi yapanın o olduğu anlamına gelmiyordu. Başka birine yardım etmek için kasadan uzaklaştıysa, herhangi bir çalışan kendi kodunu girmeden bir müşteriyi kontrol etmek için kullanabilirdi. Bu, yakalanma beklentisi olmadan para almanın kolay bir yolu olurdu.

Bridgette'in yaptığı bir sonraki şey, Donny'nin o gün nerede olduğunu ve o saatte mağazada olup olmadığını görmek için zaman kartlarını kontrol etmek oldu. Donny'nin nerede işe girdiğini, üç saat sonra da işten çıktığını ve bütün gün geri gelmediğini buldu.

Nedenini hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı ve sonra o günün Donny'nin karısının ilk bebeklerini doğurduğu gün olduğunu fark etti. İşten ayrılmıştı ama panik içinde kasadaki parasını saymadığı ortaya çıkmıştı, bu da kasada şifresinin kalmasına neden olmuş ve mağazadaki herkesi olası bir şüpheli haline getirmişti.

Telefonunu aldı ve Wade'i aradı.

Bölüm 2

Telefon geldiğinde Wade yükleme iskelesinde siparişini bekleyen bir müşteriyle konuşuyordu. Arayanın Bridgette olduğunu görünce kaşlarını çattı. Onu hiç böyle aramazdı. Genellikle onu aramaya gelirdi.

"Affedersiniz. Bunu almam gerekiyor. Seni tekrar görmek güzel," dedi ve uzaklaşırken konuşmaya başlamıştı bile. "Hey, tatlım, ne haber?"

"Ofisime gelebilir misin?"

"Geliyorum," dedi ve adımlarını hızlandırdı. İçeri girip kadının yüzündeki ifadeyi gördüğü anda bunun iyi bir şey olmayacağını anlamıştı. "Neyin var?"

Böylece ne bulduğunu ve nasıl bulduğunu anlatmaya başladı - hırsızlık sırasında Donny'nin yokluğunu ve Donny'nin çalışan kodu aktifken birinin kasadan beş yüz dolardan fazla para çaldığını açıkladı.

"Kahretsin, Bridgette. Bu tür şeyler sık sık olur mu?"

İç çekti. "Burada bulunduğum onca yıl boyunca iki kez, ama aklıma bir şey geldi. Hediyeelik eşya dükkânı açıldığında güvenlik kameraları koymuştunuz. Bunlardan herhangi biri ön kasaya doğru bakıyor mu? Ve eğer öyleyse, görüntüleri ne kadar süre saklayacağız?"

Wade ayağa fırlayıp dükkâna koştu ve kendine hatırlatmak için kameralara tekrar baktı. Ön kapının üzerindeki kamera doğrudan kasayı hedef alıyordu. Ofisine geri koştu.

"İyi karar. Notlarınızı alın ve benimle gelin."

Bridgette ayağa kalktı, defterini ve kalemmini aldı ve onu takip etti. Ofisinde, güvenlik sisteminin kurulu olduğu küçük oyukta duruyordu.

"Peki, hırsızlığın olduğu gün neydi?" diye

sordu. "Geçen Perşembe'ydi," dedi kadın.

Wade takvimi kontrol etti, ardından kayıtlı dosyaları açtı ve tarihi aradı. "Peki

Donny saat kaçta çıktı?" Wade sordu.

"Saat 11:35," dedi Bridgette.

Wade ileri sarmaya başladı. "Tamam, buldum! İşte telefona cevap veriyor. Yüzündeki heyecanı görebilirsiniz. Sonra siz mağaza alanına giriyorsunuz."

"Evet, bana gitmesi gerektiğini söylüyor. Ona el sallıyorum ve Josh onun yerine geliyor.

Donny çıkış yapmış ama kasadan çıkış yapmamış," dedi Bridgette. "Şimdi öğleden sonra 2:17'ye gitmemiz gerekiyor. Fişteki zaman damgası kayıp paranın tam miktarıyla ilişkili."

Wade başıyla onayladı ve 2:14'e kadar tekrar ileri sardı. Sonra izlemeye başladılar.

"Bu Duke Talbot," dedi Bridgette, deponun koridorundan içeri giren müşteriye işaret ederek.

"Listedeki alıcı o."

Wade görüntüleri işaret ediyor. "Kasaya doğru yürüyor ve Josh'a bir kredi kartı uzatıyor. Josh kartı tarıyor.

Duke makbuzu imzalıyor, kopyasını alıyor ve sonra gidiyor. Yani nakit ödeme yapmadı." "Bekle!" Bridgette dedi ki. "Bak. Josh az önce para çekmecesini kaldırdı."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Wade. "Altındaki büyük banknotları çıkarıyor. Muhtemelen aynı miktar için. Bunun bir banka kartı mı yoksa bir kredi şirketi kartı mı olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bridgette bilgisayarına koştu, hızlıca bir kontrol yaptı ve sonra geri döndü.

"Bu bir banka kartıydı. Bu miktar ertesi gün banka hesabımızda göründü, yani o gün mağazanın günlük tahsilatından geçmeyecekti, ancak ertesi gün hesabımızda göründü. Josh günlük makbuzlarımızdan nakit almamış olsaydı, ay sonunda her şey dengelenmiş olacaktı."

Wade sinirlenmişti. "İlk içgüdüm Josh'u çağırıp onu kovmak. Ama önce Dub Amca'yı arayacağım, çünkü buranın büyük patronu hâlâ o. Bu şimdilik aramızda kalsın ve Dub'ın gelmesini bekleyelim."

Bridgette uzaklaşmaya başlamıştı ki Wade onu durdurdu. "İyi iş, tatlım. İyi iş çıkardın!"

Bridgette iç çekti. "Josh bunu yaptığı için kendimi kötü hissediyorum, hem de tam Noel'de. Bu onun ailesine ne yapacak?"

Wade, "Kendisine ait olmayan bir şeyi çalmadan önce bunu düşünmesi gerekirdi," dedi.

"Başkasının günahı için kendini suçlu hissetme."

Bridgette başını salladı. "Haklısın. Ben sadece işimi yapıyordum ve onu işinde başarısız yakaladım."

"Evet, hanımefendi, kesinlikle öyle. Neredeyse öğle yemeği vakti geldi. Erkenden bir tane al.

Döndüğünüzde her şey bitmiş olacak."

Bridgette, "Josh yine de onu benim bulduğumu bilecek, çünkü defterleri dengeleyen benim," dedi.

Wade kaşlarını çatı. "Yakalanmak istemiyorsa, parayı geri ödemeli ya da toparlanıp kaçmalıydı.

Yemeğe git."

"Büyükanne gidiyorum. Sana bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu.

"Bu harika olurdu. Eğer bugün menüde varsa, doğranmış göğüs etli sandviç ve patates kızartması.

Yoksa hamburger ve patates kızartması."

Sonra cüzdanından birkaç yirmilik çıkardı.

"Bugün öğle yemeği benden. Şimdi gidin ve öğle yemeği için bir buçuk saatiniz olacak ve bunu

fazlasıyla hak ettiniz."

Bridgette parayı cebine koydu. "Yemek için teşekkürler ama bunu yapmak zorunda olduğun için üzgünüm."

Yüzünü buruşturdu. "İşte bu yüzden büyük paralar alıyorum."

Bridgette raporları kaydetmek ve kopyalarını çıkarmak için ofisine geri döndü, sonra bilgisayarından çıkış yaptı, ceketini ve çantasını aldı ve yan kapıdan çıktı.

Wade ofisteydi ve Dub'ı arıyordu. Telefon birkaç kez çaldı ve sonra amcası açtı.

"Merhaba."

"Dub Amca, benim. Mağazada bir sorunumuz var ve harekete geçmeden önce seninle konuşmak istedim."

"Sorun nedir?" Dub sordu.

"Josh King kasadan beş yüz dolardan fazla para çaldı. Bridgette ay sonu raporlarını hazırlarken tutarsızlığı fark etti ve biz de güvenlik kayıtlarını kontrol ettik ve onu suçüstü yakaladık."

"Josh? Orosu çocuğu! Böyle bir şey yapacağına inanmazdım."

"Bridgette ayrıntıları kontrol etmeseydi, bu iş Donny Corrigan'ın omuzlarına kalacaktı. Geçen hafta karısının doğum yaptığı haberini aldığında kasaya giriş yapmıştı. Kendisi çıkış yapmış ama kasadan çıkış yapmayı unutmuş ve Josh da kodu değiştirmeden insanların çıkışını yapmaya başlamış. Sanırım Donny'nin kodu olduğu için kimin yaptığını bilmeyeceğimizi düşündü ama Donny gitmişti. Josh belli ki güvenlik kameralarını unutmuş. O kadar uzun süredir açık değiller. Bakın, onu kovmakla ilgili bir sorunum yok ama suç duyurusunda bulunmamı isteyip istemediğinizi bilmek istiyorum."

"Mağazaya geliyorum. Bunu birlikte yapacağız. Onu tutuklatmaya da yolda karar vereceğim. Yetki sendeyken bu işe karışmamın sakıncası var mı?" Dub sordu.

Wade tereddüt etmedi. "Patron hâlâ sensin Dub Amca. Patron sensin. Ben senin yöneticim ve her zaman senin kararlarına göre hareket edeceğim."

"Yeterince iyi. Yaklaşık on dakika içinde orada olacağım. Senden yapmanı istediğim şey Josh'u ofisine çağırman ve orada onunla beklemen. Öğle yemeği için gitmesini istemiyorum. Biliyorsun, belli etme. Sadece onunla konuşmam gerektiğini söyle," dedi Dub.

"Evet, efendim," dedi Wade. "Hemen ona çağrı bırakıyorum. Birazdan görüşürüz."

Josh King depoda bir müşteri için tavuk yemi yüklüyordu ve keşke daha hafif bir gömlek giyseydim diyordu. Çoktan ısınmaya başlamıştı ve öğle yemeği için eve gittiğinde gömleklerini değiştirmeyi planlıyordu.

Josh son çuvalı da kamyonetin arkasına yüklerken, "Tamam dostum," dedi. "İşte yirmi çuvalınız. Şurayı imzalayın."

Adam imzasını attı, müşteri nüshasını aldı ve kamyonetine binip uzaklaştı.

Josh depo ofisine girdi, mağaza kopyasını bir tepsi içinde masanın üzerine koydu ve çağrı cihazı ciyaktığında ellerini yıkayacaktı ki Wade'in sesini duydu.

"Josh King ana ofise lütfen."

Josh'un kalbi küt küt atmaya başladı ama sonra kendi kendine bunun bir anlamı olmadığını söyledi ve ana mağazadan geçip koridordan aşağı inerek çenesi yukarıda ve adımları dik bir şekilde ofis bölümüne doğru yürüdü. Kapı açıktı. Eşikte durakladı.

"Hey, Wade, ne haber?" diye sordu.

Wade yukarı baktı. "İçeri gel ve kapıyı kapat."

Josh'un içini bir ürperti kapladı ama belli etmedi. Bunun yerine kapıyı kapattı ve masaya doğru yürüdü. Wade masanın diğer tarafındaki bir sandalyeyi işaret etti.

"Otur."

Josh oturdu ama hâlâ aptalı oynuyordu.

"Neler oluyor patron?"

"Dub seninle konuşmak istiyor. Şu anda yolda." Josh doğrudan Wade'e baktı. "Ne hakkında?" Wade hiçbir şey söylemedi ve ona dik dik baktı.

O noktada Josh paniklemeye başladı. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Bir şey söyleme. Sakin ol. Donny'nin çalışan kodu tüm satışlarda var. Hiçbir şey kanıtlayamazlar.*

Sonraki beş dakika Josh'un hayatının en uzun beş dakikasıydı. Dub ofise girdiğinde terliyordu.

"Kahretsin, Dub. Siz ne haltlar karıştırıyorsunuz?" Josh sordu.

Wade ayağa kalktı. "Yerinize oturun efendim," dedi ve Dub masanın arkasına geçerken kenara çekildi. "Neden?" Dub sordu.

Josh kaşlarını çattı. "Neden ne?"

"Neden benden çaldın?" Dub sordu.

"Senden bir bok çalmadım!" Josh bağırdı ve ayağa fırladı, bu bir hataydı çünkü saniyeler sonra Wade'in elleri onun omuzlarındaydı.

"Kıcını kaldırıp sandalyeye otur. Yakalandığın için kızgın olman yaptığın şeyi değiştirmeyecek."

Josh kavrayışı iliklerine kadar hissetti ve bir gümbürtüyle sandalyeye geri düştü.

"Paranı ben almadım," diye mırıldandı Josh.

"Ama sen yaptın," dedi Dub. "Sen akıllı bir hırsız değilsin. Neden bundan paçayı kurtaracağını düşündün bilmiyorum. Donny Corrigan'ın çalışan kodunun satış fişinde olduğunu zaten biliyoruz ama sorun şu ki Donny, karısı doğum yaptığı için saatler önce işten ayrılmış. Sadece kasadan çıkış yapmayı unutmuş ve siz de bu hatadan yararlanarak benden çalmış ve suçu onun üzerine atmışsınız."

"Ben... Eğer paranız kaybolduysa, bu herhangi biri olabilir. Neden benimle uğraşıyorsun?" Josh ağladı.

Wade elleri cebinde duvara yaslanmış, bir adamın hayatının parçalanışını izliyordu

gözlerinin önünde.

"Sanırım güvenlik kameralarını unuttunuz," dedi Wade. "Ön kapının üzerinde doğrudan kasaya bakan bir tane var. Duke Talbot'un dışarı çıktığı andan senin para çekmecesini kaldırıp altından büyük banknotlar çıkarmana kadar her şeyi yakaladık."

Josh'un yüzündeki tüm renk soldu.

"Ben... şey... kahretsin," dedi ve sonra başını eğdi.

Dub iğrenmişti. "Sana bir kez daha soracağım. Neden? Bunca yıldan sonra, neden birdenbire benden çalmanın sorun olmayacağını düşündün? Sana hiçbir zaman doğru davranmadım."

Josh ellerini yüzünde gezdirdikten sonra boğazındaki düğümü yutkunarak geçiştirdi ve omuz silktilti. "Ödeyemeyeceğim bir borcum vardı. Dayak yemek istemedim."

Dub başını kaldırıp Wade'e baktı. "Benim için polisi ara, Wade."

"Evet, efendim," dedi Wade. Rehberinden numarayı buldu ve aramayı yaptı.

Gündüz sevkiyat görevlisi Avery Ames cevap verdi.

"Blessings PD."

"Avery, ben Wade Montgomery. Mağazada bir hırsız yakaladık ve suç duyurusunda bulunuyoruz. Lütfen onu alması için bir memur gönderebilir misiniz? Ofisteyiz."

"Evet efendim, şimdi gönderiyorum," dedi.

Wade telefonun kapandığını duydu ve sonra Avery tekrar hatta oldu. "Yoldalar. Ambulansa ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Wade, "Hayır. Hepimiz iyiyiz... yanımızdaki aptal hariç," dedi. "Evet efendim," dedi Avery ve bağlantıyı kesti.

Josh inledi. "Geri ödeyeceğim. Suç duyurusunda bulunma. Hapse giremem. Noel yaklaşıyor. Karım ne düşünecek? Ve çocuklarım. Lütfen."

Wade, "Tüm bunları çalıştığınız yerden para çalmadan önce düşünecektiniz," dedi.

"Meraktan soruyorum, bu kadar borca nasıl girdiniz?" Dub sordu.

Wade kaşlarını çatı. "Pokerle bir ilgisi var mıydı?"

Josh cevap vermeden yere yığıldı.

Dub şok içinde Wade'e baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Josh kazandığında övünür, kaybettiğinde ise akşamdan kalma bir şekilde işe gelir. Hiçbir zaman bir şey söylemedim çünkü işe hiç sarhoş gelmedi ve bir adamın kendi zamanında ne yaptığı onu ilgilendirir ama parayı çaldığını öğrendikten sonra gerisini tahmin ettim," dedi Wade.

Dub, "Yani karın ve çocukların, ilgilenmen gereken önemli şeyler listende gerçekten çok alt sıralarda," dedi. "Özür dilerim," dedi Josh.

"Bunu ailene anlat," dedi Dub.

Wade pencereden dışarı baktı ve bir devriye arabasının dükkâna yanaştığını gördü. "Geldiler," dedi.

Birkaç dakika sonra koridordan gelen ayak seslerini duydular ve ardından iki memur içeri girdi.

Dub, Josh'u işaret etti. "Bu adam benden beş yüz dolardan fazla çaldı, bu da Georgia Eyaleti'nde ağır bir suçtur. Suç duyurusunda bulunuyorum ve evrakları doldurmak için sizi karakola kadar takip edeceğim."

Memurlardan biri Josh'u sandalyeden kaldırıp kelepçelemeye başlarken diğeri de ona haklarını okudu.

Josh'un başı öne eğikti, onu koridordan geçirip mağazanın içinden geçirerek arabalarına götürürlerken adımları sürükleniyordu.

"Teşekkürler," dedi Dub ve Wade'in omzuna hızlıca vurdu. "İyi iş çıkardın Wade ve Birdie'ye söyle, benimle çalışmaya başladığından beri bulduğu hırsız sayısı üçe çıktı. Yıllardır zam almamıştı ve bence bunu hak etti. Maaşına ayda dört yüz dolar eklemesini söyle."

"Evet efendim," dedi Wade. "Eminim çok minnettar olacaktır."

"Ben de öyle," dedi Dub. "Şimdi eve gitmeden önce istasyona uğrayacağım."

Wade, Dub'ın yan kapıdan çıkışını izledi, adımlarını sürükleyerek yürüyordu ve sonra arabasına binip uzaklaştı.

Duff, insanları tedirgin ediyormuş gibi hissedecek kadar caddelerde bir aşağı bir yukarı gitmişti. Blessings küçüktü. Bir yabancıyı fark etmek kolaydı. Ama o aslında bir yabancı değildi. Sadece çok uzun zamandır ortalarda olmayan biriydi.

Öğle vakti geldiğinde acıkmıştı, bu yüzden doğruca Granny's Country Kitchen'a gitti çünkü kasabadaki tek gerçek kafe orasıydı ve orayı daha önceden hatırlıyordu. Yerine oturup yemeğini sipariş ettikten sonra, tanıdık gelen birilerini bulmak için yüzlere bakmaya başladı, ama çok geçmeden çok genç olduğu ve aradan çok uzun yıllar geçtiği anlaşıldı. İsimlerini bilmediği için kimseyi teşhis edemiyordu. Bu yüzden oturup etrafı izledi ve nihayet yemeği geldiğinde dikkatini yemeğe verdi.

Genç, siyah saçlı bir kadın içeri girdiğinde neredeyse yemeğini bitirmek üzereydi. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ve kadın oturup menüyü inceledikten sonra, adam pervasızca ona baktı.

Önceden tanıdığı biriydi. Tanıdığı biriydi.

Bridgette, Granny's'e vardığında hâlâ hırsızlığın ortaya çıkmasıyla mücadele ediyordu ama kapıda onu karşılayan hoş kokular dikkatini başka yöne çekti.

Sully Raines, Granny's'in sahibi olan annesi Lovie için kasaya bakıyordu. Bridgette içeri girdiğinde ona baktı.

"Merhaba Birdie. Yalnız mı yemek yiyorsun yoksa biriyle

mi buluşacaksın?" "Yalnızım," dedi. "Herhangi bir yerde

küçük bir masa iyi olur."

"Anladım," dedi Sully. "Beni takip et," diye ekledi ve onu yemek odasından geçirerek iki kişilik bir masaya götürdü.

ön pencerelerin yanında. "Garsonunuz birazdan burada olacak. Spesiyalimiz fırında jambon ve iki garnitür." Menüyü bıraktı ve aceleyle lobiye geri döndü.

Lovie bir bardak su, Mercy'nin meşhur bisküvilerinden oluşan bir sepet ve bir özürle çıkageldiğinde Bridgette hâlâ ne istediğine karar vermeye çalışıyordu.

"Selam, Birdie. Geciktiğim için özür dilerim. Bugün garson eksikim var ve pratik yapamıyorum. Ne içmek istersin?"

"Oh, tatlı çay, kesinlikle. Sanırım fırında jambon, kızarmış bamya, patates püresi ve sos alacağım. Ayrıca göğüs etli sandviç ve patates kızartması da alacağım."

"Anladım," dedi Lovie. "Birazdan siparişleri teslim edeceğim. Bisküvilerin tadını çıkarın."

Bridgette'e ikinci kez sorulmasına gerek yoktu. Mercy Pittman Granny's'in fırıncısıydı. Fırıncılık becerileri artık meşhurdur ama onu asıl meşhur eden bisküvileriydi.

Bridgette bisküvilerden birini ikiye böldü, her iki parçayı da yağladı ve ilk ısırığını aldı. Tüy gibi hafif, erimiş tereyağı damlıyordu, çok lezzetliydi.

Lovey içkisiyle birlikte geri geldi ve Bridgette yemeğini beklerken, Blessings'e yabancı olan genç bir delikanlının odanın diğer ucundan kendisine baktığını fark etti.

Hiçbir şey düşünmedi ve başka tarafa baktı.

Yemeği geldiğinde başını kaldırmadan yedi ve Lovey fişi ve siparişini getirdiğinde bahşiş bırakıp gitmek için ayağa kalktı. Lovey'e bakmasa bile onun hâlâ kendisini izlediğini biliyordu ama sonra işe dönerken bunu unuttu ve o yokken neler olduğunu merak etti.

Merak etmesi uzun sürmedi. İçeri girdiği anda bir yüzleşme yaşandığı belliydi. Çalışanlar bir araya toplanmış konuşuyorlardı ve kapı açıldığında bir anlık sessizlik oldu, ta ki gelenin o olduğunu görene kadar.

Roger Brown adındaki bir çalışan o kadar hızlı konuşmaya başladı ki nefesi kesildi ve cümlesinin ortasında durup bitirebilmek için nefes almak zorunda kaldı.

"Whoa, Birdie! Tüm heyecanı kaçırdın! Polisler geldi ve Josh King'i kelepçeleyip götürdüler ve... Wade, Josh'un para çaldığını ve Wade'in bunu kapının üzerindeki kameraya yakaladığını söyledi."

Depoda çalışan Joe Trainor, Roger'ın omzuna bir yumruk attı.

"Lanet olsun, Roger. Paranın kayıp olduğunu kim fark etti sanıyorsun? Birdie her ay ay sonu raporları hazırlar. Ve işler yolunda gitmediğinde, nedenini araştırır. Bu kıza hiçbir şey yükleyemezsin. Uzun zamandır buradayım ve bu onun ilk kez bulduğu bir... bir..."

"Tutarsızlık mı?" Bridgette

söyledi. "Evet! Bu!" Joe dedi.

Bridgette başını salladı. "Paranın kaybolduğunu biliyordum ama bunu kimin yaptığını bulan Wade'di. Olanlar için üzgünüm."

Roger başını salladı. "Asıl üzülecek olan Josh. O ve onun aptal poker oyunları. O bağımlı, olan bu."

Bridgette onların dedikodularının ortasında kalmak istemedi ve Wade'in ögle yemeğini yoluna devam etmek için bir bahane olarak kullandı.

"Patrona ögle yemeğini götürüp işe dönmeliyim," dedi ve koridordan Wade'in ofisine gitti.

Kapı açıldı. Telefonla konuşuyordu. Ona el salladı, yemek için başparmağıyla onay verdi. Kadın sessizce içeri girdi, çuvalı ve para üstünü masanın üzerine bıraktı, ona bir öpücük verdi ve işine geri döndü.

Yaklaşık yarım saat sonra Wade geldi ve bilgisayar başında otururken ensesinden öptü, sonra da masasının diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

"Ögle yemeğimi getirdiğin için teşekkür ederim." Titredi. "Bir şey değil."

"Dub Amca sana iyi iş çıkardığını söylememi istedi! Ve sana zam yapıyor. Bir dahaki sefere kendi maaş çekini düzenlediğinde, üzerine ayda dört yüz dolar ekle."

Bridgette'in gözleri büyüdü. "Ciddi misin sen?"

Wade gülümsedi. "Evet, hanımefendi. O da öyle söyledi."

"Vay canına! Bu benim için harika bir Noel hediyesi. Lütfen ona teşekkür ettiğimi söyleyin."

Wade başını salladı. "Yapacağım. Gidip birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım. Tuz bloklarını satın aldığımız şirket sevkiyatımızı kaybetmiş."

Dub tüm evrakları doldurmuş ve Josh King hakkındaki şikâyet dilekçesini imzalamıştı. Bunu yapmak zorunda değildi ama Josh'un karısına olanları anlatmanın görevi olduğunu hissetti ve karakoldan kalbi kırık bir şekilde ayrıldı.

Josh ve ailesi ilkokuldan birkaç blok ötede, mavi panjurlu beyaz bir evde yaşıyordu. Dub çocukların bugün okulda olacağını biliyordu ve Josh'un karısı LaJune'un evde oturan bir anne olduğunu da biliyordu. En azından çocuklar olmadan onunla konuşabilirdi.

Arabayı durdurdu, kapılarında asılı olan neşeli küçük Noel Baba'ya baktı ve bu işi bir an önce bitirmek için endişelenerek arabadan indi.

Kapıyı çaldı ve birkaç dakika sonra kapı içeri doğru açıldı.

LaJune King Dub'ı tanıdı ve kaşlarını çattı. Josh'un mağazada çalıştığı onca yıl boyunca patronu onu hiç arayıp sormamıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"İçeri girebilir miyim?" Dub sordu.

İçini çekti ve Dub içeri girerken kenara çekildi.

"Otursana," diyerek Dub'ın hemen sağındaki kanepayı işaret etti. Sonra yakındaki bir sandalyeye,

Noel ağacının yanına oturdu, elleri kucağında yumruk olurken yüzü her geçen dakika daha da solgunlaşıyordu. "Çıkar ağzındaki baklayı. Josh yanlış bir şey yapmasaydı burada olmazdın."

"Bunu size söylemek zorunda olduğum için üzgünüm ama Josh benden beş yüz doların üzerinde bir şey çaldı. Biz

güvenlik kamerasına yakalandı."

Kadın inledi ama bakışları hiç değişmedi. "Kumar oynuyor," dedi.

"Evet hanımefendi, ben de öyle öğrendim. İtiraf etti ve kumar borcunu ödemek için olduğunu söyledi. Hiç pişmanlık göstermedi. Onu tutuklattım."

LaJune oturduğu sandalyenin kollarına tutunarak olduğu yerde döndü. Sesi titriyordu.

"Şaşırdığımı söylemek isterdim ama şaşımadım. Bir yanlış yol her zaman diğerine götürür. Onu durduramadım. Belki hapishane durdurur. Çok üzgünüm. Korkarım size geri ödeyecek param yok."

Dub onun durumu için üzüldü. "Senden bunu beklemiyorum LaJune. Bu senin borcun değil. Ve ben de üzgünüm."

Burada tek başına idare edebilecek misin?"

"Hayır, ama ailemin Savannah'nın diğer tarafında küçük bir çiftliği var." İçini çekti ve yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Ben ne yapacağıma karar verene kadar çocuklarla oraya gidebiliriz."

Dub başıyla onayladı. "Burada durumunuz nedir bilmiyorum ve maaşların dün yattığını da biliyorum ama Josh'un kumar oynadığını düşünürsek, bu ay için eksiklik olabilir. Bunu da almanı istiyorum," dedi ve gömleğinin cebinden bir çek çıkardı. "Bu benim kişisel hesabımdan."

Ayağa kalkıp kadının kucağına bıraktı ve kısa bir süre omzunu okşadı. "Bana bir iyilik yap ve onu bununla kefaletle hapisten çıkarma. Size bu haberi verdiğim için olabildiğince üzgünüm. Size ve çocuklarınıza esenlikler dilerim."

LaJune artık açıkça ağlıyordu. "Cömertliğiniz için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildiniz." Dub iç çekti. "Eğer bir daha uyumayı umuyorsam, evet hanımefendi, istiyorum. Kendim çıkarım."

Kapıyı arkasından sessizce kapatarak dışarı çıktı ve verandadan çıkarken kadının hıçkırıklarını duyabiliyordu.

"Özür dilerim dostum," diye mırıldandı Dub ve arabasına binip eve gitti. Nola'ya olanları ve bugün iyi bir miktar para verdiğini söylemek zorundaydı. Kız arkadaşıyla arasında asla sır olmazdı ve kırk küsur yıllık bir evliliğe başlamayacaktı.

Bölüm 3

Josh King sonunda hapse atılmıştı ve Şerif Yardımcısı Ralph Herman'a bir telefon görüşmesi yapmasına izin vermesi için yalvarıyordu.

"Karımı arayıp bana bir avukat bulmasını söylemem gerek!" Josh söyledi.

Şef Lon Pittman tutuklama haberini aldığı anda öğle yemeğindeydi ve hemen karakola döndü. Josh taleplerini dile getirirken o da hapishane bölümüne girdi.

Lon içeri girerken şerif yardımcısı başını kaldırıp baktı. "İyi günler, Şef. Josh bir telefon görüşmesi yapmak istiyor." "Duydum," dedi Lon. "Ben hallederim."

Ralph başını salladı. "Peki efendim. Devriyeye geri döneceğim," dedi ve binayı terk etti. Lon cep telefonunu çıkardı. "Numaranız nedir?"

Josh ona söyledi ve telefon çalmaya başladığında Lon telefonunu parmaklıkların arasına sıkıştırdı. Lon, "Benimle uğraşma Josh, yoksa pişman olursun," diye uyardı.

Josh başıyla onayladı ve telefonu kulağına götürerek cevaplanmasını bekledi. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ve sonunda LaJune'un sesini duyduğunda paniklemek üzereydi.

"Merhaba."

"Hey, bebeğim, benim. Dinle, hapisteyim ve bana bir avukat bulmanı istiyorum. Her şeyi sonra açıklayacağım, ama-"

"Hiçbir şey açıklamana gerek yok," diye tersledi. "Bay Truesdale zaten beni ziyaret etti. Sen zavallı bir orospu çocuğusun ve bir avukata para ödemek için bebeklerimin ağzından yemek almayacağım. Mahkeme tarafından atanan ücretsiz bir avukat tutabilirsin ve umarım bize yaptıkların için hapiste çürürsün."

Josh göz kırptı. Hat kesilmişti. Yüzüne kapatmıştı!

Telefonu parmaklıkların arasından Lon'a geri uzattı.

"Mahkemenin atadığı avukatlardan birine ihtiyacım olacak," diye mırıldandı.

Lon başını salladı. "Yetkili makamlara haber vereceğim. Size bir tane tahsis edeceklerdir. Bu arada, keyfinize bakın." Josh karyolanın üzerine çöktü, ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. Bir gününü burada geçirmeyi hiç planlamamıştı.

Noel'de hapisteydi ve çıktığında eve dönecek kimsesi olmayacağına dair güçlü bir his vardı.

LaJune telefonu kapatır kapatmaz ceketini ve arabasının yedek anahtarlarını alıp evden çıktı. Yem dükkanına gitmek yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Garaj yolundaki kamyon aylardır çalışmıyordu ve Josh'un arabaya ihtiyacı olmayacağı kesindi. Hava hâlâ biraz soğuktu, bu yüzden ısınmak için daha hızlı yürüdü.

Ana Cadde'ye yaklaşırken cep telefonu çaldı. Arayanın kimliğine baktı ve sonra gözlerini devirdi. İhtimaller neydi ki? Sonra cevap verdi.

"Hey, anne."

"Merhaba bebeğim. Babanla yaklaşan tatiller hakkında konuşuyorduk ve seni kontrol etmek istedik. Az önce kardeşinden Noel günü ailesiyle birlikte akşam yemeği için burada olacağını öğrendim. Siz de gelmeyi düşünüyor musunuz? İki bebeğimin de Noel'de evde olması harika olur."

LaJune boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi.

"Çocuklar ve ben orada olacağız ama Josh az önce tutuklandı ve şu anda hapiste. Arabamızı almak için yem dükkanına gidiyorum."

"Aman Tanrım! O ne yaptı?" diye sordu annesi.

"İşinden para çaldı ve bunu yaparken videoya yakalandı ve hepsi lanet olası kumarı yüzünden. Ödeyemeyeceği bir borcu vardı ve şimdi buradayız. Onu terk ediyorum anne. Bu bardağı taşıran son damla." "Çok üzgünüm, LaJune. Sen ve çocuklar eve gelin. Bu evde sadece üst kat var.

"Yerlerde küçük ayak sesleri duymak için yalvarıyorum yine."

"Oh, anne... teşekkür ederim. Yük olmak istemiyorum ve sonsuza kadar da olmayacak. Ama yeniden toparlanabilmem için bir yere ihtiyacım var. Bir iş bulmam ve bir yer tutabilmek için biraz para biriktirmem gerekecek," dedi LaJune.

"Bunu birlikte çözeceğiz," dedi annesi. "Gelip eşyalarını almamızı ister misin?"

"Kendimiz, arabamız ve giysilerimiz dışında hiçbir şey almıyorum. Eski kamyonetimiz çalışmıyor, bu yüzden Josh binmek isterse sonunda onu tamir etmesi gerekecek."

"Eğer bunu yapacaksan, onun hapisten çıkmasını bekleme. Ayrılacağını öğrendiğinde sana zarar vermesinden korkuyorum."

"Bana asla fiziksel olarak zarar vermezdi ama bu kalbimi kırdı. Çocuklar şu anda okulda. Onlar eve gelene kadar her şeyi hazırlamış olurum. Buradan aniden ayrılmak zor olacak ama büyükannelerini ve büyükbabalarını görmeye gitmek onları mutlu edecek. Yılbaşından sonra sömestr başladığında onları orada okula başlatacağım ve Josh hayatımızda yarattığı karmaşayı kendi başına çözebilir."

LaJune annesinin iç çektiğini duydu.

"Seni seviyorum bebeğim. Her şey yoluna girecek," dedi annesi.

"Ben de seni seviyorum anne ve her zaman yanımızda olduğun için teşekkür ederim."

LaJune telefonu kapattı, sonra yem dükkanına kadar ağladı, arabalarını aldı ve eve gitti.

Bir engel aşılmıştı.

Yaklaşık bin tane daha kaldı.

İşten çıkma vakti gelmişti ve Wade kapıda belirttiğinde Bridgette ofisini kapatıyordu. "Hey, hayatım. Benimle dükkâna Noel ağacı almaya gelmek ister misin? Bir de kar külahı veririm. senin sorunun."

"Oooh, evet!" Bridgette söyledi.

"Önce arabanı eve mi götürmek istersin, yoksa burada bırakayım da sonra seni geri getireyim mi?" "Ağacı buraya, dükkana geri mi getireceksin?"

Başını salladı.

"O zaman buraya bırakıyorum."

Ceketini ve çantasını aldı ve Wade giriş kapılarını kilitleyip güvenlik kameralarının çalıştığından emin olurken onu mağaza boyunca takip etti. Wade onun yüzündeki dalgın ifadeyi fark etti ve ona hızlıca sarılmak için uzunca bir süre durdu.

"Garip bir gündü, değil mi tatlım? Olan biten her şey hakkında iyi misin?"

İç çekti. "Evet. Sadece Josh'un ailesi için üzgünüm. LaJune ve çocukları, onları etrafta gördüğümde ziyaret edecek kadar iyi tanıyorum. Bu beni onlar için üzüyor."

Wade onun alnındaki bir bukleyi itti, sonra dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Sanırım Dub Amca da aynı şeyleri hissediyordu. Birkaç saat önce beni aradı ve Josh'un evine gittiğini söyledi. Josh'un kumarı yüzünden zor zamanlar geçirdiklerini düşünüyor."

Bridgette'in nefesi kesildi. "Kumar mı? Bu yüzden mi yaptı?"

Wade başını salladı. "Dub bunun evliliklerini sona erdireceğini düşünüyor. Kızın Savannah civarında bir ailesi olduğunu söyledi. Ancak bu, bir ailenin Blessings'ten ayrılacağı anlamına geliyor."

Bridgette içini çekti. "İnsanlar gelir, insanlar gider ve hayat devam eder." Sonra Wade'e çabucak sarıldı. "Blessings'e geri döndüğün için çok mutluyum."

Kollarını ona doladı. "Beni fark etmen için yarım yıl geçmesi ve benim bir şeyler yapmam gerekmiş olsa da hâlâ burada olduğun için mutluyum."

Bridgette başını salladı. "Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi?"

"Belki, bir gün," dedi Wade ve sonra onu öptü. "Şimdi, buranın geri kalanını kilitleyelim ve gidip bir Noel ağacı alalım. Satışa çıkardığımız süsleri sergilemek istiyorum ve bunu yapmanın en iyi yolu da onlarla bir ağacı süslemek."

"Oh... Yardım etmek istiyorum," dedi.

Wade sırtıttı. "Oh! Resmi olarak dekorasyondan sen sorumlusun."

Yem dükkanından kol kola çıktılar, şehir içi teslimatlar için kullandıkları kamyonete bindiler ve doğruca Crown'a gittiler.

"Önce ne yapmak istersin... külahta kar mı yoksa ağaç mı?" Wade park ederken sordu.

"İkisini de yapalım. Ağaçlara bakarken dondurma yeriz. Ceketimi almama izin ver. Onu yemek

Tıraşlanmış buz beni üşütecek ama beni Noel havasına sokacağı kesin."

Kar konisi standı, çatısında kar olan küçük kahverengi bir guguklu saate benziyordu. Sivri çatının dik eğimi süslü zencefilli süslemelere sahipti ve guguk kuşunun çıkacağı yer siparişlerin alındığı pencereydi.

Standın içindeki çalışanlar yeşil takım elbiseleri ve sivri şapkalarıyla elfler gibi giyinmişlerdi ve hemen yanındaki ahşap tabelada asılı olan mevcut lezzetlerin menüsü Kuzey Kutbu'ndan fırlamış gibiydi.

- Rudolph'un Burnu-kiraz aromalı
- Noel Ağacı-kireç aroması
- Mum Işığı Parlak-limon-ananas aroması
- Heavenly Blue-ahududu aromalı
- Starlight White-hindistan cevizi aroması
- Noel Baba Kızağı Mahvetti-her çeşitten karma

Standın etrafında insanların oturup ziyaret ettiği katlanır sandalyeli küçük masalar ve vitrinde kısa bir sıra vardı.

"Zehiriniz nedir?" Wade standı yaklaştıklarında sordu. "Mum Işığı Parlak!" Bridgette söyledi.

Wade sırtıttı. "Git kardeşine merhaba de. Ben sipariş vermek için sıraya gireceğim."

Bridgette arsada Noel ağaçlarına doğru ilerledi ve Junior'ın Jack Talbot için bir ağaç yüklediğini fark etti. Bu Jack ve Hope'un ebeveyn olarak ilk Noel'i olacaktı. Bridgette özlemle ürperdi. Wade ve bebekler kulağına harika geliyordu.

Junior'ın işlemi bitirmesini beklerken, onun kendine olan güvenini fark etmekten kendini alamıyordu; daha önceki halinden çok farklıydı. Aileyi harap eden sır nihayet ortaya çıkıp çözülmeden önce annelerinin ölmek zorunda kalması bir trajediydi. Ama her şey ortaya çıktıktan sonra, sanki biri Junior'ı duygusal bir hapishaneden kurtarmış gibiydi. Artık düzenli bir işi vardı, GED'ini tamamlamıştı ve özel hayatını da yeniden canlandırmıştı. Bottoms'ta yaşayan Barrie Lemons adında küçük, tatlı bir kadınla çıkıyordu ve nihayet beş ay kadar önce onun yanına taşınmıştı. Barrie'nin iki küçük çocuğu vardı - okul çağında olan Lucy ve henüz yürümeye başlayan Freddy - ve Junior üçüne de vurulmuştu.

Sonra Junior Bridgette'i gördü ve koşarak gelip ona sarıldı. "Selam, Birdie!"

"Selam, Junior. Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi gidiyor, tatlım, iyi gidiyor, ama bugün yem dükkanında bir tür kargaşa olduğunu duyduk. Polisler falan gelmiş. Ne oldu? Tehlikede miydin?"

Bridgette, "Hayır. Birisi biraz para çalmış ve yakalanmış," dedi.

"Ooh, bu çok aptalcaydı," dedi Junior ve sonra konuyu değiştirdi. "Görüyorum ki burada sevgilinle

birliktesin. Eminim ne tür bir kar külahı alacağını biliyorumdur."

Bridgette sırtıttı. "Peki bu ne olabilir?" "Şu limonlu olan," dedi.

Bridgette güldü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çocukken bile hep limon emerdin. Sana bakarken bile çenem ağırırdı ama sen onları çok severdin."

"Suçlu," dedi. "Ve işte geliyor, biriciğim tarafından teslim edildi." Junior gülümsedi. "Seni mutlu görmek güzel, abla."

Bridgette onun yanağını okşadı. "Senin de mutlu olmana sevindim. Sen ve Barrie çocukları bu Cumartesi Noel geçit törenine götürecek misiniz?"

"Yapmak zorundayız. Lucy'nin bir haftadır konuştuğu tek şey bu."

"O zaman orada görüşürüz. Dükkândaki çocuklar bir çeşit şamandıra yapıyorlar ve bana onun üzerinde olacağım söylendi. Ne olacağını ancak Tanrı bilir."

O sırada Wade yanına geldi.

"İyi akşamlar, Junior. İşte kar külahın, şekerim ve yarın şamandıra hakkında her şeyi duyacaksın. Şimdi dükkân için bir Noel ağacı alacağız."

"Dört ila sekiz fit boyunda bedenlerimiz var. Siz hangi boyda olmak istersiniz?" Junior sordu. Wade burnunu kar külahına daldırmış olan Bridgette'i işaret etti.

"Bundan sorumlu bayan bu. O korkunç ısırik yüzünden beyninin donmasını atlatır atlatmaz size anlatmasına izin vereceğim."

Bridgette gülecekti ama az önce aldığı ısıriğin başındaki acısını dindirmekle meşguldü.

"Ooh, benim hatam," dedi. "Kar külahı çok güzel ama buna izin vermedim. Ne tür aldınız?"

Wade ona gösterdi. "Karar veremedim, ben de Noel Baba Kızağı Parçaladı'yı aldım. İçinde hepsinden biraz var.

Bir ısırik ister misin?"

Bridgette renklerin bir araya gelişine baktı ve burnunu kırıştırdı. "Ben almayayım."

Her iki adam da güldü, sonra Wade kendi ağacını yemeye başladı, ağaçların şekillerine ve boyutlarına bakıyorlardı, çam ya da köknar arasında karar vermeye çalışıyorlardı, Bridgette onların söylediklerinin çoğunu duymazdan geliyordu. Mağazadaki süsleri hayal ediyor ve sergilemek için kullanacakları mükemmel ağacı istiyordu.

Arazinin etrafını dolaşmışlar ve içeriye doğru ilerliyorlardı ki, uzun boylu, sağlam yapılı birini fark etti.

"Şuradaki," dedi, işaret ederek. "Hediyelik eşya bölümünün yanındaki köşeye çok yakışacak." "Yükleyin onu," dedi Wade ve Bridgette de arkalarından geldi.

Külahtan son bir ısırik aldı ve onlar uzaklaşırken kalanları standın yanındaki çöp kutusuna attı. Yetişmek için döndüğünde Granny's'deki yabancıyı tekrar gördü. Bu kez adam bir arabaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona bakıyordu.

Kadın durdu ve adam bakışlarını kırıp uzaklaşana kadar ona baktı.

Kendisine hiçbir şekilde yaklaşmamış ya da tehdit etmemiş olmasına rağmen bunun olması ve adamın hâlâ Blessings'te olması onu rahatsız ediyordu. Bir kez daha endişesini üzerinden attı ve ona yetişmek için acele etti.

Ağacı dükkâna geri götürdüler, köşeye bıraktılar, sonra da kapıyı kilitleyip otoparka doğru yürüdüler.

"Bu eğlenceliydi. Beni de götürdüğün için teşekkürler ama yarın benimle ve o şamandırayla ilgili büyük sırrın ne olduğunu öğrenmeyi umuyorum," dedi Bridgette.

Wade sırtıttı. "Geçit töreninin gözdesi olacaksın."

Bridgette başını salladı. "Hayır. Noel Baba hit olacak."

"Noel Baba'yı kim oynuyor?" Wade sordu.

"Peanut bu yıl da Noel Baba ve Ruby de Bayan Claus, ya da ben öyle duydum."

"Harika. Annemle babam öldüğünden beri tatillerde ne yapacağımı şaşırılmış durumdayım. Dub Amca ve Nola Teyze geriye kalan tek akrabalarım ve tüm bunlar ve sizinle anılar biriktirmek beni heyecanlandırıyor," dedi Wade.

Bridgette, bunun ailesinin anneleri Marjorie olmadan geçirecekleri ilk Noel olacağını bilmenin acısını hissetti.

"Anne ve babanızı kaybettiğinizde kaç yaşında olduğunuzun bir önemi yok... Kendinizi yetim gibi hissediyorsunuz, değil mi? Ama artık birbirimize ve yeni anılara sahibiz."

Wade ona sarıldı. "Seni seviyorum Bridgette. Hem de çok. Ve eğer burada Tanrı'nın ve herkesin önünde duruyor olmasaydık, seni anlamsızca öperdim."

Güldü. "Propriety sıkıcıdır, ama sanırım Noel'den hemen önce burada skandal yaratamayız ve Noel Baba'nın kötü tarafına geçemeyiz. Yarın görüşürüz, sen de bana şamandırayı anlatırsın."

Sırtıttı. "Yarın kesinlikle görüşürüz."

Başını salladı, sonra arabasına bindi ve uzaklaştı.

Wade iç çekti. Temizlikçiye uğraması, ardından hırdavatçıya uğraması, sonra da şamandırayı inşa ettikleri mağazanın arkasındaki depoya geri dönmesi gerekiyordu. Günü daha bitmemişti.

Duff Martin sarsılmıştı. Crown'daki kadın blöfünü görmüş ve ona dik dik bakmıştı ama kadın çok tanıdık geliyordu ve bu onu deli ediyordu. Neden hatırlayamıyordu?

Bunu tek başına yapamayacağını anlamaya başlamıştı. Annesine ve Allen'a ne yaptığını anlatmalıydı ama hatırladıklarının babasının neden hapiste olduğuyla bir ilgisi olduğundan hâlâ emin değildi.

Hava geç ve serin olmaya başlamıştı, bu yüzden Crown'a gidip şarküteriden yiyecek bir şeyler aldı, sonra da moteline geri götürdü. Annesine iyi olduğunu söylemesi gerekiyordu. Ona ne yaptığını söylemeyecekti ama öldüğünü düşünmesini de istemiyordu. Bu yüzden odasına döner

yiyeceklerini masanın üzerine bıraktı ve yatağın kenarına oturup seslendi.

Candi işe odaklanamayacak kadar üzgün ve sarsılmıştı ve hasta olduğunu söyleyerek Allen'ın onun yerine arabasını işe götürmesine izin vermişti. Ve şimdi telefonu her çaldığında ve arayan Duff olmadığında, karnındaki düğüm daha da sıkılaşıyordu.

Cep telefonu çaldığında neredeyse gün batmak üzereydi ve Duff'ın numarasını gördüğünde yeterince hızlı cevap veremedi.

"Merhaba! Duff?

Tatlım?" "Merhaba anne."

"Aman Tanrım... Neredesin? Neden kaçtın? Söylediğim bir şey yüzünden mi? Eğer öyleyse, çok üzgünüm. Sadece eve gel. Bir yolunu buluruz."

"Hayır, anne, hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın ve benim de başım belada değil. Ama yapmam gereken bir şey var. Şimdi daha fazlasını söyleyemem ama yasadışı bir şey yapmıyorum. Söz veriyorum başım belada değil."

Candi şimdi ağlıyordu. "Neredesin, Duffy?"

"Seni bir iki gün içinde tekrar arayacağım," dedi Duff. "Sadece endişelenme." Candi onu geri kazanmak için son bir çaba göstererek bariz bir şey söyledi. "Okulu kaçırıyorsun."

"Onlara ailevi bir acil durum olduğunu söyle. Derslerimi telafi edeceğim, söz veriyorum." Candi iç çekti. "Bundan hoşlanmıyorum. İnsanlara yalan söylemekten hoşlanmıyorum."

"Hiçbir konuda yalan söylemiyorum," dedi Duff. "Bu konuda bana güvenin. Eğer haklıysam, bu gerçekten uzun zamandır başımıza gelen en iyi şey olabilir. Allen'a arabasını sormadan aldığım için üzgün olduğumu ama ona iyi bakacağımı söyle. Seni seviyorum. Hoşça kal."

Ve sonra gitmişti.

Candi telefonunun karanlık ekranına baktı ve sonra onu göğsüne bastırdı.

En azından sonunda ondan haber almıştı. En azından artık başının belada olmadığını biliyordu. Ve ona güvenmekten başka seçenek bırakmamıştı.

Ama Duff annesinin hissettiklerinin çoğunu hissediyordu. Üzgün, endişeli, tedirgin ve suçluluk. Var olduğunu bildiğinden daha fazla suçluluk.

Yarın yerel kütüphaneye gidecekti. Eğer yerel gazetenin eski sayıları varsa, babasının tutuklanıp hapse atılmasının hikâyesi de orada olmalıydı. Bir sonraki adımı atmadan önce tüm gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

Wade eve gidip eski kıyafetlerini giydikten sonra şamandırayı inşa ettikleri boş depoya gitti.
"Çekicini getirdin mi? Burada bir çit inşa ediyoruz," diye bağırdı Roger, Wade içeri girerken.

Wade sırtıttı. "Sadece kısa büfeler gibi bölümler halinde inşa etmeyi unutmayın, böylece Cumartesi sabahı geçit töreninden önce onları düz yataktaki yerlerine kaydırabiliriz."

"Adam senin yaratığınla gelmezse ne yapacağız?" Roger sordu.

"Adam sizin deyiminizle yaratıkla birlikte bir ekip gönderecek ve onu bizim römorkumuza yükleyecek. Şirketin sahibi üniversiteden arkadaşım. Cumartesi sabah 7:00'de burada olacaklarını garanti etti, ben de bekliyor olacağım. Geçit töreni için kalacaklar, sonra yükleyip geri götürecekler. Sadece elektrik vermem gerekiyor. Bu işi görecektir bir jeneratörüm var ve onu birkaç saman balyasıyla gizleyebiliriz."

Roger, "Birdie bu geçit töreninin gözdesi olacak," dedi.

Wade Bridgette'i tanıyordu. Bu konudaki her şeye bayılacaktı. Yarın cumaydı. Geçit töreni cumartesiydi. Kaybedecek zaman yoktu.

Bridgette Wade'i düşünerek uykuya daldı ama rüyasında onu takip eden yabancıyı gördü ve ertesi sabah uyandığında hala aklındaydı. Ona birini hatırlatıyordu. Keşke adını bilseydi, belki bu bir anıyı tetiklerdi. Onu tekrar görürse, onunla yüzleşecekti, çünkü bu iş ürkütücü olmaya başlamıştı.

Wade'e söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Eğer tamamen masumsa, çocuğun başını belaya sokmak istemiyordu. Belki de tatil için ailesini ziyarete gelmişti ve canı sıkılmıştı. Belki de aynı yerde aynı zamanda iki kez bulunmuşlardı. Ne olmuş yani? Blessings küçük bir kasabaydı ve yabancılar fark edilirdi. Bu olmalı.

Artık endişelenmekten vazgeçtiğine göre, hazırlanmaya gitti. Gösterinin ne hakkında olduğunu ve ne giymesi gerektiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Muhtemelen tulum ya da kot pantolon, belki de kırmızı ekose bir gömlek ve Noel Baba şapkası. Kesinlikle çiftlikle ilgili bir şey.

Bir kase mısır gevreği yedi, hava durumunu kontrol etti ve arabaya yöneldi. Ofis işleri askıya alınmıştı.

Bugün Noel ağacını süsleyecek.

Arabayı yavaşça Main'e doğru sürdü, pencere önlerine zevkle baktı. Yarışma ciddileşmeye başlamıştı.

Bazı harika gösteriler vardı.

Curl Up and Dye'daki vitrini gördüğünde kahkahalarla güldü. Ruby vitrine bir mağaza mankeni koymuş ve ona eski moda, yeşim yeşili bir balo elbisesi giydirmişti - askısız, fırfırlarla kaplı uzun, kabarık etekli bir elbise. Etek, eski bir çember jupon sayesinde belden zarif bir çan gibi dışarı taşıyordu. Ruby, Ruby olduğu için, eski bir peruğu spreyle boyayla orman yeşiline boyamış ve mankene takmış, altın bir taç eklemiş, sonra da sanki manken Noel ağacına dönüşmüş gibi tepeden tırnağa yanıp sönen rengârenk Noel ışıklarıyla donatmıştı. Etrafını hediye gibi görünmesi için özenle sarılmış kutularla çevirmiş, vitrinin dış kenarlarına çerçeve olarak yapay kar püskürtmüş ve vitrinin dışındaki saçaklardan gümüş buz sarkıtları sarkıtmıştı.

Biraz daha ilerleyince, çiçekçinin vitrini her renkten Atatürk çiçeği ile doluydu.

Farklı yükseklikteki masa ve taburelerde. Ve beyaz bir Atatürk çiçeğinin yayılan yapraklarının altında oturmuş, el sallayan büyük boy bir Raf Elfi vardı.

Hırdavat dükkânı Bridgette'in favorisiydi. Oyuncak yapıyormuş gibi görünen küçük mekanik elflerle bir Noel Baba atölyesi yaratmışlardı ve bu cadde boyunca devam ediyordu. Vitrin yarışmasını kim düşündüyse bu yıl Noel'e gerçekten büyük bir anlam katmıştı. Blessings'in havaya girmek için kara ihtiyacı yoktu. Kar her yerdeydi. Polis arabalarının ızgaralarında bile Noel çelenkleri vardı.

Yem dükkanına vardığında Bridgette'in ağacın nasıl görünmesini istediğine dair bir fikri vardı. Dükkânı durdurup park ettiğinde, kapıda asılı duran kocaman kırmızı fiyonklu yeşil çelengi görünce sırttı.

Dub için çalıştığı onca yıl boyunca, Dub hiç böyle bir şey yapmamıştı. Wade Dub için iyiydi, iş için iyiydi ve onun için de o kadar iyiydi ki, içi sızladı.

Dışarı fırladı ve eşyalarını ofisine yerleştirmek için yan kapıdan içeri girdi. İçeri girdiğinde ilk gördüğü şey masasının üstündeki uzun kutuydu. Merakla kutuyu açtı ve kırmızı bir kot pantolon, kırmızı-beyaz kareli bir gömlek, siyah bir bandana ve bir çift siyah bot gibi farklı eşyaları çıkarmaya başladı. Yanındaki büyük kare kutuyu açtı ve sırttı. Kırmızı bir kovboy şapkası. Şamandıra neye benzerse benzesin kesinlikle fark edilecekti.

Hâlâ sırtarak her şeyi kutuya geri koydu, bir kenara koydu, bilgisayarını açtı ve sonra mağazaya yöneldi.

Wade ağacı çoktan bir sehpaye yerleştirmişti ve onu gördüğünde eliyle işaret etti.

"Günaydın, sevgilim. Tam zamanında geldin. Ağacın üzerinde sadece parıldasın diye bu şeffaf ışıkları mı istersin yoksa renkli ışıkları mı?"

"Oooh, şeffaf olanlar. Böylece hiçbir şey süslerle rekabet etmeyecek," dedi Bridgette. Depodan iki adam geldi, ikisi de sırtıyordu.

"Ona söyledin mi?" diye sordular.

Wade başını salladı. "Hayır. Daha yeni geldi."

Bridgette sırttı. "Bana neyi anlatacaksın? Az önce giymemi istediğin kıyafetleri gördüm. Şamandıradan mı bahsediyorsun?"

"Evet, şamandıra hakkında konuşuyorlar. Kıyafet hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence çok şirin ve kesinlikle bir yem ve tohum dükkânı için uygun. O zaman bana neye benzeyeceğini söyle."

Wade derin bir nefes aldı. "Ana caddede mekanik bir boğaya binmek sana nasıl geliyor?"

Bridgette'in çenesi düştü. "Gerçekten mi?"

"Evet, lütfen," dedi Wade. "Rudolph adında büyük bir kırmızı boğa ve onu en yavaş, en güvenli hızda kullanacağız. Temel olarak, sadece asılacaksın, şapkanı sallayacaksın ve sevimli olacaksın."

Bridgette gözlerini kırıştırdı. O anda, binadaki tüm erkekler mağazada durmuş onun cevabını bekliyordu.

"Kutsal inek," diye mırıldandı.

"Ummm, hayır, o bir boğa," dedi

Wade.

Bridgette kahkahayı patlattı. "Ben de varım."

Wade ellerini çırpı ve sonra onu ayağa kaldırdı.

"En iyi şamandıra ödülünü kazanacağız, garanti ederim... ve bunu kasanın hemen arkasındaki rafa, solucan ilaçları ve ağrıyan memeler için merhemlerin arasına koyacağız."

Adamlar alkışlamaya ve gülmeye başladılar. "Olağanüstü," dedi

Bridgette. "Ama bu size pahalıya patlayacak."

Wade sırtıttı. "Adını koy ve senin olsun. Şimdi bir ağaç süsleyelim. Geri kalanınız işinizin başına."

Her zamanki işlerine dağılırken hâlâ gülüyor ve konuşuyorlardı; Wade ışıkları dizmeye, Bridgette de ağaca takmak için sattıkları her süslemeden ikişer tane toplamaya başlarken Donny'yi kasanın başında bıraktılar.

Bölüm 4

Duff fazla uyuyamadı.

Yatağı pütürlüydü ve yan odadaki çift bütün gece kavga edip durmuştu. Evini özlemişti. Annesini, pastırma ve kahve kokusuyla uyanmayı ve Allen'ın nazik dırdırını bile özlemişti.

Duş aldı, giyindi, sonra bir ballı çörek yedi, bir kutu süt içti ve motelden ayrılmadan önce buna kahvaltı dedi.

Arabaya bindiğinde yakıtının azaldığını hemen fark etti, bu yüzden ilk durağı benzin istasyonuna gidip depoyu doldurmak oldu.

"Dördüncü pompaya yirmi dolar lütfen," dedi ödeme yapmak için kasaya giderken. Tezgâhtar satışı yaptı ve Duff dışarı çıkarken pompayı çalıştırdı.

Lovie Cooper az önce Duff'ın pompasının diğer tarafında durmuştu ve yanından geçerken ona gülümsedi. "Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedi ve başını eğdi.

Lovie kasabadaki herkesi tanıyordu ama Lovie onu tanımıyordu. Ve meraklı biriydi. "Bu sabah hava biraz serin, değil mi?" dedi.

"Evet efendim," dedi Duff, pompanın üzerindeki rakamları izlerken.

"Granny's Country Kitchen'ın sahibiyim ve sanırım geçen gün sizi orada gördüm." Duff başını salladı. "Oradaydım. Yemekler güzel."

Lovie gülümsedi. "Kulaklarıma müzik gibi geldi. Tatil için aileni ziyarete mi geldin?" "Hayır, hanımefendi. Eskiden burada yaşadık ama şimdi Florida'dayız."

"Peki, söyleyeyim. Sizinkiler kim?" Lovie sordu.

"Zack ve Candi Martin."

"İsimler tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Gideli uzun zaman mı oldu?"

Duff içini çekti. Gerçeği saklamasına gerek yoktu.

"Yaklaşık on yıl. Taşındığımızda henüz küçük bir çocuktum, bu yüzden neredeyse hiç kimseyi hatırlamıyorum."

"Şenlikler için mi buradasınız? Yarın büyük bir Noel geçit töreni var. Saat 10:00'da başlayacak. Eğer hâlâ buradaysan, bunu kaçırmak istemezsin."

Duff başını salladı ve ardından pompası çalışmaya

başladı.

"Sanırım burada işim bitti," dedi. "Seninle konuşmak güzeldi." Sonra memeyi yerine taktı ve benzin kapağını arabaya geri taktı.

"Geçit töreninde görüşürüz!" Lovie söyledi.

Duff el salladı, sonra arabaya bindi ve uzaklaştı.

Lovie hâlâ bu ismin neden tanıdık geldiğini hatırlamaya çalışarak onu izliyordu. Çocuk temiz giyimli ve kibardı. Biraz zayıftı ama kıvrılmaya meyilli güzel kahverengi saçları vardı. Ve bu isimleri bir yerden tanıyordu. Daha sonra aklına gelecekti.

Pompası çalıştı. İşini bitirdi ve Granny's'e doğru yola çıktı. Hâlâ grip olan garsonlardan birinin yerine bakıyordu ve kaybedecek zamanı yoktu.

Duff dün kütüphanenin önünden geçmişti ve Blessings kaybolmak için çok küçüktü, bu yüzden dönüş yolunu sorunsuzca buldu. Dışarı çıkmak üzereyken telefonu çaldı. Bu kez Allen'dan bir mesajdı.

Kontrol ettiğin için teşekkürler. Her ne oluyorsa, bu konuda erkek ol. Sonun babam gibi olmasın. Ve arabamı tek parça halinde geri getir. Seni seviyorum.

Duff'ın gözleri doldu. Erkekler hatalarını kabul eder. Erkekler doğruyu söylerdi. Her ikisi üzerinde de çalışıyordu ama yardım için polise gitmeden önce neden bahsettiğini bildiğinden emin olması gerekiyordu. Amaçlı bir şekilde arabadan indi, içeri girdi ve doğruca masadaki kadının yanına gitti.

Gina Green başını kaldırdı, bu kadar erken saatte birinin burada olmasına şaşırmıştı ve tanımadığı bir yüzü görünce daha da şaşırdı.

Çocuk masasının önünde durduğunda, "Günaydın," dedi.

"Günaydın hanımefendi. Dosyanızda yerel gazetenin eski sayıları var mı?"

"Evet, var. Belirli bir hikayeyi mi arıyorsunuz, yoksa araştırma mı yapıyorsunuz?"

"Özel bir hikaye."

"Randevun var mı?" Gina sordu.

"Kesin bir tarih yok ama on yıl önce olduğunu biliyorum... ve yaz aylarındaydı, yani Haziran ya da Temmuz çünkü okullar tatil olmuştu."

"Tamam... Hikaye ne hakkında?" Gina sordu.

"Zack Martin'in bir kadından mücevher çaldığı için tutuklanması ve sonrasındaki tüm destekleyici hikayeler."

Gina başını salladı, yerel gazetenin linkini açtı, *Zack Martin, tutuklama, mücevher* yazdı ve bazı notlar aldı.

"Bunlar mikrofişlerde var. Beni takip ederseniz," dedi Gina ve onu odanın arka köşesine ve

ellerindeki tek mikrofiş okuyucuya götürdü. "Sen otur, ben de filmi çekeyim."

Duff'ın kalbi küt küt atıyordu. Midesi düğümlenmişti. Eğer o yaşlı kadın ölmemiş olsaydı.

Annesi o isimden asla bahsetmezdi ve Allen'la babasını hapse gönderen şeyin ayrıntıları hakkında konuştuklarını duymazdı ve burada bir yanlış düzeltmeye çalışıyor olmazdı. Yanlış bir şey yaptığını anlaması için bir kadının ölmesi gerekmesi üzücü görünüyordu.

Gina iki küçük teneke silindirle geri döndü. "Bu tutuklama ve sonrasındaki duruşmayla ilgili hikayeler bunların ikisinde de var. İlkinin senin için dolduracağım. Bitirdiğinde, diğerini senin için doldurabilirim ya da kendin yapmakta özgürsün. Sadece bir sonrakini çıkarmadan önce ilkinin çıkardığınız kutuya yerleştirin."

"Evet, hanımefendi," dedi Duff, filmi yüklerken dikkatle izledi ve sonra ona okuyucuyu nasıl kullanacağını gösterdi.

İlk başta garipti ama kısa sürede alıştı ve aramaya başladı.

İlk hikayeyi hemen buldu ve babasının kelepçeli ve mahkemeye çıkarılmak üzere adliyeye götürülürken çekilmiş fotoğrafı dehşet vericiydi. Makaleye göre, babası masum olduğunu söyleyip duruyordu. Mücevherleri çaldığını kanıtlayamamışlardı ama evde aileden olmayan tek kişi oydu ve o gittikten sonra mücevherlerin kaybolduğunu fark etmişlerdi. Duff okudukça, babasının daha önce işlediği bazı suçların bile aleyhine olduğunu gördü. Hepsini gözyaşları içinde okudu.

İkinci mikrofiş rulosuna geçti ve devam hikâyelerini aramaya başladı. İki haber vardı. Biri duruşmayla ilgili bir haber, ikincisi de kararla ilgili bir haberd. Sonuç olarak... babası yapmadığı bir şey yüzünden hapisteydi ve Duff bunu kanıtlayabileceğini umuyordu.

Elinde mikrofiş kutularıyla ayağa kalktı ve onları masaya götürdü. "Yardıminız için teşekkür ederim," dedi.

Gina gülümsedi. "Elbette. Aradığın her şeyi buldun mu?"

Duff içini çekti. "Evet, hanımefendi," dedi ve kütüphaneden çıkıp arabaya gitti ve bindi.

Kütüphanedeki klima o kadar da soğuk değildi ama o titriyordu. Sanki çözülüyormuş gibi hissediyordu. Bir yanı annesiyle ağabeyinin konuştuklarını duyduğuna bile pişman olmuş, bir yanı da ona hiç söylemedikleri için dehşete düşmüştü.

Yediği yetersiz kahvaltı yüzünden midesi itiraz ediyordu. Belki karnına biraz yemek girerse titremesi dururdu. Arabayı çalıştırdı ve büyükannesinin evine geri döndü. İçeride olmak, gerçek yemek yemek istiyordu, bakkaldan aldığı hazır şeyleri değil.

Arabayı park ederken sürekli gördüğü güzel kadını düşünmeden edemiyordu. Hâlâ buradaki hikâyesinin bir parçasıymış gibi hissediyordu ama bağlantıyı kuramıyordu. Arabadan indi ve içeri girdi.

Oturur oturmaz kahve sipariş etti. Belki bu titremesini durdururdu. Yanında bir sepet bisküvi geldi. Dana yahnisi ve mısır ekmeği sipariş etti ve siparişini beklerken bisküvileri yağlamaya ve patlamış mısır gibi mideye indirmeye başladı. Hepsi bitene kadar durmadı.

Sıcak kahve ve sıcak yemek titremesini durdurdu ama karnındaki düğümü hafifletmek için hiçbir şey yapmadılar. Yemeği geldiğinde, mısır ekmeğini de tereyağladı ve sonra yavaşça yedi, ısırik büyüklüğünde sığır eti parçaları, yumuşak havuç parçaları, mükemmel küp patatesler ve küçük

dilimlenmiş patateslerle dolu kalın, sıcak güveçin tadını çıkardı.

soğan. Yemeğini yerken içini bir sükûnet kapladı. Şimdi her ne olacaksa olmalıydı, çünkü doğru olanı yapmanın anlamı buydu.

Lovie onun masasında beklemedi ama onu gördü ve merhaba demek için geldi. "Tekrar merhaba, genç adam. Müesseseden bir parça turtaya ne dersin?" Duff gözlerini kırıştırdı. "Ah... evet, hanımefendi. Bu harika olur."

"Çikolatalı, limonlu ve hindistan cevizli kremalı turtalarımız var. Ayrıca elmalı, vişneli ve şeftalili turtalarımız da var. Ne istersiniz?"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sanırım şu şeftalili pastadan biraz istiyorum." "Harika bir seçim! A la mode mu istersin, yoksa sade mi?"

"Dondurmayı asla geri çevirmem," dedi Duff. "A la mode alacağım." Lovie onun omzuna hızlıca bir şaplak attı.

"Hemen geliyorum," dedi ve mutfığa yöneldi.

Aynı güzel siyah saçlı kadın yemek odasına girdiğinde Duff hâlâ gülümsüyordu ama bu sefer yalnız değildi. Yanında başka bir kadın vardı ve otururlarken konuşup gülüşüyorlardı. Tek düşünebildiği bunun olması gerektiği idi. Onunla konuşmak istiyordu ve işte buradaydı.

Sonra Lovie elinde tatlıyla döndü ve o da şeftalili tartı afiyetle yiyerek yemeğini bitirdi.

Kız kardeşi Emma dükkâna girdiğinde Bridgette Noel ağacına son süsü yeni asmıştı. Birdie'yi gördü ve doğruca ona yöneldi.

"Noel süsleri sattığınızı bilmiyordum! Bu nedenle, burada bir hediyelik eşya dükkânı olduğunu da bilmiyordum!" dedi Emma.

Bridgette başını salladı. "Bu Wade'in fikriydi. Hediyelik eşya dükkânı birkaç aydır burada ama süsler Noel'e özel. Burada olduklarını duyurmak için onları bir ağacın üzerinde görmekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Aman Tanrım! Mısır ekmeği çubuklarını mısır başağı gibi gösteren şu şirin küçük dökme demir tavalarınız bile var! Hep onlardan bir tane istemişimdir. Şu tutacaklara ve önlüklere bak! Ve reçel ve jöle kavanozlarına. Aman Tanrım! Küçük sevimli köpek kazakları. Üzerlerinde Noel Baba var. Sırf onu giydirebilmek için bir köpeğim olsun istiyorum!" dedi Emma.

Bridgette gözlerini devirdi. "Gece üçüncü kez kalkıp onu çişini yapması için dışarı çıkarmak zorunda kaldığında, o köpekten ve sevimli kıyafetlerinden bıcarsın."

Emma kıkırdadı. "Beni çok iyi tanıyorsun. Yine de burada gerçekten güzel şeyler var. Küçük bir Noel alışverişi yapmak için geri gelmem gerekecek. Şu anda seni öğle yemeğine davet etmek için buradayım. Gidebilir misin?"

"Evet, tabii. Wade'e söylememe izin ver," dedi Bridgette ve Emma'yı hediyelik eşya dükkânını

kariştırırken bıraktı.

onu aramaya gitti.

Ofiste değildi, bu da muhtemelen depoda bir yerlerde şamandıra üzerinde çalıştığı anlamına geliyordu. Ona bir mesaj gönderdi, çantasını aldı ve Emma'yı kasada bulmak için geri döndü.

"Bu tuzluk ve biberlik setine karşı koyamadım," dedi Emma. "Bak, horoz biberliği, tavuk da tuzu tutuyor."

Bridgette sırıttı. "Harika."

Birkaç dakika sonra Emma'nın arabasına binmişler ve Granny's'e doğru yola çıkmışlardı. Park yeri dolmaya başlamıştı ve yemek salonu şimdiden kalabalıklaşmaya başlamıştı. Bridgette, Emma'yla siparişlerini verene kadar çocuğu bir daha görmedi ve sonra birdenbire masalarında dikildi.

"Hanımlar, yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim ama sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" Emma şaşırmıştı ama Bridgette'in ilgisini çekmişti.

Bridgette, "Evet, eğer yollarımız her kesiştiğinde neden bana baktığını açıklarsan," dedi.

Emma kaşlarını çatı. "Kız kardeşim tamam diyorsa otur, ama bu iyi olsa iyi olur."

"Teşekkür ederim," dedi ve masalarındaki boş sandalyelerden birine oturdu. "Sizi bir dakikadan fazla rahatsız etmeyeceğim. Ailem Blessings'liydi ama ben altı yaşındayken taşındık, bu yüzden pek fazla isim hatırlamıyorum."

"Adın ne senin?" Bridgette sordu. "Duff

Martin. Senin adın ne?" "Bridgette

Knox."

"Çoğu kişi ona Birdie der," dedi Emma. "Ben Emma, onun ablasıyım."

Duff'ın gözleri büyüdü. "Aman Tanrım! Evet. Birdie. Sen Bayan Margie'nin kızıydın! Okuldan sonra bana bakıcılık yapmıştı! Tanıdık geldiğini biliyordum."

Bridgette iç çekti. "Ve sen de Duffy'sin! Seni hatırlıyorum. Sanırım sen onun son sakladığıydın ve çok küçük bir adamdın."

Duff başını salladı. "Evet, hanımefendi. Bayan Margie ile konuşmam mümkün mü? Benim için bazı soruları yanıtlayabilir."

Hem Emma hem de Bridgette başlarını salladı.

"Hayır. Üzgünüm. Annem geçen yılbaşı günü öldü," dedi

Bridgette. Duff'ın omuzları çöktü. "Ah, dostum... Çok üzgünüm."

Ama Emma şimdi hatırlayarak kaşlarını çatıyordu. "Annenle baban Candi ve Zack'ti, değil mi?"

Duff başını salladı. "Evet, hanımefendi. Ve evet, babam hapiste. Burada olmamın bir nedeni de bu. O dönemle ilgili hatırladığım çok az şey var ve annenizin bazı boşlukları doldurabileceğini umuyordum."

"O zaman bize sorun," dedi Bridgette. "Emma ve ben annemin baktığı çocukları hep tanırdık, onlar da bizi tanırdı." "Benim hakkımda ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Emma birkaç dakika düşündü. "Kıvırcık saçların vardı ve yapbozları severdin. Seni annemle birlikte mutfak masasında yapboz yaparken gördüğümü hatırlıyorum."

Duff'ın gözleri büyüdü. "Yapbozlarla ilgili her şeyi unutmuşum. Uzun zamandır onlara takıntılıydım."

"Oh, bir şey hatırlıyorum," dedi Bridgette. "Her yere çukur kazardın. Annem her zaman Ray ya da Junior'a, yani kardeşlerimize onları tekrar doldurtuyordu."

Duff kaşlarını çatı. "Çukur mu kazdım? Neden çukur kazıyormuşum?"

"Korsancılık oynamayı severdin," dedi Emma. "Anneme *Karayip Korsanları* DVD'sini izlemesine izin vermesi için sürekli yalvarırdın. Sonra da 'Argh' ve 'Ahoy, matey' diyerek evin içinde tepinip dururdun. Çok tatlıydın."

Bridgette başını salladı. "Bu yüzden çukurları kazmaya devam ettin. Gömülü bir hazine arıyordun. Bir gün babanın bir kadın için çalıştığını hatırlıyorum, annemi aradı ve bu işi bitirmeye çalıştığı için gelip seni alıp alamayacağını sordu. Ben evdeydim. Annem meşguldü, o yüzden beni gönderdi. Oraya gittiğimde, bahçıvanın yeni kazdığı bir çukura düşmüştün ve yeni gül ağaçları dikmeye çalışıyordu. Seni çukurdan çıkardım, fırçaladım ve oradan ayrıldık. Seni anneme götürmeden önce dondurma almak için Broyles Dairy Freeze'in arabaya servis bölümünden geçtik. Bunu hatırlıyor musun?"

Duff şoktaydı. "Aman Tanrım."

Bridgette kaşlarını çatı. "Sorun ne?"

Duff sadece başını salladı. "Uzun hikâye ama benimle konuştuğun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Gitmem gerekiyor."

"Bekle!" Bridgette dedi ki. "Ailen ziyaret için mi burada, yoksa geri mi taşıınıyorsun?" "Hayır, hanımefendi. Geri dönmüyoruz ve ikinize de tekrar teşekkür ederim. Bunun ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz.

Benim için çok önemliydi ve seni tekrar görmek çok güzel." Ayağa kalktı ve aceleyle dışarı çıktı.

"Bu da neydi böyle?" Emma sordu.

Bridgette omuz silkti. "Bilmiyorum. Onu etrafta görüyordum ve her seferinde bana bakıp duruyordu. Şimdi nedenini biliyorum."

"Burada ne aradığını merak ediyorum," dedi

Emma. "Hiçbir fikrim yok," dedi Bridgette.

Emma omuz silkti. "Pekâlâ, işte yemeğimiz geliyor ve Noel geçit törenindeki araçlardan birinde olmanla ilgili duyduğum şey de nedir? Yem dükkanındaki adamların bu konuda konuştuklarını duydum."

"Bu sadece yem dükkanının reklamı. Wade benim yapıp yapamayacağımı sordu ve tabii ki kabul ettim." "Ne eğlenceli!" dedi Emma. "Keşke ben de geçit töreninde olsaydım."

Bridgette mekanik boğayı düşünerek sırtıttı.

"Sana el sallayacağım," dedi, ağzına bir patates kızartması attı, sonra tuza uzandı.

Duff yeni öğrendiği şey karşısında şaşkına dönmüştü. Bu, sahip olduğu belirsiz anıları doğruluyordu, ama o

doğrudan polise gitmekten korkuyordu. Kütüphanede okuduğu hikâyelerde Buttermann adında yerel bir avukat babasını karşılıksız olarak temsil etmişti. Eğer hâlâ burada yaşıyorsa, Duff onunla konuşmak istiyordu. Belki de avukat, Duff'ın bu tuhaf hikâyeyi polise anlatmak için ihtiyaç duyduğu arabulucu olabilirdi.

Telefonundaki bilgileri Google'da aramaya başladı ve sonra durup Granny's'e geri döndü. Sully yukarı baktı. Çocuk az önce dışarı çıkmıştı ve şimdi geri dönmüştü.

"Merhaba. Bir şey mi unuttun?"

"Hayır, efendim. Bir sorum var. Blessings'te Buttermann adında bir avukat var mı?"

"Evet. Ofisi adliyenin karşısındaki sokakta. Görmemeniz mümkün değil. Önünde büyük bir tabela var," dedi Sully.

"Teşekkürler," dedi Duff ve şehir merkezine geri döndü.

Adliye binası Main'in bir blok ötesindeydi ve kasabadaki en büyük binaydı.

Duff avukatın ofisini bulmanın zor olmayacağını düşünüyordu ama isim biraz ürkütücüydü.

P. Nutt Buttermann mı? Kimin böyle bir ismi vardı ki? Yine de gazetedeki isimle aynıydı, bu yüzden kendini vazgeçiremeden Duff arabadan indi ve içeri girdi.

Betty Purejoy öğle yemeğinden yeni dönmüştü ve kapı açıldığında sesli mesajlarını kontrol ediyordu. Genç adam yaklaşıncı durakladı.

"Hanımefendi, benim adım Duffy Martin. Bay Buttermann ile konuşmam mümkün mü?"

Betty, Peanut'ın takvimine göz attı. İki saat daha randevusu yoktu.

"Henüz yemekten dönmedi, ama oturup beklemek isterseniz, uzun sürmez." "Peki, hanımefendi. Teşekkür ederim," dedi Duff.

Betty ona gülümsedi ve sonra yaptığı işe geri döndü.

Duff telefonundaki mesajları kontrol etti. Annesinden gelen ve kalbini acıtan bir mesaj vardı.

Kalbimdesin ve dualarımdasın. Seni seviyorum, Duffy. Lütfen dikkatli ol ve yakında eve dön.

İçini çekti, sonra Snapchat hesabını açtı ve arkadaşlarının en son gönderilerini taramaya başladı, bu vahiyden önce hayatının ne kadar basit ve sığ olduğunu düşündü.

Ofisin kapısı açıldığında hâlâ sosyal medyada geziniyordu. Uzun boylu, sırık gibi bir adam sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi ve sonra Duff muhtemelen öyle olduğunu fark etti. Görünüşe göre bu adam görmeye geldiği avukattı.

Peanut Duff'a gülümsedi.

"İyi günler, genç adam. Ben Bay Buttermann. Beni mi bekliyorsunuz?"

Duff başını salladı. "Evet, efendim."

"O zaman ofisime gidelim," dedi Peanut. Yolu gösterdi, sonra ofisinin kapısını kapattı ve masasının arkasına otururken bir sandalyeyi işaret etti. "Otur bakalım."

Duff oturdu.

"Adınız nedir ve sizin için ne yapabilirim?"

"Benim adım Duffy Martin. On yıl önce babam Zack Martin'i temsil ediyordunuz."

Peanut'ın gözleri büyüdü. "Seni hatırlıyorum. Sadece küçük bir çocuktun."

"Altı yaşındaydım."

Peanut başıyla onayladı. "Neden

buradasın?" "Bir Noel mucizesi

gerçekleştirmek için."

Peanut sırtıttı. "İyiyim ama o kadar iyi olduğumdan emin değilim. Konuş benimle."

Duff iç çekti. "Beni hatırladığını söyledin ama ben o döneme dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Bir gün babam evdeydi ve hayatımız normaldi, sonra gitti. Annem o zaman pek bir şey açıklamadı. O zaman tek bildiğim, kendisine ait olmayan bir şeyi aldığı ve hapse girdiğiydi."

"Senin için zor olmuş olmalı," dedi Peanut.

"Asıl zor olan babamın artık bizimle olduğunu bile zar zor hatırlıyor olmam. Allen adında bir ağabeyim var, o benim sahip olmadığım baba figürü oldu... ve tabii ki annem. Yıllar boyunca, ben sadece babası hapiste olan bir çocuktum. Ve geçen geceye kadar evde kimse bu konu hakkında konuşmadı."

"Ne oldu?" Peanut sordu.

"Annem akşam yemeği sırasında Blessings'ten bir kadının ölüm ilanını gördüğünden bahsetti. Selma Garrett'tı. Kim olduğunu bilmiyordum ama annem ve Allen ondan ve babamın onun mücevherlerini çaldığı için nasıl hapse girdiğinden bahsetmeye başladılar." Duff derin bir nefes alırken elleri titriyordu.

"Bunu duyduğumda neredeyse sandalyemden düşecektim. Babamın işlediği suçun ayrıntılarını bilmiyordum ve mücevherlerden bahsedilmesi bir anıyı tetikledi. Çıldırdım ve herkes yattıktan sonra kardeşimin arabasını alıp hatırladığım şeyin doğru olup olmadığını görmek ve belki de korkunç bir hatayı düzeltmek için Blessings'e geldim."

"Bekle. Şimdi nerede yaşıyorsun?" Peanut sordu.

"Jacksonville, Florida. Birkaç gündür buradayım, hatırlamaya çalışıyorum ve sahip olduğum anının gerçek mi yoksa çocukken uydurduğum bir şey mi olduğunu merak ediyorum."

Şimdi çocuk Peanut'ın tüm dikkatini

üzerine çekmişti. "Ailen nerede olduğunu

biliyor mu?"

"Nerede olduğumu ya da ne yaptığımı bilmiyorlar ama her ikisiyle de iletişim halindeyim. İyi olduğumu biliyorlar."

"Peki burada ne yapıyorsun?" Peanut sordu.

"Babamı hapisten çıkarmaya ve adını temize çıkarmaya çalışıyorum."

Peanut iç çekti. "Babanın mücevherleri almadığına yemin ettiğini biliyorum ama mücevherler kaybolduğunda evdeki tek yabancı oydu ve evin üst katında çalışıyordu."

Duff öne doğru eğildi, tavrı utangaçlıktan güçlülüğe ve niyete dönüştü.

"Hayır, değildi. Ben de oradaydım. Okul bitmişti. Yaz mevsimiydi. O gün beni de yanında işe götürdü. Hatırladıklarım kafamı karıştırıyordu, ta ki bugün Birdie ve Emma Knox ile konuşana kadar. Her gün okuldan sonra annelerinin evine gider ve ailem işten çıkana kadar orada kalırdım.

Bayan Margie ne zaman ihtiyaç olsa bana bakıcılık yapardı. Birdie ve Emma bana onun vefat ettiğini söylediler, ben de onlara o zamandan benimle ilgili ne hatırladıklarını sordum."

"Ne dediler?" Peanut sordu.

"Korsanlara kafayı takmıştım. Sürekli *Karayip Korsanları*'nı izlemek için yalvarmışım ve bahçelerinin her yerine kardeşlerinin yeniden doldurması gereken çukurlar kazmışım. Bunu duyduğumda, o güne dair hatırladıklarımın doğru olduğunu anladım. Bay Butterman, o kadının mücevherlerini babam almadı. Ben aldım. Dışarıda oynuyordum. İçecek bir şeyler almak için eve geldim, sonra yukarı çıkıp babama eve gitmemizin ne kadar süreceğini sordum. Bana daha uzun süre çalışmak zorunda kalacağını ve beni alması için birini arayacağını söyledi ve dışarı çıkıp oynamamı söyledi. Merdivenlere doğru yürürken açık bir kapının önünden geçtim. Burası bir yatak odasıydı ve masanın üzerinde küçük bir sandık vardı. Bir korsan sandığına benziyordu. Bakmak için içeri girdim ve sandığı açtığımda hazineyi gördüm. Çok fazla hazine. Ve gömmek için dışarı çıkardım."

"Lanet olsun, evlat! Benimle dalga mı geçiyorsun?" Peanut sordu.

Duff'ın gözleri doldu. "Hayır, efendim. Babamın hayatının son on yılını benim yaptığım bir şey yüzünden hapiste geçirmiş olması beni mahvetti. Bilmiyordum. Ben sadece küçük bir çocuktum. Bir oyundu. Açıkçası takıntılı olduğum bir oyundu."

"Nereye gömdünüz ve kazacak bir şeyi nasıl buldunuz?"

Duff'ın omuzları çöktü. "Anlaşıldığı üzere, hiçbir şey kazmama gerek kalmadı. Gül bahçesinde bir adam vardı. Bir şeyler dikiyordu. Bahçe kulübesinin yanında büyük bir çukur kazmıştı, ben de sandığı o çukura koydum. Küreğim yoktu, bu yüzden Birdie beni almaya ve Bayan Margie'nin evine götürmeye geldiğinde örtmek için yığından gevşek toprağı deliğe geri sürüklüyordum. Birdie geldiğinde göbeğimin çamurun içinde olduğunu söyledi. O beni fırçalarken bahçıvanın saksıdan yeni bir gül ağacı çıkarıp çukura koyduğunu gördüm. Onu tam da hazinemın üzerine dikti."

"Oh kahretsin. Kahretsin. Kahretsin," diye mırıldandı Peanut. "Neden bir şey söylemedin?"

Duff ağlıyordu. "Bilmiyorum. Bu bir oyundu ve beni almaya gelenin Birdie olduğunu bilmiyordum. Ama Bayan Margie Birdie'yi gönderdi ve beni alıp götürdü, sanırım altı yaşındaki aklımla oyun bitmişti. Ertesi sabah polis kapıdaydı ve herkes histerikti, nedenini bilmiyordum ve kimse bana bir şey söylemedi çünkü çok küçüktüm."

Peanut ayağa fırladı. "Tanrı'dan Selma Garrett'ın hâlâ hayatta olmasını dilerdim ama kızı ve ailesi evde. Her şeyi gözden geçiriyorlar, açık artırmaya hazırlanıyorlar. Şef Pittman'a haber vermeliyim. O zaman polis şefi değildi ama burada memurdu. Hatırlayacaktır. Seni bahçeye geri götürsek, nerede olduğunu hatırlar mısın?"

Duff başını salladı. "Sanırım öyle, tabii bazı şeyleri değiştirmedilerse. Birdie benden daha iyi hatırlıyor olabilir.

Gelip beni alan oydu."

Peanut başını salladı. "Selma eşyalarının karıştırılmasından hoşlanmazdı, bu yüzden hiçbir şeyin değiştirilmediğine bahse girerim. Ve sanırım öldüğünde bahçıvanı hâlâ onun için çalışıyordu. Hatta

O gün yeni g llerin nereye dikildiğini hatırlıyorum. Denemeye değer."

"Sana ödeyecek param yok, ama bunu düzeltmeme yardım eder misin?" Duff sordu.

Peanut'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. "Babanı hapisten kurtaramadım ama senin hikayen ve o mücevheri bulmam sayesinde onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulabilirim."

Duff başını salladı. "Teşekkür ederim. Eğer bunu d zeltebilirimsem annem ve babam için gerçek bir Noel mucizesi olacak."

"Sıkı dur," dedi Peanut ve telefonuna uzanıp polis merkezini aradı. Birkaç dakika sonra Lon Pittman cevap verdi.

"şef Pittman."

"Lon, bu Peanut. Ofisime gelmek için şu anda müsait misin?" "Uh...evet, tabi. Olabilirim. Bir sorun mu var? Destek getirmem gerekir mi?"

"Desteğe ihtiya ımız yok. Buraya geldiğinizde her şeyi açıklayacağım," dedi Peanut. "Yoldayım," dedi Lon ve bağlantıyı kesti.

Bölüm 5

Lon Pittman birkaç dakika içinde Peanut'ın ofisine vardı. Betty ona içeri girmesi için el salladı. "Seni bekliyor," dedi.

Lon kapıyı bir kez çaldı, sonra içeri girdi.

Peanut ayağa kalktı. "Lon, geldiğin için teşekkürler.

Otursana." Peanut onları tanıştıırken Lon, Duff'ın yanına oturdu.

"Şef, bu genç adam Duffy Martin. Duffy, bu Şef Pittman. Zack tutuklandığında şef değildi ama burada çalışıyordu."

Lon kaşlarını çattı. "Martin mi? Zack

Martin mi?" Duff başını salladı.

"Evet, efendim."

"Peki ben neden buradayım?" Lon sordu ve Peanut açıklamaya başladı. Bitirdiğinde, Lon da en az Peanut kadar şaşkınlık içindeydi. Sonra aklına bir şey geldi ve Duff'a doğrudan sordu. "Tek başına mı geldin?"

Duff titriyordu. "Evet, efendim. Çok özür dilerim. Farkında değildim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ben bir şey almadım. Sadece oyun oynuyordum ve oyun yarıda kesildi ve ben çok küçüktüm, sanırım unuttum. Sonra birkaç gün önce annemle kardeşimin konuşmalarını duydum ve işleri yoluna koymak için buraya yeterince hızlı geledim."

Lon başını sallamaya devam etti. "Tanrı merhamet etsin, evlat."

"Mücevherleri bulursak, babamı hapisten çıkarmamız mümkün mü?" Duff sordu.

"Bakalım önce mücevherleri bulabilecek miyiz?" dedi Lon. "Ve seni gelip alanın Birdie olduğunu söylemiştin?"

Duff başını salladı. "O da öyle dedi."

"Onlara ne yaptığınızı ya da neden burada olduğunuzu söylediniz mi?"

"Siz ve Bay Butterman dışında kimseye tek kelime etmedim."

Lon, "Pekâlâ, yapacağımız şey şu," dedi. "Selma Garrett'ın kızıyla temasa geçeceğim ve bana anlattıklarını ona da anlatacağım. Sonra Birdie Knox ve Selma'nın bahçıvanı Woody Rice'tan bizimle evde buluşmalarını isteyeceğim. Peanut, Duff'ı getirebilir misin?"

Peanut başını salladı. "Daha sonra bir randevum var ama o da ertelenmek üzere. Bunu hayatta kaçırmazdım. Yerel gazetedeki fotoğrafçıya haber vermem gerekiyor. Tüm bunların videoya çekilmesini istiyorum."

"İyi fikir," dedi Lon. "Memurlarımdan birini de filme çekmesi için çağıracağım. Pekâlâ, Duffy Martin, umarım doğruyu söylüyorsundur. Hadi gidip bir hazine kazalım."

Wade ofisine geldiğinde Bridgette faturaları gönderiyordu.

"Hey, tatlım. Şef Pittman telefonda. Seninle konuşmak istiyor. İkinci hatta." Kaşlarını çatı, yaptığı işi bıraktı ve telefonu açtı.

"Alo?"

"Birdie, seni iş yerinde rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Selma Garrett'ın evine gitmen gerekiyor. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

Bridgette'in kaşları daha da çatıldı. "Evet, ama neden-"

"Emma ve senin öğle yemeğinde Duffy Martin'le yaptığınız konuşmayla ilgili. Önemli bir konu."

"Oh. Tamam... evet, hemen geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

"Bir sorun mu var?" Wade sordu.

"Sanmıyorum ama şefle Selma Garrett'ın evinde buluşmam gerekiyor. Şehir kulübünün yakınında."

Wade kaşlarını çatı. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Beni bırakacak birine ihtiyacım olabilir," dedi Bridgette. "Sanırım sağ arka lastiğimde yavaş bir sızıntı var. Emma beni öğle yemeğinden geri getirdiğinde fark ettim. İşten sonra tamir ettirecektim ama şimdi şehir kulübüne kadar gidip lastiğin patlamasını istemiyorum."

"Neye ihtiyacınız varsa alın ve benimle dışarıda buluşun. Ben Donny'ye gideceğimizi söyleyeyim."

Bridgette yaptığı işi kaydet tuşuna bastı ve oturumu kapattı. Elini yüzünü yıkamaya gitti, sonra da çantasını aldı.

Wade onu arabasının yanında bekliyordu ve yaklaştığında ona kapıyı açtı. "Oraya

nasıl gideceğimi bana söylemen gerekecek," dedi Wade. "O bayanı

hatırlamıyorum." Bridgette otoparktan çıktıklarında ona gideceği caddeyi söyledi.

"Ee, neler oluyor?" Wade, Main'den batıya doğru dönerken sordu.

"Emin değilim. Şef bunun Duffy Martin adında bir çocukla ilgili olduğunu söyledi. O ve ailesi eskiden burada yaşarlarmış. Annem okuldan sonra ona bakıcılık yapardı. Yıllar önce taşındılar ve ben de onları unuttum. Bugün Emma ve ben Granny's'deyken masamıza geldi ve bizimle konuşmak istediğini söyledi. Çocukluğuyla ilgili sorular sormaya başladı ve onunla ilgili ne hatırladığımızı sordu. Bunun gibi şeyler. Konuşuyorduk, sonra söylediğim bir şey onu kızdırdı ve bize teşekkür edip gitti. Ve şimdi şeften bu telefonu alıyorum."

"Sanırım yakında öğreneceğiz," dedi Wade ve sonra ilerideki sokak çatalını işaret etti. "Hangi yöne gideceğim?" diye sordu.

Bridgette işaret etti. "Oh... soldaki sokağa girin," dedi ve sonra ona baktı, ne kadar muhteşem olduğunu düşündü, sonra kendini odaklamak zorunda kaldı. "Bu ev... devriye arabasının park ettiği ev. Görünüşe göre Şef Pittman çoktan gelmiş."

Wade arabayı yola çekerken dikiz aynasına baktı. "Arkamızdaki

Peanut'ın arabası değil mi?"

Bridgette dönüp baktı. Peanut sadece arkalarına park etmekle kalmamış, arkasından bir araba daha yanaşmıştı.

"Evet, yanındaki koltukta oturan da Duffy Martin. Neler oluyor acaba?"

Araçlarından indiklerinde Lon onları karşılamak için evden çıktı ve devriye arabasında oturan memura işaret etti. Memur elinde bir kamera ve tripodla dışarı çıktı.

Lon, "Woody Rice dışında herkes burada, o da yolda," dedi ve Duffy'ye baktı. Çocuk gözle görülür şekilde titriyordu ve o kadar solgundu ki her an bayılacakmış gibi görünüyordu. "İyi misin, Duffy?"

Çocuk başını salladı. "Biraz bunaldım ama iyi olacağım."

Peanut onun sırtını çabucak sıvazladı. "Harika gidiyorsun Duffy ve yalnız değilsin. Hepimiz senin için buradayız." Sonra diğer arabadan inen adamı işaret etti. "Millet, bu Anthony Roland, *Blessings Tribune*'ün yeni fotoğrafçısı. Bunu benim için çekecek."

"Bana Ant deyin," dedi adam.

Bridgette, Ant'ın Mohawk'ının yüksekliğinden ve taktığı tek küpeden etkilenmişti. Bir akrebe benziyordu ve Ant eşyalarını toplamaya başladığında haklı olduğunu anladı. Bu bir akrepti - çok detaylı metalik bir akrep, ona göre eğer biri kulağına bir tane takmayı düşünüyorsa sahip olması gereken türden bir akrep.

Sonra fotoğrafçının arkasından baktı ve Duffy'nin bir kenarda durduğunu, gözyaşlarının yüzünden aktığını gördü. Hemen ona doğru koştu.

"Tatlım, sorun ne?" Sadece

başını salladı.

Dikkatini başka yöne çekmeyi umarak onu Wade ile

tanıştırdı. "Duffy, bu benim patronum, Wade

Montgomery."

Duff, Wade'in elini sıkarken çenesi yukarı

kalktı. "Memnun oldum efendim."

Wade onun gözlerindeki yaşları gördü ve Bridgette gibi hemen sempati duydu.

"Ben de memnun oldum. Bridgette bana Marjorie'nin eskiden size bakıcılık yaptığını söyledi."

Duff burnunu çekti ve yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Adı bu muydu? Tek hatırladığım Bayan Margie'ydi."

Bridgette, "Bütün çocukları ona böyle seslenirdi," dedi.

Ve sonra Lon sükûneti sona erdirdi.

"İşte Woody geliyor," dedi. "Hepiniz beni takip ederseniz, resmi bahçelerin arkasından dolaşacağız. Selma'nın kızı Rita'dan arazide bulunmak için izin aldım."

"Neler oluyor? Ben neden buradayım?" diye sordu
Bridgette. "Hazine avındayız," dedi Lon ve yolu gösterdi.

Görkemli evin etrafında dönerken Duff'ın kalbi küt küt atıyordu ve evin arkasındaki araziye gördükten birkaç saniye sonra, o dolambaçlı kaldırım taşı patikasında bahçeler arasında koştuğunu hatırladı. Ama dikkatini çeken duvar işçiliği değildi. Mükemmel bakımlı gül bahçeleriydi ve özellikle de eve en yakın olanıydı.

Verandadan kendilerine bakan çiftin kadının kızı ve kocası olduğunu tahmin etti ama kendisi hakkında ne düşündüklerini merak edemezdi. Tüm dikkatini yaptığı şeye vermişti.

Lon durdu. Hem memuru hem de gazetenin fotoğrafçısı zaten çekim yapıyordu ve Duffy'nin yorumları da dahil olmak üzere ilerlerken her şeyin kaydedilmesini istiyordu.

"Duffy, tanıdık bir şey görüyor musun?" Lon sordu.

Duffy evin arka tarafındaki büyük pencereyi işaret etti. "Evet. Şu büyük pencereye en yakın gül bahçesi olduğuna eminim."

Lon daha sonra Birdie ile konuştu. "Hanımefendi, lütfen kamera için isminizi söyler misiniz?" "Evet, efendim. Ben Bridgette Knox."

Lon başını salladı. "Duffy bana bir keresinde gelip onu buradan aldığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Bridgette. "Babası bir gün Duffy'yi işe götürdü ve öğleden sonra geç saatlerde annemi arayıp Duffy'yi alıp alamayacağını sordu çünkü babası işi bitirmek için geç saate kadar çalışmayı planlıyordu. Annem Marjorie, ihtiyaç duyulduğunda Duffy'nin düzenli bakıcısıydı. Ama annem o gün evde meşguldü ve benden onu alıp kendisine getirmemi istedi. Ben de getirdim. Duffy gerçekten çok küçüktü... altı yaşlarında falan." Sonra evi işaret etti. "Ben geldiğimde bahçedeydi."

"Duffy'nin nerede olduğunu ve özellikle de ne yaptığını hatırlıyor musunuz?"

Bridgette gülümsedi. "Şu büyük pencerenin altındaki gül bahçesindeydi, göbeği yerdeydi ve bir çukura toprak dolduruyordu."

O sırada Woody sesini yükseltti. "Bunu hatırlıyorum! Bayan Selma'nın gül ağaçlarından biri ölmüştü ve ben de bir hafta kadar önce onu sökmüştüm. O gün onun yerine yeni bir gül ağacı gelmişti ve ben de çukuru tekrar temizleyip yeni fidanı almak için kulübeye gitmiştim. Dönüş yolunda Birdie'nin bahçeden geçtiğini gördüm. Sonra çocuğun az önce temizlediğim çukura toprak sürüklediğini fark ettim."

Duff sessizdi ama gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hatırladıkları ve söyledikleri pek çok şeyi doğruluyordu.

Wade dikkatle hikâyenin gelişimini dinliyor ve herkes gibi hâlâ bir şeyin diğeriyle ne ilgisi olduğunu merak ediyordu.

"Peki Woody, Birdie çocuğu aldıktan sonra ne yaptın?" Lon sordu.

Yaşlı adam kaşlarını çatı. "Hatırladığım kadarıyla gül ağacını saksıdan çıkardım, çukura attım ve onlar giderken toprağı doldurmaya başladım. Bitirdim ve eve gittim. Bütün bildiğim bu. Ve 'afedersiniz

benim dilimde... ama hepimizin burada ne işi var?"

"Diktiğin gül ağacını sökmeni istiyorum," dedi Lon.

Woody'nin gözleri dehşet içinde açıldı.

"Oh, bunu yapamam! Bayan Selma'nın en sevdiklerinden biriydi. Ve çok büyük."

"Biliyorum," dedi Lon. "Ama Rita izin verdi. Onu yerden keseceğiz ve sonra köklerini kazacağız."

"Ama neden?" Woody sordu.

Lon, Duffy'ye baktı. "Bu senin anlatacağın bir hikâye evlat."

Duff derin bir nefes aldıktan sonra arkasındaki insanlara doğru döndü ve bunu yaparken her iki fotoğrafçıya da yüzünü net bir şekilde göstermiş oldu.

"Çünkü her gün yaptığım gibi o gün de korsancılık oynuyordum. Evde bir hazine sandığı buldum ve onu deliğe koydum. Benim için sadece bir oyundu. Sonra Birdie gelip beni aldı ve eve gitme zamanının geldiğini söyledi, ben de unuttum. Mücevherler kaybolunca babamı hapse attılar. O kadar küçüktüm ki neler olduğunu anlamamıştım ve ailem geçen güne kadar bana detayları hiç anlatmadı. Bunu yaptığımı dair anılarım canlandı ve ne anlama geldiğini anladığımda, aslında Bayan Garrett'ın kayıp mücevherleri olan hazinemi çıkarmak ve babamın adını temize çıkarmak için geri döndüm."

Bridgette'in nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Tam yanınızda duruyordum ve o deliğe hiç bakmadım."

Woody şoktaydı. "Deliğe baktım ama topraktan başka bir şey göremedim. Sanırım deliği örtecek kadarını geri çekmişti."

"Öyleyse işe koyulalım," dedi Lon. "Önce gül ağacını kesmemiz gerekiyor."

"Arabamda Dub Amca'nın motorlu testeresi var," dedi Wade. "Yarınki geçit töreni için bir şamandıra yapıyorduk."

"Git getir," dedi Lon.

Woody, "Ben kürekleri getireyim," dedi ve arkadaki bahçe kulübesine yönelirken, diğerleri de verandaya çıktılar.

Selma'nın kızı Rita, kendisinin de filme alındığının farkında olarak onları merdivenlerde karşıladı.

"Bu heyecan verici ve aynı zamanda bir trajedi. Annem buna şahit olmak için hayatta değil ve bu çocuğun babası yapmadığı bir şey yüzünden on yılını hapiste geçirdi." Sonra elini Duff'ın omzuna koydu. "Sana gelince, tek söyleyeceğim şey muhtemelen tanıdığım en cesur genç adam olduğun. Bu yaptığın çok onurlu bir şey. Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Ailesi nerede olduğunu bilmiyor," dedi Peanut. "Sadece gittiğini biliyorlar ama iyi olduğunu da biliyorlar. Aslında gerçek olmayan bir şeyi hatırlamaktan korktuğu için bunların hiçbirini onlarla paylaşmadı."

Rita başını salladı. "İnanılmaz. Sen kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"Altı yaşındaydım," dedi Duff ve sonra Wade motorlu testereyle, Woody de iki kürekle geri geldi ve konuşmaları sona erdi.

Wade, "Eldivenim yok ama senin için keserim," dedi. "Benim eldivenlerim var," dedi Woody.

"Fazladan bir çiftiniz var mı?" Peanut sordu.

Rita, "Evde biraz var," dedi ve onları almak için içeri koştu.

Peanut takım elbisesini çıkarıp eldivenlerini giydi ve Woody ile birlikte patikadan geçerek eve en yakın çalılığa gittiler.

"İşte buradaki," dedi Woody. "Bu yıl için çiçek açmıştı ve sanırım artık sonsuza dek çiçek açacak."

Wade motorlu testerenin motorunu çalıştırdı, sonra evle çalıların arasına girdi.

"Pekâlâ çocuklar, dalları geride tutun ve şu işi yapalım," dedi.

"Lanet olsun, gömleğim gitti," dedi Peanut, bir uzvundaki bir sıra diken kolunu yırtarken.

Sonra güldü. "Ama hazine kazarken gömleğin ne önemi var, değil mi Duffy?"

Duff hiçbir şeyde mizah göremiyordu. Tüm bunlara sebep olduğu için utanç içindeydi ve tüm bunları babası da dahil olmak üzere ailesine itiraf etmesi gerektiği kafasına dank etmeye başlamıştı. Kendisinden nefret edeceklerine inanıyordu.

Bridgette, Duff'ın çenesinin gerginliğini gördü ve kolunu onun beline doladı. Birkaç dakika sonra Duff onun empatisine boyun eğdi ve kolunu onun omuzlarına doladı.

Birkaç dakika içinde Wad gül ağacını devirdi. Woody gövdenin etrafına bir parça naylon ip bağladı ve onu hızla evden uzağa sürükledi. Yoldan çekildikten sonra kazmaya başladılar.

Küreklerden birini Wade, diğerini Woody aldı ve ana kök yumağının altına girmeye çalışarak kürekleriyle küçük besleyici kökleri kesmeye başladılar.

"Aslında, o çukur ne kadar derindi?" Lon sordu.

"En az iki fit aşağıda, belki biraz daha fazla ve köklerin yayılmasına izin vermek için çevresi yaklaşık o kadar büyük. Ama uzun zamandır büyüyorlar. Ne kadar derinde olduklarını ancak Tanrı bilir," dedi Woody.

Rita verandanın parmaklıklarına yaslanmış, onu izliyordu. Lon ona baktı.

"O mücevher kutusu neyden yapılmıştı?" diye sordu.

"Maun, annemin yatak odasındaki mobilyalar gibi. On yıldır toprak altında olduğunu biliyorum ama annem her zaman ahşabın Tanrı kadar dayanıklı olduğunu söylerdi."

"Onu duydunuz çocuklar," dedi Lon. "O derinliğe ulaştığınızda kürekleri bırakıp ellerinizi kullanmaya başlamak isteyebilirsiniz."

"Bırakın beni," diye yalvardı Duff. "Bu karmaşayı yaratan benim. İzin verin buna son veren ben olayım." Lon, "Çukuru o kadar derin kazdıklarında hepsi senin olacak," dedi.

Duff Bridgette'e baktı, sonra uzaklaştı, kazdıkları yere yaklaştı, sonra da Wade ve Woody kazarken onlarla neredeyse burun buruna gelene kadar daha da yaklaştı.

Bridgette basamaklara oturdu ve Peanut da onun yanına oturdu.

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bridgette omuz silkti. "Ne kadar üzücü olduğunu tahmin edebiliyorum. Zack Martin'in cezası ne kadardı?" "On beş ila yirmi," dedi Peanut.

Bridgette kaşlarını çatı. "Sadece çalıntı mücevherler için neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sabıkası vardı. Büyük bir şey değıl. Sadece gençliğinden kalma aptalca şeyler. Ama kayıp mücevherlerin değeri her şeyi değıştirdi. Çoğunlukla aile yadigârları olduğı için çeyrek milyon doların üzerinde sigortalıydı. O eşyaların yeri doldurulamazdı."

Bridgette'in nefesi kesildi. "Selma Garrett neden değeri mücevherlerini öylece dışarıda bıraksın ki?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bu hafta yaşayacağım en büyük heyecanın Noel Baba kıyafetini giymek olduğunu düşünüyordum, şimdi bunu yapıyoruz. Noel Baba demişken, yarınki geçit töreni için hazır mısın?"

Ofisinde giydiğı kostümü düşündü ve sırtı.

"Olabileceğim kadar hazırım," dedi ve sonra eliyle işaret etti. "Bakın, kürekleri yerleştirmişler." "Bunu kaçırmak istemiyorum," dedi Peanut.

"Ben de," dedi Bridgette ve ayağı kalkıp onu takip etti.

"Bence bu kadarı yeterli," dedi Woody. "Ben olsam bundan daha derin bir çukur kazmazdım." Wade başını kaldırıp baktı, sonra eldivenlerini çıkarıp Duffy'ye uzattı.

"Al bakalım evlat, iyi şanslar."

Çekim yapan polis memuru çalının kaldırılması ya da kazma işleminin bir anını bile kaçırmamıştı, Ant da kaçırmamıştı ve şimdi ikisi de çukurun ve Duffy'nin kazma işleminin görüntüsünü almak için yaklaşıyorlardı.

Duff eldivenlerini giydi ve herkes çukurdan uzaklaşırken dizlerinin üzerine çöküp içeri baktı, sonra karnının üzerine uzandı ve kökleri kazmaya başladı, her seferinde bir avuç toprak çıkardı ve bunu yaparken birkaç saniyeliğine yine altı yaşındaydı, korsancılık oynuyordu, hazinesini örtüyordu. Sonra görüntü, çıkardığı bir avuç toprağı kaydı ve gerçeklik geri döndü.

Deliğı yaklaştı, iki elini birden soktu, kazdı ve mücevher kutusunun onu hissedebilecek kadar sağlam olması için dua ederek köklerden oluşan ağın içinden yolunu hissetti.

Yavaş ilerliyordu ve etrafındaki insan sayısına rağmen, parmağını sert bir şeye sıkıştırana kadar ürkütücü bir sessizlik vardı. Durakladı ve sonra kemiğini eşleyen bir köpek gibi her yöne toprak atmaya başladı.

"Bir şey buldun mu?" Lon sordu.

"Belki," dedi Duff ve elini gevşettiğı toprağın içine soktu ve bir köşeyi hissetti. "Burada!" dedi ve ağlamaya başladı. "Hissediyorum... Burada, burada."

Ve sonra Wade onun yanında diz çökmüş, üst yarısı açıkça görülebilene kadar sandığın etrafındaki

ve altındaki kiri temizlemesine yardım ediyordu.

Duff, Bridgette gözyaşlarına boğulana kadar "Özür dilerim baba, çok özür dilerim" diye mırıldanmaya devam etti.

Sonra Duff birdenbire iki eliyle tutarak yukarı çıktı, sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve onu göğsüne yasladı.

"Aman Tanrım... Bayan Rita, çok üzgünüm. Keşke annen burada olsaydı da yaptığım şey için ondan özür dileyebilseydim. Şef Pittman, sanırım bu artık size ve Bayan Rita'ya gidiyor. Her şeyin orada olduğunu doğrulamanız gerekecek, ama hiçbir şey almadığımı biliyorum. Sadece kapağını kapattım ve evden dışarı taşıdım. Bir daha hiç açmadım. Sadece gömdüm."

Lon onu Duff'ın elinden dikkatle aldı ve verandanın merdivenlerinden yukarı taşıdı; subayı da hemen arkasında, hâlâ çekim yapıyordu.

"Şuraya koy," dedi Rita, bir çift hasır sandalyenin yanındaki cam masayı işaret ederek. Lon, "Kaba görünüyor ama bir arada duruyor," dedi ve kapağı kaldırdı.

İçindekiler on yıldır gün ışığı görmemişti ama güneş ışığı antika gerdanlıktaki elmaslara vurduğu anda, küpeler ve bilezikler gibi onlar da göz kırpmaya başladı. Gümüşler kararmıştı ama altın olan her şey tertemizdi.

"Vay canına," dedi Lon ve sonra tekrar Duffy'ye baktı. Başını dizlerinin üzerine koymuş, eve yaslanmıştı. "Duffy, bunu görmek ister misin?"

Duff ayağa kalktı, giysilerindeki kiri fırçaladıktan sonra basamakları çıktı ve sandığın içine baktı.

"Bunu aileme nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Babam beni nasıl affedecek bilmiyorum." Lon'a bakarken sesi titriyordu. "Tutuklu falan mıyım?"

"Tanrım hayır, evlat," dedi Lon.

"Kesinlikle olmaz," diye ekledi

Peanut.

"Peki babamı hapisten nasıl çıkaracağız?" Duff sordu.

Peanut kaşlarını çatı. "Bu, suç duyurusunda bulunan savcıya ve ardından mahkemeye bağlı olacak, ancak kanıtları ve ifadenizi sunduğumda ve Woody ve Birdie'den hikayenizi destekleyecek yeminli ifadelerle, bu sorunsuz bir yelken olmalı."

Rita, "Mahkemenin memnun olduğumuzu ve suçlamaları geri çekmek istediğimizi bilmesini sağlamak için aile adına yapılması gereken her şeyi yapacağım," diye ekledi.

Peanut Ant'a baktı.

"Olanların hepsini anladın mı?" diye sordu.

"Kesinlikle öyle," dedi Ant. "Mücevherleri tek tek sayacaklarsa, onun için de kalacağım."

"En kısa zamanda dijital bir kopyasını aldığımdan emin olun ve faturayı bana gönderin. Bunu bir dizi kaynakla paylaşmam gerekecek."

Ant, "Patronum Mavis bunu görmek isteyecektir," dedi.

"Bırakın izlesin. Hikayesini buradan yazabilir. Burada saklayacak bir şey yok. Gerçeğin ortaya çıkmasına ihtiyacımız var.

Masum bir adamı hapisten çıkarmamız gerekiyor." "Tamamdır," dedi Ant.

Duff kazmaktan kirlenmiş giysilerine baktı ve biraz daha dik durdu.

"Bay Buttermann, arabamı almak için bir araca ihtiyacım var ve ailemi aramam gerekiyor" dedi.

"Şimdi onlara nerede olduğunu söylemenin tam zamanı," dedi Peanut. "İfade vermen gerekecek ama bugün Cuma ve geçit töreni nedeniyle yarın ofiste olmayacağım. Bütün bunları Pazartesi sabahı ofisimde yapabiliriz. Sekreterim sizin için yazacak ve sonra eve gitmeden önce imzalamanız gerekecek. Telefon ve e-posta yoluyla irtibatta kalacağız."

"Evet efendim," dedi Duff ve ekledi, "Blessings'teki insanların neler olduğunu bilmesini istiyorum. Babamın adının temize çıkmasını istiyorum. Mahkemeler daha uzun sürse bile, bunların sır olarak kalması için hiçbir neden yok."

Lon sıırttı. "Oh, Blessings'te uzun süre gizli kalmayacak. Hiçbir şey gizli kalmaz. Ve eğer söylenmesini istiyorsanız, Peanut Curl Up and Dye'a uğrayıp karısına söyleyebilir. Haber bir kez güzellik salonundan geçti mi, iş tamamdır."

Duff başını salladı. "Ben de bunu istiyorum. Ve bu olayda benim payımı küçümseme. Suçlu olan bendim." Bridgette ona sarıldı. "Hayır, Duffy. Küçük bir çocuk sadece bir oyuna kapıldı. Bir adam bunu düzeltti."

Bölüm 6

Lon ve Woody ile kurtarma çalışmalarını filme alan iki adam dışında herkes Garrett arazisinden dağıldı.

Rita kutudaki her mücevher parçasını aldı, ardından kameraya kayıp tüm parçaların kurtarıldığını söyledi. Bu noktada Ant toparlanıp oradan ayrıldı ve Lon da memurunu karakola geri gönderdi. Onlar ayrılırken Woody deliği dolduruyor ve gül ağacını çekmeye hazırlanıyordu.

Rita ve kocası doğruca bankaya gittiler ve tüm mücevherleri annesinin kiralık kasasına koydular.

Wade ve Birdie işlerine geri dönerken, Peanut Duff'ı arabasını almaya götürdü ve ardından Curl Up and Dye'a gitti.

Peanut içeri girdiğinde Ruby LilyAnn Dalton'ın saçını kıvırıyordu. Darmadağınık ve biraz suçlu görünüyordu, bu da her zaman itiraf etmesi gereken bir şey olduğu anlamına geliyordu.

İkiz stilistler Vesta ve Vera Conklin'in de sandalyelerinde müşterileri vardı ve Peanut onların kim olduğunu görünce sırtıttı.

"Hayatımda hiç bu kadar güzel bayanı bir arada görmemiştim. Yanılmıyorsam hepiniz eski Peachy Keen kraliçelerisiniz. Yarınki geçit törenine katılma şansınız var mı?"

Ruby'nin sandalyesinde oturan LilyAnn Dalton ona başıyla onay verdi. "Tahmin ettin, Peanut. Bereket Şehri aracına biniyoruz."

Peanut göz kırptı. "Güzel. Hepiniz belediye başkanı ve konsey üyelerinden çok daha güzelsiniz." Ama Ruby bu hazırlıksız ziyareti yutmamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Ne yaptığıma inanamayacaksınız," dedi.

Ve bir anda salon sessizliğe büründü. Manikür istasyonunu temizlemekte olan Mabel Jean Doolittle bile durdu ve dinlemek için döndü.

"Peki... dökül bakalım," dedi Ruby.

"Az önce Selma Garrett'ın kayıp mücevherlerinin bulunmasına yardım ettim." Nefesleri kesildi.

"Zack Martin'in çaldığı mücevherler mi?" Vera söyledi.

Peanut etki yaratmak için durakladı. "Oh, ama işte bu! Zack Martin sonuçta mücevherleri almadı," dedi.

dedi ve sonra açıklamaya başladı.

Sözlerini bitirdiğinde, mekandaki tüm kadınlar gözyaşlarına boğulmuştu. "Zavallı adam. Ve zavallı küçük çocuk," dedi Vera.

"O artık küçük bir çocuk değil. Yaptığını yeni öğrendiği şey yüzünden tamamen paramparça olmuş genç bir çocuk. Ama bunu düzeltmek için bu kadar yolu tek başına gelmesi cesaret ister ve ben de bu bilgiyi gerekli mercilere ulaştırmak ve Zack Martin'i hapisten çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ruby kollarını Peanut'ın boynuna doladı.

"Onlar için ne harika bir Noel olurdu. Ne bekliyorsun?" dedi.

Peanut ona sarıldı. "Sanırım ben de tam o sarılmayı ve bir gül ağacını kazmaya yardım ederken bu gömleği yırttığımı itiraf etmeyi bekliyordum."

Ruby omuz silkti. "Bence bir adamı hapisten çıkarmak için bir gömlek kaybetmeye değer."

"Sanırım haklısın," dedi Peanut. "Oh... bu arada, Noel ağacı kadınınızın göğüslerindeki ışıklar yanıp sönen tek şey."

Ruby'nin nefesi kesildi. "Ne? Aman Tanrım! İlk etapta yanıp sönmemeleri gerekiyordu, göz kırpmaları gerekiyordu ve sadece göğüsleri değil."

"Göğüslerinin üzerindeki ışıklar dışında hiçbir şey yanmıyor, yani..."

"Kahretsin. Muhtemelen gevşek bir ampul. Bununla sonra ilgilenirim. LilyAnn'in saçını bitirmeliyim ki eve gidebilsin."

"Betty'nin bazı evrak işlerini halletmesi gerekiyor," dedi Peanut. "Sonra evde görüşürüz."

"Oh bekle!" Ruby dedi ki. "Mücevherler hakkında konuşmaya iznimiz var mı?"

Peanut başıyla onayladı. "Evet. Duffy özellikle Blessings'teki herkesin mücevheri alanın babası değil kendisi olduğunu bilmesini istedi. Ve hikayesini destekleyecek Birdie Knox ve Woody Rice'a sahip. O yüzden konuşun. Ne kadar çok insan babasının başından beri masum olduğunu bilirse, o kadar mutlu olacaktır."

Wade Bridgette'i mağazaya geri götürür götürmez, arabasının lastiğinin eskisinden daha da düz olduğu anlaşıldı. Wade koşarak kostümünün bulunduğu kutuları aldı ve arabasına yükledi.

"Daha sonra uğrarsam, benim için kostümün modelini yapar mısın?" Wade sordu. Bridgette arabaya bindi, sonra da camı indirdi.

"Çıkarmama yardım edersen senin için takarım," dedi.

Wade pencereye doğru eğildi, parmağını kızın yanağına dokundurdu ve sonra onu öptü. "Bundan emin olabilirsin, sevgilim. Lastiğe bakılırsa karakola gitsen iyi olur. Yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

Bridgette ona bir başparmak işareti yaptı ve park yerinden çıktı.

Wade onun hızla uzaklaşmasını izlerken başını salladı -sanki hızlı giderse lastiği patlamadan önce

oraya varabilecekmiş gibi. Kız çok becerikliydi. Onu o mekanik boğaya bindirerek kendi küçük canavarını yaratıp yaratmadığını düşünmeden edemiyordu. Kasabadaki her bir erkek

onun peşinden koşuyordu. Bunun iyi bir fikir olduğunu ona düşündüren neydi?

Duff moteline geri döndü, soyundu ve sıcak su soğuyana kadar duş aldı, sonra kurulandı ve temiz giysiler giydi. Bugün çok şey başarmıştı ama ailesine itiraf etmek avukata ve polise itiraf etmekten daha zor olacaktı.

Yatağın üzerinde emekledi, sonra saate baktı. Annesinin öğretmenlik yaptığı okul şimdiye kadar bitmiş olmalıydı ve onun sesini duymaya ihtiyacı vardı.

Candi Martin kendini bin yaşındaymış gibi hissediyordu. Kendi bebeğinin başı dertteyken birinci sınıf öğrencilerine öğretmenlik yapmaya odaklanmak zorunda kalmak kalbini acıtiyordu. Aldığı her nefes midesindeki düğümü daha da kötüleştiriyor ve sürekli gözyaşlarını kırıştırıyordu. Günü atlatmak için tek yapabildiği buydu ve sonra eve dönüş yolu da kendine has bir cehennemdi.

Jacksonville'de trafik hiçbir zaman düzgün değildi ve günün bu saatinde tam bir kâbustu. Ama öğretmenliği seviyordu ve bu iş başlarını sokacak bir çatı sağlıyordu.

Küçük bungalovlarının garaj yoluna girip dışarı çıktığında, adımları sürükleniyordu. İçeri girdiğinde ışıkları yakmaya, perdeleri açmaya, klimayı ayarlamaya ve dünyasına ışık girmesine izin vermeye başladı.

Eşyalarını odasına yerleştirdi, iş kıyafetlerini değiştirdi ve içecek soğuk bir şeyler almak için mutfığa yöneldi. Oturma odasındaki kanepeye henüz oturmuş ve zencefilli gazozundan ilk yudumunu almıştı ki cep telefonu çaldı. Arayanın kimliğine baktı ve içkisini bir kenara bırakıp cevap verdi.

"Merhaba!

Duffy?"

"Selam, anne."

Candi oğlunun sesinde bitkinlik ve neredeyse korkuya benzeyen başka bir şey daha duydu. Midesindeki düğüm daha da sıkılaştı.

"Tatlım... iyi misin? Neyin var?"

Duff ağlamaya başladı. "Ben iyiyim anne... ama sana söylemem gereken bir şey var."

Ve sonra başladı - babasının neden hapse girdiğini öğrendiğinde yaşadığı şoktan, Blessings'e yaptığı yolculuktan, kütüphaneye gidip Birdie ve Emma ile buluşmasından, avukata ve polise gitmesinden bahsetti. Ve hikaye boyunca, hikaye sona erene kadar tekrar tekrar "Özür dilerim, çok özür dilerim" demeye devam etti.

Ve tüm bu süre boyunca Candi büyük bir dehşet içinde onu dinlemiş, anlattıklarına inanmamış, onu koruduğunu sandığı onca yıl için kendini suçlamıştı. Ama "Gömdüğüm hazineyi bulduk. Mücevherleri bulduk" diyene kadar inanamayarak nefesi kesilmişti.

"Aman Tanrım! Duffy! Bu babanı serbest bırakmaları gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

Duff gözlerini sildi ve sonra bir avuç mendil alıp burnunu sildi.

"Bana bunun ne zaman olacağını söyleyemediler çünkü her şeyin mahkemeden geçmesi gerekiyor. Ancak Bay Buttermann, babamı hapse girmekten kurtaramasa da, onu çıkarmak için gereken her şeyi yapacağını söyledi."

Candi şimdi ağlıyordu. "Oh, Duffy... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Dehşete düşmüş olmalısın ama seninle gurur duyuyorum. Aman Tanrım! Az önce yaptığın şeye inanamıyorum. Hem de tek başına."

Duff bir an sessiz kaldı, sonra konuştuğunda sesi titriyordu. "Yani, bana kızgın değil misin?"

Candi inledi. "Hayır! Tatlım! Neden kızayım ki? Sen altı yaşındaydın. Bu senin için sadece bir oyundu. Ve sana hiçbir şey söylemedik. Eğer seni olanlardan korumaya çalışmasaydım, bu iş bu kadar ileri gitmeyebilirdi. Bunu hepimiz yaptık. Baban bile senin işin çirkin tarafına karışmanı istemedi. Mahkeme salonunda hiç bulunmadın. Ayrıntıların hiçbirini duymadın. Bundan emin olduk."

"Ama babam benim yaptığım bir şey yüzünden hapse girdi," dedi Duff ve sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Ayrıca onun adını temize çıkarmak ve onu dışarı çıkarmak için elinden geleni yapan da sendin. Hâlâ içeride misin?"

Lütuflar mı?"

"Evet. Bay Buttermann ve polis şefi için ifademi imzalamak üzere en az Pazartesi gününe kadar burada olmam gerekiyor."

"O zaman Allen ve ben sana geliyoruz."

Duff gözyaşlarını tekrar yüzünden sildi ve derin bir nefes aldı. "Bu motel oldukça kötü, anne. Sanmıyorum-"

"Kalacak başka bir yer var mı?" Candi sordu.

"The Blessings B and B, ama para harcamak istemedim."

"Başka hiçbir şey için endişelenmeyin. Sadece bana nerede olduğunu söyle, biz sana geleceğiz. Gerisini oraya vardıktan sonra hallederiz."

"Tek moteldeyim. Oda numaram beş. Allen'ın arabasının kapının önüne park ettiğini göreceksiniz. Motel Main'in en ucunda, Blue Ivy Bar'ın karşısındaki caddede ve yarın kasabada büyük bir Noel geçit töreni var."

"O zaman bu gece geliriz," dedi Candi. "Allen eve gelir gelmez yola çıkacağız. Yolculuk ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık iki buçuk saat sanırım," dedi Duff.

"Tamam. Git bir şeyler ye. Git bir şeyler ye ve sadece nefes al. Zor şeyler bitti. Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum. Ve yakında görüşeceğiz."

"Ben de seni seviyorum. Dikkatli sür," dedi Duff.

Bağlantıyı kesti, sonra kalkıp yüzünü yıkamaya gitti. Aynaya bir kez baktı ve keşke güneş gözlüklerini getirseydim diye düşündü. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Ama hiçbir yere

girmesine gerek yoktu. Broyles Dairy Freeze'de arabaya servis yapabilir ve belki de yemek yemek için parka gidebilirdi.

Duff duygularını kontrol altına almaya çalışırken, Candi dizüstü bilgisayarında Blessings Bed and Breakfast'ı arıyordu. Bir numara bulur bulmaz aradı.

"B ve B'yi kutsa. Mutlu Noeller. Bu Rachel."

"Rachel, bu hafta sonu için birkaç odan var mı?" "Evet. Oda başına kaç kişi?" Rachel sordu.

"Oğullarım için birkaç yataklı bir odaya ihtiyacım var. Onlar çocuk değil, erkek. Bir oda da benim için. Yatak sayısı önemli değil. Bu akşam Jacksonville, Florida'dan geliyoruz."

"Evet, elimizde mevcut," dedi Rachel. "Onları saklamak için bir kredi kartına ihtiyacım olacak." Candi, "Evet, elbette," dedi ve birkaç dakika sonra onay e-postası geldi.

Duffy'ye kötü bir şey olmasından çok korkuyordu, oysa o kahramanca bir şey yapıyordu. Sadece onun yüzünü görmek ve onu kollarına almak istiyordu.

Allen'a bir mesaj göndererek bir an önce eve gelmesini, Duffy'nin nerede olduğunu bildiğini ve onlara ihtiyacı olduğunu söyledi ve sonra toplanmaya gitti.

Allen mesajı aldığı anda bir Uber'deydi ve eve dönüyordu. Yaklaşık otuz dakika sonra koşarak eve geldi. Oturma odasında annesini ve kapının yanında bir bavul görünce kalbi duracak gibi oldu.

"Neler oluyor? Yaralandı mı? Nerede o?" Allen ağladı.

"Yaralı değil. Blessings'de. Geçen gece Selma Garrett'ın vefatından ve babanın çaldığı için hapse girdiği mücevherlerin ona ait olduğundan bahsettiğimizi hatırlıyor musun?"

"Evet, ama bunun-" ile ne ilgisi var?

"Babanın oraya resim yapmaya gittiği günü hatırlıyor musun, Duffy'yi de yanında götürmüştü çünkü ben dışıde yirmilik dişimi çektiriyordum."

Allen başını salladı.

"Baban çalışırken Duffy günü Selma Garrett'ın evinde korsancılık oynayarak geçirdi." Allen sırtıttı. "Çocukken hep korsancılık oynardı."

Candi içini çekti. "Evet, yukarıdayken Selma Garrett'ın mücevher kutusunu yatak odasındaki masanın üzerinde açık bir şekilde dururken gördü, korsan hazinesi olduğunu düşündü ve dışarı çıkarıp bahçıvanın yeni kazdığı bir çukura attı."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Allen. "O yapmadı!"

"Evet, öyle yaptı. Sonra Birdie Knox Duff'ı almaya ve Marjory'nin evine götürmeye geldi, Duffy oyunu unuttu ve bahçıvan hazinenin üstüne bir gül ağacı dikti. Ve baban hapse girdi. Duffy'nin gittiği yer orası. Blessings'e geri döndü. Ve uzun lafın kisası... polise gitti. Mücevherleri buldular ve babanın daha önceki avukatı babanı serbest bırakmak ve adını temize çıkarmak için tüm evrak işlerini halledecek."

"Oh be! Anne! Bu şimdiye kadarki en inanılmaz şey," dedi Allen. "Duffy'nin nerede kaldığını biliyor muyuz?"

"Evet. Ve ifadeleri için tüm evrakları imzalayana kadar Blessings'ten ayrılamaz."

ve onu bir gece daha orada tek başına bırakmayacağım. Bizim için bir B and B'de oda ayırttım. Git toparlan."

Allen annesini kucağına aldı ve ayağa kaldırdı. Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu.

"Ah be! Ya babam Noel'den önce eve dönerse? Bir mucizeden bahsediyoruz."

Candi de onunla birlikte gülüyordu. "Biliyorum. Zamanlamaya güvenemeyiz ama onu geri alacağız! Şimdi gidin! Toplanın. Blessings'e ne kadar çabuk varırsak, Duffy'yi o kadar çabuk görürüm. Adamlarımı geri alacağım, teker teker de olsa."

LaJune King, Blessings'i utanç ve gözyaşları içinde terk etti. Annesi ve babası ayrılırken çocukları, kıyafetlerini ve oyuncaklarını da yanlarına almış, LaJune'e de kapıyı kilitleyip takip etmek kalmıştı. Kendi kıyafetlerini toplamış ve diğer her şeyi bırakmıştı.

Bankadaki paralarının yarısını ve arabalarını aldı, Josh'a çalışmayan kamyoneti ve bir not bıraktı.

Boşanma davası açacağım ve bir daha yüzünü görmek istemiyorum. Çocuklar yeterince büyüdüğünde, gelip seni bulmak isterlerse, bulabilirler. Ama hayatının bu noktasında, uygun bir ebeveyn değilsin. Sen bir yalancı, kumarbaz ve hırsızın ve bana kalırsa ebeveynlik haklarından feragat etmiş durumdasın.

Bu evde eksik olan şeye gelince, o senin çöpe attıklarından başka bir şey değil. Doğru olanı yapman için yeterince önemli değildik, ben de senin için yaptım.

Sen bir babanın olması gerektiği gibi bir adam değilsin. Kumar oynadın ve kaybettin... Biz de dahil.

Sonra kamyonetin anahtarlarını ve evin anahtarını notun üzerine bıraktı, çantasını aldı ve evden dışarı çıktı. Kapıda durup kilidi çevirdi, sonra da arkasından kapıyı çekti.

Blessings'teki herkes artık Josh King'in neden tutuklandığını biliyordu ve aralarında Josh'un kumar arkadaşlarının da bulunduğu pek çok kişi onun mahkemeye çıkarıldığını ve kefaletinin belirlendiğini de biliyordu, ancak Josh hâlâ hapisteydi. Bu yüzden kefaletini ödediler ve Josh çıktığında karakolun dışında bekliyorlardı.

Onu kurtarmak için parayı kimin verdiğini merak ediyordu ama Linley kardeşleri kamyonlarına yaslanmış görünce kalbi durdu.

Kahretsin. Şimdi yine onlara borçluydu.

"Mack! Arnie! Kefaletimi ödeyen siz misiniz?"

Başlarıyla onayladılar ve sırtını sıvazlarken sırttılar.

"Biz ve birkaç arkadaş daha. Arkadaşlar bunun içindir," dediler. "Seni eve bırakmak için bekleyebileceğimizi düşündük."

"Minnettarım!" Josh dedi ki. "Karım çok kızgın, bu yüzden mahkeme tarihime kadar hapiste olacağımı tahmin ediyordum."

Hepsi Mack Linley'in kamyonetine doluşmuş, arabayla uzaklaşırken hâlâ konuşuyorlardı. "Bu senin ilk suçun, değil mi?" Arnie söyledi. Josh başını salladı.

Arnie, "O zaman bu işi halledersin," diye ekledi. "En fazla birkaç ay yatman gerekebilir ama avukatın iyiye seni şartlı tahliye ettirir ve haftalık Adsız Kumarbazlar toplantılarına katılmanı sağlar."

Josh başını salladı ama bir işe ihtiyacı olacağının da farkındaydı. Son maaş çeki uzun sürmeyecekti ve yaptıklarından sonra Blessings'te kimse onu işe almak istemeyecekti.

"Bir sonraki sokaktan sağa dön," dedi Josh. "Mavi panjurlu beyaz ev."

İleride gördüklerinde Mack "Güzel," dedi. Josh'un inmesine yetecek kadar uzun bir süre arabanın önüne çekti. "Görüşürüz dostum," dedi Linley kardeşler.

"Emin olabilirsin ve tekrar teşekkürler."

"Ya mahkemeye gelirsın ya da postunu çıkarırız" dediler ve sonra başlarını geriye atıp güldüler.

Josh sıırttı ama içinden gülmüyordu. Linley çocukları bulaşılacak tipler değildi. Başta parayı çalmasının nedeni onlardı. Savannah'da senedini elinde tutan adamın infazcılarıydılar.

Josh merdivenlerden çıkarken arabayı sürüp gittiler. Garajın altındaki tek aracın kendi kamyoneti olduğunu fark etmişti bile. Bu iyiye işaret değildi. Kapının kilidini açtı ve boğucu sıcak yüzüne çarptığı anda gittiklerini anladı. Klima kapalıydı ve duvarların içinde çıt çıkmıyordu.

Mutfağa doğru giderken kalbi sıkıştı, sonra anahtarları ve notu gördü. Okuduğu her kelimeyle önce şok, sonra üzüntü büyüdü; sonra bunun olduğuna inanamayarak evin içinde koşmaya başladı.

Onlar dışında her şey hâlâ oradaydı.

İçinden geçen acı onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Oğlunun gülüşünü ve her gece uyumadan önce kızına okuduğu masalları düşündü. LaJune'ün gece yatağına geldiğinde ne kadar güzel koktuğunu düşündü, duştan yeni çıkmıştı ve yanına sokulduğunda sıcacıktı.

Bu hayatının en büyük hatasıydı.

Cep telefonunu cebinden çıkarıp şarja taktı, klimayı açtı ve yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa geri döndü.

Buzdolabının arkasından bir kutu bira alıp fişini çekti, uzun uzun içti, sonra bir kap kızarmış tavuk seçti ve kemiklerinden başka bir şey kalmayana kadar yedi.

O sırada iki bira içmiş ve karnı doymuştu. İncinmişti ve meydan okumaya çalışıyordu ama gerçek şu ki bu ayın geri kalanında başını sokacak bir evi, bankada parası ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmek için zamanı vardı. Ve Linley'lerin dediği gibi, bu ayın sonunu kaçırmadığından emin olmak için

Lanet mahkeme tarihi.

Ama bankadaki parayı düşündüğü anda, onu da alıp almadığını merak etti ve bakiyelerini kontrol etmek için telefonunu almaya koştu. Yarısının kayıp olduğunu görünce kalbi parçalandı ama onu suçlayamazdı. Hepsini alabilecekken yarısını ona bırakmıştı.

Bridgette boy aynasının önünde durmuş sırtıyordu. Kırmızı, beyaz ve siyah renklerin tamamı Noel Baba'nın kıyafetlerini anımsatıyordu ama tarzı kesinlikle çiftlikle ilgiliydi.

Kırmızı kot pantolon arka tarafını yeterince kavırıyordu. Kırmızı-beyaz ekoseli gömlek göğüslerini biraz sıkıyordu ama çok da dar değildi. Siyah kemeri taktı, ardından küçük siyah bandanayı boynuna bağladı, kırmızı kovboy şapkasını kafasına geçirdi ve tüm etkiyi görmek için geri adım attı.

Otuz dört çift C göğüs. Kontrol et.

Arkadan nasıl görüldüğünü görebilmek için bir el aynası aldı. Dar pantolon. Sıkı popo. Kontrol et.

Hepsi kız. İki kere kontrol et.

Ve sonra kapı zili çaldı. Wade'in zamanlaması mükemmeldi.

Aynayı tezgâhın üzerine bıraktı ve her adımında kasıla kasıla yürüdü. Kapıyı açtı ve sonra elleri kalçalarında öylece durdu.

"Yapmak istediğin bu muydu?"

Wade onun ne kadar seksi görüldüğünü görünce şaşkına döndü.

"O kadar da değil," diye mırıldandı ve hızla içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. "Artık bunları değiştirmenin bir yolu yok ve benim için sorun yok."

"Oh... Benim için sorun yok ve seni o boğanın üzerinde gören on yaşın üzerindeki her erkek için de sorun olmayacak," dedi Wade. Onu kollarına aldı ve yatak odasına götürdü, sonra her seferinde bir parça olmak üzere kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Diğer insanların onun kime ait olduğunu bilmesi için onu işaretlemek gibi ezici bir erkek içgüdüğü vardı, ama Noel'de ona vermeyi planladığı yüzük evindeydi ve onun tatlı, sıcak derinliklerine dalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar derin bir arzunun içindeydi.

Kırmızı kovboy şapkası yatağın direğinde asılı, kadının sütyeni de çizmelerinin yanında yerdeyken bir değil iki kez seviştiler. Kalpleri çarpana ve kasları titreyene kadar da durmadılar; şehvetlerinin oburluğundan tatmin olmuş ve doymuşlardı.

"Beni deli ediyorsun," diye fısıldadı Wade onun kulağının altındaki yumuşak noktaya sokulurken.

Bridgette onun üzerine yuvarlandı ve kollarını boynuna doladı, ardından başını çenesinin altına sıkıştırdı.

"İnanın bana, bu benim için bir zevk."

Bölüm 7

Allen ve Candi arabalarıyla Blessings'e geldiklerinde saat neredeyse dokuzdu.

Candi, "Tatlım, baksana her şey ne kadar güzel görünüyor," dedi. "Noel her yerde." "Böyle geri dönmek tuhaf bir duygu," dedi Allen.

"Duffy'nin iyi olmasından duyduğum rahatlama ve yaptıklarına duyduğum hayranlıktan başka bir şey hissetmiyorum."

Allen başını salladı. "Biliyorum anne. Onun iyi bir çocuk olduğunu hep biliyordum ama tüm bunlarla tek başına yüzleşmesi inanılmaz. Yetişkin bir adamın bunu yapması zor olurdu."

"Kollarımı ona dolamak için sabırsızlanıyorum," dedi Candi. "Şehir dışına çıkıyormuş gibi Main'e doğru sürmeye devam et. Motel Main'in güney ucunda."

"Hatırlıyor gibiyim," dedi Allen.

Candi, "Sonsuza dek oradaydı," dedi. "Ama orada kalmayacağız. Bir pansiyona gideceğiz. Adresi aldım. Duffy'yi kontrol ettirir ettirmez oraya gideceğiz."

Birkaç dakika sonra Candi işaret etti. "İşte orada!" Allen arabasını hemen gördü ve yanına park etti.

Onlar dışarı çıkamadan beş numaralı odanın kapısı açıldı ve Duffy dışarı çıktı.

Candi'nin nefesi kesildi. Odasından gelen ışıkla aydınlanan Duff yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Omuzları hafifçe çökmüştü ve giysileri darmadağınaktı. Bunun hayatının geri kalanını nasıl etkileyeceği henüz belli değildi. Bunu bir felaket olarak mı görecekti, yoksa doğru olanı yapmak için her şeyin üstesinden mi gelecekti?

Çantasını arabanın tabanına bıraktı ve koşarak arabadan atladı.

Duff konuşamayacak kadar bunalmış bir halde kollarını ona doladı.

Sonra Allen ortaya çıktı ve ikisini de kucaklamaya başladı. Huzur içindeydi. En çok sevdiği, sorumlu olduğu iki insan yeniden mutlu ve güvendeydi.

"Dostum, yüzünü görmek çok güzel, Küçük Kardeş. Toplandın mı?" Allen sordu.

Duff başıyla onayladı. "Bütün eşyalarım arabada. Ben de sizin gelmenizi bekliyordum."

"O zaman ben de sizinle çıkışa geleyim. Anne, sen arabaya geri dön ve bizi bekle," dedi Allen.

Candi tereddüt etmedi ve içeri girer girmez kapıları hızla kilitledi. Motel ürkütücü ve eskiydi ve

oğlunun buraya gelmiş olmasından dehşete düşmüştü.

Beklerken, Zack'in ailesiyle birlikte geçiremediği onca yılı düşünmeden edemiyordu.

hâlâ sevdiği tek adamdı ve ona iyi haberi vermek için sabırsızlanıyordu.

Sonra adamlarının döndüğünü gördü ve Allen binerken arabanın kilidini açtı. "Duff'ı takip edeceğiz. O yolu biliyor," dedi Allen.

Ve bir kez daha harekete geçtiler. Bu sefer şehrin öbür ucundaki Blessings B and B'ye.

Geldiklerinde otoparkta iki araba vardı. Binanın etrafındaki çalılıklar rengârenk Noel ışıklarıyla sarılmıştı. Ön girişte kırmızı fiyonklu büyük bir yeşil çelenk asılıydı ve pencerelerden uzun ve parlak bir şekilde süslenmiş bir Noel ağacı görünüyordu.

"Bu harika," dedi Candi.

"Sen içeri gir anne. Duff ve ben çantaları alacağız."

Candi çantasını kaptığı gibi dışarı çıktı ve küçük bir kasabanın Cuma gecesinin görece sessizliğini özümsemek için durakladı. Burada geçirdikleri güzel zamanları çoktan unutmuştu ve tüm bunlar hiç yaşanmamış olsaydı hayatlarının şimdi nasıl olacağını merak ediyordu.

Sonra bu düşünceden sıyrıldı. *Keşke* ve *keşke* artık kelime dağarcığında yer alan ifadeler değildi. Durgun gece havasından derin bir nefes aldı, çocuklarıyla her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için arkasına baktı, sonra aceleyle içeri girdi.

Candi yaklaşırken masanın arkasında bir kadın ve merdivenlerden inen bir adam vardı.

"Blessings'e hoş geldiniz. Ben Rachel Goodhope, bu da kocam Bud. Martin siz misiniz? aile?"

Candi başıyla onayladı. "Evet, ben Candi Martin. Oğullarım çantalarla birlikte içeri giriyorlar." Bud, "Ben onlara yardım ederim," dedi ve Rachel onları içeri alırken kapıyı tutmak için koştu. Allen ve Duff içeri girdikten sonra çantalarla birlikte resepsiyonda durdular.

Candi, "Bunlar benim oğullarım, Allen ve Duffy," dedi.

Rachel aileye tekrar bakarken gözleri büyüdü.

"Oh bekle! Martin. Duffy Martin! Kasabadaki herkesin bahsettiği Duffy Martin sen misin? Selma Garrett'ın kayıp mücevherlerini bulan?"

Candi onu savunmak zorunda kalacağını düşünerek gerildi ama onun yerine Duff konuştu. "Evet, hanımefendi. O benim."

Rachel'in bakışları doğrudan Candi'ye yöneldi.

"Onunla çok gurur duyuyor olmalısınız. Ne kadar harika bir genç adam yetiştirmişsiniz!" dedi Rachel. Candi rahatladı. "Teşekkür ederim."

"Hafta sonu için burada olduğunuza göre, yarın sizi bir sürpriz bekliyor," dedi Rachel. "Yıllık Noel geçit törenimiz sabah 10:00'da başlayacak ve dağılmadan önce huzurevinin önünden geçecek. Main'deki mağazalar birkaç saatliğine kapanacak ve trafik başka yöne yönlendirilecek, yani eğer tüm bunları yaşamak istiyorsanız hayal kırıklığına uğramayacaksınız. Burada saat 6'dan 10'a kadar kahvaltılık servisi yapıyoruz ve Blessings'te diğer öğünlerinizi yiyebileceğiniz başka yerler de var. Bud size odalarınızı gösterecek. Eğer acıkırsanız, her odada atıştırmalıklar ve taze pişmiş

kurabiyeler içeren mini buzdolapları bulunmaktadır. Dinlenme

iyi, sabah görüşürüz."

Bud konuklara dönerken elinde oda anahtarları vardı.

"Merdivenleri kullanmak istemezseniz küçük bir asansörümüz var."

Candi, "Hayır, merdivenlerle bir sorunumuz yok," dedi ve onu takip ettiklerinde merdiven korkuluğundaki çelenklerden yayılan çam kokusu da onlarla birlikte gitti.

Bud koridorun yarısında durakladı ve solundaki kapının kilidini açtı.

"Oğullarınızın paylaşacağı oda burası. İki standart boy yatak var." Onları içeri götürdü, etrafı gezdirdi ve bir şeye ihtiyaçları olursa ev telefonunun hangi numarasını kullanacaklarını gösterdi, sonra Candi'ye döndü. "Sizin odanız yan tarafta. Beni takip edin."

"Çantayı getireyim anne," dedi Allen ve onları kapıya kadar takip ederek Duff'ı bir anlığına yalnız bıraktı.

Duff Blessings'e geldiğinden beri ilk kez nefes alabildiğini hissetti. Burası çok temiz ve misafirperverdi, klima serin ve sessizdi; son iki gününü geçirdiği motelin tam tersiydi.

Çantasını yatağın üzerine koyarken, Blessings'te çamaşır yıkayabileceği bir yer olup olmadığını merak etmeye başladı. Eve varmadan önce temiz giysileri tükenecekti.

Sonra Allen döndü ve annesi elinde bir yığın kot pantolon ve gömlekle arkasından içeri girip onları yatağının üzerine koydu.

"Temiz bir şeye ihtiyacın olabileceğinden korkuyordum," dedi.

"Anne, sen en iyisisin," dedi Duff. "Ben de nerede çamaşır yıkayabileceğimi merak ediyordum." Candi, "Biz eve dönene kadar bu seni idare eder," dedi.

Allen kapıyı kapattı, aralarındaki garipliği hissetti ve ne yapacağını çok iyi biliyordu. Her zaman en iyi yemek sırasında masada iletişim kurarlardı, bu yüzden mini buzdolabını açtı, üç şişe gazoz ve bir tabak mini sandviç çıkardı, buzdolabının üstündeki sepetten birkaç paket cips ekledi ve masanın üstünde bir piknik yaptı.

Hepsi sandviğin etrafına oturdu, istediklerini seçmeden önce sandviçlerin içindekileri incelediler. Yerleşip yemeye başladıklarında Candi durakladı.

"Konuş bizimle, Duffy. Bize ne yaptığını ve sana kimin yardım ettiğini anlat. Rachel Goodhope senin kim olduğunu ve ne yaptığını nereden biliyor?"

Duff ısırığını çabucak yuttu ve gazozundan bir yudum içti.

"Çünkü Şef Pittman ve avukata Blessings'teki herkesin neden geri döndüğümü bilmesini istediğimi söyledim. Mücevherleri bulduğumuzu bilmelerini istedim çünkü nereye bakılacağını bilen bendim. Babamın başından beri masum olduğunu ve hapse girmesinin benim suçum olduğunu bilmelerini istedim."

Candi başıyla onayladı. "Küçük kasabalarda haberler hızlı yayılır ve Blessings de bir istisna değil."

Allen, Duffy'ye bakıp duruyordu. Çocuk artık kendisi gibi bile görünmüyordu. Duff başını kaldırıp ona baktığını fark edene kadar neyin değiştiğini düşünemedi ve Allen o zaman anladı.

Duff'ın gözlerindeki ifadeydi bu, sanki cehennemi görmüş ve geri dönüş yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Seninle gurur duyuyorum, küçük kardeşim. Tavuklu salatalı sandviçinin diğer yarısını da yiyecek misin?"

Soru ciddiyeti sona erdirdi ve sonra Allen'ı şaşırtacak şekilde Duff sandviçinin yarısını Allen'ın peçetesinin üzerine koydu.

"Bu arabayı sormadan aldığın için," dedi. "Şimdi ödeştik."

Allen güldü. "Arabamı çaldığın için yarım tavuk salatalı sandviçi ancak sen uygun bir tazminat olarak görürsün."

"Ben çalmadım. Ödünç aldım... ve şimdi geri aldın. Sandviçi istiyor musun, istemiyor musun?"

Allen, Duff'ın saçını karıştırdı. "Evet, şimdi ödeştik."

Wade, Bridgette'i yatakta gülümsemekten başka bir şey yapmadan bıraktı. Nefes almaktan başka bir şey yapamayacak kadar ruhu tatmin olmuştu. Yarınki ajandası farklı bir hikâyeydi.

Wade ile sabah 8:00'de geçit töreni için giyinmiş olarak depoda buluşacaktı. Saat dokuzda sıraya girmeleri gerekiyordu, bu yüzden boğanın hızını ayarlamak ve pratik yapmasına izin vermek için bir saatleri vardı.

Heyecanlı ve biraz da gergindi. Hayatı boyunca bindiği tek hayvan atlıkarıncadaki bir attı. Yani Main'de boğaya bindiğinde, mekanik hayvanlarda ikide iki, gerçek hayvanlarda ise sıfır yapacaktı.

Sonunda kendini ayağa kaldırdı ve dağılan kostümünün parçalarını toplayıp dolaba geri asmaya başladı. Boy aynasında bir an için kendini gördü ve kendi yansımasına bakarak durakladı.

Sevilmenin bir kadını içten içe aydınlatan bir yanı vardı. Kendisini hiçbir zaman sıradan özelliklere sahip bir kızıdan başka bir şey olarak görmemişti. Ama şimdi ona bakan kadın, onu seven adam için değerini biliyordu ve çok güzeldi.

İçini çekti, sonra duşa yöneldi. Yarın çok erken gelecekti.

Ama o suyu açarken, üst kattaki dairede oturan çift gece yarısı kavgalarına bir yenisini daha ekledi. Yatağa girene kadar kavgalarını bitirmiş olmalarını umuyordu. Bütün gece bunu tekrar dinlemek istemiyordu.

Akşam ilerledikçe Josh King'in ruh hali kararmaya devam etti. Buzdolabındaki tüm birayı içti, ancak daha fazlasını alacak bir aracı olmadığından, evdeki sessizliği gizlemek için televizyonun sesini açtı, ardından dışarıda depolanmış bira olup olmadığına bakmak için garaja gitti.

Bira bulamayınca tekrar içeri girdi ve kendini köşedeki Noel ağacına bakarken buldu. Işıklar kapalıydı, tıpkı hayatındaki ışıklar gibi.

Birdenbire büyük bir umutsuzluk duygusuna kapıldı. Her şeye sahipti ve şimdi hepsi gitmişti. Bir boka değmezdi. Hayatı yaşamaya değmezdi.

Telefonunu eline aldı ve LaJune'e bir mesaj gönderdi.

Özür dilerim.

Seni seviyorum.

Affet beni.

Sonra telefonu masanın üzerine bıraktı, ceketini ve cüzdanını aldı ve arka kapıdan çıkıp yürümeye başladı. Aklında bir hedef yoktu. Sadece kendisinden geriye kalanlarla yüzleşemiyordu.

LaJune'ün çocukları yerleştirmesi ve nihayet yatağa yatırması bir saatini almıştı. Bunun sadece bir ziyaret olmadığını ve eve gitmeyeceklerini anlamaya başlamışlardı ve üzgündüler.

Sonunda odasına gittiğinde üzgündü, kalbi kırılmıştı ve kararını sorguluyordu. Ama aynı zamanda eve hiçbir şey olmadan da dönemezdi. Josh hapse girecekti ve bir işi olsa bile, evden uzak kaldığı süre boyunca çocuk bakımını ödemek bir yana, başlarını sokacak bir çatı bile tutmaya yetmeyecekti.

Telefonu bir mesaj sinyali verdiği ve bunun Josh'tan geldiğini gördüğünde kaşlarını çatı. Belli ki hapisten çıkmıştı, yoksa telefon kullanamazdı.

Mesajı açtı, büyük bir açıklama ve eve dönmesi için bir yalvarış bekliyordu ama okumaya başladığında tüyleri diken diken oldu. Ona geri dönmesi için yalvarmıyordu. Sanki elveda diyor gibiydi!

Şimdi, bunun sadece bıraktığı mektubun sertliğini kabul etmek mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Onun kendisine bir şey yapacağını hiç sanmıyordu. Ama bu onu huzursuz ediyordu. Onu aramaya başladı ve sonra durdu.

Bu onun ilk sınavıydı ve şu ana kadar geri dönmek için hiçbir nedeni yoktu.

Peanut ölçüsüz bir tatminle evine döndü. Avukatlık yaptığı onca yıl boyunca hiç masum bir adamı hapisten çıkarma fırsatı olmamıştı ve bunu mahvetmemeye kararlıydı.

O ve Betty bütün öğleden sonra yorulmak bilmeden çalışmış, bu işe başlamak için gerekli adımları hazırlamışlardı.

Lon'la telefonda konuşmuş, kayıp eşyaların bulunmasıyla ilgili polis raporunun bir kopyasını istemişti. Peanut adalet sisteminin yargılanıp hüküm giydikten sonra kimseyi serbest bırakmaya yatkın olmadığını zaten biliyordu. Daha sonra masumiyetlerini kanıtlayan deliller bulunsa bile, bu genellikle bir savaştı. Bu adalet sistemindeki gerçek bir kusurdu ama Peanut bunun üstesinden gelmeye niyetliydi.

Ve bu konuda düşündükçe, kamuoyunda yaratılacak büyük bir etkinin bir yargıcı cezayı iptal etmeye ikna etmek için uzun bir yol kat edebileceğinden daha da emin oluyordu. Haksız yere mahkûm edildiğine dair açık ve net bir kanıt istiyordu. Sadece Zack Martin'in serbest bırakılmasını

değil, aynı zamanda cezanın da iptal edilmesini istiyordu.

Peanut'ın Noel için istediği şey buydu.

O kadar, başka bir şey değil.

Wade eve dönerken hâlâ Bridgette'i düşünüyordu. Duştan çıktığında hâlâ onu düşünüyordu ve yatmaya hazırlanırken de hâlâ onu düşünüyordu.

Onun için ne kadar önemli olduğunu anlatacak kelime yoktu. İki ay önce bir nişan yüzüğü almıştı ve o zamandan beri bir düzine kez ona vermeye çok yaklaşılmıştı ama Noel'de parmağına takma hayali vardı. Ama bu hayal artık gerçekçi gelmemeye başlamıştı. Hayat öngörülemezdi ve çok kısaydı ve beklemekten yorulmuştu. Bir dahaki sefere seviştiklerinde, o yüzük onun parmağında olacaktı.

Elliot Graham'ın günü bir amaca yönelikti.

En sevdiği Noel tişörtünü giyerek başlamıştı; üzerinde karla kaplı bir çam ağacının dış dalına tünemiş küçük kırmızı bir kardinal olan uzun kollu mavi bir tişört. Bu ona kendini şenlikli hissettirmişti.

Sonra da buzlu Noel kurabiyeleri almak için Crown'a gitti. Main'den aşağı inerken, süslenmiş vitrinleri kontrol etmek için zaman ayırdı.

Kurabiyeleri aldıktan sonra saçlarını kestirmek için Curl Up and Dye'a gitti. Saçları o kadar uzundu ki ensesinde kıvrılmaya başlamıştı.

Otuz dakika içinde saçları istediği gibi olmuştu. Parayı ödedi ve çıkarken Ruby'nin yanından geçti.

Penceredeydi ve mankeninin üzerindeki ışıkların tekrar yanıp sönmeye başlamasını sağlamaya çalışıyordu. Çalışan tek ışık mankenin göğüslerinin üzerindekiydi. Ruby'nin yüzü de saçları kadar kızarmıştı ve adam kapıdan çıkarken içinden mırıldanıyordu.

Ama sonra durdu, arkasını döndü ve salona geri döndü. "Bayan

Ruby, bir öneride bulunabilir miyim..."

Ruby durdu. "Evet, yapabilirsin," dedi ve alnındaki bir kıvrımı temizledi.

Elliot yaklaşarak çok sayıdaki ışığa baktı, sonra mankenin arkasına geçti. Bir an durdu, sonra uzandı ve tek bir ampulü sıktı.

"Voilà!" Elliot söyledi.

Ruby'nin nefesi kesildi. "Başardın! Hepsi tekrar açık. Nasıl oldu da... Boş ver. Sana bunu sormamam gerektiğini biliyorum ama sen çok tatlısın. Boynuna sarılabiliyorum!"

Elliot gözlerini kırıpıştırdı. "Hayır, bunlara gerek yok. Yardım etmekten mutluluk duyarım," dedi ve aceleyle kapıdan çıktı.

Hâlâ eve dönmek istemediğinden, mağazaları dolaşarak sokağın karşısındaki komşuları için birer hediye seçti. Dan ve Alice Amos ile iki çocukları Charlie ve Patty, onun hiç sahip olamadığı ailesi

olmuştur.

Eşyalarını arabaya koydu ve sokağın yukarısındaki Granny's'e gitti. Tek başına yemek yemeyi umarak dışarı çıktı ama arkasından Sully'nin karısı Melissa geldi ve ne olduğunu anlamadan bir masaya oturup onunla birlikte spesiyal etli köfte yiyor, buhar makinelerinden birinin temizlikçide bozulması ve gün bitmeden Savannah'dan bir tamirci bulmaya çalışmasının yarattığı baş ağrısını dinliyordu.

"Rol bende olsaydı, bu lanet şeyi kendim tamir ederdim," diye mırıldandı Melissa ve ağzına bir patates kızartması attı.

Elliot başını salladı, temizlik şirketini devraldığı zamanı ve ne kadar iyi bir iş kadını olduğunu hatırladı. Sadece öfkesini boşaltmaya ihtiyacı vardı ve Elliot onu dinlemekte iyiydi.

Yemek sona erdiğinde, Elliot öğle yemeğinin parasını da ödemek için biletini aldı ve kadın itiraz etmeye başlayınca kaşlarını çatı.

"Hayır. Israr ediyorum. Size eşlik etmek bir zevkti," dedi.

"O zaman teşekkür ederim, Elliot. Çok tatlısın," dedi ve gitmek için ayağa kalkarken onun alnından öptü. Sully masalarının önünden geçerken, "Hey, hey, karımla fazla samimi olma," dedi.

"Her zamanki gibi bir beyefendi gibi davranıyor," dedi Melissa. "Ben de tam öğle yemeğim için teşekkür ediyordum. Gitmem gerekiyor. Temizlikçide bir sorunumuz var."

Sully'ye bir öpücük verdi ve gitti.

Elliot, Sully'yi kasaya kadar takip etti, yemeklerin parasını ödedi ve arabasına doğru yürüdü. Tatlıyı geri çevirmişti ama canı kar külahı çekiyordu. Bu ay Noel ayıydı. Kar olması gerekiyordu ama yoktu ve kar külahı yeterli olacaktı, bu yüzden Crown'a gitti.

Birkaç dakika sonra masalardan birine oturmuş, bir Heavenly Blue yerken hafifçe titriyordu. Sonunda kar külahı bitmişti ve hava sıcaklığı seksenlerde olmasına rağmen Elliot üşümüştü ve eve gitmeye hazırdı.

Kasabadan geçerken, o hislerden birine kapıldı. Blessings'te yanlış giden bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama öğrenecekti. Er ya da geç, bela her zaman yüzünü ona gösteriyordu.

Eve döndükten sonra koltuğuna oturdu, bacaklarının üzerine bir yorgan çekti ve uyuyana kadar kitap okudu. Uyandığında gün batımını çoktan geçmişti, yemek yemek için çok geç bir saatti ama yatmadan önce bir şeyler atıştırmak için hâlâ yeterince erkendi. Mutfığa gitti ve Noel kurabiyelerinden biriyle birlikte içmek üzere kendine bir fincan çay yapmaya başladı. Ebegümece aromalı bir çay mı yoksa sade bir Earl Grey mi diye düşünürken içinde durduğu oda kaybolmaya başladı.

Birdenbire evinin önünde durmuş, sokak lambalarının altında yürüyen, başı öne eğik, omuzları çökmüş, ayakları sürüyen bir adamı izliyordu.

Elliot adamın umutsuzluğunu ve çaresizliğini fiziksel bir acı gibi hissediyordu ve hiçbir şey söylemezse -hiçbir şey yapmazsa- adamın öleceğini biliyordu. Çaydanlığın altındaki ateşi söndürdü ve kapıdan çıkarken bir ceket aldı.

Elliott verandadan çıktıktan birkaç dakika sonra, gördüğü adamın kendisine doğru geldiğini fark etti

Sokağa. Derin bir nefes aldı ve sonra kaldırıma yöneldi.

Josh evden çıktığından beri kafasını kaldırıp bir kez bile bakmamıştı. Sadece bir ışık birikintisinden diğerine yürümeye devam etti, diğer ayakkabının düşmesini bekledi. Kaderin onu bu dünyadan alıp götürmesini bekliyordu. Bunu kendi başına yapacak cesareti olduğundan emin değildi ama bırakmaya hazırdı. Tek ihtiyacı olan bir şanssızlık daha ve her şey bitecekti ve yarınla yüzleşmek zorunda kalmadığı sürece bunun nasıl olduğu umurunda değildi.

Aniden önünde beliren bir adam onu durmaya zorladığında kaşlarını çattı. Adamın arkasındaki sokak lambası yüzünden yüz hatlarını pek göremedi ama beyaz saçlarından yaşlı olduğunu anladı. Ve sonra yaşlı adam konuştu.

Elliot, "Cevap bu değil," dedi.

Josh'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Kimsin sen? Neden bahsediyorsun sen?"

"Benim adım Elliot. Benimle içeri gelir misin? Sıcak çayım ve kurabiyelerim var."

Josh güldü ve sesi korkunçtu; öfke ve dayanılmaz acı dolu bir çığlık gibiydi. "Çay ve kurabiye sorunlarımı çözmez. Bırak geçeyim, yaşlı adam."

"Sana bir mesajım var," dedi Elliot.

Josh ellerini havaya kaldırarak yaşlı adamı uzaklaştırmaya çalıştı.

"Hayır, tanımıyorsun. Beni tanımıyorsun. Seni ya da oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama bu şehirde beni umursayan tek bir kişi bile yok."

Ama Elliot pes etmedi. "Senin adın Joshua. Louisville, Kentucky'de doğdun ve ailen sen on yaşındayken öldü. Sistemden çıkana kadar koruyucu ailelerin yanında büyüdün. On sekiz yaşından beri dünyaya değerini kanıtlamaya çalışıyorsun ve başarısız oluyorsun."

"Bunu nereden biliyorsun? Bunu kimse bilmiyor," diye fısıldadı

Josh. "Lydia kim?" Elliot sordu.

Josh dondu kaldı. "Bu annemin adıydı."

"Burada olduğunu bana o söyledi. Beni seni yakalamam ve durdurmam için gönderdi. Senin zamanın olmadığını söylüyor."

Josh geriye doğru sendeledi. "Nesin sen?"

"Ben bir sanatçıyım. Resimler yapıyorum," dedi Elliot. "İçeri gel ve benimle otur. İletmem gereken bir mesaj var ve ben soğukta duramayacak kadar yaşlıyım."

Josh takip etti çünkü yapacak başka bir şeyi yoktu ve bu yaşlı adamın gerçek bir anlaşma olmasını istiyordu.

İçeri girdiği anda huzurun onu sarmaladığını hissetti. "Hadi mutfaka dönelim," dedi Elliot. "Su ısıtıcısını açtım."

Josh yaşlı adamı takip etti, eski konağın ve mobilyalarının zarafetine hayran kaldı ve şimdi

Elliot'ı tam ışıktaki gördüğünde yüzünü tanıdı. Sadece adını hiç bilmiyordu.

"Şuraya otur, bir kurabiye al ve rahatına bak," dedi Elliot ve kurabiyelerin üzerindeki örtüyü kaldırdı.

Çay fincanlarını hazırladı, Earl Grey'i tercih etti ve masaya götürdü, sonra Josh'a uzun, niyetli bir bakış attı.

"Annen seni geride bıraktığı için üzgün ama buradaki zamanları dolmuştu. Yolunun kolay olmayacağını biliyorlardı ama her zaman senin yanında oldular."

Josh ters ters baktı. "Hayır, yapmadılar. Olsalardı, hayatım çok farklı olurdu."

"On sekiz yaşından sonra hayatınız, seçimlerinizin özgür iradesi sayesinde bu hale gelir. Hepimizin seçenekleri vardır. Her zaman. Bir şeyi ister o anın sıcaklığıyla seçin, ister o seçimi yapmadan önce iyice çalışın, bu yine de sizin özgür iradenizdir."

Josh bir parça kurabiye kopardı ve ağzına tıktırdı. Kızgın olmak istiyordu. Kendisinden başka birinin de hatalı olmasını istiyordu.

"Annen işler zorlaştığında bıraktığını söylüyor. Bu doğru mu?"

Josh iç çekti. "Bilmiyorum."

"Aileni seviyor musun?" Elliot sordu.

Josh'un gözleri doldu. "Evet, ama gittiler. Karım çocuklarımızı aldı ve beni terk etti." "Ve nedenini biliyorsun," dedi Elliot. "Bu senin ilk hatan değildi, değil mi?"

Josh başını salladı.

"Onlar yerine kumarı seçtin. Sana güvenen bir adamdan para çaldın. Ve bunu yaptığın için kendin dışında herkese kırgınsın. Haksız mıyım?" Elliot sordu.

Josh omuz silkti.

Elliot genç adamın içindeki savaşı hissedebiliyordu. Onun umutsuzluğunu fiziksel bir acı gibi hissediyordu.

"Annen birlikte takıldığı insanların seni hapisten çıkaranlar olduğunu söylüyor. Bunu seni kendi çevrelerine çekmek için yaptıklarını söylüyor. Onların zehir olduğunu söylüyor."

Josh iç çekti. "Onlardan biraz korkuyorum."

"O zaman özgür iradeni kullan ve onlardan uzak dur," dedi Elliot.

Josh öne doğru eğildi ve Elliot'a ağlamaklı bir bakış fırlattı.

"Benim bir işim yok. Param tükenecek. Yaşayacak bir yerim olmayacak. Ailem beni terk etti. Muhtemelen hapse gireceğim. Her düştüğümde hayatın beni tekmelemesinden bıktım." Elliot dinliyormuş gibi başını hafifçe eğdi ve sonra başını salladı.

"Annen kendine acımayı bırakmanı söylüyor. İyi bir işin vardı. Harika bir ailen, evin ve paran vardı ve olanları sen seçtin. Sonuçlarını beklemeden de bunu sen seçtin."

Josh ağlamaya başladı ve bir kere ağlamaya başladıktan sonra da duramadı.

"Eğer geri dönebilseydim, bir daha asla bir deste kâğıt almazdım ama benim gibi insanlar için ikinci bir şans yok."

Elliot etrafındaki enerjinin kıpırdanışını hissetti. Sanki sadece kendisinin hissedebildiği bir kasırganın içinde duruyormuş gibiydi. Dinledi ve sonra masanın öbür ucuna uzanıp elini Josh'un koluna koydu.

"Sana yardım edeceğim. Yarın sabah evinize geleceğim ve Dub Truesdale'e gidip çaldığınız parayı ona vereceğiz."

"Bende değil," dedi Josh. "Kumar borcumu ödemek için kullandım."

"Anlıyorum," dedi Elliot. "Borcunu ödeyeceğiz ve bundan sonrası Bay Truesdale'e kalmış. Bir daha onun için çalışmanı istemeyecektir ama ben seni benim için çalışman için işe alacağım."

Josh duyduklarına inanamayarak gözlerini sildi. "Bunu benim için yapar mısın? Ben senin için bir yabancıyım."

"Yabancılarla çay ve kurabiye paylaşmam," dedi Elliot ve sonra hafifçe gülümsedi. "Ve Lydia sana kefil oldu, yoksa seni ön kapıdan içeri almazdım."

"İş nedir? Pek becerim yok," dedi Josh. "Forklift kullanabilir misin?" Elliot sordu.

"Evet, efendim," dedi Josh.

"Mükemmel ve güçlü bir sırtın var, istediğim de bu. Dub Truesdale ile konuştuktan sonra seni Crown'a götüreceğim ve müdür Wilson Turner ile tanıştıracacağım, sonra da arka tarafta çalışacaksın, yükleri boşaltacaksın. Ayda iki kez maaş alacaksın ve bir daha asla kimseyi yüzüstü bırakmayacaksın. Beni anladın mı?"

"Blessings'ten birinin beni tekrar işe alacağını hiç düşünmemiştim. Ama ya müdür hayır derse?"

"Bu herkesçe bilinen bir şey değil ve bunu kendinize saklamanızı rica ederim, ancak Crown, yani müdür benim için çalışıyor," dedi Elliot.

Josh şoktaydı. Sık sık sohbet konusu olmasına rağmen, eski Piggly Wiggly mağazasını kimin satın aldığını ve Crown'a dönüştürdüğünü kimse bilmiyordu. Kimse bunu bilmiyordu. Ve bu yaşlı adam bu bilgiyi ona emanet etmişti.

"Onur duyarım efendim. Ama mahkeme günüm geldiğinde, mahkemeye çıkmak zorunda kalacağım ve büyük ihtimalle hapis yatacağım."

"Neden?" Elliot sordu.

"Çünkü çaldım-" Gözleri genişledi. "Ah. Doğru. Geri ödüyorsun. Dub'ın suçlamaları düşürebileceğini mi söylüyorsun?"

"Kendimden başka kimse adına konuşmuyorum... ve tabii ki hayatım boyunca beni rahatsız eden sayısız ruh adına. Ancak, bunun gerçekleşme ihtimali olduğunu biliyorum. Her zaman umut edebiliriz. Bu arada sen de olman gereken adamın kalıntılarını yeniden kazanmaya çalışacaksın."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim. Bu iyiliğinizin karşılığını asla ödeyemeyeceğim."

"O zaman karşılığını ver," dedi Elliot. "Şimdi... geç oluyor ve eve gitmen gerekiyor. Çayını bitir. Anahtarlarımı alıp seni götüreceğim."

"Hayır efendim, benim için gerekenden fazlasını yaptınız. Yürüyeblirim," dedi Josh.

Elliot başını salladı. "Eğer sağ salim eve dönmezsen Lydia dinlenmeme izin vermez."

Anahtarlarını almak için odadan çıktı, sonra Josh'u arka tarafa götürdü ve garajı aydınlatan projektörleri yakmak için durakladı. Sonra arabasına bindiler. Elliot araba yolundan LeMans'ta virajı alan bir yarış arabası sürücüsü gibi çıktı, ama geriye doğru.

Josh tutunmak için emniyet kemerine tutundu. "Uh... Ben bir-"

"Lydia beni yönlendiriyor," dedi Elliot. "Kısa sürede orada olacağız." Ve haklıydı da. Mavi panjurlu küçük beyaz evin önüne yanaştı ve arabayı park etti. "Sabah erkenden gelip seni alacağım ve Dub Truesdale'in evine gideceğiz."

"Ne kadar erken?" Josh sordu. "Sekizde. Sakın geç kalma."

"Hayır, efendim. Yani, evet efendim. Tanrım... Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Josh.

"Annene teşekkür et ve onu bir daha hayal kırıklığına uğratma. Oh. Dub'ın telefon numarasına ihtiyacım var, sanırım sende vardır."

"Evet, efendim, biliyorum," dedi Josh.

Elliot ona kâğıt ve kalem uzattı. Josh yazıp arabadan indi ve arabanın kapısını kapatır kapatmaz Elliot hızla uzaklaşarak üç tekerlek üzerinde bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Josh içeri girdi, o kadar sarsılmıştı ki ne düşüneceğinden emin değildi. Ama Elliot haklıysa ve Tanrı iyiye, belki de hapse girmeyecekti.

Elliot'a gelince, eve gelir gelmez Dub'ı aradı.

Saat neredeyse 22:00'ydi ama Elliot Graham görevdeyken zaman diye bir şey yoktu. Dub cevap vermeden önce telefon birkaç kez çaldı.

"Merhaba."

"Bay Truesdale, ben Elliot Graham. Geç aradığım için özür dilerim."

"Hayır, hayır, sorun değil. Sadece televizyon izliyorduk. Sizin için ne yapabilirim efendim?"

"Josh King'i sabah sekizde evinize getirmem gerekiyor. Sizden aldığı parayı geri ödeyeceğiz."

Dub afallamıştı. "Uh...ne? Biz mi? Yani onunla mı geliyorsun?"

"Evet. Borcunu ödüyorum ve Pazartesi günü Crown'da çalışmaya başlayacak." Dub şaşkına dönmüştü. "Müdür Josh'ın güvenilir olmadığını bilmeli."

Elliot, "Ben aynı fikirde değilim ve müdür de bunu sorun etmeyecektir," dedi. "Öyleyse, sizinle Sonra da hepimiz hafta sonunun tadını çıkarmak için

özgür olacağız." "Ama neden?" Dub sordu.

"Neden ne?" Elliot karşı çıktı.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü bugün Noel ve o ölmek için çok genç," dedi Elliot.

Dub'ın nefesi kesildi. "Ne? Josh ölüyor mu?"

"Şimdi olmaz," dedi Elliot. "Onu hâlâ yaşamaya değer bir hayatı olduğuna ikna ettikten sonra olmaz." Ardından gelen sessizlik anlamlıydı.

"Yani, saat sekizde mi?" Elliot sordu. "Evet. Saat sekizde," dedi Dub.

Candi Martin saat 22:00 sularında odasına gitmişti, gün boyunca duygusal ve fiziksel olarak bitkin düşmüştü ama iki oğlunun da tekrar birarada ve yan odada güvende olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Lavanta kokulu çarşafların arasına girip yorganı omuzlarına kadar çektiğinde dışarıdaydı.

Allen ve Duffy'nin yerleşmesi biraz daha uzun sürdü. Duff için kardeşiyle aynı odada olmak ve içinde uyuyabileceği yumuşak, temiz bir yatağa sahip olmak lüksün en üst noktasıydı. Son birkaç günün stresi hafifliyordu ve annesiyle kardeşinin ondan nefret etmediğini bilmenin verdiği rahatlama çok büyüktü. Şimdi yüzleşmesi gereken tek kişi babasıydı ve korkudan midesi bulanıyordu.

Allen, Duffy'nin uyuduğundan emin olana kadar gözlerini kapatmadı. Hâlâ onun için endişeleniyordu. Duffy perişan görünüyordu ve gözlerinde her zamanki ışıltı yoktu ama Allen'in olanları değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden kendi kendine babasının da anneleri gibi anlayışlı olacağını söyleyip durdu. Sonunda gözlerini kapadı ve uykuya daldı, ancak gece ağlama sesiyle uyandı.

Yatağın yanındaki lambayı yaktı ve doğrulup oturdu. Duff uykusunda ağlıyor ve konuşuyordu.

Allen kaşlarını çattı. Bu işkence gerçektir. Ayağa kalktı, sonra Duffy'nin yatağının kenarına oturdu ve onu sarsarak uyandırdı.

"Duffy, uyan dostum."

Duff hareketsiz kaldı, sonra yuvarlandı ve gözlerini açtı. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Kötü bir rüya görüyordun," dedi Allen. "Konuşmak ister misin... yoksa soğuk bir şeyler içmek ister misin?"

Duff doğruldu, sonra yüzündeki yaşları hissetti ve onları sildi.

"Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim, ama seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Ağabeyler bunun içindir," dedi Allen. "Konuşmak ister misin?"

Duff ellerini yüzünde ovuşturdu. "Konuşmam gereken tek kişi babamız."

"Coastal Eyalet Hapishanesi buradan çok uzakta değil. Annemle konuşuruz. Bu arada biraz daha uyumaya ne dersiniz? Geçit töreni eğlenceli bir şey olacak," dedi Allen.

Duff tekrar arşıfların arasına kayd1 ve yuvarlandı.

Allen yatağına geri döndü, yorganı çekti ve ışığı söndürdü.

"İyi geceler, Allen."

"İyi geceler, Duffy."

Ve sonra gözlerini kapattılar.

Bölüm 8

Cumartesi sabahı bir beklenti günü olarak başladı.

Wade beşte kalkmış ve yedide depodaydı. Mekanik boğayı her an teslim edebilirlerdi ve ekibi, boğa yerine yerleştirildikten sonra şamandırayı bitirmek için sekizde orada olacaktı. Ondan sonra Bridgette'i gemiye almak kalıyordu.

Birkaç dakika sonra Wade arandı. Teslimat ekibi çoktan şehre varmış ve depoya doğru yola çıkmıştı, bu yüzden traktöre bindi ve boğayı yüklemek için daha fazla alana sahip olabilmeleri için açık kasayı geri çekti. Kamyonun geldiğini görünce sırtmaya başladı. Bu en güzel gün olacaktı.

Candi sekizi biraz geçe kahvaltı için hazırdı ve Allen'a mesaj attı.

Kahvaltıya inmeye hazırım. Peki ya siz ikiniz?

Birkaç dakika sonra kapısı çalındı. Kapıyı açtı.

"Yüzeye çıkacağınızı hiç düşünmemiştim. Açlıktan ölüyoruz," dedi Allen. "Hadi gidelim."

Candi güldü, çantasını aldı ve kapıyı arkasından kapattı. Merdivenlerin başında onları taze pişmiş ekmeklerin, sıcak kahvenin ve kızarmakta olan pastırmanın baştan çıkarıcı kokuları karşıladı.

Duff, "Bu kesinlikle ballı çörekten iyidir," dedi ve beklemeden merdivenlerden dörtnala indi. Allen başını salladı ve onlar inerken annesinin dirseğini tuttu.

Yemek alanına girdiklerinde diğer misafirlerden oluşan küçük bir topluluk ve her türlü kahvaltılık yiyeceklerle dolu uzun bir açık büfe masayla karşılaştılar. Burada kalmayan yerliler bile sık sık kahvaltıya geliyordu, bu yüzden pişirilen yemek miktarı misafir sayısını yalanlıyordu.

Sıcak bisküviler ve sos, taze krepler ve waffle'lar, ısıtıcı bir tepsi sosis halkaları ve bir diğeri tavadan sıcak gevrek pastırma şeritleri. Çırpılmış yumurta. İsteğe göre pişirilmiş omletler. Yaban mersinli kekler, sıcak tarçınlı rulolar, bal, tereyağı, jöleler ve şurup çeşitleri. Portakal suyu. Kahve. Sıcak çay. Süt.

Duffy hepsine şöyle bir baktı ve bir tabak aldı.

"Geri çekil, Allen. Bırak aç bir adam yesin."

Candi iç çekti. Duffy ikisini de masanın altında yiyebilir ve bir gram bile alamazdı. Gençliğin olağanüstü bir metabolizması vardı. O bu yeteneğini çoktan kaybetmişti.

Yemeklerini seçtiler ve yemeğe oturduklarında Rachel büfeye eklemek için taze bir pastırma tabağıyla içeri girdi, onları görüp el salladı ve mutfağa geri döndü.

Duffy, "Bu kadın kesinlikle yemek yapabiliyor," dedi.

Candi, "Evet, yapabilir ve ağzın doluyken konuşma," dedi.

Allen her zamanki gibi sessizce yemeğini yedi, seçim özgürlüğünü asla hafife almadı, babasının özgürlüğünün çoktan elinden alındığını biliyordu. Ama bu sona ermek üzereydi.

Elliot sekizden beş dakika önce Josh King'in evindeydi.

Josh en iyi kıyafetlerini giymiş, saçlarını taramış ve tıraş olmuş bir halde dışarı çıktı ve aceleyle arabaya doğru yürüdü. "Günaydın," dedi Elliot. "Çok yakışıklı görünüyorsun."

Josh biraz utanmış ama memnun bir şekilde sırıttı.

"Günaydın efendim. O kadar heyecanlıydım ki fazla uyuyamadım."

Elliot başıyla onayladı. "Beklentiler iyi," dedi ve Josh'a bir zarf uzattı. "Bunu cebine koy. Dub'a vereceğin para bu. Ve sanırım uygun bir özür de hazırlamışsındır."

Josh zarfı ceketinin cebine koyarken elleri titriyor ve boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyordu.

Josh, "Uygun mu bilmiyorum ama içtenlikle söylüyorum," dedi. "Bu yeterli olacaktır," dedi Elliot.

"Ve gidiyoruz."

Bu kez Josh fırlatmaya hazırdı ve onu atlattı. Sokaklarda hızla ilerlediler ve Josh'un beklediğinden çok daha kısa bir süre sonra eski patronunun evine vardılar.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Elliot. "Lydia ve benim arkanızda olduğumuzu bilin yeter."

Josh cebini yokladı. Dışarı çıktı ve doğruca ön kapıya gidip zili çaldı, sonra cebinden zarfı çıkardı. Birkaç dakika içinde kapı içeri doğru sallandı ve Dub açıklıkta duruyordu.

"Günaydın efendim," dedi Josh. "Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu para sizden aldıklarımın karşılığı. Bana duyduğunuz saygıyı geri kazanamam ama sorun değil. Bunu hak etmiyorum. Sadece hayatımın sonuna kadar çok üzgün olacağımı bilmeni istiyorum."

Dub zarfı aldı ama kelimelerden daha fazlasını duydu. Josh King'in sesindeki titremeyi duydu. Yıkılmış bir adama bakıyordu ve bu, kalbini hayal bile edemeyeceği şekilde acıyordu.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi Dub. "Anladığım kadarıyla Crown'da çalışacaksın?"

"Evet, efendim. Forklift kullanıyordum, market mallarını rıhtıma geri taşıyordum. Tüm bunların nasıl olduğunu anlatacak kelimelerim yok. Tek bildiğim oldu ve çok minnettarım. Kendimi kaybettim. Ailemi kaybettim. Ve özgürlüğümü kaybedeceğim ama bu bana her şey bittiğinde parçaları toplamak için ihtiyacım olan şeyi verdi."

Döndü ve uzaklaşmaya başlamıştı ki Dub onu bir sözle durdurdu. "Bekle!"

Josh arkasını döndü.

"Evet, efendim?"

Dub, "Hakkınızdaki suçlamaları geri çekiyorum," dedi. "Beni üzme."

Josh bunu yapmak istemedi ama gözyaşları akmaya başladı. Sürekli teşekkür etmeye çalışıyordu ama tek yaptığı titremekti.

Dub iç çekti, sonra verandaya çıktı ve ona sarıldı.

"Bunu yapabilirsin, Josh. Her seferinde sadece bir gün ve mutlu Noeller."

"Teşekkür ederim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Elliot'ı da uğratmayacağım. Dün gece hayatımı kurtardı ve sen de bana hak etmediğim ikinci bir şans verdin. Tanrı seni korusun, Dub. Sana ve Nola'ya mutlu Noeller."

Döndü ve aceleyle arabaya geri

döndü. "Eee?" Elliot sordu.

Josh, "Hakkımdaki suçlamaları geri çekiyor," dedi. "Bana ikinci bir şans verildi. İkinizi de hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Elliot başıyla onayladı. "Peki o zaman... kahvaltı yaptın

mı?" "Ah... henüz değil," dedi Josh.

"Geçit töreni başlamadan önce Granny's'e uğramaya ne dersin?" Josh

bakakaldı. "Benimle insan içinde görünmek istediğine emin misin?"

Elliot sırtıttı. "Kesinlikle eminim."

Josh gözlerini sildi. "O zaman evet, bunu

isterim." "Kemerini bağla," dedi Elliot.

Josh'a iki kez söylenmesine gerek kalmadı ve sonra gittiler.

Dub eve döndükten birkaç saniye sonra Lon Pittman'ı aradı ve geçit törenine katılmadan önce onu ofiste yakalamayı umuyordu.

Telefon birkaç kez çaldı ve Lon açtığı anda Dub mesaj bırakmaya hazırlanıyordu. "Ben Şef Pittman."

"Lon, ben Dub. Muhtemelen bu geçit töreni yüzünden kışına kadar timsahlara battığını biliyorum ama sana bir şey söylemem gerekiyordu."

"Dinliyorum," dedi Lon.

"Elliot Graham bu sabah Josh King'i çaldığı parayı geri ödemesi için evime getirdi. Bunun uzun bir hikayesi var ama sonuç olarak ona karşı yaptığım suçlamaları geri çekiyorum. Noel'deyiz ve söyleyeceklerim bu kadar."

"Çok cömertsiniz," dedi Lon. "Ben evrak işlerini başlatayım."

"Teşekkür ederim. Elliot Graham da çok cömert davrandı. Muhtemelen sizi geçit töreninde göreceğim," dedi Dub. "Şamandıramıza dikkat edin. Müthiş bir şey."

Lon kıkırdadı. "Bunu aklımda tutacağım. İyi günler dilerim."

Gün şimdiden güneşliydi. Hava daha sonra buhara dönüşecekti ama şu anda iyi hissettiriyordu. Bridgette giyinmiş ve depoya doğru yola çıkmıştı, gün için heyecanlıydı ve yem dükkanında park edecek bir yeri olduğu için mutluydu, çünkü geçit töreni bitene kadar Main'de hiçbir yere park edilemeyecekti ve ara sokaklar hızla doluyordu.

Otoparka girdi, çantasını bagaja kilitleti, anahtarlarını cebine koydu ve Wade'i aramaya giderken kovboy şapkasını taşıdı.

Deponun açık kapısında durmuş, adamlarının "ağılı" treylere monte edişini, destekleri büfelerin gireceği yuvalara itişini izliyordu.

Boğa yerindeydi, altındaki havalı yatak da öyle. Jeneratör bağlanmış ve boğayı çalıştırmaya yetecek güce sahip olduğundan emin olmak için test edilmişti. Hava yatağını gizlemek için üzerine saman atıyorlardı ve Bridgette'in gelmesini bekliyorlardı, böylece hızı test edebilecekler ve sürüşün onu atmayacak kadar yavaş gideceğinden emin olabileceklerdi.

Roger işaret ederek, "İşte biniciniz geliyor," dedi.

Wade döndü, sonra sırttı. "Ve o bir şey değil."

Adamların hepsi döndü, ardından kurt ısıkları ve tezahüratlarla yaylım ateşine tutuldular.

Wade onu karşılamaya gitti. "Gördüğüm en güzel boğa binicisi," dedi ve ona hızlı bir öpücük verdi. "Tüm bunlar için hazır mısın?"

"Evet. Sadece üzerinde kalabileceğimden emin olmam gerekiyor."

"O zaman seni monte edelim ve nasıl gittiğine bakalım. Zaten en düşük hıza ayarlı. İyi olacaksın ama önce römorku depoya çekeyim. Daha geçit töreni sırasına bile girmeden sürprizi ele vermek istemeyiz."

Wade vagonun diline tırmanarak traktöre bindi ve römorku depoya çekti, sonra da yerleştirdikleri küçük ağıla tırmanmasına yardım etti.

Ama römork yatağına adımını attığı anda, altındaki zemin yuvarlanıyormuş gibi hissetti.

"Samanların altında ne var?" Bridgette sordu.

"Temel olarak, büyük bir hava yatağı. Güvenlik özelliklerinin bir parçası. Yani kaysanız bile canınız yanmayacak."

"Aman Tanrım," dedi Bridgette. "Peki, bu şeyin üzerine nasıl çıkacağım?"

"Bu küçük tabureye tırman. Sen bindikten sonra onu hareket ettireceğim ve merak etme, seni tutuyorum."

Şapkayı kafasına sıkıca geçirdi, basamakları çıktı, tutunmak için deri halkayı yakaladı ve bacağını boğanın sırtına astı. Bu noktada, Wade onu yolun geri kalanına kadar itti.

Erkekler alkışladı ve tezahürat

yaptı. "İyi görünüyorsun, Birdie!"

"Başardın kızım!"

"Sür, Birdie, sür!"

Bridgette güldü. "Üzerine oturmaktan başka bir şey yapmadım. Bakalım siz tezahürat yapmaya başlamadan önce üzerinde kalabilecek miyim?"

"Aç şunu," dedi Donny.

"Hazır mısın?" Wade sordu.

Bridgette elini sıkıca kavradı ve sonra başını salladı. "Ben hazırım."

Wade arkasını döndü ve Power'a vurdu.

Beklemesine rağmen, bu hareket Bridgette'in kalbinin çarpmasına neden oldu. Ama bu, çarpmadan çok yavaş ve nazik bir yuvarlanmaya benziyordu.

İlk başta sadece bacaklarını boğanın genişliği etrafında sıkıca tutmaya ve deriye sıkıca tutunmaya odaklanmıştı. Nasıl görüldüğünü düşünmüyordu.

"Harika gidiyorsun!" Wade dedi ki. "Oh adamım, bu harika olacak. Bakalım binebilecek ve şapkanı sallayabilecek misin?" dedi Wade.

Bridgette şapkasını çıkarıp başının üzerinde salladığında boğa biraz eğilip yuvarlandı ve bunu yaptığında Wade yüksek sesle güldü ve ardından gücü kapattı.

Wade, "Seni zaten deli gibi sevmiyor olsaydım, bunu yapan şey bu olurdu," dedi. "Bu sende fazlasıyla var."

Bridgette bir kulaktan diğerine sırtıyordu. "Sıraya girmemize ne kadar var?"

"Yakında. Sıraya kadar şamandıraya binmek ister misin, yoksa ben bizi sıraya soktukten sonra mı binersin?" "Buradan manzarayı seviyorum. Ben binerim," dedi Bridgette.

Wade ona bir başparmak işareti yaptı. "O zaman dayan şekerim. Burada işleri bağlayıp yola çıkacağız."

Bridgette tündüğü yerden adamların mini karavana son bir güvenlik kontrolü yapmasını izledi, ardından Wade traktöre tırmanırken deponun kapılarını açtı. Bridgette'in hazır olduğundan emin olmak için arkasına baktı ve Bridgette başıyla onay verince traktörü depodan çıkardı.

Geçit törenine katılanların sıralandığı yere ulaşmak için Blessings sokaklarında üç bloklu bir yolculuk yapıldı, ancak başlangıç noktasına giden tek grup onlar değildi.

Truesdale'in Yem ve Tohum aracı, aralarında lise bandosu, bazı antika arabalar ve bir katır takımı tarafından çekilen eski bir kapalı vagonun da bulunduğu on bir araçlık bir dizinin beşincisi olacaktı.

Noel Baba geçit törenini sona erdirecekti.

Yerlerini aldıktan sonra Bridgette oturup beklemeye ve diğer tüm katılımcıların gelip sıradaki yerlerini bulmalarını izlemeye başladı.

Granny's'in girişi bir buluta benzeyecek şekilde dekore edilmişti. Mercy Pittman bir melek gibi giyinmiş, kanatları ve Granny's Country Kitchen'ın meşhur "cennet bisküvilerinin" evi olduğunu belirten bir tabelayla arabaya biniyordu.

Lütuflar Şehri'nin geçmiş Peachy Keen Kraliçelerinin yanı sıra hüküm süren kraliçenin de yer aldığı bir şamandırası vardı

küçük bir tahtta oturuyordu.

Blessings İlkokulu'nda geçtiğimiz yıl başarılı olan çocukların yer aldığı bir şamandıra vardı. Bir heceleme şampiyonu. Eyalet resim yarışmasına katılan ve kazanan küçük bir çocuk. Bilim fuarını kazanan ikizler.

Golf kulübünün mini bir golf sahası gibi dekore edilmiş ve üzerinde iki yıldız golfçünün yer aldığı bir şamandırası vardı. Kuru temizlemecinin rafında bir dizi Noel Baba kıyafeti ve askıda asılı bir Noel Baba kıyafeti vardı.

Çalışanlarından biri Bayan Noel Baba kılığındaydı ve kıyafeti temizlemek için yaprak üfleyici kullanıyordu.

Şamandıralarda tatilin o kadar eğlenceli ve komik tasvirleri vardı ki Bridgette bunun bir parçası olmaktan heyecan duydu. Girişler küçük kasabalarını ve sevdikleri insanları temsil ediyordu ve Bridgette aniden gözyaşlarına boğuldu, annesinin bunu görmek için hala hayatta olmasını diledi. Sonra birinin ona seslendiğini duydu ve Dub ile Nola'nın onlara doğru geldiğini gördü.

"Tanrım, kızım, tutunduğundan emin ol!" Dub dedi ki.

"Wade bunu çoktan halletti," dedi. "Göreceksin."

Dub ona bir başparmak işareti yaptı ve sonra Wade'in durduğu yere doğru ilerledi. Kafa kafaya konuştuklarını ve Wade'in başını salladığını gördü. Konu her neyse, anlaşmış görünüyordardı.

Sonra aniden büyük bir patlama sesi duyuldu. Bu, geçit töreninin başlaması ve tüm geçit töreni katılımcılarının kaldırımlara çıkıp sokaklardan uzaklaşması için bir işaretti.

Wade vagon dilinin üzerine çıktı.

"Hazır mısın, sevgilim?"

Başını salladı.

"Sen çok tatlı bir şeysin. İyi yolculuklar," dedi. Göz kırptı ve güç düğmesine bastı, ardından traktöre tırmandı.

Bridgette bir kez daha harekete geçmişti. Boğa yavaşça eğilip yuvarlanmaya başladığında başını geriye atıp güldü ama bacakları canavarın karnına kilitlenmişti ve elindeki deriyi ölümüne kavramıştı.

Belediye Başkanı ve eşini taşıyan üstü açık araba, şoförlerinin Ana Cadde'den aşağı inmesiyle birlikte yola çıktı ve Blessings Lisesi bandosu arkalarından eyalet şarkıları olan "Georgia on My Mind "ı çalarak yürüdü. Biri Amerikan bayrağı, diğeri Georgia eyaleti bayrağı taşıyan iki ponpon kız da onlarla birlikte yürüdü. Saniyeler içinde tüm Ana Cadde seslerle çalkalandı... "Sadece eski tatlı bir şarkı... Georgia'yı aklımda tutuyor."

O kadar yüksek sesle şarkı söylüyorlardı ki, geçit töreni spikerinin sesini bastırdılar ve spiker pes etmek zorunda kaldı ve biraz akortsuz ama daha az coşkulu olmayan bir şekilde ona katıldı.

Ardından Peachy Keen Kraliçeleri'nin yer aldığı Bereket Şehri geçit törenindeki ilk araç oldu. Mike Dalton, Phillips Eczanesi'nin yanındaki kalabalığın içinde küçük oğlunu kucağına almış ve en sevdiği Peachy Keen Kraliçesi olan eşi LilyAnn'i görmeyi bekliyordu.

Araç yanaştığında Mike işaret etti. "Bak dostum, annen orada. Anneni gördün mü?"

LilyAnn küçük oğlunun kendisini gördüğünü anlayana kadar el salladı ve sonra ona bir öpücük gönderdi.

"Anneciğim!" diye bağırdı ve sonra o kadar heyecanlandı ki nasıl öpücük konduracağını unuttu ve onun yerine tükürdü.

Granny'nin arabası Main'in aşağısındaki bir sonraki arabaydı. Kasabadaki insanlar Mercy'nin bisküvi ve turtalarını çok seviyor ve onun için uzun uzun tezahürat yapıyorlardı. Lon Pittman güzel karısını gördüğünde, karakolun önünden geçerken polis arabasının sireniyi çaldı.

Sırada Truesdale's Feed and Seed aracı yavaş yavaş ilerliyordu ve nihayet Main'e girdiklerinde kalabalık çılgına döndü. Boğanın üzerinde Bridgette vardı, şapkasını sallıyordu, sürüşle birlikte yuvarlanıyor ve sallanıyordu ve geçit töreni spikeri şamandırayı tanıtırken canını kurtarmak için asılıyordu.

"İşte Rudolph'a binen Birdie Knox geliyor! Evet, beni duydunuz! Bu büyük kırmızı boğanın adı Rudolph ve Truesdale's Feed and Seed'in ikramı olarak doğrudan oluktan çıkıyor. Bin, Birdie! Bin!" diye bağırdı ve kalabalık kükredi.

Bridgette bir anlık ilgi odağı olmaktan biraz bunalmış gibi görünse de kısa sürede geçit töreninin havasına girdi. Ne zaman biri adını haykırırsa dönüp gülüyor ve el sallıyordu.

"Dayan, Birdie!" diye bağırdı biri. "Bin, Birdie, bin!" O da öyle yaptı.

Wade eğleniyordu, arada sırada kalabalığın içinde tanıdık bir yüz gördüğünde el sallıyordu ama Bridgette'e odaklanmıştı, Granny's'i ve ardından Crown'ı geçerlerken hâlâ dayanmaya çalıştığından emin oluyordu, herkes Birdie ve boğanın fotoğraflarını çekip ciyaklıyordu.

Birdie tutunmaya o kadar odaklanmıştı ki, kaldırımında Elliot Graham'ın yanında duran Josh King'i neredeyse göremeyecekti. Elliot'ı her zaman tuhaf ama sevimli küçük bir adam olarak düşünmüştü ve o Birdie'ye gülümsediğinde Birdie de gülümseyerek ikisine el sallamıştı.

Sonra Wade'in Josh'un adını haykırdığını ve selamlamak için elini kaldırdığını duydu ve sonra onların yanından geçtiler, sonra nalburun ve sonra da seyahat acentesinin yanından geçtiler.

Wade insanların tepkilerinden Bridgette'in iyi bir gösteri sergilediğini anlayabiliyordu ve arada bir cam bir vitrinin önünden geçtiklerinde yansımada onu görebiliyordu ve Bridgette'in bu oyunu sonuna kadar oynadığını biliyordu.

Tam boğa onu bırakacakmış gibi görüldüğünde, kendini düzeltiyordu. Sonra boğa başka bir yöne yuvarlanıyor ve sanki tutunmak için o momentuma ihtiyacı varmış gibi şapkasını sallayıp arkasına yaslanıyordu. Onu sevmesi için cesaretlendirmek dışında, bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir olmalıydı.

Geçit töreni Main'de ilerlerken Bridgette kalabalığın arasında Duffy Martin'i gördü ve yanında daha uzun boylu bir adam ve yaşlı bir kadın görüp Candi ve Allen'ı tanıdığında el salladı. Tek düşünebildiği, artık burada yalnız olmadığı için Tanrı'ya şükretmektir.

Sonra "Birdie, Birdie" diye bağıran küçük sesler duydu ve Johnny ve Dori Pine ile oğulları Marshall, Beep ve Luther'i görene kadar yüzleri aradı.

"Merhaba çocuklar!" diye bağırdı ve tam boğa yuvarlanırken onlara el salladı, bu da onun sahte bir dehşet içinde çığlık atmasına ve kalabalığın kahkaha krizlerine girmesine neden oldu.

Tam çiçekçinin önüne gelmişlerdi ki tüm ailesinin bir araya toplandığını, güldüklerini, işaret ettiklerini ve adını bağırdıklarını gördü. Onlara bir öpücük gönderdi, bunu yaşamasına asla izin vermeyeceklerini biliyordu.

Sonunda Ana Cadde'nin sonuna ulaştıklarında rahatlamışlardı ama birkaç blok ötedeki huzurevinin önünden geçene kadar geçit töreni bitmemişti.

Wade, Birdie'nin yorgun olması gerektiğini biliyordu ama o gerçek bir savaşıya dönüşmüştü. Dönüşü tamamladığında Birdie'ye bir göz attı, hâlâ güçlüydü ve birkaç blok sonra huzurevine yaklaşmaya başladılar.

Sakinler bahçedeki sandalyelerde ve verandadaki tekerlekli sandalyelerde oturuyorlardı ve hepsinin başında küçük Noel Baba şapkaları vardı. Wade bunun kimin fikri olduğunu bilmiyordu ama ona göre bu geçit töreni tatil ruhunu yepyeni bir seviyeye taşımıştı.

Mahalle sakinlerinin Bridgette'i gördüklerini yüzlerine yayılan gülümsemelerden anlayabiliyordu. Yaşlı adamlar zevkten dizlerini dövüyor, kadınlar gülüyor, işaret ediyor ve Bridgette'in sürüşünü taklit ederek koltuklarında bir aşağı bir yukarı zıplıyorlardı.

Bridgette artık boğanın sallanıp yuvarlanma hareketini çok iyi biliyordu; her sıçrayışta kayacakmış gibi yapıyor, sonra kendini toparladığında şapkasını sallıyor ve bunu onlar gözden kaybolana kadar tekrar tekrar yapıyordu.

O anda kendini bıraktı, boğadan havalı yatağın üzerine kaydı ve sırt üstü yuvarlandı.

Bacak kasları titriyordu ve uzun süre sıkı tuttuğu için ellerine kramp girmişti ama başarmıştı.

Wade tam kız bırakırken arkasına baktı ve hemen durdu. Koltuktan atladı, boğanın elektriğini kesti, jeneratörün motorunu kapattı ve römorka tırmandı.

"Bridgette! Tatlım! İyi misin?"

Sırt üstü yatmış, kollarını iki yana açmış, konuşamayacak kadar çok gülüyordu. Adama sadece başparmağını kaldırıp el salladı.

Sırıttı, traktöre tekrar bindi ve depoya doğru yola çıktı. Başardı. Tüm geçit töreni boyunca ayakta kalabildiğine inanamıyordu ama kalmıştı.

Bridgette'e gelince, yem dükkanına dönüş yolculuğunun geri kalanında sırt üstü yatmış, samanların arasına sokulmuş ve gökyüzüne bakıyordu.

Ana Cadde'ye döndüğümüzde, geçit töreninin son katılımcısı tüm çocukların beklediği kişiydi.

Noel Baba ve Bayan Noel Baba, kiraz kırmızısı üstü açık bir arabanın arka koltuğunda gelmişlerdi.

Bereket'in en genç kuşağının hayallerini ve dileklerini dinleyecekleri parktaki çardağa doğru gidiyorlardı. Kendi çocukları olmayan iki insan için, her yıl bir gün boyunca bir kasaba dolusu çocukları oluyordu.

Bölüm 9

Wade depoya geri döndü, Bridgette'in karavandan çıkmasına yardım etti ve sonra onu kollarına aldı.

"İnanılmazdın! İyi misin?"

Bridgette gülüyordu. "Yarın kaskatı kesileceğim ama bu çok eğlenceliydi." "Her an düşecekmişsin gibi davranarak eğlenceli hale getirdin."

"Her şey taklit değildi ama beklediğimden daha kolaydı. Yavaş hız için Tanrı'ya şükürler olsun." "Ağırdan alınca her şey daha güzel oluyor," dedi ve kızın yüzündeki gülümsemeyi öptü. Öpüşmeleri, Bridgette'in aracını almaya gelen ekip tarafından kesilene kadar sürdü.

"Kahretsin, çocuklar boğayı yüklemeye geldiler ve benim şu büfeleri çıkarmam gerekiyor. İşte dükkanın anahtarları. Neden gidip içecek bir şeyler alıp dinlenmiyorsun? Bana birkaç dakika ver, sonra seni yemeğe götüreceğim." Sonra parmağını kızın yüzünde gezdirdi. "Bridgette Knox, sen sadece benim sevgilim değilsin. Aynı zamanda en iyi arkadaşımsın. Sensiz bir hayatın nasıl olduğunu hatırlamıyorum bile. Git dinlen. İşimiz bittiğinde seni almaya geleceğim."

Bridgette bu kadar ciddiyetsizliğin ortasında beklenmedik şefkatin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Adamın sözlerindeki sevgiyi hissetti, tıpkı kollarında sevildiğini hissettiği gibi. Aceleyle avluyu geçip merdivenlerden arka girişe çıktı ve giderken ışıkları yaktı.

Elini yüzünü yıkamak için kısa bir mola verdikten sonra çantasını almak için arabasına koştu, ofisindeki mini buzdolabından soğuk bir gazoz aldı ve beklemek için oturdu.

Geçit töreni sona erdiğinde, Blessings tekrar işinin başındaydı.

Geçit törenine katılanlar hareket etmeye ve birbirlerine karışmaya başladığında, Candi Martin'in eski bir arkadaşını görmesi kaçınılmazdı. Saçları daha griydi ve biraz daha zayıf görünüyordu ama Milly Garner, Zack'in suçlandığı şey yüzünden onu ve çocukları yargılamayan birkaç kişiden biriydi.

Gözleri buluştu ve Milly'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi saf bir zevkti. Sonra kollarını açmış Candi'ye doğru geliyordu.

"Kızım! Gözlerime inanamadım," dedi ve Candi'ye sıkıca sarıldı. Sonra bakışları oğlanlara kaydı. "Allen, kocaman, yakışıklı bir adam olmuşsun. Yirmi yedi yaşında falan olmalısın."

sekiz yaşında mı?"

Allen sırtıttı. "Evet, hanımefendi, yirmi yedi."

Sonra Milly Duff'a baktı ve sadece yüzüne bakarak hissettiği her şeyi okudu.

"Ve işte Duffy, günün kahramanı! Elbette, Blessings'in nasıl olduğunu bilirsiniz. Yatmadan önce her zaman son dedikoduları duyarız ve senin ne kadar harika bir genç adam olduğun tüm kasabada konuşulur. Babasının adını temize çıkarıp onu hapisten kurtarmak herkese nasip olmaz."

Duffy omuz silkti. "Onları oraya koymaktan sorumlu olan her çocuk da değil."

Milly kaşlarını çattı. "O zaman da söyledim, yine söyleyeceğim. Mahkeme en ufak bir kanıt olmadan onu suçlu bulmakla hata etti. Blessings'teki diğer herkes gibi Selma da lanet olası evini hep kilitlemeden bırakırdı. Zack'in evden çıkarken, temizlemek için eve götürmek üzere bir kovanın içinde boya fırçalarından başka bir şey taşımadığını gördüler. Tanrı aşkına, bir yemek kovası bile yoktu."

"O zaman da iyi bir arkadaştın, şimdi de iyi bir arkadaşsın," dedi Candi. "Ve Duffy sayesinde Zack özgürlüğüne kavuşacak. Ne zaman olacağını bilmiyoruz ama olacak."

"Zack biliyor mu?" Milly sordu.

"Henüz değil ama yakında," dedi Candi.

Milly saate baktı. "Keşke bütün gün kalıp konuşabilseydim ama işe dönmem gerekiyor. Sadece geçit töreni için kapattık ve bahse girerim buradaki insanların yarısı Crown'da market alışverişi yapıyordur."

"Piggly Wiggly'ye ne oldu?" Candi sordu.

Milly omuz silkti. "İşi bitti. Biri satın aldı. Artık Crown'un. Şimdi nerede yaşıyorsun?" Milly sordu.

"Jacksonville, Florida," dedi Candi.

"Peki, irtibatta kalalım. Seni özledim," dedi Milly. Candi'ye bir kez daha sarıldı, çocuklara el salladı ve sonra sokağa çıktı.

Allen, "O iyi bir hanımefendi," dedi.

Candi başını salladı. "Evet, öyle ve haklı. Babanı asla suçlu bulmamalıydılar. Onun aleyhinde fırsattan başka hiçbir kanıt yoktu. Şimdi ne yapmak istiyorsunuz?"

Allen, "Broyles Dairy Freeze'e gidip hamburger ve sosisli sandviç alalım ve eskiden yaptığımız gibi parka gidelim," dedi.

Duff, "Noel Baba parkta," dedi.

"Broyles olsun. Noel Baba'yı ziyaret eden çocukları izlemek eğlenceli olacak," dedi Candi.

Josh King'in geçit töreni deneyimi diğerlerinininki kadar neşeli değildi. Elliot Graham'ın varlığına minnettardı çünkü diğer insanları ve onların kendisi hakkındaki düşüncelerini uzak tutuyordu.

Dub'ın Wade'e suçlamalardan vazgeçtiğini söylemiş olabileceğini tahmin ediyordu çünkü Wade geçit töreni sırasında ona başıyla onay vermişti. Ama karısını ve çocuklarını özlemişti. Eğer bu kadar aptal olmasaydı,

Şu anda hepsi parkta, Noel Baba'yı görmek için sırada bekliyor ve Noel Baba'nın kucağında fotoğraf çektiriyor olacaklardı. Yaptığı şey yüzünden bunu ve diğer her şeyi kaçıırıyordu.

Yine de, hayatında bir şeyler yapmak için kendisine ikinci bir şans verilmişti ve bunu mahvetmeyecekti. Yeni işine gidip gelebilmek için eski kamyonetini çalışır hale getirmesi gerekiyordu ve zaten şehir merkezinde olduğu için bir karbüratör ve vantilatör kayışı almak üzere oto yedek parça dükkanına gitti.

Savannah'dan gelen ekip mekanik boğayı son bir kez Ana Cadde'den aşağı indirdi ama kimse bunu bilmiyordu. Kamyon römorkunun içinde güvenli bir şekilde evine doğru yol alıyordu.

Blessings kasabası iş için açıktı ve Wade Granny's'de bir park yeri bulmuştu. "Vay canına, bugün çok hızlı doluyor," dedi. "Kasabada normal bir Cumartesi gününden çok daha fazla insan var."

Bridgette, "Ve muhtemelen yarısı hâlâ parkta Noel Baba'yı görmeyi bekliyor," dedi.

"Ben çocukken gittiğimi hatırlıyorum, ya sen?"

Bridgette gülümsedi. "Kesinlikle. Annem bizi hep götürürdü. Diğerleri inanamayacak kadar yaşlandığında bile, benim sayemde hep birlikte giderdik."

"Sen ailenin bebeğiydin, ben de tek çocuğuydum. İkimiz de çok şımartılmalıyız," dedi Wade.

"Ama biz değiliz ve bunu yapmadıkları için ailelerimize teşekkür edebiliriz," dedi. "Bir aile istiyor musunuz?" Wade sordu.

Bridgette onun eline uzandı. "Bebeklerini istiyorum. Bu sayılır mı?"

Bridgette'in sözleri kalbini sararken boğazında bir yumru oluştu.

"Evet, hanımefendi, sayılır."

Lovey, vardiyaya üç garson daha ekleyerek ve ekstra oturma alanı için ziyafet salonunu açarak yeni müşteri akını için önceden hazırlık yapmıştı.

Kasadaki taburesine tünemiş, kot pantolon ve Noel gömleği giymiş ve beyaz, kıvrıcık saçlarına rengeyiği boynuzlarından bir saç bandı takmıştı.

Oğlu Sully müşterileri oturtuyordu.

Wade ve Bridgette içeri girdiğinde Lovey ayağa kalktı ve alkışladı.

"Kızım! Kasabadaki en iyi bisküviler bizde olabilir ama en iyi şamandıra sizdeydi ve bahse girerim bu yolculuğun parasını ödeyeceksiniz. Oturmak için bir yastığa ihtiyacın var mı?"

Wade güldü. "Şimdiden şikayet etmeye başladı."

Bridgette, "Biraz ağrım var ama sanırım başaracağım," dedi. Sully geri geldi ve birkaç menü aldı.

"İki kişilik masa mı, yoksa biriyle mi

buluşacaksın?" "Sadece biz varız," dedi Wade.

Yemek odasına girdikten birkaç saniye sonra biri "Wahoo!" diye bağırdı, bir diğeri de "Ride, Birdie, Ride!" diye bağırdı.

Bridgette kızardı ama gülüyordu. Eğer tepkiler farklı olsaydı çok şaşıracaktı.

Sully onları iki kişilik bir masaya oturttu. "Spesiyalimiz hush puppies ve gumbo."

Bridgette, "Kulağa hoş geliyor," dedi. "Ben de bundan alacağım."

"Ben de," dedi Wade. "Ve unutmadan, Josh King'le ilgili bir gelişme var."

"Ona baş parmağını kaldırdığını gördüm," dedi.

"Dub Amca bu sabah bana Elliot Graham'ın Josh'u kurtardığını söyledi. Detayları bilmiyoruz ama Josh'un intihara meyilli olduğunu ima etti. Elliot ona Dub Amca'ya geri ödemesi için para vermiş, sonra da bu sabah parayı teslim etmek için onu eve götürmüş. Josh Crown'da çalışacak, market paletlerini taşıyan bir forklift kullanacak."

Bridgette'in gözleri doldu. "Zavallı Josh. Bu kalbimi kırıyor."

"Evet, her şeyi berbat etti ama Dub aynı zamanda hakkındaki suçlamaları da düşürdü. Josh özgür bir adam. Bu ona ailesine mal oldu ama Elliot ve Dub Amca ona ikinci bir şans veriyor. Umarım bunu boşa harcamaz."

Bridgette başını salladı.

"Eğer mucize arayan biri olsaydım, bunun Blessings'te bir haftadan kısa bir süre içinde yaşadığımız ikinci mucize olduğunu söyledim. Önce Duffy Martin, şimdi de Josh King. Her ikisinin de kendine has mucizeleri oldu. Acaba sırada kim var?"

Wade gülümsedi. "Daha fazla olacağını düşündüren ne? Belki de bu tatil için kotamız buydu."

Sadece başını salladı. "Hayır. İyi şeyler ve kötü şeyler her zaman üçlüdür. Bu iki kötü şey iki iyi şeye dönüştü. Bir tane daha olacak."

Wade gülümsedi, sonra eğildi ve dudaklarına hızlı bir öpücük

kondurdu. "Bu ne için?" diye sordu.

"Sen olduğun için," dedi. "Ve işte garsonumuz bisküvilerle geliyor."

Siparişlerini verdiler, sonra da birer bisküvi alıp bolca tereyağladılar ve afiyetle yediler.

Wade bir mesaj aldığı anda hâlâ siparişlerini bekliyorlardı. Telefonuna bir göz attı, sonra da kocaman bir sırıtış patlattı.

"Ne?" Bridgette sordu.

"Arayan geçit töreni koordinatörüydü. Aracımız birinciliği kazandı! Pazartesi sabahı ödülü takdim etmek ve gazete için fotoğraf çekmek üzere mağazaya gelecekler."

Bridgette güldü. "Aman Tanrım! Sen söyledin. Ne eğlenceli!"

O sırada Lovey elinde telefonuyla yemek odasına geldi. "Hey, millet!

Büyükannemin arabası geçit töreninde ikinci oldu!"

Herkes alkışladı ve tezahürat yaptı ama Lovey'nin işi bitmemişti. Doğruca Wade'e yöneldi ve

Bridgette'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Wade Montgomery'nin yüzündeki ifadeden Truesdale's Feed and Seed'in birincilik ödülünü aldığını zaten bildiğini söyleyebilirim ve sanırım bunun için Bayan Birdie'ye teşekkür etmeliler. Müthiş bir gezintiydi."

Bridgette pembe pembe kızarıırken yemek yiyenler tezahüratlara ve bağırıışlara boğuldu. "Şimdi utanma," dedi Wade. "Selam ver. Bunu hak ettin."

Bridgette ayağa kalktı ve el salladı.

"Üçüncülüğü kim aldı?" diye sordu biri.

Lovey yine güldü, bu kez Sully'yi göstererek. "Melissa ve kuru temizlemecideki ekip üçüncü oldu. Sanırım Sully'nin yaprak üfleyicisi Noel Baba kıyafetlerini temizliyordu... Oh, ve Bloomer's Hardware Noel Baba'nın atölyesi temasıyla en iyi vitrin ödülünü aldı."

Sully güldü. "Bu benim yaprak üfleyicim, ama bundan kendime pay çıkaramam. Hepsi Melissa'nın fikriydi.

Ben burada senin kirli bulaşıklarını yıkarken o ve temizlikçi ekibi bunu yaptı."

Lovey onun koluna vurdu.

"Burada bulaşık yıkamıyorsun ve duyduğuma göre evde de yıkamıyormuşsun."

Sully güldü ve annesine sarıldı. "Hayatımdaki kadınlarla tartışmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Ben işime dönüyorum."

Garson Wade ve Bridgette'in yemeklerini getirdi ve yemek yiyenler yemeklerine dönerken Noel Baba ve Bayan Claus hâlâ çardakta fotoğraf çektirip şeker dağıtıyordu.

Kar külâhı standında külâh yapmak için buz kalmamıştı ki Savannah'dan gelen bir son dakika teslimatı günü kurtardı.

Junior Knox, müşterilerin taleplerini karşılamak için Noel ağaçlarını yüklerken yardım istemek zorunda kaldı.

Crown'daki fırında zencefilli kurabiye adam, çiçekçide ise saksıdaki Atatürk çiçeği bitmiştir.

Geçit töreni sona ermişti ama Lütuflar İçinde Noel daha yeni başlıyordu.

Josh King kamyon parçalarını alıp eve giderken kutlama havasında değildi ve oraya varır varmaz iş kıyafetlerini giydi. Dünyanın en iyi tamircisi değildi ama bir karbüratörü değiştirecek ve bir vantilatör kayışını yenileyecek kadar bilgisi vardı. Başını kaldırıp baktı ve kaşlarını çattı. Linley kardeşlerin burada ne işi vardı?

Arabadan inerken el salladılar ve sonra garaj yolundan onun çalıştığı yere doğru yürüdüler.

"Hey, Josh! N'aber dostum?"

"Kamyonetim üzerinde çalışıyorum," dedi. "Ne istiyorsun?"

Mack Linley sırıttı. "Sadece nasıl olduğunuzu görmek için uğradık. Bu akşamki poker oyununa götürülmeye ihtiyacın olabileceğini düşündük."

"Artık poker oyunlarına gitmeyeceğim," diye mırıldandı Josh.

"Ah, hey... böyle yapma. Nakit sıkıntınız varsa, biz size önden ödeme yaparız," dedi Arnie.

Josh elinde tuttuğu İngiliz anahtarını biraz daha sıkı kavradı.

"Poker oynarken başım belaya girdi. Artık bunu yapmıyorum." "Ama artık dışarıdasın ve bu-"

"Bir arkadaşım eski patronuma borcumu ödemem için bana para verdi. Bana karşı olan suçlamaları düşürdü. Kefalet paranızı geri alacaksınız. Kumarla işim bitti."

Mack Linley kaşlarını çatı. "Yani arkadaşlarını öylece bırakıyor musun?"

"Siz *dost* değilsiniz. Adama borcum olduğu için beni dövmele tehdit ettiniz. Şimdi adama borcum yok, eski patronuma da borcum yok. Bu şekilde devam edeceğim."

Arnie yumruklarını iki katına çıkardı.

"Kefaletinizi ödedikten sonra bize böyle davranmanız çok hoş."

"Senden bunu istemedim. Bunu yapacağını bilmiyordum ve onu geri alacaksın," dedi Josh ve sonra elinde sıkıca tuttuğu İngiliz anahtarıyla kamyonun arkasından çıktı. "Sizi bir daha göreceğimi sanmıyorum, bu yüzden kendinize gerçekten mutlu bir Noel geçirin. Tamam mı?"

Mack İngiliz anahtarına baktı ve Arnie, Josh'un gözlerinde bir adım geri çekilmesine neden olan bir bakış gördü. "Evet, evet, tabii. Önemli bir şey değil. Sadece sana bir iyilik yapmaya çalışıyorduk," dedi.

Josh cevap vermedi. Nefesini tutmuş, üzerine gelmelerini bekliyordu.

Birkaç dakika öylece durdular ve sonra Mack aniden gülerek kardeşinin omzuna hafifçe bir yumruk attı.

"Haydi, Arnie. Yapmamız gereken işler var ve Josh kamyonunu çalıştırmaya çalışıyor. Yeterince zamanını aldık."

Gitmek için bir nedeni olduğuna sevinen

Arnie başını salladı. "Evet, doğru. Yapacak işlerimiz var."

Garaj yoluna geri dönüp kamyonetlerine doğru yürüdüler ve uzaklaştılar.

Onlar gözden kaybolana kadar Josh nefes alamadı. Birkaç saniye boyunca onlarla savaşmak zorunda kalacağından emin olmuştu. Onlara daha fazla güvenmiyordu ama gitmişlerdi ve umarım mesajı almışlardı.

Wade, Bridgette'in arabasının yanına yanaşıp onu dışarı çıkardı.

"Bu gece bir şey yapamayacak kadar yorgun olacak mısın?" Wade sordu.

Bridgette, "Telafi etmek için bütün öğleden sonra vaktim var," dedi. "Aklında ne var?" "Savannah'da bir nehir teknesiyle akşam yemeği gezisi."

Bridgette'in nefesi kesildi. "Ciddi misin sen? Oh, Wade! Ne kadar harika! Bunu hiç yapmamıştım."

Sırıttı. "Harika. Seni beş gibi alırım. Altı buçuk gibi binmeye başlarız. Nehir teknesi saat yedide rıhtımdan ayrılacak ve Savannah'ya yanaşmadan önce birkaç saat sürecek."

"Giyineyim mi?" Bridgette sordu.

"Resmi kıyafet değil ama şık. Ne giyerseniz giyin mükemmel olacaksınız ama ceketinizi yanınıza alın.

Geceleri suyun üzerinde biraz serin olabileceğini varsayıyorum."

"Sabırsızlanıyorum! Bu şimdiye kadarki en güzel gün," dedi Bridgette.

Wade konsolun üzerinden eğildi ve onu öptü.

"Daha hiçbir şey görmedin."

Nehir kıyısı boyunca uzanan caddeler, işyerlerine, restoranlara ve barlara girip çıkan alışverişçiler ve akşam yemeği yiyenlerle dolup taşıyordu.

Kıyıdaki nehir teknesi, pruvasından kış tarafına kadar, üç güvertenin pencerelerinden ve üstündeki açık güverte boyunca parıldayan tatil ışıklarıyla süslenmişti.

Bridgette heyecandan titriyor, teknenin yanaştığı yere doğru sokakta yürürken Wade'in elini sıkıca tutuyordu. Kendini güzel, özel ve sevilmiş hissediyordu ve bu, kara gözlerindeki ışıltıdan yüzünü aydınlatan gülümsemeye kadar her halinden belli oluyordu.

Wade'e bakmaya devam etti -çenesinin güçlü kesimine ve gülümsediğinde derinleşen gözlerinin köşelerindeki küçük kırışıklıklara.

Onunla ilgili her şey o kadar tanıdıktı ki, yine de bu geceki gibi koyu renk pantolon, gri spor ceket ve yakası açık bembeyaz bir gömlek giydiğinde, sanki onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi hoş bir gizlilik havası vardı.

Rıhtımın ve üzerindeki insanların enerjisi Wade'in heyecanını besliyordu. Bridgette'in yüzündeki değişen ifadeleri izlemek saf adrenalindi. Onu giydiği küçük siyah elbisenin içinde hiç görmemişti. Eski mi yeni mi olduğunu bilmiyordu ama vücuduna bir deri gibi oturuyor, kadınlığını vurguluyor, düz eteğinin ucu dizlerinin birkaç santim üzerinde bitiyordu.

Giymesini önerdiği ceket, açık burunlu ayakkabıları kadar kırmızıydı. Onun gözünde çok güzeldi ve onu seviyordu. Bir adam ne kadar şanslı olabilirdi ki?

Savannah Queen'e vardıklarında insanlar uçağa binmeye başlamıştı bile. Bridgette ve Wade'in tek yapması gereken sıraya girmektir. Birkaç dakika içinde gemiye binmişler ve içki ve aperatiflerin servis edildiği üst güverteye çıkarılmışlardı.

İçkileri ellerine alır almaz küpeşteye doğru ilerlediler. Büyük çarklar dönmeye başlamış, zarif leydiyi rıhtımdan alıp Savannah Nehri'ne doğru götürüyordu.

Wade'in kollarının arasında duran Bridgette başını onun omzuna yasladı ve güneş batmaya başlarken kaleydoskop şeklindeki gökyüzünü izledi; bir dizi pembeler ve morlar içinde, hızla solan ışığa karşı tünemeye giden deniz kuşlarının silüetini oluşturuyordu.

Onları geri götürmek için geri vitesle takılmış olan çarklar şimdi ileri dönüyor, tekne akıntıya

doğru ilerlerken karanlık suyu kesiyordu.

"Bunu hiç yapmadığıma inanamıyorum. Bunu düşünmene ne sebep oldu?" diye sordu.

"Onlara birkaç kez bindim ama sadece eğlence için. Özel biriyle asla" dedi ve dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra şampanya kadehini kaldırdı. "İkimizin şerefine... ve birlikte uzun ve mutlu bir hayata."

"Bize," diye yineledi Bridgette.

Bardakları şıngırdadı. Şampanya köpükleri dillerinde patlarken bir yudum daha aldılar ve ardından ikinci bir öpücük, bu kez dudaklarındaki şampanyanın tadına baktılar.

Onlar hâlâ üst güvertede dururken *Savannah Kraliçesi* batmakta olan güneşe doğru ilerledi. Güneşin son ışıkları gözlerine vururken rüzgâr Bridgette'in ensesindeki saçları kaldırdı.

Wade elini cebine attı, parmakları oradaki küçük kadife kutunun etrafında kıvrıldı, sonra onu çıkardı ve kadının önünde açtı. Güneş ışığı taşa bir ateş yaktığında nefesi kesildi.

Wade tek dizinin üzerine çöktü.

"Sevgilim Bridgette, senden önce hayatın nasıl olduğunu artık hatırlayamıyorum ve sensiz bir gelecek düşünmek istemiyorum. Seni deliler gibi seviyorum. Aklımı yitirmeden önce benimle evlenir misin lütfen?"

Bridgette, "Evet, evet, binlerce kez evet," diye bağırdı.

Ayağa kalktı, yüzüğü kutudan çıkardı ve parmağına taktı, sonra kollarını ona doladı. Onu öptüğünde dudaklarında hala şampanyanın tadı vardı ve sonra gülüyor, ağlıyor ve parmağındaki yüzüğe bakıyor, sonra biraz daha gülüyordu.

Etraflarındaki insanların neler olduğunu anlaması uzun sürmedi ve ardından herkes kadeh kaldırdı.

"Uzun ve mutlu bir birlikteliğe!" diye bağırdı

biri. "Aşka!" dedi bir başkası.

Ve böylece güneş gitmiş, yerini rehber olarak ay ve yıldızlara bırakmıştı. Yemek için ikinci güverteye indiklerinde akşam yeni başlıyordu ve içeri girdikleri anda Bridgette üzerlerindeki ışıklarda yüzüğüne tekrar bakmak zorunda kaldı.

"Oh, Wade, bu çok güzel."

Kulağına fısıldadı, "Tıpkı senin gibi. Şimdi gidip bir masa bulalım."

Diğer yemek yiyenleri takip ederek odaya girdiler ve akşam yemeğini ve akşamı heyecanla bekleyerek tatil dekoruna baktılar.

Beyaz ışıklar ve altın süslerle parıldayan bir Noel ağacı odanın ortasında duruyordu. Cömert yiyecek çeşitleriyle dolu büfeler boyu boyunca uzanıyordu.

Fransız ve Cajun mutfağından yemeklerle dolu devasa buhar masaları ve reşo kapları, buz üzerinde soğuk karides dağlarının, sıcak çorba tencerelerinin, soğuk salataların ve gerçek birer sanat eseri olan tatlıların yanında duruyordu.

Odanın bir ucundaki dörtlüden gelen canlı müzik enerjiyi yüksek tuttu ve çok geçmeden insanlar yemeklerini alıp ziyafet tarzı masalarda yerlerini aldılar.

Nehir kıyısındaki evlerin Noel ışıkları bazen ağaçların arasından görülebiliyor, karanlıkta peri ışıkları gibi yanıp sönüyordu.

Bridgette için tüm gece sihirliydi. Parmağındaki yüzükten yanındaki adama kadar. O, tüm yarınlarının vaadiydi ve bu gecenin tek bir anını bile unutmak istemiyordu.

Yemek sona erdiğinde, bazıları dans pistine çıkarken, diğerleri de tekrar yukarı çıktı. *Savannah Kraliçesi* onlar yemek yerken bir dönüş yapmış ve şimdi aşağıya, şehre doğru ilerliyordu. Wade Bridgette'le yemek salonundan dans ederek çıktı ve onu merdivenlerden üst güverteye kadar yürüttü.

"Üşüdün mü bebeğim?" diye sordu onu kollarıyla sarıp kendine doğru çekerken. "Hiç üşümedim. Her şey mükemmel."

Çenesini kızın başının üstüne yaslayarak gülümsedi. "Buna katılıyorum."

Aralarında birkaç dakika sessizlik oldu ve sonra gecenin en önemli ikinci sorusunu sordu.

"Düğün planlamasına ne zaman başlamak istersiniz? Üzerimde baskı yok ama biri bana sorsa cevabım yarın olurdu. Ancak bu sizin vereceğiniz bir karar" dedi.

Bridgette, "Yarın," dedi ve sonra onun kollarında dönerek güldü.

"Tanrım, seni nasıl da seviyorum," dedi ve onu kollarının arasına aldı. "Bu gece benimle kal. Yarın senin yanında uyanmak istiyorum."

"Evet," dedi Bridgette.

Ve sonra ağzı onun dudaklarındaydı.

Birlikte durup Savannah'nın tekrar görünmesini izlediler ve ancak nehir teknesi iskeleye yanaştıktan sonra üst güverteden indiler.

Arabaya geri döndüler ve hala gecenin ve ettikleri yeminin coşkusuna kapılmış bir halde Blessings'e doğru yola koyuldular.

Sessiz, uykulu küçük kasaba Blessings'e girdiklerinde geride bıraktıkları büyük şehir hâlâ hareket halindeydi.

Sokak lambaları eve giden yolu aydınlatıyor, Wade'in evinin verandasının ışığı da içeriyi aydınlatıyordu. Ondan sonra yatak odasına kısa bir yürüyüşle ulaşılıyordu.

Bridgette Wade'in yatağına girdiğinde, taktığı tek şey yüzüktü.

Bölüm 10

Bridgette gözlerini açtığında güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu ve Wade'in onu uyurken izlediğini fark etti. O anda hatırladı ve gülümsedi.

"Günaydın tatlım," dedi. Wade onun elini kaldırdı ve öptü. "Sana da günaydın güzel kız."

Bridgette parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi, sonra bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bir yerim ağrıyor," dedi.

Kaşlarını çattı. "Boğa binişinden mi?" Kadın başını salladı.

Elini kızın sırtında gezdirip onu kendine doğru çekerken yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Zavallı bebeğim. Nerenin acıdığını göster bana."

Bir saat ve bir duştan sonra mutfak masasında oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Wade için kızarmış waffle ve şurup. Bridgette için mısır gevreği ve kahve. Lokmalar arasında hâlâ konuşuyor ve plan yapıyorlardı.

Bridgette, "Başka birinden öğrenmeden önce ailemi aramam gerekiyor," dedi.

Wade başını salladı. "Dub Amca ve Nola Teyze'ye söylemeliyim, yoksa sonunu asla duyamayacağım. Bu sabah kiliseye gidecek miyiz?"

"Dün gece giydiğim elbiseyi giymek zorunda kalacağım." "Bana uyar," dedi Wade.

"O zaman evet." Mısır gevreğini bitirdi, sonra kâsesini lavaboya götürdü, duruladı ve bulaşık makinesine koydu. "Ailemi arayacağım ve sonra giyineceğim."

Wade waffle'ının son lokmasını da ağzına attı, başıyla onayladı ve telefonunu da eline aldı, ararken çığnıyor ve yutkunuyordu. Teyzesi Nola cevap verdi.

"Merhaba."

"Günaydın Nola Teyze, Dub Amca yakınlarda mı?" "Evet, tam burada

oturuyor."

"Telefonun hoparlörünü aç. İkinize de söylemem gereken bir şey var."

"Tamam... Başlıyoruz," dedi.

"Neler oluyor?" Dub sordu.

"Pek bir şey yok. Sadece ilk söylediğim kişilerin siz ikiniz olmasını istedim." "Neyi söyledin?" Dub sordu.

"Dün gece Bridgette'e evlenme teklif ettim ve o da evet dedi!"

Nola ciyakladı. Dub güldü. Sonra ikisi birden konuşmaya başladı. Wade sırtıyordu. "Vay, vay. Teker teker."

"Düğün ne zaman?" Nola sordu.

"Çok yakında," dedi Wade.

Dub, "Kiliseden sonra yemeğe gel," dedi.

"Bridgette'e bir sorayım, sonra size dönerim," dedi.

"Tebrikler!" dedi Nola ve sonra ağlamaya başladı. "Annen ve baban senin adına çok mutlu olurdu."

Wade iç çekti. "Biliyorum Nola Teyze, ama sana ve Dub Amca'ya sahip olduğum için sonsuza dek minnettarım."

"Ve sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız," dedi Nola. "Dub ve benim bebeğimiz olmadı ama unutma ki ikizler ailemizde var. Baban ve ben ikizdik ve büyükbabamız da ikizdi. Bu yüzden hazırlıklı olun."

"Oh, hiçbir şey unutmadım. Bridgette'e akşam yemeğini sormam için bana bir saniye ver," dedi ve koridordan geçerek yatak odasına gitti.

Bridgette tam telefon etmek üzereydi ki Wade kapıda belirdi. "Kiliseden sonra akşam yemeğine davetliyiz. Sorun olur mu?"

Sırttı. "Nola'ya her zaman sorun olmadığını söyle. Başkasının yemeklerini yemeye bayılırım." Wade ona bir başparmak işareti yaptı ve mutfığa geri döndü, yürürken konuşuyordu. "Kabul ediyoruz ve teşekkür ediyoruz," dedi Wade.

"Harika. Sonra görüşürüz."

Wade kahvaltı tabaklarını toplamaya başlarken hâlâ gülümsüyordu, Bridgette ise ilki Emma'ya olmak üzere üç telefon görüşmesi yapıyordu.

Emma kahvaltı masasında Pazar gazetesini okuyor ve kahvesini bitiriyordu. Gordon garajda arabalarını temizliyordu. Telefonu çaldığında bir fincan kahve daha içip içmeme konusunda kendisiyle tartışıyordu. Arayanın kimliğine hızlıca baktı ve cevap verdi.

"Günaydın, küçük kardeşim. Bahçen nasıl büyüyor?"

Bridgette ışıldadı. "Gümüş çanlar, midye kabukları ve sıra sıra dizilmiş güzel hizmetçilerle."

Emma kıkırdadı. "Annemin bize okuduğu o eski tekerlemeleri hatırlıyor musun?" "Bunu hatırlıyorum," dedi Bridgette. "Ve paylaşacak haberlerim var."

"Oh...Duydum. Şamandıranız birincilik ödülünü kazandı ve buna hiç şaşırmadım. Giiirlll! Ne yolculuktu ama!"

Wade bunu yapman için seni nasıl ikna etti?"

"Tıpkı dün gece beni kendisiyle evlenmeye ikna ettiği gibi."

Emma çığlık attı. "Aman Tanrım! Birdie! Tebrik ederim! Senin adına çok sevindim. Ne zaman

Düğün mü? Ben de baş nedime olsam iyi olur."

Bridgette kahkahayı patlattı.

"Tabii ki. Benim bir kız kardeşim var, biliyorsunuz ve biz de henüz planlama aşamasındayız."

"Çocuklara söyledin mi?" Emma sordu.

"Henüz değil. Önce seni aradım."

"Tamam, o zaman onlara bir şey söylemem. İkiniz için de çok mutluyum."

"Teşekkürler," dedi Bridgette. "Önce Junior'ı, sonra da Ray'i arayacağım. Houston'daki saat farkı nedeniyle Hunt'ı aramak için bekleyeceğim. Onları uyandırmak istemiyorum. Sonra konuşuruz."

Ve öyle de yaptı. Junior uyanmış ve işe gitmeye hazırlanıyordu.

"Hey, küçük kardeşim. Sabahın bu erken saatinde aklında ne var?"

"Wade dün gece bana evlenme teklif etti ve ben de tabii ki evet dedim. Kasabadaki dedikodu çarkına düşmeden önce ailemin bilmesini istedim."

"Bu harika, tatlım. Senin adına çok sevindim. İyi bir adamı hak ediyorsun ve bence o harika biri."

"Teşekkürler, Junior. Bugün ne yapıyorsun?"

"İşe gidiyorum. Küçük bir ağaç sevkiyatımız daha var. Şimdiden çok fazla sattık. Blessings'te bu kadar çok insan olduğunu bilmiyordum."

Bridgette güldü. "İyi günler, Barrie ve çocuklara sevgiler." "Onlara söylerim," dedi Junior.

Bridgette Ray'i ararken hâlâ gülümsüyordu. O ve Susie artık Savannah'da yaşadıkları için onları pek görmüyordu. Telefon çaldı, çaldı ve tam mesaj bırakmak üzereyken Susie telefonu açtı.

"Alo? Birdie, benim. Ray duşta." "Merhaba

Susie. Bazı iyi haberleri paylaşmak için aradım."

Sonra Emma ve Junior'a söylediklerini tekrarladı ve aynı tepkiyi aldı; tam bir zevk.

Şu anda Houston'da saat sekizi biraz geçiyordu. Hunt ve Ava'nın çalışma saatleri o kadar düzensizdi ki, eğer uyuyorlarsa onları uyandırma riskini almak istemedi. Bu aramayı öğleden sonra yapacaktı. Şimdilik kilise için hazırlanma vakti gelmişti.

Anlaşıldığı üzere, vaizin vaazı onların haberlerine göre ikinci sırada yer alıyordu. Bridgette'in parmağındaki yüzüğü ilk gören Ruby oldu ve ardından haber cemaate yayıldı.

Wade ve Birdie nişanlanmışlardı.

Josh King eski kamyonetini çalıştırmış, cep telefonu çaldığında mutfakta pastırma kızartıp tost yapıyordu.

Arayanın kimliğinde Crown bakkalının adı çıktı. O zaten tüm evrakları doldurmuştu.

Yarın çalışacaktı ve müdür Wilson Turner ile irtibata geçmesi için talimat almıştı ama şimdi birdenbire işinin elinden alınacağından korkmaya başladı.

"Merhaba, ben Josh."

"Josh, ben Wilson Turner. Bunun korkunç bir dayatma olduğunu biliyorum ama bu sabah yarına kadar gelmeyecek olan iki yarım yük market paleti aldık ve aptal şoför ben daha işe gelmeden hepsini rıhtımda bıraktı. Diğer forklift sürücümüzü kaybettiğimiz için depo alanında trafik sıkışıklığı yaşıyoruz ve şimdi de bu. Daha fazla ürünü içeri taşımadan önce depodakileri düzeltmemiz gerekiyor. Raflara yerleştirmeye başlayabilmemiz için tüm ürünlerin içeride olması ve faturaların kontrol edilmesi gerekiyor. Acaba bu sabah gelebilir misiniz?"

Josh gözlerini kırıştırdı. "Evet, efendim. Giyinmem için bana on beş dakika verin, hemen geliyorum. Arka tarafa park edeceğim ve saat orada işleyecek, tamam mı?"

"Evet. Sizi yükleme iskelesinde bekliyor olacağım ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Günü kurtarıyorsun."

Josh buna inanamıyordu. İşî hâlâ iyi olmakla kalmıyor, aynı zamanda bugün başlıyordu. Neyse ki kamyonetini dün çalıştırmıştı, yoksa işe koşarak gidecekti.

Kızarmış ekmek ve domuz pastırmasından bir sandviç yaptı, dört lokmada mideye indirdi, kalan kahvesiyle yıkadı ve üstünü değiştirmek için koridora koştu. Elinde kamyonetin anahtarlarıyla kapıdan çıkarken kendini bütün hissetti, sanki yeniden Josh olmuştu ama daha iyiydi.

İşe gittiğinde karşılanacağı konusunda tedirgindi ama insanların onu karşılayıp karşılamayacakları umurunda değildi. Ailesine para göndermek için bu işe ihtiyacı vardı. LaJune'ün bunu beklemediğini biliyordu ama onları yine hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Arka tarafa çekip park ettiğinde, söz verdiği gibi müdür onu bekliyordu. Wilson, "Tekrar teşekkür ederim," dedi ve Josh'a giriş yapacağı yeri gösterdi.

Ardından Wilson ve iki çalışan daha Josh'a neyin nereye taşınması gerektiğini göstermeye başladı.

Josh forklift kullanmayı biliyordu. Bu işin kolay kısmıydı. Ama gerisi gelecekti. Wilson'ın yönlendirmesi altında, söyledikleri şeyleri taşımaya ve istedikleri yere koymaya başladı ve yavaş yavaş zemin şekillenmeye başladı ve her şey içeri taşındı.

Daha sonra, sabahın geri kalanını paletlerdeki yığınla shrink ambalajı kaldırarak ve ardından rafları yeniden doldurabilmeleri için teneke kutuları arabalara yükleyerek geçirdi.

Öğle vakti geldiğinde, bir profesyonel gibi arka tarafta ilerliyordu. Onların sistemini çözmüş ve neredeyse ezberlemişti. Yarın sabah ilk iş olarak taze ürün kamyonu gelecekti ve ürünlerin tutulduğu soğutucunun düzenlenmesi konusunda hızlı bir ders aldıktan sonra bozuk olanları ayırmaya başladı. Depo rahattı ama soğutucuda çalışmak için ceket giymek gerekiyordu. Bununla yarın ilgilenecekti. Bugün için iyiydi.

Dub ve Nola kiliseden aceleyle eve dönmüşlerdi, böylece Nola yemeklerinin son rötuşlarını yapabilecekti. Fırının zamanlayıcısı çaldığında Dub masayı hazırlamıştı.

"Oh, bu akşam yemeği ekmekleri. Yeterince kızarmışlarsa, tatlım, lütfen onları çıkarır mısın?" Nola söyledi.

Dub bir tencere tutacağı kaptı ve fırını açıp içine çekti. Taze pişmiş mayalı ekmeğin kokusu şimdiye kadarki en güzel kokulardan biri olmalıydı.

"Bana iyi göründüler," dedi ve onları dışarı çıkardı, sonra fırını kapattı. Kapı zili çaldı.

"Bu çocuklar olacak," dedi Nola.

Dub ön kapıya yönelirken kendi kendine sırıttı.

Çocuklar artık çocuk değildi.

Dub kapıyı içeri doğru çevirirken, "Tam zamanında," dedi.

Wade ve Bridgette içeri girdiler. Dub, Wade ile el sıkıştıktan sonra Bridgette'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Aile olmak üzeresin. İznim var. Şimdi şu yüzüğü göreyim."

Bridgette gülümsedi ve elini uzattı.

Dub başıyla onayladı. "İyi iş çıkardın evlat. Siz ikiniz eşyalarınızla ne yapacağınızı biliyorsunuz. Yerleştiğinizde burnunuzu takip edin. Akşam yemeği neredeyse hazır."

"Evet, efendim," dedi Wade.

Bridgette ceketini çıkararak küçük siyah elbisesinin yuvarlak yakasını ve üç çeyrek uzunluktaki kollarını ortaya çıkardı.

"Çantanı ve ceketini alayım," dedi Wade. "Onları yedek yatağın üzerine koyuyorum." Sonra da eşyalarını alıp aceleyle uzaklaştı.

Aynı telaşla geri döndü ve onu misafir bekleyen yemek masasının önünden geçirerek hareketin olduğu mutfığa götürdü.

Nola yaptığı işi bıraktı ve dönüp onlara sarıldı. "İkiniz adına çok mutluyum. Şu yüzüğü göreyim."

Bridgette yine elini uzattı, iltifatları içine çekti ama Wade'in elinin sırtının alt kısmında olduğunun her zaman farkındaydı.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır hayatım, ama teşekkür ederim. Dub iyi bir aşçı yardımcısıdır," dedi Nola. "Dub, sen rosto tabağını getir, ben de ekmekleri getireyim. Bizim dışımızda her şey masada."

Wade ruloları teyzesinin elinden alıp onun için taşıdı, ardından Bridgette'i oturtup yanındaki sandalyeye oturdu.

Herkesin yerleşmesi birkaç dakika sürdü ve sonra Dub başını eğerek yemeği ve onu hazırlayan kadını kutsadı ve yemek başladı.

Bridgette'in ailesiyle böyle bir masada oturduğuna dair çok az anısı vardı. Babası o daha ergenliğe girmeden ölmüş, erkek ve kız kardeşlerinin hepsi de evden taşınmıştı. Bayram yemekleri için eve geldiklerinde bile kutlama yapmazlardı. Sadece Marjorie gidene kadar hiç anlamadığı sessiz bir onaylamama vardı.

Geçtiğimiz yıl Knox kardeşler için ilişkilerini yeniden inşa etme yılı olmuştu. Aralarında olması gereken bağ hâlâ iyileşme aşamasındaydı. Wade'in ailesinin bir parçası olmak ve kendi ailelerini kurmak Bridgette'i gelecekleriyle ilgili her konuda umutlandırmıştı.

Ama sonra masadaki sohbet geçit törenine ve Bridgette'in arabasına kaydı.

Wade, "Bunun işe yaramadığını söyleyemezsiniz," dedi. "Fotoğraf çektiirmek istiyorsan yarın sabah mağazaya gel. Kupayı takdim edecekler ve gazete için fotoğraf çekecekler."

Dub başını salladı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Burası hâlâ senin mağazan," dedi Bridgette. "Onunla ilgili her şey senin elinde." "O haklı," dedi Wade. "Sen de gelmelisin."

"Olabilir," dedi Dub. "Ama Birdie'yi de resmin içine aldığından emin ol. Kazanmamızın sebebi o." Wade Bridgette'e göz kırptı. "Oh, biliyoruz. Bunu hepimiz biliyoruz," dedi.

"Memnuniyetle. Ama benden bunu tekrar yapmamı istemeyin," dedi Bridgette.

Kahkahalar masanın etrafında yuvarlandı. Nola yemek ekmeklerini uzattı. Wade patates püresi ve et suyundan ikinci bir porsiyon aldı ve Bridgette sadece yemeye, gülümsemeye ve sadece birbirini seven bir ailenin yapabileceği aptallıkları dinlemeye devam etti.

Candi Martin ve çocukları, Zack'i ziyaret etmek üzere Coastal Eyalet Hapishanesi'ne gidecekleri için B and B'de erkenden kahvaltı etmişlerdi.

Normalde, bir mahkûmu ziyaret etmek için izin almak bir süreçti, ama son on yıldır düzenli olarak oraya gidiyordu ve müdürü aradıktan sonra gelmek için özel izin almışlardı.

İşçi Bayramı hafta sonundaki son ziyaretinden bu yana epey zaman geçmişti. Ne zaman uzun bir okul tatili olsa gelmeye çalışırdı ama Şükran Günü'nde gelememişti. Oğulları nadiren onunla birlikte geliyordu ve hiçbir zaman ikisi birden gelmemişti.

Zack'in şaşıracağını biliyordu ama Duffy için korkuyordu. Açıkçası Zack'in nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama eğer öfke içindeyse, bunun Duffy'nin kalbini kıracağını biliyordu.

Candi yolu bildiği için arabayı o kullandı ve Allen'ı ön koltukta, Duffy'yi de arka koltukta bıraktı. Bu ziyaret bitene kadar ona söyleyebilecekleri başka bir şey yoktu. Ve eğer Duffy'nin kalbini kırarsa Zack'e ne yapacağından emin değildi.

Böylece Blessings'ten kuzeye, Savannah'ya doğru gittiler, sonra hafif kuzeybatıya Garden City'ye ve doğrudan hapishaneye giden bir otoyola girdiler.

İçeri girmek için gereken adımlar, genellikle çevrimiçi olmak için gereken adımlar kadar uzun ve sıkıcıydı

gelmesine bile izin vermişti, bu yüzden bugün şikayet etmiyordu.

Nihayet ziyaret alanına girdiklerinde, çocukları boş bir masaya götürdü ve oturttu.

"Şimdi bekleyeceğiz. Ve unutma, ona sarılmayacaksın ya da dokunmayacaksın.

Sadece konuşacağız." "Tanrım, anne. Bunu her zaman nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diye mırıldandı Allen.

"Çünkü onu seviyorum. Çünkü onun suçlu olduğuna asla inanmadım. Kanun onu cezalandırmaya karar verdi diye benim de cezalandırmam gerekmiyordu."

Duffy hıçkırıklara
boğuldu. Candi onun eline
uzandı.

"Hayır. Artık altı yaşında değilsin. Bir erkeksin. Ve son üç gün içinde yaptıkların bunu kanıtladı. Baban bir canavar değil. Canavar olan senin korkun. Seni seven birinden korkmayı bırak. Anladın mı?"

Duff annesine sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Annesi ona bir avuç mendil uzattığında gözlerini sildi ve omuzlarını dikleştirdi.

"Evet, hanımefendi. Anlıyorum."

"Güzel. Çünkü bunu iyi bir haber olarak sunacağız. Bir lütuf olarak. Gördüğünüz felaketi değil. Tamam mı?"

Duff başını salladı.

Sonra Candi başını kaldırdı ve yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı.

"İşte babanız geliyor. İkiniz de lanet bir cenazedeymiş gibi görünmemeye çalışın."

İkisi de o kadar irkildiler ki, kızın küfretmesine rağmen sırttılar, ki bu tam da kızın istediği şeydi.

Ve sonra kelepçeleri ve prangaları görmezden gelerek gülümsüyor ve el sallıyordu. Zack'in saçları şakaklarına kadar ağarmıştı ve biraz daha zayıflamıştı ama onun gözünde hâlâ yıllar önce aşık olduğu yakışıklı çocuktu.

Zack Martin ziyaretçileri olduğu mesajını alınca şaşırdı. Candi'nin okulunun Noel tatiline girmesi için biraz erkendi ama Candi'nin sadık ziyaretleri onun akli başında kalmasını sağlıyordu ve Candi'nin burada olma nedenini sorgulamayacaktı.

Elleri ve ayakları kelepçelenir kelepçelenmez, gardiyanlar onu koridorlardan geçirdiler ve ortak salona çıkana kadar arkalarından birbiri ardına hücre bloklarını kilitlediler.

Zach hemen tek başına oturan kadını aramaya başladı ama onu iki oğluyla birlikte yanında görünce kalbi neredeyse duracaktı.

Duygularına yenik düşerek tökezledi ve muhafızlardan biri onu dirseğinden tutarak sabitledi. Ama o sırada bakışları kilitlenmişti. Onlar buradaydı. Onlar erkekti. Ve onlara dokunamıyordu bile.

Muhafızlar onu oturtttuktan sonra konuşmalarına izin vermek için birkaç metre geri çekildiler.

Zack'in sesi titliyordu ve oğullarına bakmaktan kendini alamıyordu. "Candi, kızım. Sen bana

en iyi sürpriz."

Candi gülümsedi. "Seni özledim, sevgilim. İyi görünüyorsun. İyi misin?" Zack başını salladı. "İyiyim. Her zamanki gibi."

"İyi görünüyorsun baba," dedi Allen.

Zack büyük oğluna gururla baktı. "Sen de öyle evlat. Hâlâ aynı yerde mi çalışıyorsun?" "Evet, hâlâ Lowe's'da kereste bölümünde çalışıyorum."

Zack Duffy'ye baktı ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Küçük oğlunun yüzü neredeyse kansızdı ve bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Duffy, iyi misin oğlum? Yolda seni araba mı tuttu? Sana biraz su ya da başka bir şey getirebiliriz."

"Beni araba tutmuyor baba, ama teşekkür ederim," dedi. Candi öne doğru eğildi.

"Haberler için buradayız, Zack. İyi haberlerle. Duymayı hayal edebileceğin en iyi haber." Zack'in gözleri büyüdü.

"Neler oluyor?"

"Ona söyleyeceğim anne. Bunu yapabilirim," dedi Duff.

Zack şimdi birinden diğerine bakıyordu, kafası karışmıştı.

Duff derin bir nefes aldı. "Birkaç gün öncesine kadar neden hapse girdiğini bilmiyordum. En azından detayları bilmiyordum."

Zack Candi'ye baktı, sonra içini çekti. "O zamanlar annen ve ben en iyisinin bu olduğunu düşünüyorduk. Sen çok küçüktün."

Duff başını salladı. "Anlıyorum, ama keşke bunu yapmasaydın, çünkü benim yaptığım bir şey yüzünden hapse girdin. Masumane yaptığım bir şey için. Bir oyun oynarken yaptığım bir şey."

Zach'in gözleri büyüdü. Hareket etmiyordu. Nefesini tutuyordu, kafasının içinde oraya gitmekten korkuyordu. Candi hikâyeye devam etti.

"Selma Garrett yakın zamanda vefat etti. Hepimiz yemek masasındaiken Allen'a bundan bahsettim ve konuşma sırasında sanırım mücevherler hakkında bir şeyler söylendi ve Duffy... Şey, bu onu şaşırttı."

"Hayır," dedi Duff. "Kalbimi durdurdu. Ve sonra uzun zamandır unuttuğum bir anıyı tetikledi. Resim yaparken beni o kadının evine götürdüğün günü hatırlıyor musun?"

Zack kaşlarını çatı. "Evet, ama-"

Duff elini kaldırdı. "Her zaman korsancılık oynadığımı, çukurlar kazdığımı ve annemin fincanlarını, kaşıklarını ve hazine olarak kullanabileceğim her şeyi gömdüğümü hatırlıyor musun?"

Zack başını salladı. "Sayılır."

"O gün eve ne zaman gideceğimizi sormak için yanınıza geldiğimde, işi bitirmek için geç saate kadar kalmak istediğinizden beni alması için birini arayacağınızı söylediniz. Bana dışarı çıkıp oynamamı söyledin. Ben de öyle yaptım. Ama yatak odasında bir korsan hazinesi gördüm ve onu

gömmek için dışarıda. Mücevherleri ben aldım, baba. Ben aldım. Çok özür dilerim. Bilmiyordum. Sadece bir oyundu. Gül bahçesinde büyük bir delik vardı, hazine sandığını deliğe koydum ve Birdie Knox beni almaya geldiğinde üzerini toprakla örtüyordum. Sonra bahçıvan hazinemın üstüne bir gül fidanı koyup dikti ve Birdie beni eve götürdü ve ben unuttum. Oyun bitti ve bir daha aklıma gelmedi."

Zach titriyordu. Yüzü bembeyazdı, saçlarından ve şakaklarının kenarlarından ter akıyordu ve Duffy konuşmaya devam ediyordu.

"Ertesi sabah seni tutukladılar, nedenini bilmiyordum ve kimse bana bir şey söylemedi ve sonra gittin. Tek bildiğim geri gelmeyeceğin ve insanların seni sana ait olmayan bir şeyi almakla suçladıklarıydı."

"Aman Tanrım, Yüce Tanrım," dedi Zach.

"Özür dilerim, baba. Benden nefret etme. Çok özür dilerim." Zach başını sallamaya devam etti.

"Senden nefret etmiyorum. Senden nasıl nefret edebilirim ki? Sen benim bebeğimsin. Bu kararı annen ve ben verdik. Senden gerçeği sakladık ve bu bizim suçumuz."

Duff gözyaşlarını sildi.

Allen küçük kardeşinin sırtını sıvazladı ve konuşmaya başladı.

"Ama en iyi kısmı bu değil baba. Aynı gece Duffy senin neden burada olduğunu öğrendi, arabamı alıp kaçtı ve ertesi sabah uyandığımızda gitmişti. İki gün boyunca nerede olduğunu bilmedik, sonra Blessings'e geri döndüğünü öğrendik. Senin avukatını ve polis şefini bulup onlara ne yaptığını anlattı ve onları doğruca eve götürdü, onlar da Duffy'nin gömülü hazinesini çıkarıp aileye geri verdiler."

Candi başını salladı ve hikâyeye devam etti.

"Avukat Bay Buttermann sizi serbest bırakmak için çalışıyor. Cezanızın iptal edilmesi için mahkemeye dilekçe verecek. Sanki hiç olmamış gibi olacak."

Zack duyduklarının büyüklüğünü kavrayamayarak başını salladı ve Duffy'ye bakmaya devam etti.

"Blessings'e kadar gittin ve bunu tek başına mı yaptın? Korkmadın mı?" Zack sordu.

"Evet, ama öğrenilmekten değil. Hâlâ orada olmamasından korkuyordum. Sonra da yaptığım şey için benden nefret edeceğinden korktum," dedi Duff.

Zack yumruk yemiş gibi homurdandı.

"Senden nefret mi ediyorum? Beni özgür bıraktığın için mi? Masumiyetimi kanıtladığın için mi? Adımı temize çıkardığın için mi? Aman Tanrım!" dedi ve sonra başını geriye atıp güldü, sonra ellerini dizlerine vurup biraz daha güldü.

Bu odada sık sık duyulan bir ses değildi ve muhafızları da dahil olmak üzere herkesin dikkatini çekti. Ama gülmeye karşı bir kural yoktu. Sadece dokunmak.

Muhafızlar kaşlarını çatı.

Zack onlara baktı ve sırtı, sonra da parmağını susturur gibi ağzına götürdü. Duffy'ye baktığında gözlerinde yaşlar vardı ama hâlâ sırtıyordu.

"Bu şimdiye kadarki en güzel Noel hediyesi. Bana hayatımı geri verdin evlat. Bunun için sana asla tam olarak teşekkür edemeyeceğim."

Son birkaç günün son korkusu, acısı ve dehşeti de kayıp giderken Duff ürperdi. Her şey yoluna girecekti.

Bölüm 11

Truesdale'lerin evindeki pazar yemeği sona ermişti. Yemekler yenmiş, mutfak temizlenmiş ve bulaşıklar yıkanıp kaldırılmıştı. Bir saatlik ziyaretin ardından Wade ve Bridgette vedalaştı.

"Her şey harikaydı. Yemek için teşekkürler," dedi Bridgette ve Dub ile Nola onları kapıya kadar geçirdi.

Nola, "Bizim için büyük bir zevkti ve ailemize hoş geldiniz," dedi.

Dub gülümsedi ve onun omzunu sıvazladı. "Hayat sürprizlerle doludur. Seni liseden mezun olur olmaz işe aldığımda, işinde iyi olacağını biliyordum. Ama bir aile olacağımızı hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar yaptığım en akıllıca işe alım olabilir."

Wade güldü. "Bunun için kendine pay çıkarma hakkın yok. Hayatım boyunca Bridgette'e aşık oldum ve eğer annemle babam taşınmamış olsalardı, bu yıllar önce gerçekleşmiş olabilirdi."

Evden çıktılar ve Wade geri geri çıkarken Dub hâlâ kapıdaydı. Wade dur işareti için fren yaparken, "Sanırım eve gitmek istiyorsun," dedi.

Bridgette, "Evet ama istemek ve ihtiyaç duymak iki farklı şeydir," dedi. "Bu elbiseyi çıkarmak istiyorum. Çamaşır yıkamam ve ayak işlerini yapmam gerekiyor. Yani tüm bunları yapmak için eve gitmem gerekiyor."

Sırıttı. "Mesaj alındı. Ben de senin yanındayım ama yalan söylemeyeceğim. Ev demek ikimizin de aynı yerde olması demek olduğunda çok mutlu olacağım."

Bridgette iç çekti. "Ben de, tatlım. Ben de."

Birkaç dakika sonra Wade onu dairesine bıraktı, güvenle içeri girene kadar bekledi ve evine gitti.

Bridgette'e gelince, nişanlanmakla ilgili yapması gereken bir telefon görüşmesi daha vardı ve dairesine girer girmez Hunt'ı aradı ve Ava sesinde sevinçle cevap verdi.

"Birdie! Merhaba,
tatlım!" "Selam, Ava.
Hunt evde mi?"

"Evet. Mutfakta. Bir saniye bekle de gidip getireyim."

"Hiçbir yere gitme. Telefonu ona verirken hoparlörü aç. İkinize de söylemem gereken bir şey var."

"Oooh, sırlara bayılırım," dedi Ava. "Bir saniye." Koşarak ayağa kalktı ve patinaj yaparak durdu.

Mutfak. "Birdie telefonda. Hoparlörü açtım. Bize söylemek istediği bir şey var." Hunt ellerini sildi ve dinlemek için arkasını döndü.

"Hey, küçük kardeşim. Neler oluyor?"

"Nişanlandım. Wade dün gece evlenme teklif etti."

"Vay canına. Bu harika bir haber! Tebrikler!" dedi Hunt. "Düğün ne zaman?" Ava sordu.

"Henüz belirlenmemiş bir tarihte," dedi Bridgette. "Sadece bilmeni istedim."

"Şimdiye kadarki en iyi haber," dediler hep bir ağızdan. "Bu gerçekleştiğinde zillerimizle orada olacağız." Bridgette tereddüt etti ve sonra ağzından kaçırdı. "Um... Hunt?"

"Ne var tatlım?"

Sesi azıcık da olsa titriyordu. "Beni verir misiniz?" "Onur duyarım," dedi Hunt.

Ava aniden güldü. "Şimdi fark ettim. Eve dönüyorsunuz! Hepinizin sattığı evde yaşayacaksınız."

"Biliyorum ama şimdiden tadını çıkarıyorum. Hunt burayı o kadar güzelleştirdi ki bazen orada yaşadığımı unutuyorum çünkü burası bizim büyüdüğümüz zamanki haline hiç benzemiyor."

"Teşekkürler. Ama ben sadece annemin bizden yapmamızı istediği şeyi yapıyordum," dedi Hunt.

"Biliyorum," dedi Bridgette. "Ama burayı bugünkü haline getirmek için harcadığın onca emeği düşünüyorum. Yaşayacağım yere bunu yapmış olman benim için çok özel. Her neyse... Seni daha fazla tutmayacağım. Bugün yapacak çok işim var ama saat farkı nedeniyle aramak için kilise sonrasını bekledim. İkinizi de seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz," dedi Hunt. "Kendine iyi bak ve Wade'e iyi iş çıkardığını söyle!" Kadın gülümsedi. "Bunu yapacağım."

LaJune King iyi bir gün geçirmiyordu. Çocukları eve gidip babalarını görmek için iki kez ağlamıştı ve Bereket geçit törenini kaçırdıkları için üzgündüler.

Büyükanne ve büyükbabalarını ziyaret etmek eğlenceliydi ama eve, okuldaki arkadaşlarının yanına ve kendi odalarına dönmek istiyorlardı. Üst katta kalmayı sevmiyorlardı. Yerler gıcırıyor ve büyükbabaları horluyordu. Garip sesler yüzünden son iki geceyi LaJune ile yatakta geçirmişlerdi.

O da mutlu değildi. Josh'u seviyordu. Ama son bir yılda o kadar değişmişti ki onu neredeyse hiç tanımıyordu. Para çalmak bardağı taşıran son damlaydı. Kendine bunun sadece bir yol ayrımı olduğunu söyleyip duruyordu.

Dünyanın sonu değildi. Öyle hissettirse de.

Dub elinde birayla arka verandada oturmuş, bahçenin durumunu inceliyor ve daha fazla mersin ağacı

dikme konusunda kendi kendine tartışıyordu. Nola onları severdi ve sahip oldukları koyu mor olanlar

kasırgadan sonra öldü. Evleri selden kaçabilecek kadar yüksekteydi, ancak arazinin arka tarafı öyle değildi ve peyzaj düzenlemelerinin çoğu zarar görmüştü.

Nola arka kapıyı açtığında hâlâ olasılıkları düşünüyordu.

"Hey, tatlım, birkaç şey almak için Crown'a gidiyorum. Özellikle ihtiyacın olan bir şey var mı?"

Dub, "Fıstıklı gevrek gibi Noel şekerleri varsa biraz alırım," dedi. "Not edildi," dedi

Nola.

Dub, "Dikkatli olun," diye ekledi.

"Yapacağım," dedi ve eve geri döndü.

Birkaç dakika sonra garaj kapısının açıldığını duydu. Nola harekete geçmişti.

Birasından bir yudum daha aldı ve sonra bir kenara koydu. Aklında ilgilenmesi gereken bir şey vardı ve bunu yapana kadar tatmin olmayacaktı.

LaJune King'e Josh'un tutuklanmasıyla ilgili kötü haberi veren oydu ve yüzündeki ifade hâlâ aklından çıkmıyordu. Onun öldüğünü biliyordu ve bu onu tüm aile için üzüyordu. Ne yapmaya karar verdiklerine karışmak onun işi değildi ama kocasına karşı suç duyurusunda bulunan kişi kendisi olduğu için, Josh'un ona geri ödeme yaptığını ve suçlamaların düştüğünü bildirmenin doğru olacağını düşündü. Ondan sonra ne olursa olsun onlar sorumluydu. Telefonunu eline aldı, kişi listesini çıkardı ve onu aradı.

LaJune evde çamaşır yıkıyordu. Ailesi çocukları komşunun atlarına bakmaları için yolun aşağısına götürmüş ve ona biraz yalnız zaman vermişti. Zorlandığını biliyorlardı ama tek yapabildikleri tavsiyede bulunmadan yardım önermekti.

Cep telefonu çaldığında, arayanın Josh olduğunu umdu. Şifreli mesajı onu hâlâ rahatsız ediyordu. Ama arayanın kimliğini gördüğünde, cevap verirken kaşlarını çatı.

"Merhaba."

"LaJune, ben Dub. Bir dakikan var mı?"

"Evet," dedi ve mutfığa girip masaya oturdu. Eğer daha fazla kötü haber alacaksa, bunu oturarak duyması gerekiyordu.

"Son konuştuğumuzda sana oldukça kötü haberler vermek zorunda kaldım. Bunu kimseye yapma alışkanlığım yok ve bu beni çok rahatsız etti. Bu yüzden sana durum hakkında kısa bir bilgi vermenin adil olacağını düşündüm. Elliot Graham'ı tanıyor musun?"

Kaşlarını çatı. "Dan Amos'un karşısındaki büyük evde yaşayan yaşlı adamdan mı bahsediyorsunuz? Sanatçı olan adamdan mı?"

"Evet, bu o. Cuma gecesini geç saatlerde beni aradı ve benden aldığı parayı geri ödemek için ertesi sabah Josh'u evime getireceğini söyledi. Ayrıca Josh'un Crown'da çalışacağını, paletleri taşıyacağını söyledi. Görünüşe göre forklift şoförleri taşınmış."

LaJune afallamıştı. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Adamı tanımıyoruz bile."

Dub, "Aramamın bir nedeni de buydu," dedi. "Elliot bunu açıkça söylemedi ama Josh'un hayatına son vermek istediğini ima etti."

LaJune'ün nefesi kesildi. "Hayır. Aman Tanrım. Cuma gecesi Josh'tan garip bir mesaj aldım. O an veda ediyor gibi geldi ama böyle düşünebileceğine asla inanmazdım."

"Josh adına konuşamam... ya da Elliot adına. Ben sadece bildiklerimi aktarıyorum çünkü ikiniz aynı çocukları paylaşıyorsunuz ve işin içinde onlar olduğunda tüm gerçek bilinmelidir. Ayrıca Josh hakkındaki suçlamaları düşürdüğümü de bilmenizi isterim. Şef Pittman bunu doğrulamak için Pazartesi gününe kadar evrakları sisteme yükleyecek."

"Josh'un özgür olduğunu mu söylüyorsun? Artık başı belada değil mi?"

"O özgür ve benimle başı dertte değil, bilmen gerektiğini düşündüm. Size ve ailenize mutlu Noeller."

Adam telefonu kapattıktan sonra LaJune hâlâ telefonu kulağına götürüyordu. Başı dönüyordu. Bu, tüm bu karmaşa başladığından beri sahip olduğu ilk umut ışığıydı ama bu konuda ne yapması gerektiğinden emin değildi. Eğer Josh hâlâ kumar arkadaşlarıyla birlikteyse, bu hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Bridgette ertesi sabah hayattan heyecan duyarak uyandı. Bütün kasabayı dolaşıp herkese yüzüğünü göstermek istiyordu ama tek yapması gereken giyinip mağazaya gitmekti. Belediye başkanı geçit töreni ödülleri verecek ve gazeteden biri fotoğraf çekecekti - muhtemelen Ant Roland. Dükkândaki adamların Ant'ın Mohawk'ına ve kulağından sarkan metal akrebe nasıl tepki vereceklerini görmek için sabırsızlanıyordu.

Sıcaklık şimdiden yükseliyordu, bu da günün öğleden sonra buharlı olacağı anlamına geliyordu. Yeryüzünde Güney Georgia'yı bir kış harikalar diyarına çevirmeye yetecek kadar Noel çelengi yoktu, ancak yerel halk bayramı kalplerinde nasıl yaşatacaklarını biliyorlardı.

En sevdiği pembe tonunda hafif pamuklu bir bluz, kot pantolon yerine gri bir pantolon seçti ve uzun, kıvrıkcık saçlarının tamamını başının tepesine toplayarak buklelerin istediği gibi düşmesine izin verdi.

Dosyalaması gereken vergi raporları vardı ve ödenmemiş faturalar için vadesi geçmiş bildirimler göndermesi gerekiyordu, bu yüzden öğle yemeğini hazırlamaya ve öğlen saatine kadar çalışmaya karar verdi. Her şeyi bir araya getirir getirmez dairesinden çıktı ve şehir merkezine doğru yola koyuldu.

Wade geldiğinde çoktan işinin başındaydı ve ofisine girip masasında vazoda içinde bir düzine kırmızı gül görünce eşyalarını sandalyesine bırakıp onun ofisine yöneldi.

Kız içeri girdiğinde adam bilgisayarın başında ürün sipariş ediyordu ve kız kucağına oturup kollarını boynuna doladığında onu kendine çekti.

"Günaydın aşkım," dedi, dudaklarına ve boynundan aşağıya, boğazının dibine kadar öpücükler kondurarak. "Tanrım... çok güzel kokuyorsun."

Bridgette iç çekti. "Leylak köpüğü banyosu. Çiçeklerden bahsetmişken, güller çok güzel. Sen harikası. Seni deliler gibi seviyorum."

Ona sarıldı. "Seni daha çok seviyorum."

"Bundan şüpheliyim," dedi. Sonra adamın kucağından indi, ona bir öpücük verdi ve ofisine geri döndü.

Öğle yemeğini mini buzdolabına yerleştirdi, bilgisayarını açtı ve mürettebata merhaba demek için ön tarafa gitti, yüzüğünü fark etmelerinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Onu gördüklerinde yaptıkları ilk şey, yolculukla ilgili olarak onunla dalga geçmek oldu. "Ağrın var mı, Birdie?" Donny sordu.

"Sanırım öyle. Biraz çarpık bacaklı yürüyor," dedi Roger ve sonra göz kırptı. "İyi iş çıkardın kızım," diye ekledi Joe.

"Hayır, ağrım yok. Kesinlikle çarpık bacaklı değilim ve iltifatın için teşekkür ederim Joe."

Gülüşmeleri iyi huyluydu ve sohbet hemen kupayı kazanmaya döndü. Joe, Donny'nin parmağındaki pırlanta tektaşını fark ettiğinde, Donny kasanın arkasındaki rafta kupaya yer açmak için eşyaların yerini değiştiriyordu.

"Vay canına, Birdie! Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu yüzüğünü göstererek.

"Ne? Bunu mu kastediyorsun?" dedi Birdie ve elini uzattı.

"Gittin ve nişanlandın!" Joe bağırdı.

"Tabii ki nişanlandım," dedi.

"Kime?" Roger sordu ve sonra onun yüzündeki ifadeye güldü. "Oh kahretsin, tatlım. Hepimiz Wade olduğunu biliyoruz. Sadece şaka yapıyordum."

Onu kolundan dürttü ve sonra onlarla birlikte güldü.

Wade ortaya çıktı ve kolunu Bridgette'e dolayarak onu kendine çekti.

"Evet, şanslı bir adam olduğumu biliyorum ve evet, ne zaman olursa olsun hepiniz düğüne davetlisiniz," dedi.

O sırada Dub dükkâna girdi, onu belediye başkanı, kupayı taşıyan geçit töreni koordinatörü ve elinde kamerasıyla Ant Roland izledi.

"Kim o?" Joe sordu.

"Gazetenin yeni fotoğrafçısı," diye fısıldadı Bridgette. "Ve kibar ol."

Ama erkekler erkektir, bir araya toplanmışlar ve Ant'a hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi bakıyorlardı. Bridgette bunun iyi sonuçlanmayacağını görebiliyordu, bu yüzden tanıştırma sorumluluğunu üstlendi. "Millet, bu Anthony Roland. *Blessings Tribune*'ün yeni fotoğrafçısı ama siz

Ona Ant diyebilirsiniz. Ant, sağdan sola Joe, Roger ve Donny, mağaza çalışanları."

Karınca içtenlikle başını salladı ve altı inçlik Mohawk başını hiç sektirmeden salladığında, şaşkınlıkla bakakaldılar.

"Kulağında ne var?" Roger sordu.

"Pedro'yu mu kastediyorsun? Onu yaklaşık sekiz yıl önce Guadalajara'da gerçek bir köpek tarafından sokulduktan sonra satın almıştım.

Bir. Beni öyle hasta etti ki neredeyse ölüyordum. Bu yüzden yaşlı Pedro'yu her yerdeki akreplere bir daha benimle uğraşırlarsa başlarına bunun geleceğini hatırlatmak için satın aldım."

Üç adam başlarını salladı, hikâyeden ve bir düşmanı kulağından asmanın öneminden etkilenmişlerdi.

Wade sırtıttı. Bir zaman yolcusu geçmiş için neyse, Ant da Blessings için oydu. Tuhaf olmaktan gurur duyan, modası geçmeyi reddeden bir kasabaya günümüz dünyasından bir parça getirmişti.

Dub, "Kulağımda akrep yok ama kabul etmemiz gereken bir kupa var, o yüzden bu işi halledelim," dedi. "Karınca, nerede durmamızı önerirsin?"

Bridgette hediyelik eşya dükkânını işaret etti. "Neden gidip Noel ağacının yanında durmuyoruz? Böylece hem kupa takdimini izleriz hem de arka planda hediyelik eşya mağazasının reklamını yapmış oluruz."

Wade gülümsedi. "Ve parmağına yüzük takmamın bir başka nedeni daha. Zeki olmak da seksi olmaktır." "Beyler... Gidelim mi?" Bridgette sordu ve hediyelik eşya dükkânına doğru ilerledi.

Geçit töreni koordinatörü belediye başkanının yanında durdu. Belediye Başkanı da Dub'ın yanında, elinde kupayla duruyordu.

Wade, Bridgette'i amcasıyla arasına koydu.

"Bana bakın! Hazır... gülümse!" Karınca dedi ve art arda birkaç fotoğraf çekti.

"Sanırım bu kadarı yeterli," dedi Belediye Başkanı. "Tebrikler. Harika bir şamandıraydı ve Bayan Birdie bayram kırmızısı giysileriyle hem bayramın hem de işletmenizin güzel bir temsili oldu. Rudolph'un üzerinde Ana Cadde'de yaptığınız o unutulmaz gezintiden bahsetmedim bile. Bu dahiceydi."

"Hepsi Wade'in işiydi," dedi Dub. "Ve eğer Birdie'nin parmağındaki yüzüğe henüz dikkat etmediyseniz, Wade ile nişanlandılar. Truesdale'lerin yeni nesli emin ellerde."

Ant, belediye başkanı Wade ve Bridgette'i tebrik ederken bir dizi samimi fotoğraf daha çekti. Hikayeye güzel bir yan parça olurdu.

Fotoğraf çekimi iki müşterinin gelmesiyle sona erdi ve ardından yem dükkanındaki günleri başladı.

Martin ailesinin günü B and B'de son bir kahvaltıyla başladı. Duffy'nin Butterman'ın Hukuk Bürosu'nda ifadesini kaydetmek ve imzalamak için saat dokuzda bir randevusu vardı ve sonra çıkış yapıp eve gidiyorlardı.

Dün Coastal Eyalet Hapishanesi'nde Zack'le yaptığı ziyaretten sonra Duffy'nin tüm tavırları değişmişti. Neredeyse eski haline dönmüştü. Kahvaltı sırasında gerçekten de gülmüştü ve arabaya doluşup şehir merkezindeki Peanut Butterman'ın ofisine doğru yola çıktıklarında annesine gülümsedi.

"Blessings'in gösteriştan uzak yönünü özleyeceğim," dedi Candi Main'e doğru giderlerken. "Biz burada yaşarken, Blessings sadece Blessings'ti, ama geri döndüğümde, küçük ve şirin kalmanın güzelliğini görüyorum."

Duff, "İnsanların korkunç hatalar yaptığı ve masum insanları hapse gönderdiği zamanlar dışında sorun yok," dedi. "Ben hata yaptım ama o jüri de hata yaptı."

Candi kaşlarını çattı. "Tatlım... her şeyden önce, jüri Chatham County'den insanlardan oluşuyordu ve

Duruşma Savannah'daydı, burada değil. İnsanlar her yerde korkunç hatalar yapar ve masum insanlar her gün bir yerlerde hapse girer. Biz sadece bu istatistiğin bir parçası olduk. Bu bir cadı avı değildi. Ve babanız size geçmişteki sicilinin bunu yapmasının mümkün olduğuna inanmalarında rol oynadığını söyleyecek ilk kişi olacaktır.

"Geçmiş bu davanın bir parçası olmamalıydı, ama bir şekilde oldu ve jüri bunu duydu ve bilgiyi oradan aldılar. Evet, hepsi çocukken oldu... tıpkı sizin şu anda olduğunuz gibi. O zamanlar peşinde kimse yoktu ve yanlış insanlarla takılıyordu. Tehditkâr olmayan bir sabıka kaydı vardı ama yine de oradaydı. Bu tür bir şeyin asla gerçekleşmemesinin yolu, herkesin bunun mümkün olduğuna inanmasını engelleyecek türden bir itibara sahip olmaktır."

"O zaman bile, bu kusursuz değildir," dedi Allen. "Ama her zaman iyi adamlardan biri olmanın faydası var ve siz de bu konuda kendinizi fazlasıyla kanıtladınız."

Duff iç çekti. "Tamam. Mesaj alındı, teşekkürler... ve işte ofis."

Allen park etti, sonra da üzerinde Peanut'ın adının yazılı olduğu tabelaya baktı. "Kim bir bebeğe böyle bir isim verir ki?"

Candi sıırttı. "Tanıştığımız günü hatırlıyorum, babanı karşılıksız olarak temsil etmeyi kabul ettiğinde, isim için özür diledi ve ona isim verdikleri gün kesinlikle ot içmiş olan ebeveynlerinden daha mantıklı olduğunu söyledi. Bir kez daha para almadan yardım ettiği gerçeği kendi adına konuşuyor. Şimdi gidip şu işi bitirelim. Eve gitmeye hazırım."

Josh King o sabah işe geldiğinde zaten ekibin bir parçası olarak görülüyordu. Dün gelip yığılan sevkiyatları ayırmaya yardım ettiği için çalışanlar tarafından yüksek not almıştı.

İşe giriş yaptı, beslenme çantasını yerleştirdi ve hemen işe koyuldu, kendisine verilen tüm emirleri yerine getirdi, yorum yapmadan veya şikâyet etmeden kendisinden istenen her şeyi yaptı ve sadece soru sorması gerektiğinde konuştu.

Ailesinin kaybının yasını sanki hepsi ölmüş gibi tutuyordu.

LaJune King hâlâ Dub Truesdale'in telefonuyla boğuşuyordu. Bütün gece Josh'un boğulduğuna dair kâbuslar görmüş, kıyıda durup yardım etmeye çalışmadan onu izlemiş ve sonra da batışını seyretmişti. Uyandığında sanki boğulan kendisiymiş gibi ağlıyor ve nefes nefese kalıyordu.

Çocukları kahvaltıda sessizdi, sadece yemeklerini

karıştırıyorlardı. "Sorun ne?" diye sordu. "Hep bu tür mısır gevreklerini seversin." "Okuldan geri kalacağım," dedi oğlu.

"Bugün sanat dersinde Noel süsleri yapmamız gerekiyordu," dedi kızı ve sonra gözyaşlarına boğuldu. "Eve gitmek istiyorum."

"Ben de istiyorum," dedi oğlu. Başını masaya koydu ve başını kaldırmadı.

LaJune'un annesi, "Bunu atlatacaklardır," dedi.

"Olabilir ama yapacağımı sanmıyorum," diye cevap

verdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu babası.

LaJune ayağa kalktı ve çocuklarına sarıldı.

"İkiniz de üzgün olduğunuz için üzgünüm. Ben de öyle. Lütfen bir süreliğine odalarınıza gider misiniz? iPad'lerinizle oynayabilirsiniz. Büyükanne ve büyükbabanızla konuşmak istiyorum."

Onları odadan çıkaran şey *iPad*'ler oldu ve üst kata çıkar çıkmaz LaJune ailesiyle birlikte tekrar oturdu.

"Dün Josh'un eski patronundan bir telefon aldım. Josh'un aldığı parayı ona geri ödediğini söyledi.

Çok özür diledi ve Crown'da yeni bir işe girdiğini, forklift kullandığını söyledi."

Babası kaşlarını çatı. "Her şey iyi güzel de, *o* parayı nereden buldu? Yine kumardan mı?" "Hayır.

Kasabadaki iyi bir adam ona para verdi ve borcunu ödemesi için Dub'ın evine götürdü. Dub

Josh'a karşı suçlamaları geri çektiğini söyledi. Josh artık özgür bir adam."

Annesi öne doğru eğilerek LaJune'un eline uzandı ama LaJune geri çekildi ve ellerini kucağına koydu.

"Dub ayrıca Josh'a parayı veren adamın onu bulduğunda Josh'un intihara meyilli olduğunu ima ettiğini söyledi. Josh'a ikinci bir şans vermek istemiş. Benim de Josh'a ikinci bir şans vermem gerekiyor. Eğer hayatını yeniden toparlamaya çalışıyorsa, önemsemek için bir nedene ihtiyacı var ve o da biziz. Tüm bunlar olduğunda utandım ve mahcup oldum. Benimle konuşmasına bile fırsat vermedim. Tek bildiğim, kumara bulaşana kadar iyi bir adam, iyi bir koca ve iyi bir baba olduğuydu. Onunla evlenirken iyi ya da kötü olacağına dair yemin etmiştim. Eğer en kötüsü buysa, sanırım daha iyisini yapabiliriz. Çocukları toplayıp eve gideceğim."

Annesi gözyaşları içindeydi. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Verdiğin her kararın arkasındayız. Sen bizim kızımızsın ve seni seviyoruz. Ve Josh'u yargılamayacağız. Ona hoş karşılanmadığını hissettirmeyeceğiz. Aile ailedir. Yapabilirseniz Noel günü hepinizi burada bekliyorum."

LaJune babasına baktı.

Omuz silkti. "Annenin yanındayım. Ben de senin yanındayım. Eğer istediğin buysa, yardım edeceğiz.

Bunu ne zaman yapmak

istiyorsun?" LaJune,

"Şimdi," dedi.

Başıyla onayladı. "O zaman eşyalarını topla. Hepinizi eve götüreceğiz."

Ayağa kalktı ve onlara sarıldı, ardından toparlanmaya başlamak için üst kata koştu. Eve dönmek için duyduğu aciliyet çok güçlüydü.

Bölüm 12

Candi ve oğulları B and B'den çıkış yapmak için aşağı indiklerinde neredeyse öğlen olmuştu. Rachel resepsiyonda duruyordu ve onlar ellerinde bavullarla aşağı inerken başını kaldırıp baktı.

"Merhaba Martin ailesi. Bizden ayrılmaya mı hazırlanıyorsunuz?" diye sordu.

Candi resepsiyona yaklaştı. "Evet. Buradaki işimiz bitti, en azından şimdilik ve eve gitmemiz gerekiyor. Eviniz harika. Hepimiz için hoş bir mola oldu."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi

Rachel. "Yemek pişirmeyi iyi biliyorsun," diye ekledi Duffy.

Allen sırtıttı. "Yemek Duffy için çok önemli," dedi.

"Yemek benim için de önemli, Duffy. Bu işe bu yüzden başladık. Yemek yapmayı seviyorum," dedi Rachel. "Evet, hanımefendi," dedi Duff. "Ben de yemek yemeyi seviyorum."

Rachel eğildi ve masanın altındaki raftan güzelce paketlenmiş bir hediye sepeti çıkardı. "O zaman bu hiç fena olmaz. Hepinize mutlu Noeller ve bizimle kaldığınız için teşekkürler," dedi. dedi.

"Aman Tanrım! Çok cömertsiniz," dedi Candi, şeffaf selofan ambalajın içinden tüm unlu mamullere bakarak.

Rachel, "Blessings'te Noel zamanı, bu da her zaman biraz sihir ve bolca sevgi olduğu anlamına geliyor," dedi.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi Candi. "Sana ve ailene mutlu Noeller."

Rachel gülümseyip başıyla onayladı ama arabalarını yükleyip uzaklaşmalarını izlerken Candi'nin söylediklerini düşündü. *Ailesini*.

Rachel'ın ailesi o, Bud ve arkadaşlarından oluşuyordu. Burada iyi dostları ve iyi bir işleri vardı. Sağlıkları ve birbirleri vardı. Gençken açgözlülük yolunu seçmiş ve neredeyse kendini mahvetmişti. Hayatta sahip olmadığı şeyler, sahip olduklarından çok daha önemsizdi ve bu yeterliydi.

Peanut iyi gidiyordu. Martin'lerin üçünden de imzalı ifadeler, Ant Roland'ın mücevherleri kurtarıırken çektiği videonun dijital versiyonu ve mahkemeyi boşaltmak için gerekli dilekçeleri almıştı.

Cümle.

Betty öğle yemeğine gitmek üzere eşyalarını toplamaya başlarken, "Bu benim için hâlâ bir mucize," dedi.

"Bu her yönüyle bir mucize," dedi Peanut.

"Sana bir şey getirmemi ister misin, yoksa sen de mi gidiyorsun?" Betty sordu.

"Ben gidiyorum. Savannah'da davaya bakan savcıyla bir randevum var," dedi Peanut, "ama gitmeden önce Birdie ve Woody'nin ifadelerinin altına imzalarını atmaları gerekiyor."

Betty, "Her zaman arayıp gelmelerini sağlayabiliriz," dedi.

"Ama bu, onların gelmesini beklemem gerektiği anlamına geliyor ve Savannah'daki randevumu kaçırmayacağım."

"Peki ya gazetedeki hikaye?" Betty sordu.

"Mavis'in bir tane çalıştırdığını duydum. Bilgileri Ant'ın çektiği videodan alacak."

Betty ürperdi. "Bu heyecan verici. Burada sık sık mutlu şeyler yapamıyoruz."

"Haklısın," dedi Peanut. "Kanun nadiren mutlulukla ilgilenir. Şimdi gidin bakalım. Güzel bir öğle yemeği ye. Sonra görüşürüz."

Peanut anahtarlarını ve bir klasörü kapıp ofisi kilitlerken Betty oradan ayrıldı.

İlk gittiği yer yem dükkanıydı, Birdie öğle yemeğine çıkmadan onu yakalamayı umuyordu. Dosya klasörünü aldı ve içeri girdi. İlk gördüğü kişi Wade'di.

"Wade, Birdie burada mı?"

"Evet, ofisinde. Onu çağırmamı ister misin?"

"Duffy Martin hakkındaki ifadesini imzalaması için beni yeterince geri götür."

"Tamam. Beni takip edin," dedi Wade.

Wade kapısını çaldığında Bridgette masasında yemek yiyor ve eyalet vergi komisyonuna vereceği raporu bitiriyordu.

Başını kaldırıp baktı ve onun arkasında Peanut'ı görünce şaşırdı.

"Merhaba çocuklar. Öğlen misafirim olacağını bilseydim, birden fazla sandviç yapardım," dedi.

Peanut güllere baktı. "Bugün doğum günün mü?"

Yüzük elinin parmaklarını oynattı. "Hayır. Onlar nişanlımdan."

"Harika," dedi Peanut ve ardından Wade'in sırtına bir tokat attı. "İkinizi de tebrik ederim! Ruby'nin ağzından çıkacak ilk şey *ben demiştim* olacak. Ama sevgili snoop'um hakkında bu kadar konuşmak yeter. Araya girdiğim için özür dilerim ama ifadenizi okumanızı ve size uygunsa imzalamanızı istiyorum. Betty, kurtarma alanında söylediklerinizin videosundan kopyaladı."

"Elbette," dedi Bridgette. Adamın uzattığı kâğıtları aldı ve okumak için durakladı. Sonra bir kalem aldı, ifadeyi imzaladı ve ona uzattı. "Duffy için bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Güzel bir duygu, orası kesin," dedi Peanut. "Şimdi gidip Woody Rice'ı bulmam ve ifadesini imzalatmam gerekiyor, sonra gitmeye hazır olacağım."

Wade ona yan kapıyı gösterdi ve sonra Bridgette'in çalıştığı yere geri geldi.

"Hey, tatlım, Crown'a gidiyorum. Dinlenme odasında kahvemiz bitmiş. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Giderken dondurma alabilir misin?" diye sordu.

Güldü. "Eminim yapabilirim ve dur tahmin edeyim. Yine limonlu-ananaslı olanı istiyorsun."

"Evet, Candlelight Bright ve teşekkür ederim. Sonuncusunu içtiğimden beri canım bir tane istiyordu." Wade, "Tek yapman gereken söylemen, ne zaman istersen sana bir tane getiririm," dedi ve

eğildi ve onu öptü. "Mmm, tavuk salatası?"

Sırıttı. "Sadece iyi öpüşen biri değilsin, aynı zamanda iyi bir tat testçisisin. Bundan para kazanmanın bir yolu olmalı."

Wade bir kahkaha patlattı ve kapıdan çıkarken hâlâ sırıtıyordu.

Peanut doğruca Woody'nin evine gitti. Karısı onu golf kulübüne yakın bir adrese yönlendirdi ve yola koyuldu, sonunda onu belediye başkanının konutunda yakaladı.

Elinde dosya dosyasıyla arabadan indi ve Woody'nin çim biçme makinesiyle geri gelmesini beklemek için bahçeye doğru yürüdü.

Woody, Peanut'a doğru sürdü, sonra çim biçme makinesinin motorunu durdurdu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Duffy Martin hakkındaki ifadenizi imzalamanız gerekiyor. Betty bunu kurtarma alanında söylediklerinizden kopyaladı. Okuyun ve ifadeyi kabul ediyorsanız imzalayın."

Woody tulumunun cebinden bir çift okuma gözlüğü çıkardı, iki sayfalık metni okudu ve sonra başını salladı.

"Evet, bunların hepsini ben söyledim ve yaptım," dedi.

"O zaman adının üstündeki satıra imzanı at," dedi Peanut.

Woody çim biçme makinesinin direksiyonunu masa olarak kullandı, adını karaladı ve ifadeyi Peanut'a geri verdi.

"Teşekkürler Woody. İyi günler," dedi Peanut ve koşar adım arabasına geri döndü.

Ofise döndü, tüm evrak işlerini bitirdi ve Ruby'ye bir mesaj gönderdi.

Savannah'ya gidiyorum. Zack Martin'in serbest bırakılması için savcıya dilekçe vereceğim. Seni seviyorum.

Yanıt aldığı anda arabadaydı ve emniyet kemerini bağlıyordu.

Dikkatli sür. Akşam yemeği için kısa pirzola.

"Nefis," dedi Peanut, sonra arabayı çalıştırdı ve Savannah'ya doğru yola çıktı.

Chatham Bölge Savcılığı'nın ofisine vardığında on beş dakikası vardı. Carl Perry'ye neden geldiğini ve Chatham Bölge Savcılığı'na tahliye dilekçesi vereceğini söylemişti.

ama kanıtları elden teslim etmek istedi.

Savcı Perry çekincelerle birlikte görüşmeyi kabul etmişti. Peanut'ı ofisine götürdü.

"Butterman! Seni mahkemede görmeyeli uzun zaman oldu."

"Oh, etrafı dolaşıyorum efendim," dedi Peanut. "Mahkumların serbest bırakılmasıyla ilgili her türlü hikayeyi duyduğunuzu biliyorum ama bu sadece bir hikaye değil. Her şeyi videoya aldık, daha önce ne gördüklerini bile bilmeyen iki tanık ve soyulan kadının kızı tüm kurtarmaya tanıklık ediyor ve annesinin eşyalarını geri alıyor."

"İlgimi çektiğini söylemeliyim. O halde anlatın, sonra konuşalım."

Peanut bir dizüstü bilgisayar, dilekçelerin bulunduğu bir dosya klasörü ve imzalı ifadelerin bulunduğu başka bir dosya klasörü çıkardı.

"Size Duffy Martin'den bahsetmiştim, Zack Martin'in en küçük oğlu. Tüm bunlar olduğunda sadece altı yaşındaydı, bu yüzden babasının hırsızlıktan hapiste olduğu dışında babasının neden gittiğine dair hiçbir bilgisi yoktu. Aile Selma Garrett'ın ölüm ilanını görene ve bunun hakkında konuşana kadar çalınan mücevherler hakkında bir şey söylenmedi. Görünüşe göre, şu anda on altı yaşında olan Duffy, ağlayarak ve üzgün bir şekilde masadan kalktı ve odasına gitti. Ne olduğunu anlayamamışlar ve ertesi sabah uyandıklarında Duffy'nin gitmiş olduğunu görünce neredeyse akıllarını yitireceklermiş.

"Kardeşinin arabasını almış ve kendi başına Blessings'e geri dönmüş. Ama nerede yaşadığını ve kimseyi hatırlamıyordu, bu yüzden babasının avukatının adını aradı ve bana geldi. Hikayeyi dinledikten sonra şaşkına döndüm. Polis şefimiz Lon Pittman'ı aradım, o da geldi ve Duffy'yi dinledi. Duffy'nin eski bebek bakıcısının kızı Bridgette Knox, istemeden de olsa onun bir çukura toprak attığına tanık olmuş ve hiçbir şey düşünmemiş. Selma Garrett'ın bahçıvanı Woody Rice, gül bahçesine yeni bir gül fidanı dikmek için bir çukur kazmıştı ve Duffy'yi kazdığı çukuru yeniden doldururken yakaladı.

"Böylece Bridgette Knox, Duffy'yi alıp götürür. Bahçıvan işine devam eder ve gül ağacını diker. Küçük çocuk oyunu unuttur, çünkü bu her gün oynadığı bir oyundur... bakıcısının evinde ve kendi evinde. Ya gömülü hazineyi bulan bir korsandır ya da hazineyi gömen bir korsan."

Savcı başını sallıyordu. "Bu Hollywood filmlerinden fırlamış gibi."

"Masum bir adamın çocuğunun yaptığı bir şey yüzünden hapse girmesi dışında. O kadar küçük bir çocuktu ki ne yaptığının farkında bile değildi. Ertesi gün babasını tutukladıklarında evde tam bir kaos vardı ve kimse ona bir şey söylemedi. Bu videoda göreceğiniz şey, kurtarma ekibinin Garrett'ın mülküne gitmesi ve... Her şey kendi adına konuşuyor."

Sonra Peanut videoyu açtı, sesi yükseltti ve Oynat'a bastı.

Oturmuş, Carl Perry'nin yüzündeki değişen ifadeleri izliyor ve bunun onu etkilediğini biliyordu. Ve Duffy elleriyle kutuyu kazarken ve tekrar tekrar "Özür dilerim baba" diye ağlarken, sonra mücevher kutusunu bulup kutuyu göğsüne bastırarak eve yaslandığında, Peanut her şeyin iyi olacağını biliyordu.

"Vay anasını!" Perry dedi ki. "Böyle şeyleri uyduramazsın."

"Gördüğünüz gibi," dedi Peanut, "Bayan Garrett'ın kızı Rita ona bol bol teşekkür ediyor, bunu yapacak kadar cesur olduğu için onunla övünüyor ve mücevherlerin hepsinin orada olduğunu doğruluyor."

Video sona erdi.

Savcı, "Bunun bir kopyasını bana göndermenizi istiyorum," dedi.

Peanut, "Zaten e-postanızda var efendim," dedi ve ardından dosya klasörlerini masaya doğru kaydırды. "Bu dosyada cezanın iptali için dilekçe var. Tanıkların ve Duffy Martin'in imzalı, noter onaylı ifadeleri. Dürüst olmak gerekirse, bu çocuk Noel'i kalbime geri getirdi ve onlara biraz geri vermek ve Zack Martin'i Noel için eve götürmek Blessings'teki hepimiz için dünyalara bedel olurdu. Adam aleyhinde, fırsatı olduğu dışında gerçek bir kanıt yoktu. Ben hala mahkum edilmesinde sabıka kaydının etkili olduğuna inanıyorum. İnsanlar onun sabıkalı olduğunu biliyordu ve tüm bu suçlar yıllar önce, o çok daha gençken işlenmiş olmasına rağmen en kötüsünü düşündüler."

Perry kaşlarını çatı. Kimseyi tuzağa düşürdüklerini düşünmek hoşuna gitmiyordu ve tüm bunları görmemiş olsaydı, yine de buna inanmaya meyilli olmazdı. Ama bu neredeyse reddedilemezdi.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Peanut sordu.

Perry dosyaları aldı. "Dilekçeyi reddetmek için bir neden göremiyorum. Boşaltmak için gerekli evrakları hazırlayacağım ve bittiğinde size haber vereceğim."

"Bilesiniz diye söylüyorum, Zack Martin'in iyileşme sürecinden haberi var. Ailesi geçtiğimiz Pazar günü onu ziyaret etti ve neler olduğunu anlattı. Ne zaman taburcu edilebileceğine dair bir zaman çizelgeniz var mı? Ve gelip onu alabilmeleri için ailesine haber verecekler mi?"

"Kayıtlı avukat olarak, tahliye tarihi size bildirilecektir. Daha sonra müvekkillerinize haber vereceksiniz. Bundan sonra, duruşmadan sonra onu eve götürmek onlara kalmış."

"Harika," dedi Peanut. "Aramanızı bekliyor olacağım ve teşekkür ederim efendim. Teşekkür ederim ve mutlu Noeller."

"Sana da mutlu Noeller Buttermann. Müthiş bir ismin var ama aynı zamanda çok iyi bir üne de sahipsin."

Peanut sırtı. "Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

Savcılıktan büyük bir keyifle ayrıldı ve eve dönerken yol boyunca Ruby'nin pirzolarlarını düşündü.

Josh King öğle vakti çalışanların dinlenme odasına oturdu ve öğle yemeği kutusunu açtı. Millie Garner'ın da öğle yemeği için mola verme zamanı gelmişti ve Josh'un orada tek başına oturduğunu görünce arkasını dönüp dışarı çıktı.

Josh iç çekti. Reddedişi sessizdi ve canını acıtıyordu ama bu onun suçuydu, o yüzden sandviçinden bir ısırık aldı ve bıraktı.

Millie elinde iki soğuk gazoz şişesi ve şarküteriden aldığı plastik bir kapla geri döndüğünde hâlâ çiğniyordu. Masada onun karşısına oturdu ve şişelerden birini ona doğru itti.

Onu.

"Ürün taşımak susatıcı bir iş. Nasıl gidiyor?" diye sordu ve makarna salatası kabını açtı.

"Çok iyi, bunun için de teşekkür ederim," dedi ve büyük bir yudum aldı. Millie sırtıttı. "Bir şey değil."

Onun konuşmalarını dinlerken sessizce yemeğini yedi. Nazik olmak için çok çabalıyordu ve bunu takdir ediyordu ama yine de kendini garip ve suçlu hissediyordu.

Sonunda sandviçini bıraktı ve başını kaldırıp baktı.

"Dub'a parayı geri ödedim. Hakkımdaki suçlamaları düşürdü. Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Biliyoruz," dedi Millie. "Wilson sen işe gelmeden önce bize söyledi. Sorun yaratabilecek hiç kimseyi işe almaz. Hepimiz sana ikinci bir şans vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündük."

Josh gözyaşlarını geri püskürterek başını salladı.

"Pop için teşekkürler. Bir sonraki benden," dedi.

Millie sırtıttı. "Ben Mountain Dew severim."

"Evet, ben de öyle," dedi Josh. "Şimdi işe geri dönüyorum."

"İçkinizi yanınıza alın ve mola verip bir şeyler atıştırmak istediğinizde kasama gelin. Seni hemen kontrol edeceğim."

"Teşekkürler," dedi Josh.

"Elbette," dedi Millie ve ardından ekledi, "Hey, Josh..."

"Öyle mi?"

"Başını dik tut. Annenin istediği gibi bir adam ol," dedi Millie ve sonra kalkıp işinin başına döndü.

O sırada iki kişi daha yemek yemek için dinlenme odasına geliyordu ve Josh çıkarken onların yanından geçti. Ağlamaya başlayacağından korktuğu için konuşmaya cesaret edemiyordu ama başı yukarıda ve omuzları gerideydi.

Junior Knox onu görüp el salladığında Wade kar konisi standında sırada bekliyordu.

"Hey, kardeşim," diye bağırdı.

Wade sırtıttı. Artık kardeşleri olduğunu yeni fark etmişti. Tam olarak üç tane. Ve bir kız kardeşi. Bridgette'le nişanlı olmanın, Bridgette'e aşık olup öğle güneşinin altında bir grup çocukla birlikte sıraya girip ona limonlu kar konisi almak için beklemek gibi bariz avantajlarının yanı sıra pek çok avantajı vardı.

Sonunda sipariş vermek için pencereye gittiğinde, o kadar sıcaktı ki kendisi için de bir tane sipariş etti. Külahların küçük plastik kapakları olmasına rağmen, o dönene kadar erimeye başlamışlardı. Koşarak yan kapıdan girdi ve doğruca Bridgette'in ofisine gitti.

"Biraz erimiş ama pipetleri var," dedi ve masasının üzerine koydu.

Kadın bilgisayardan uzaklaştı ve ona bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim, Wade. Çok teşekkür ederim," dedikten sonra kapağı kaldırdı, eriyen meyve suyundan bir yudum aldı ve ardından büyük bir ısırık aldı.

"Çok büyük olmasın tatlım, yoksa-" Kızın beyni donduğu için yüzünü buruşturmasını izlerken yüzünü buruşturdu, sonra kıkırdadı. "Çok geç."

"Bu ilk ısırık. Sanırım asla öğrenemeyeceğim," dedi. "Ne tür aldın?"

"Noel Ağacı. Misket limonu. Sıcak bir günde narenciye her zaman iyi gelir. Afiyet olsun. İsyan çıkmadan önce kahveyi dinlenme odasına götürmeliyim," dedi ve koşarak ayrıldı.

LaJune King arabayı garaj yoluna çekti ve park etti. Mavi panjurlu küçük beyaz ev her zaman onun dayanağı olmuştu ve şimdi kendini yeniden ayakları yere basan biri gibi hissediyordu. Burası ait olduğu yerdı. Ailesi ve çocukları çok geride değildi, ama o tek başına gitme ihtiyacı hissetti - evliliğini terk ettiği gibi küçük evi de kolayca terk etmekle barışmak için.

Bavullarını aldı, verandaya taşıdı ve sonra kapı paspasının altında sakladıkları ekstra anahtarı alıp içeri taşıdı.

"Merhaba! Geri döndüm," dedi.

Aldığı tek tepki, merkezi havanın devreye girmesiyle gelen serin hava oldu. Ne beklediğini bilmiyordu ama bu değildi.

Yerler pırıl pırıldı. Her şeyin tozu alınmıştı. Lavaboda kirli bulaşık yoktu ve yatak yapılmıştı. Bu birlikte yaşadığı Josh değildi. Onunla ilgili bir şeyler kesinlikle değişmişti ve bu iyi bir ilk işaretti.

Evin içinde yürüdü, kendini bir kez daha bu duvarların içine hapsetti, hava almak için çocukların odalarının kapılarını açtı ve sonra ışıkları yaktı. Yeminde de belirtildiği gibi -iyi ya da kötü- artık evdeydi.

Bavullarını yatak odasına taşıyordu ki arabanın geldiğini duydu. Bunlar çocuklarla birlikte anne ve babası olmalıydı. Onların dünyasını da yeniden düzene sokmanın zamanı gelmişti.

Adamlar yeni bir sığır küpü sevkiyatını boşaltıyorlardı, bu da Bridgette'i onlar bitirene kadar kasaya bakmaya bıraktı.

Dori Pine üç oğluyla içeri girdiğinde tezgâhın arkasındaki rafların tozunu alıyordu. "Merhaba Birdie. Johnny günlerdir çocuklara onları buraya getireceğine söz veriyordu ama o kadar meşguldüm, görev bana düştü. Çocuklar ağacımıza asmak için birer süs eşyası seçmek istiyorlar." Bridgette tezgâhın arkasından çıktı ve hediyelik eşya dükkânında onlara katıldı.

"Merhaba, çocuklar!"

Beep hayranlıkla ona bakıyordu. "Seni o boğaya binerken gördük," dedi. "Neredeyse seni kovalayacaktı!"

Bridgette başını salladı, yüz ifadesi Beep'inki kadar ciddi. "Evet, beni biraz korkuttu ama kendimi sıkıca tuttum."

Marshall ellerini ceplerine soktu, etkilenmemiş görünmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. "Bu kadar iyi olmak için uzun süre pratik yapman mı gerekti?" diye sordu.

Bridgette beş dakikalık alıştırmaı düşündü ve sonra başını salladı. "Evet, uzun bir süre." Marshall, "Büyüdüğümde gerçek bir boğa binicisi olmak isteyebilirim," dedi.

Bridgette ürperdi. "Oooh, ben değil. O mekanik boğa benim için yeterince vahşiydi."

Marshall sırtıttı, erkeksi hünerleriyle onu alt ettiğine memnun olmuştu ve arkasını dönüp ağaca bakmaya başladı.

Dori'nin yeni yürümeye başlayan çocuğu Luther kıpırdanıyor, yere bırakılmak istiyordu ama Dori'nin onu yere bırakıp evde yaptığı gibi her şeyi parçalamasını istemediği belliydi.

Bridgette, "Onu tutmama izin ver," dedi ve Dori memnuniyetle onu teslim etti.

Luther hemen ona "*Seni tanıyor* muyum?" der gibi baktı ve sonra bunun önemli olmadığına karar verip parmağının ucuyla burnunu dürttü.

Bridgette güldü, onu kalçasına doğru kaydırđı, sonra küçük bir John Deere traktör süsü aldı ve ona uzattı.

"Bak, Luther. Bu bir traktör. 'Traktör' diyebilir misin?"

"Sonofagitch," diye mırıldandı Luther.

Dori pembenin otuz tonuna döndü. "Aman Tanrım! Çok özür dilerim! Johnny'nin söylediği her şeyi tekrarlama ağamasında ve ne yazık ki geçen gün parmağını ezdiğinde Johnny'nin yorumuna kulak misafiri oldu. Tabii Luther bunu söylediği anda çocuklar güldü ve şimdi beynine kazındı."

Bridgette sırtıttı. "Tatlım, burada çalışan tek kadın benim. Çok daha kötülerini duydum, hem de birkaç farklı dilde." Sonra traktörü tekrar Luther'in önüne kaldırdı.

"İstiyorum!" Luther bağırdı.

"Bu traktörü mü istiyorsun?" Bridgette sordu. Küçük çocuk başıyla onayladı.

"Bana ne olduğunu söyle,"

dedi. "Trakker," dedi Luther.

"Bingo!" Bridgette söyledi.

"Bingo!" Luther öttü.

Bridgette onu yere bıraktı ve traktörü önüne koydu. Luther poposunun üzerine çöktü, traktörü kaptı ve yerde ileri geri yuvarlamaya başladı.

"Bingo! Bingo!" dedi traktörü bacaklarının arasında yuvarlarken ve sonra kendi cüretine kıkırdadı.

Dori güldü.

"Sanırım az önce kafasına yeni bir kelime soktunuz, hem de bir öncekinden çok daha iyi bir kelime."

Bridgette başını kaldırıp Wade'in odanın diğer ucundan onları izlediğini gördüğünde hâlâ sırtıyordu. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Adamın aklında bebekler vardı ve Bridgette az önce bir tanesini kucağına almıştı.

"Gelin partiye katılın!" dedi. "Luther yeni bir kelime öğrendi."

"Duydum!" Wade söyledi.

"Hey!" dedi Beep. "Seni geçit töreninde traktör sürerken gördüm."

Wade sırtıttı. Beep Pine büyüleyici biriydi. "Elbette gördüm. Ben de sizi gördüm," dedi ve sonra dikkatini Marshall'a çevirdi. "Vay canına, evlat! Boyun gittikçe uzuyor. Sanırım Johnny'den daha uzun olabilirsin."

Marshall'ın gözleri büyüdü. Johnny sadece ağabeyi değildi. Aynı zamanda hiç sahip olmadıkları bir baba figürüydü ve onu idol olarak görüyorlardı. Johnny'den daha büyük olmak bir başarı olurdu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Marshall sordu.

Wade omuz silkti. "Hiç şaşırmazdım."

Marshall daha dik durdu ve sonra tekrar süslere bakmaya başladı.

"Johnny etrafta olmadığında Marshall benim ikinci adamım. Onsuz ne yapardım bilmiyorum... hiçbirisi olmadan. Johnny ve çocuklar benim kalbim," diyor Dori.

"Bu yel değirmenini seçiyorum!"

Bip dedi. Marshall, "Ben bu boğayı seçiyorum," dedi.

"Bu bir longhorn. Onlardan birine binmeyeceğimi biliyorum," dedi

Bridgette. Marshall sırtıttı.

Dori Luther'i yerden kaldırdı. "Evet, bebeğim! Hangisini istiyorsun?"

"Bingo!" Luther bağırdı ve traktörü havaya kaldırdı. Bir kahkaha patlattılar.

Bridgette, "Bir canavar yarattım," dedi.

"Hayır, bu taraftan geldi," dedi Dori. "Haydi çocuklar, gidip ödeyelim," dedi ve Luther Bingo'sunu onun omzunda bir aşağı bir yukarı gezdirirken kasaya yöneldi.

"Aman Tanrım," dedi Dori. "Marshall, lütfen şu tosu ödeme yapmama yetecek kadar tutar mısın?" "Ben tutarım," dedi Wade ve ellerini uzattı.

Luther kalın sesli iri adamlara alıçkındı. Arkasına bakmadan Dori "den Wade "e geçti ve bütün zamanını Wade "in kollarında gömleğinin düğmelerini açmaya çalışarak geçirdi.

Ayrıldıklarında, Wade aşık olmuştu.

"Bu çocuklar gerçekten bir şey. Dori çok yaşlı görünmüyor ve Johnny'nin de bizim kadar yaşlı olmadığını biliyorum. Bu kadar genç olduklarına göre büyük bir aileleri var."

"Marshall ve Beep Johnny'nin küçük kardeşleri. Luther ise Dori'nin bebeği. Oldukça ilginç bir aşk

hikayeleri var. Johnny küçük kardeşlerini tek başına büyötmeye çalışıyordu ve Dori'nin yeni bir bebeği olmuştu ve büyükbabası bir yangında öldüğünde onunla birlikte yaşıyordu. Johnny onu ve bebeği yanına almış, tamamen iyilik olsun diye. Sosyal Hizmetlerin bebeklerini ellerinden almasını önlemek için evlendiler ve şimdi

sonsuz dek mutlu yaşıyorlar."

Wade hikayeden çok etkilenmişti.

"Böyle bir hikaye duyana ve bunu yaşayan insanlarla tanışana kadar ne kadar iyi bir şeye sahip olduğunuzu asla bilemezsiniz. Bunu yeterince söylemiyorum ama beni her gün kutsuyorsunuz."

Bridgette başını kaldırdı. "Oh, tatlım, teşekkür ederim. İnan bana, ne seni ne de bizi hafife alıyorum. Asla." Ona sarıldı ve sonra bir soruyla havayı değiştirdi.

"Bu gece bir şeyler yapmak ister misin?"

"Eğer gelmek istersen akşam yemeği hazırlarım," dedi Bridgette. "Menüde spagetti ve köfte var. Ve sana geçen gün bahçe satışından aldığım sandalyeyi göstereceğim. Onu yatak odam için yeniden döşeyeceğim."

"Çok isterim," dedi Wade. "Büyükanнемden tatlı getirmeme ne dersin?"

"Evet ve beni şaşırt," dedi Bridgette. "Kasaya geri dönmeliyim. Müşteriler geliyor," dedi.

"Ben yaparım. Ofisinize dönmek üzere resmen serbest bırakıldınız."

"Güzel. Faturaları giriyordum ve paydos saatinden önce bitirmek istiyorum. Oh... bugün öğlen hava raporunu gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Neler oluyor?" Wade sordu.

"Büyük soğuk hava dalgası eski uğrak yerinizden geçiyor. Önümüzdeki birkaç gün içinde Boston bölgesini vuracak ve 15 inç kar yağacağı tahmin ediliyor."

Wade ürperdi. "Bunlardan birkaçına katlandım. Onları özleyeceğimi söyleyemem. Noel karı olmasa bile Blessings'in havasını seviyorum."

"Orada soğuk hava bazen burada fırtınalı hava anlamına geliyor. Bunu unutmadığınıza eminim. İkinci sınıftayken Noel tatilinden hemen önce kasırga uyarısı yapıldığını ve hepimizin koridorda başımızı dizlerimize koyarak oturmak zorunda kaldığımızı hatırlıyor musun?"

Wade kaşlarını çatı. "Şimdi sen söyleyince hatırladım. Biz buna eğil ve kışını öp vedalaş düzeni derdik."

"Umalım da sadece fırtına çıksın ve bir daha bu görevi üstlenmemiz istenmesin," dedi ve yeni müşteriler kapıdan girerken vitrinden ayrıldı.

Bridgette öğleden sonra boyunca çalıştı ve paydos vakti geldiğinde Wade'e el sallayarak veda etti ve güllerini eve götürdü. Onları bu gece masanın üzerine süs olarak koymak istiyordu.

Bölüm 13

Josh King işteki ilk resmi gününü tatmin duygusuyla bitirdi, ancak mesaisini tamamladıktan sonra eve, o boş eve gitmekle yüzleşmek zorundaydı. Dairy Freeze'e uğrayıp bir çikolatalı malt aldı ve konsola koyup eve doğru yola koyuldu.

Arabayı yolda gördüğünde köşeyi dönmüş ve sokaktan aşağı inmeye başlamıştı bile. Rüya gördüğünü sandı ve sundurmanın altına kadar gelip arabanın yanına park edene kadar da buna inanmadı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve neredeyse içeri girmeye korkuyordu.

Çikolatalı maltını ve beslenme çantasını aldı ve kapı açılıp çocukları dışarı fırladığında verandaya çıkmıştı.

"Baba! Baba! Baba! Baba! Eve geldik! Seni özledik!" diye bağırdılar ve sonra maltı gördüler. "Bunu bizim için mi getirdin?"

Başını kaldırdı, LaJune'un kapıda durduğunu gördü ve ağlamaya başladı.

LaJune, "Oğlum, maltı mutfığa götür ve kız kardeşinle bölüş," dedi.

Maltı elinden aldılar ama o bunu hiç fark etmedi. Tek yapabildiği durup bakmaktı. "Peki, içeri geliyor musun, gelmiyor musun?" dedi kadın.

Eşikten tökezleyerek geçti ve onun kollarına düştü.

"Özür dilerim, çok özür dilerim. Sen haklıydın. En sevdiğim insanları incittim ve nedenini bilmiyorum."

O ağlarken LaJune kollarını ona doladı. O kadar çok titriyor ve hıçkırıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu ve kalbi parçalanıyordu. İçgüduları doğru çıkmıştı.

"Sorun yok, Josh. Sorun yok. Bunun hakkında konuşacağız. Bir yolunu buluruz. Seninle konuşmadan çekip gitmemeliydim. Bunu bir daha asla yapmayacağım. İyi ya da kötü, hatırladın mı?"

Başını sallamaya ve onun yüzünü öpmeye devam etti, sonra ona sarıldı, sonra tekrar öptü, bunun gerçek olduğuna inanamıyordu.

Son korkusunu da mutfaktan gelen kıkırdama ve ardından kahkaha sesleri yatıştırdı. Yaşadığı sürece bunu kaybetmesine neden olabilecek hiçbir şey yapmayacaktı.

"Gidip mutfakta neler olduğuna baksam iyi olacak,"

dedi. Ama Josh onu serbest bırakmaya cesaret edemedi.

"Kalmak için mi buradasın?" diye sordu.

Kollarını onun boynuna doladı ve sonra onu kendine çekti.

"Evet, tatlım. Kalmak için buradayım."

Bridgette eve gitmeden önce Bloomer's Hardware'de kısa bir mola verdi. Sandalyede kullanmayı planladığı kumaş ve yeni dolgusu zaten vardı ama başlamadan önce ihtiyacı olan her şeye sahip olmak için bir kutu döşeme yapıştırıcısı ve birkaç dekoratif raptiye almak istedi.

O içeri girdiğinde Fred ön tezgâhta müşterileri kontrol ediyordu. "İyi akşamlar Birdie. Hemen geliyorum," dedi.

"Zahmet etmeyin. Neye ihtiyacım olduğunu ve onu nerede bulacağımı biliyorum," dedi ve mağazanın uzak tarafındaki arka duvara yöneldi.

Hızlı bir aramadan sonra istediği döşeme yapıştırıcısını ve raptiyeleri aldı ve ödeme yapmak için ön tarafa gidip sıraya girdi.

Çiçekçi dükkânının sahibi Myra Franklin onun önündeydi ve Birdie'yi görünce konuşmaya başladı.

"Şey, diyeceğim... Duyduğuma göre en iyi şamandıra ödülünü kazanmışsınız. Onunla yarışmak imkansızdı. Bunu yapmaya nasıl cesaret ettiniz bilmiyorum ama harika bir iş çıkardığınızı söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim, Myra. İsteyip istemediğimi sorduklarında biraz şaşırmıştım ama sonra ne olacak ki diye düşündüm. İnsan bir kere yaşar, değil mi?"

Myra sıırttı. "Öyle derler." Merakla Bridgette'in aldığı şeye baktı, sonra nişan yüzüğünü gördü ve nefesi kesildi. "Nişanlandınız mı?"

Bridgette gülümsedi. "Evet, geçtiğimiz Cumartesi akşamı itibariyle."

"Tebrikler," dedi Myra ve sonra biraz daha yaklaştı. "Büyük bir düğün mü yapacaksınız?" "Büyük değil ama güzel bir düğün," dedi Bridgette. "Bir tarihe karar vermemiz gerekiyor ve her türlü şeyler."

"Çiçeklerinizi yapmaktan gurur duyacağım," dedi Myra.

"Teşekkürler... ve sanırım Fred seni bekliyor," dedi Bridgette.

"Aman Tanrım! Üzgünüm, Fred!" diyen Myra, aldıklarını tezgâha bıraktı ve ödemeyi yapar yapmaz koşarak oradan ayrıldı.

"Her şeyi buldun mu?" Bridgette eşyalarını tezgâhın üzerine koyarken Fred Bloomer sordu.

"Evet, buldum. Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra kapıdan çıkmış ve dairesine doğru yola koyulmuştu. Daha sonra sosa ekleyebilmek için fırına vermesi gereken köfteler vardı ve spagetti eriştesi pişirdiği son şey olacaktı.

Güllerini getirip yemek masasının üzerine koydu, sonra da üzerini değiştirmek için yatak odasına koştu. Döşeme spreyi kutusunu küçük masanın üzerine koydu ve diğer her şeyi çuvalın içinde bıraktı. Tam iş kıyafetlerini çıkarıyordu ki bir örümceğin yerde koşuşturarak dolabına girdiğini

gördü.

Çılgılık attı. Dünyadaki tüm yaratıklar arasında Bridgette en çok örümceklerden nefret ederdi. Çılgınca bir koşuyla hizmet odasına gitti, bir kutu böcek spreyi aldı ve sonra yatak odasına geri döndü.

Dolabın ışıklarını yaktı ve ayakkabı kutularını hareket ettirmeye ve dolabın her santimine sprey sıkmaya başladı. Örümceği bir daha göremedi ama önemli değildi. Bu kadar zehirden sonra örümcek hayatta kalamazdı ve yatak odasını havalandırmazsa kendisi de hayatta kalamayabilirdi. Bu yüzden biraz temiz hava almak için yatak odasının penceresini birkaç santim açtı ve yatmadan önce tekrar kapatmayı aklına not etti.

Giyinir giyinmez mutfağa gitti, fırını açtı ve köfteleri yapmaya başladı; daha hızlı pişsinler diye küçük tutuyordu. Köfteleri kızarttı, ardından sosa başlamadan önce fırında pişmeleri için bir tavaya koydu.

Satın aldığı spagetti sosu kavanozunu bir tencereye boşalttı ve içine bir çorba kaşığı şeker de dahil olmak üzere kendi baharatlarını eklemeye başladı. Bu, annesinin ona yıllar önce domatesin asiditesini azaltmak için öğrettiği bir şeydi. Sosun tadı istediği gibi olunca tencerenin kapağını kapattı ve ateşi kısarak kaynamaya bıraktı.

Martin ailesi evlerindeydi.

Son birkaç günü geçmişlerinde geçirdikleri eve geri dönmek gerçeküstü hissettirdi. Bazıları eve bir daha dönemeyeceğinizi söyler ama ev değişmediğinde dönebilirsiniz. Ev tam olarak bıraktığınız gibiyken. Ve şimdiki zamanı düzeltmek için eksik olan ve ihtiyaç duyulan tek şeyi bulabileceğiniz tek yer olduğunda.

Candi oraya varır varmaz çamaşır yıkamaya başladı. Duff'ın neredeyse bir haftalık kirli kıyafeti vardı ve yarın okul için temiz kıyafetlere ihtiyacı olacaktı.

Allen, gerçekten ihtiyacı olmamasına rağmen arabasını yıkatmaya ve süpürmeye götürdü. Bu sadece normal rutinlerine geri dönmenin bir yoluydu.

Duffy bir yanlış düzeltmişti ve kimse ona kızgın değildi. Ona sürekli kahraman diyorlardı ama o kendini sahte hissediyordu. Kendini kahraman gibi hissetmiyordu. Hepsinin başına gelenler için kalbi acıyordu. Ve şimdi okula geri dönmek zorundaydı. Aynı yere, aynı sınıflara ve aynı arkadaşlara. Ama o aynı değildi. Asla eskisi gibi olamayacaktı. Ve bunun belli olup olmayacağını bilmiyordu.

Candi akşam yemeği için köfte ve patates püresi yaptı çünkü bu Duffy'nin en sevdiği yemektir. Duffy ilk kaybolduğunda, bırakın onun çamaşırlarını yıkamayı ve yemek yapmayı, onu bir daha görebileceğinden bile emin değildi ve şimdi bunu yapmak bir hediyeydi.

Herkes masaya oturup tabaklarını doldurmaya başladığında Duffy'nin yüz ifadesini izledi ve onun hâlâ rahatsız olduğunu anladı. Bu olay onu sonsuza dek değiştirmiş, bu vakur, sessiz, düşünceli insana dönüştürmüştü.

Üzgündü. Eski Duffy'sini geri istiyordu ama bu olmayacaktı. Zack'i geri almak ve Duffy'ye olması gereken kişi olması için yer vermeyi öğrenmek bir değiş tokuş olacaktı.

Sonra Duffy onun kendisini izlediğini fark etti ve gülümsedi.

"İyi akşamlar anne," dedi.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim, Duffy. Okula dönmek için sabırsızlanıyor musun?"

Omuz silkti. "Sanırım. Sömestr tatilinden önce yetiştirmem gereken bir sürü iş olacak. Müdüre ne söyledin?"

"Ailevi bir acil durumumuz olduğunu ve birkaç günlüğüne şehir dışında olacağımızı söyledim."

Başını salladı. "Bu bir yalan değildi. Yaptık, yaptık ve şimdi evdeyiz. Bir nota ihtiyacım olacak."

"Biliyorum. Sonra yazarım. Yemeğini ye ve endişelenmeyi bırak. Rachel'dan biraz yiyoruz.

Tatlı olarak Goodhope'un tarçınlı ruloları."

"Nefis," dedi Duffy ve son kalan patates püresini de ağzına atmaya başladı. Allen gözlerini devirdi ve annesine baktı.

"İşte eski Duffy'nin hâlâ oralarda bir yerde olduğunun kanıtı," dedi ve gülüştüler.

Wade saat tam yedide Bridgette'in dairesinin kapısını çaldı, ayak seslerini dinledi ve duyunca sııttı. Koşuyordu.

Ona tam olarak böyle hissettirdi. Sanki ona yeterince hızlı ulaşamıyormuş gibi.

Kapı içeri doğru sallandı. Yüzü pembeydi. Yüzünden uzak tutmak için kullandığı tokadan aşağı dökülen bukleleri vardı ve üzerinde sandalet, şort ve tişört vardı.

"Selam, tatlım! Harika görünüyorsun ve ben bu eski şeylerin içindeyim. Serin bir yere gel." Kapıyı arkasından kapattı ve sonra kollarını onun boynuna doladı.

"Mmm, sen de güzel kokuyorsun," dedi.

Wade sııttı. "Sen de öyle."

"Akşam yemeği kokusu alıyorsun," dedi. "Beni takip edin bayım."

Kadının istediğini yaptı ve sonra elindeki çuvalı hatırlayıp ona verdi. "Bu tatlı. İki parça çikolatalı turta."

"Mükemmel. Onları soğuk tutmak için buzdolabına koyacağım. Yemek hazır."

"Ben de hazırım," dedi Wade. "Yardım edebilir miyim?"

"Hayır. Sadece otur. Spagetti ve köfteleri tabaklarımıza koyuyorum. Yemeğin geri kalanı zaten masada."

Oturdu, onun düzgün çıplak bacaklarına ve şortunun arka tarafını doğru yerlerden nasıl kavradığına hayranlıkla baktı ve sonra tabağını önüne koyduğunda yeniden odaklanmak zorunda kaldı.

Wade, "Bu ciddi bir yemek tabağı ve harika kokuyor," dedi.

Gülümsedi, başının üstünü öptü ve sonra tatlı çay sürahisini alıp bardaklarındaki buzun üzerine döktü, fırının ısıtıcısından sarımsaklı ekmek çıkardı ve onunla birlikte oturdu.

"Tatlım! Bu çok güzel," dedi Wade ilk lokmasını aldıktan sonra. "Ve inan bana... Boston'da iyi İtalyan yemekleri yedim. Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

"Annemden. Bir başka not, günlük makbuzları keserken fark ettim ki hediyelik eşya dükkânındaki ürünler gerçekten çok satıyor."

Wade başıyla onayladı. "Noel bittikten sonra ürünleri değiştireceğiz ama kırsal temayı koruyacağız. Sanırım reçel ve jöleler, dökme demir eşyalar gibi bazı standartlara ve bayramlarla ilgili diğer bazı şeylere sadık kalacağız."

"Sen iyi bir yöneticisin," dedi. "İyi bir takım olduk," diye ekledi.

"Evet, evet, var," dedi ve kadehini kaldırdı. "Bize."

"Bize," diye yineledi.

Yemek turta ve ardından bulaşıklarla sona erdi. İşlerini bitirdikten sonra Bridgette onu yatak odasına götürdü ve yeniden yapacağı sandalyeyi gösterdi.

"Bak. Bu harika değil mi? Çerçeve hala sağlam ve kiraz ağacı en sevdiklerimden biridir. Başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Bu gece üzerinde çalışacak mısınız?" Wade sordu.

Başını salladı. "Kesinlikle geri alacağım. Benim için işin püf noktası, uygulandığı parçalardaki döşemeyi çıkarmak, böylece onları yeni kumaşta desen olarak kullanabiliyorum. Bu bir süreç ama seviyorum."

"O zaman seni yalnız bırakayım," dedi ve onu kollarına aldı. "Eve gitmeden önce arabamın benzinini doldurmam gerekiyor. Harika bir yemek için ve bu kadar tatlı olduğun için teşekkür ederim."

Güldü ve sonra adam onu kapıdan çıkarmadan önce yüzündeki gülüşü öptüğünde inledi.

O gider gitmez projesine geri döndü, alet çantasını çıkardı, döşeme yapıştırıcısını böcek spreyinin yanındaki sehpanın üzerine koydu ve sonra penceresinin açık olduğunu hatırladı ve kapatıp perdeleri çekti.

Çalışırken kendisine eşlik etmesi için televizyonu açtı, yatağının önündeki kilimi kenara itti ve sandalyeyi ters çevirdi. Sonra aletleriyle birlikte parke zemine oturdu ve eski kaplamayı kaldırmaya başladı.

Paslı zimbalar ve döşeme şeritleriyle boğuşarak, kumaşı parçalamadan çıkarmaya çalışarak bir saat boyunca çalıştı ve sonunda sandalyenin sırtındaki kumaş hariç hepsini çıkardı. Bacaklarını uzatmak için ayağa kalktı ve çıkardığı kumaş parçalarını toplamak için eğiliyordu ki bir hışırtı, ardından bir gıcırta duydu ve ne olduğunu anlayamadan bir fare koltuk döşemesinden yere düştü.

Bridgette çığlık attı, böcek spreyi kutusunu kaptı ve peşinden koştu. Kaçmasına izin veremezdi. Gözlerini asla kapatamayacaktı.

Fare neredeyse dolaba ulaşmıştı ve çaresizlik içinde kutuyu indirip kapağına bastı, böcek spreyindeki bir şeyin onu öldüreceğini umuyordu. Örümceklerden sonra en kötüsü farelerdi ve burada bir günde ikisini birden yaşamıştı.

Sprey halesi tam ortasına isabet etti, farenin arkasını ve on iki inçlik bir alanı ıslattı.

etrafındaki zemin. Ve bunu yaptığı anda, fare olduğu yerde durdu. Sanki kalp krizi geçirip ölmüş gibiydi.

Durduğu yerden çok küçük ve çaresiz görünüyordu ve şimdi kendini korkunç hissediyordu. Sprey kutusunu yere bırakıp onu sarmak için bir bez almaya gittiğinde kalbi acıyor ve gözleri doluyordu. En azından onu gömebilirdi.

Ama onu almak için diz çöktüğünde ve boncuk gibi küçük gözlerinin ona baktığını gördüğünde çılgılık attı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Oradaydı. Ama hareket etmiyordu. Bu da ne böyle? Böcek spreyi onu felç mi etmişti? Sonra başını kaldırdı ve böcek ilacı kutusunun hâlâ masanın üzerinde durduğunu gördü.

Bridgette yüksek sesle, "Yine ne oluyor," dedi ve sonra dönüp az önce yere bıraktığı kutuyu aradı ve inledi. Böcek ilacı değildi. Döşeme yapıştırıcısıydı.

Az önce yere canlı bir fare yapıştırmıştı!

Dizlerinin üzerine çöktü.

Küçük fare öylece bakıyordu.

"Üzgünüm, küçük adam. Çok özür dilerim. Bir yolunu bulacağım," dedi ve ayağa fırlayıp çılgınca telefonunu aramaya başladı.

Onu bulur bulmaz Wade'i aradı. Elleri titriyordu. Sesi nefes nefese çıkıyordu ve telefon çalmaya başladığında gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Sonra Wade açtı ve o da içini döktü.

"Yere bir fare yapıştırdım. Bunu yapmak istememiştim. Sandalyedeydi ve kaçtı, böcek spreyi sandım ama döşeme yapıştırıcısıymış ve ölmedi, bana bakıyor ve çok üzgünüm. Ölmesini istemiyorum. Sadece gitmesini istiyorum. Ama sıkışmış! Ve bu gece yere yapışmış bir fareyle yatamam. Yardım edin!"

Wade şaşkına dönmüştü.

"Zemine yapıştırılmış canlı bir fare var. Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Yeessss!" diye feryat etti.

Gülmek istedi ama şimdi sırası değilmiş gibi bir his vardı içinde.

"Sadece bir nefes al ve sakinleş Bridgette. Yakında orada olacağım ve endişelenme. Hiçbir yere gitmiyor."

"Bu hiç komik değil!" diye feryat etti ama adam çoktan bağlantıyı kesmişti.

Fareye doğru koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerinin içine baktı.

"Her şey yoluna girecek. Yardım geliyor. Sana yapıştırıcı sıktığım için özür dilerim. Sakın ölme. Sadece, ölme."

Hayal edebileceğinden çok daha kısa bir süre içinde Wade kapısını çaldı.

Ayağa fırladı ve koridordan aşağı uçtu, kapıyı çekip açtı, onu bileğinden yakaladı ve içeri çekti.

"Acele et! Orada öylece oturmuş bana bakıyor."

Wade bir kulaktan diğerine sırtıyordu. "Çünkü az önce ne olduğunu bilmiyor."

"Gülmeyin!" Bridgette ağladı.

Ona sarıldı. "Tatlım, Tanrı şahidim olsun, elimde değil. Şimdi göster bana."

Onu yatak odasına götürdü ve işaret etti.

Wade bakakaldı. "Gerçekten de bir fareyi yere yapıştırmışsın. Daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum."

Koluna bir yumruk attı. "Korkuyor. Kalp krizi geçirip ölmesini istemiyorum." "Onu böcek spreyiyle öldürmeye çalıştığın zamanki gibi mi?" Wade öyle dedi.

Bridgette ters ters baktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Üzgünüm tatlım. Ama bu hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat. Şimdi... Tutkalı çıkarmak için kimyasallar olduğunu biliyorum, ama böyle bir şey kullanırsak, ölmesini istediğin ve şimdi kurtarmak istediğin fareyi de öldürecektir."

Bridgette yerde volta atıyor ve ellerini ovuşturuyordu. "O zaman başka ne var?"

"Zorda kalırsak fıstık ezmesini deneyebiliriz," dedi.

Durdu. "Ama annem fare kapanına yem olarak hep bunu koyardı. Ve şimdi bana fıstık ezmesinin bunu serbest bırakacağını mı söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Google'da araştırdım. Çevreci olmaya çalışırken halı yapıştırıcısını parkeden çıkarmanın organik bir yolu. Yerde sıkışmış bir fareyi çıkarıp çıkarmayacağını görmek için deneyebiliriz. Evde hiç fıstık ezmesi var mı?"

Odadan uçarak çıktı ve birkaç dakika sonra elinde bir kavanoz kremalı fıstık ezmesiyle geri döndü. "Çıtır çıtır daha çok severim," dedi.

"Ukalalık yapmayı bırak. Bunu temelde sabun için kullanıyoruz."

Wade sırtarak kavanozu onun elinden aldı, sonra da küçük farenin önünde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Çok güzel bakıyor, değil mi?" Wade dedi ki. "Parmaklarımı kullanıp fıstık ezmesi kavanozunu mahvetmemi istemiyorsan, birazını çıkarmak için bıçağa ihtiyacım olacak."

"Parmaklarını kullan. Bir daha asla fıstık ezmesi yiyemeyebilirim," diye mırıldandı.

Wade birkaç parmağını kavanoza soktu ve bir topak çıkardı. Farenin yiyebileceği kadar yakınında bir miktar olmasının onu sakinleştirebileceği aklına geldi ve küçük burnunun hemen altına küçük bir parça koyarak işe başladı.

"Burnu seğiriyor! Bir ısırık aldı. Aman Tanrım, ne kadar şirin!" Bridgette ağladı.

"Bu konuda bana ömür boyu borçlu kalacağını biliyorsun," dedi Wade ve ardından fıstık ezmesini küçük farenin vücudunun her tarafına sürmeye başladı ve ardından yapışkanı çözeceği varsayılan yağları serbest bırakmak için tahtaya ve farenin saçlarına sürdü.

"Neden farenin üzerine de fıstık ezmesi sürüyorsun?" diye sordu.

"Ayaklarının ve vücudunun serbest kalması, diğer her şeyin sırtına yapışmayacağı anlamına gelmez. Mahalledeki her kuş ve kedi için birincil hedef olacaktır. Hareket halindeki bir tüy yumağı gibi. Eninde sonunda fıstık ezmesi yapışkanını da çözecektir."

"Ah, doğru. Ne kadar korkunç. Hiç düşünmemiştim," dedi ve izlemek için oturdu.

"Eğer bu işe yararsa, küçük adam içgüdüsel olarak tekrar kaçacaktır. Bu sefer onu nasıl yakalayacağımıza dair bir fikrin var mı?"

"Aman Tanrım. Plastik bir kap getireyim," dedi ve ayağa fırlayıp koşmaya başladı. "Kapaklı olsun!" Wade bağırdı.

"Doğru!" diye bağırdı ve koşmaya devam etti.

Başını salladı ve fıstık ezmesini küçük farenin üzerine ve etrafına sürmeye devam etti. Bridgette geri geldi ve elinde şeffaf plastik kutuyla dizlerinin üzerine çökerek saldırmaya hazırlandı.

Ve sonra Wade ovalarken bir şeyin verdiği hissetti. Saçlar artık yere yapışmamıştı. Minik ayaklardan biri aniden serbest kalana kadar hafifçe ovuşturdu.

"Oraya varıyoruz," dedi ve sonunda hala sıkışmış olan tek şey küçük bir ayak ve kuyruktu.

Küçük fareyi aldı, son iki basamağını nazikçe serbest bıraktı ve kutunun içine bırakıp kapağını kapattı.

"Şimdi bu ufaklığı nereye koyalım da bir gece kuşuna yem olmasın?"

Bridgette koşarak geldi ve sandalyenin koltuğunda kalan dolguyu çıkardı.

"Onu evine geri koyacağız. Tek yapmamız gereken tüm bunlar için yeni bir yer bulmak." Wade, "Ne kadar sevimli olursa olsun, yem dükkanında yaşayamaz," dedi.

Bridgette, "Ve o evde yaşayamaz," diye ekledi.

Wade içini çekti. "Dolguyu bir çuvala koy. Onu parka götüreceğim. Bir yer bulurum." "Karanlıkta mı?" Bridgette sordu.

Wade sırtıttı. "Karanlıktan korkmuyorum tatlım. Farelerden de korkmuyorum."

"Sen benim kahramanımsın," dedi ve Wade elindeki fare ve fıstık ezmesini yıkamaya giderken o da bir çuval almaya koştu.

Bridgette dolguyu çuvala koydu.

Wade kutudaki fareyi üzerine koydu ve sonra yeri işaret etti. "Muhtemelen şimdiye kadar yerdeki her şeyi temizlemiştir. Sanırım fıstık ezmesi, yapışkan şeylerin ortaya çıkması için yeterince uzun süre orada kaldı."

"Yapacağım," dedi. "Ve teşekkür ederim. Binlerce kez teşekkür ederim."

Wade sadece başını salladı. "Tatlım... Senin için cehenneme bile giderim. Senin için ejderhaları öldüreceğim. Ve eğer bu bir daha olursa, senin için yerdeki fareleri çıkarırım. Her zaman arkadayım."

Kollarını göğüslerinin üzerinde

kavuşturdu. "Sana sarılırdım ama fareyi tutuyorsun."

Wade kahkahalara boğuldu ve kadın onu kapıdan çıkardığında hâlâ gülüyordu.

Bridgette elleri ve dizleri üzerinde fare tüylerini ve yer fıstığı ezmesini yerden temizlerken, Wade şehrin diğer ucuna gidiyordu.

Parkta durdu, çuvalı yeşilliklerin üzerinden çardağa taşıdı, sonra elleri ve dizleri üzerine çöktü ve küçük dolgu parçasını tabanın etrafındaki kafesin içinden itti. Sonra kapağı gevşetti, kutuyu yan çevirdi ve kafes işçiliğine düz bir şekilde koydu ve sonra yavaşça, bir kapıyı serbest bırakır gibi, kapağı yukarı çekti ve fareye ilk özgürlüğünü verdi. Fare iki saniyeden kısa bir süre içinde bir delikten atlayarak gözden kayboldu.

"İyi bir hayatın olsun dostum. Bunu hak ettin," dedi, sonra çuvalı ve kutuyu topladı ve arabaya dönerken onları bir çöp tenekesine attı.

Şerif Yardımcısı Ralph, Wade Montgomery'yi parkta gördüğünde aracıyla devriye geziyordu. Wade sokak lambasının altına park etmiş arabaya doğru yürüyordu, Ralph durdu ve camını indirdi.

"Hey, Wade. Arabanda sorun mu var?"

"Hayır, sadece parkta bir fareyi serbest bırakıyorum,"

dedi. Ralph sırtıttı. "Bahse girerim bunun arkasında bir hikaye vardır."

Wade başını salladı. "Oh, var, ama hayatımdan endişe ettiğim için bunu açıklamıyorum." Şerif yardımcısı arabasıyla uzaklaşırken hâlâ gülüyordu.

Wade arabasına geri bindi ve evine gitti.

Bölüm 14

Bridgette sandalyeyi iskeletine kadar soymadan yatamazdı, orada başka bir fare ya da bir yuva olabileceğinden ölesiye korkuyordu. Ama rahatlamıştı, sandalye kemirgenlerden temizlenmişti. Yatmaya hazırlanırken televizyon hâlâ açıktı ve gece geç saatlerde hava durumunun açıldığını duydu.

Geceliğini başının üzerine çekti, sonra izlemek için yatağın ucuna oturdu.

Bu devasa soğuk hava dalgası Kanada'dan Büyük Göller'in üst bölgesine ve kuzeye doğru ilerledikçe daha da güçleniyordu. Daha önce tahmin edilenden daha geniş bir alana yayılıyordu ve başka neler olabileceğini düşünmek hoşuna gitmiyordu. Ama geç olmuştu ve her zamankinden iki saat daha geç yatacaktı, bu da iki saat daha az uyumak anlamına geliyordu, çünkü alarmı hâlâ her zamanki saatte çalıyordu ve Truesdale's hâlâ sekizde açılıyordu.

Her şeyin kilitli, sürgünün ve emniyet zincirinin açık olduğundan emin olmak için koştu, mutfaktaki gece lambasını açık bıraktı ve aceleyle yatağına döndü. Uykuya dalması uzun sürmedi ama rüyaları çılgıncaydı.

Alice Harikalar Diyarı'ndaydı, Çılgın Şapkacı ve yere yapıştırdığı fareye şüpheli bir şekilde benzeyen Fındık Faresi ile çay içiyordu.

Kupa Kraliçesi bıçak yerine sprey kutusu taşıyarak ve "Kellelerini uçurun" diye bağırarak ortalığı birbirine katarken uyandı.

Bridgette inledi ve alarmı kapattı. Gözlerini açtığında sandalyenin çıplak iskeletini görünce ürperdi, sonra yorganı geriye atıp ayağına kalktı ve kaşlarını çatarak tahtadaki hafif karanlık noktaya baktı.

Yağdı. Yer fıstığı yağdı. Bir süre orada kalabilir. Belki de sonsuza kadar. Ama Fındık Faresi gitmişti ve artık Alice'le birlikte Harikalar Diyarı'nda değildi.

"Tanrım, ne geceydi ama," diye mırıldandı ve duşa doğru yöneldi.

Josh uyandığında LaJune'nin sıcak bedeninin sırtına kıvrıldığını hissetti ve önce rüya gördüğünü sandı. Sonra hatırladı ve arkasını dönüp kollarını ona doladı ve kendine çekti.

"Günaydın şekerim," dedi usulca.

Gerindi ve sonra ona tekrar sarıldı. "Günaydın, tatlım." Ve sonra sıçradı. "Aman Tanrım. Alarmı kurmayı unutmuşum. Kahvaltıya ihtiyacın var ve çocuklar okula geç kalacak."

Onu yanağından öptü ve yataktan fırlayıp giyinmeye başladı, sonra da çocukları uyandırmak için odadan çıktı.

Josh da kalktı ama duşa doğru yöneldi, minnettarlık ve zarafet içinde hareket ediyordu.

Mavis Webb, *Blessings Tribune*'deki masasında Duffy Martin videosunu tekrar gözden geçiriyordu. Sahibi, editörü ve çalışanlarının tek yazarı olarak, çoğu zaman kendini hiç eve gitmemiş gibi hissediyordu.

Ama bu eserden memnundu. Hikaye olağanüstü bir şeydi ve o da bunun hakkını vermek istedi. Hikayenin dokunaklılığı ve babasını hapisten kurtarmak isteyen bir oğlun kahramanca çabası, Noel Cimrilerinin en katı kalplerine bile dokunmalıdır.

Mavis son bir kez daha inceledikten ve yazdığı yazı üzerinde bir kez daha düzeltmeler yaptıktan sonra, yazıyı bilgisayarının ön sayfasına manşet haberi olarak yerleştirdi.

NİMETLER İÇİNDE GÖMÜLÜ HAZİNE! KAYIP MÜCEVHERLERİN GİZEMİ ÇÖZÜLDÜ!

Sonra da yazıyı ve videoyu kendi internet sitesine yükledi. Yarın gazete çıktığında, bu haber internette yayınlanacaktı ve video viral olursa hiç şaşırmayacaktı. Göz yaşartıcıydı.

O sırada Ant, işini yaptığı yer haline gelen arka odadan içeri girdi.

Mavis yukarı baktı.

"Oh... İlkokula gidip birkaç fotoğraf çekmeni istiyorum. Görünüşe göre bugün okulda Pijama Günü ve öğretmenler ve öğrenciler okula pijamalarıyla gelmişler. Üç ya da dört fotoğraftan fazlasını çekmeyeceğiz ama yeterince çek ki aralarından seçebileceğimiz güzel fotoğraflar olsun."

"Sınıfta olduklarını varsayarsak, odadan odaya mı gideceğim, ne yapacağım?" Ant sordu.

"Oh. Hayır. Özür dilerim. Öğlen herkes kafeteryadayken demek istemiştim. Müdür geleceğinizi biliyor. Öğle yemeği saatleri 11'de başlıyor, o yüzden müdürün odasına gidin ve işinizi yapın."

"Ooh, öğle yemeği. Sence benim de onlarla yememi isterler mi?" Ant sordu.

Mavis gözlerini kırıştırdı. "Neden yarısı hâlâ sofra ve sosyal görgü kurallarından yoksun olan yaklaşık iki yüz çocukla birlikte okul yemeği yemeyi tercih ettiniz?"

Omuz silkti. "Ben çocuk ruhluyum. Bedava yemeği severim. Ayrıca, çocuklar beni sever." Mavis akrep küpesine ve Mohawk'a baktı ve başını salladı.

"Bunu görebiliyorum," dedi. "Her neyse... Şimdilik görevin bu, yeni bir gelişme olursa sana haber veririm."

"Kar külahı almaya gidiyorum. İster misin?" diye sordu.

Mavis güldü. "Kalbinde bir  ocuk var. Ben almayayım. Ohhh... imdi sen söyleyince. Orada biraz takıl ve belki Noel ağacı satın alan insanları ve kar konisi standındaki elfleri çekersin."

"Tamam," dedi ve fotoğraf makinesini ve çantasını alıp arka kapıdan  ıktı.

O gider gitmez Mavis telefonu eline aldı ve ilkokul müdürü Arlene Winston'ı aradı.

Arlene sanki bir şeyin ortasındaymı  gibi aniden cevap verdi ve Mavis şimdiden bu aramadan pişmanlık duyuyordu ama telefonu kapatmak için çok geçti.

"Merhaba. Müdür Winston konuşuyor."

"Ben Mavis Webb, gazeteden. Sizi kötü bir zamanda mı yakaladım?"

Arlene Winston burnunun kenarını sıktı. Şimdiden ba ı a rımaya ba lamı tı ve saat daha sabahın dokuzu bile olmamıştı.

"Hayır, hayır, sorun değil. Sizin için ne yapabilirim?" dedi.

"Foto raf ımın, talep ettiğiniz gibi Pijama Günü için fotoğraf çekmek üzere   le arasında okulunuzda olacağını bilmenizi isterim."

"Teşekkür ederim. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Mavis kıkırdadı. "O pürüzlü bir elmas. Onun eşsiz olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Dikkat çekici bir Mohawk ve akrep k pesine hazırlıklı olun. Bunun dışında tamamen zararsızdır."

"Aman Tanrım," dedi Arlene. "Blessings'te kimse saçını bu şekilde yapmaz."

"Henüz yok demek istiyorsunuz ama bunun de i e e ini tahmin ediyorum. Tek gereken tekdüzelikten çıkmaya istekli biri. Ona bayılıyorum. Umarım siz de onun tatlı ruhundan en az benim kadar keyif alırsınız."

"Evet, elbette ve sadece sa . Bu sabah altıncı sınıftan bir kızın okula annesinin sabahlı ıyla gelmesiyle ya adı ım dramdan daha iyi. Evden o şekilde nasıl çıktığını asla bilemeyece im ama sınıftaki çocuklar asla eskisi gibi olmayacak ve o da üstünü değiştirmek için eve gitti."

Mavis yüksek sesle güldü. "Ah, ergenli in zevkleri."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Arlene. "Ve... foto raf ınıza çok iyi bakacağız. Hiç korkmayın. Eğer okul yemeğinden korkmuyorsa, onu da besleyece iz."

Mavis, "Kula ına küpe olsun, teşekkürler," dedi.

Wade evden erken çıktı ve Crown'da durup içeri ko tu. Do ruca köpek ve kedi maması reyonuna gitti, kedi oyuncakları arıyordu ve saniyeler içinde tam da istediği şeyi buldu. Sonra fırına u rayıp çörek aldı ve ödeme yapmak için  n tarafa gitti. Josh King'i görebileceği hiç aklına gelmemişti ama onu bir koridorda ürün arabasını iterken gördü ve ıslık çaldı.

Josh sesi duydu ve başını kaldırıp baktığında Wade'in ona ba parma ıyla onay verdiğini gördü ve gülümsedi.

Wade yem dükkanına doğru yola  ıktı. Açılma zamanı gelmişti ve tıpkı bir  ift i gibi

orada oturmuş onu bekliyordu, ama onu rahatlatacak bir şey yoktu.

Kapı anahtarları, bir kutu çörek ve satın aldığı şeyle hokkabazlık yaparak koşar adım dışarı çıktı ve ön kapıdan içeri girerek güvenlik alarımını kapattı.

Koridorda koştu, kutudan bir çörek çıkardı ve Bridgette'in masasındaki peçetenin üzerine bıraktı, sonra çuvaldan yırtık bıyıklı küçük gri bir lastik fare çıkardı, fiyat etiketini çıkardı ve sanki yiyormuş gibi burnunu çöreğe dayadı.

Sırıttı, sonra çörekleri dinlenme odasına geri götürdü, kahve demlemeye başladı, kendisi için bir çörek kaptı ve kasayı açmaya gitti.

Donny ve Joe geldiklerinde parmaklarındaki şekeri yalıyordu, Roger da hemen arkalarındaydı.

"Çörekler dinlenme odasında. Bu sabah tavuk yemi ve tuz blokları teslimatı olacak. Hediyelik eşya dükkânı için de jöle ve reçel sevkiyatı olabilir. Donny, sen ön taraftasın.

Bugün bir sonraki duyuruya kadar," dedi Wade.

Donny, "O zaman domuzların hepsi yalağa gelmeden önce kendime bir çörek alsam iyi olacak," dedi. "Hey!" Joe dedi.

Ama Roger sıırttı. "Bizi yakaladın. Tatlılara hayır diyemem."

"Tamam, işte ilk müşterimiz geliyor. Hadi bakalım," dedi Wade ve Noel ağacının ışıklarını takmaya ve malları düzeltmeye gitti.

Hepsi kendi işlerine dağıldılar, yükleme alanındaki kapıları açtılar ve gittikçe ışıkları yaktılar.

Bridgette birkaç dakika sonra geldi ve Wade onu yan kapıdan girerken görür görmez ön taraftaki herkese el salladı, sessiz olmaları için parmağını dudaklarına götürdü ve koridorun aşağısını işaret etti.

Neler olup bittiğini merak ederek durdular ve dinlemeye başladılar.

Kulak tırmalayıcı bir çığlık sessizliği böldüğünde sıçradılar ve tepki veremedi koridordan bir şey uçarak geldi ve duvara çarptı.

Wade gülerek yere yığıldı ve Bridgette koridora çıktığında onu iki büklüm görünce omzuna bir şaplak attı.

"Çok kötüsün!"

"Elimde değildi," dedi Wade.

"Senden alıntı yapıyorum, Wade Montgomery... Saçmalık diyorum. Yardım edebilirdin. Sadece istemedin."

Wade ona tekrar vurmasını engellemek için kollarını ona doladığında hâlâ gülüyordu ve Bridgette de gülmeye başlayana kadar onu bırakmadı.

"Tamam. Bunların hepsi eğlenceli ama neler oluyor?" Roger sordu.

"Sadece lastik bir fare," dedi Joe onu eline alırken.

Donny, "Hadi çocuklar... Şakayı bize de anlatın,"

dedi. "Bırakın beni," dedi Bridgette.

"Bana yine vuracak mısın?" Wade sordu.

"Hayır, bir kere yeter," dedi ve Joe'ya doğru yürüyüp elini uzattı. "İzninizle

faremi geri alabilir miyim lütfen?"

Joe elindekini onun eline bıraktı, sonra hepsi birden durup onu izlediler, beklediler.

"Önemli bir şey değil," dedi Bridgette. "Wade dün gece bir fareyi ortadan kaldırmak için daireme gelmek zorunda kaldı."

"Bir fareyi nasıl ortadan kaldırırsınız? Tuzakta mıydı yoksa başıboş mu dolaşıyordu?" "Oh, hiçbir yere gitmiyordu," dedi Wade sırtarak.

Bridgette çenesiyle işaret etti. "Koşuyordu. Üzerine böcek spreyi sıktım, tamam mı?"

Wade onun alnındaki bir bukleyi nazıkçe fırçaladı. "Ama gerçekten böcek spreyi değildi, değil mi tatlım?"

Bridgette burnunu çekti. "Ben de beni sevdiğini sanıyordum."

Kaşlarını çattı. "Ben de yere yapıştırdığın fareyi kurtarmanın aşkımın en büyük kanıtı olduğunu sanıyordum."

Üç adam da dönüp Bridgette'e şaşkınlıkla baktı.

"Kahretsin, Birdie. Neden bir fareyi yere yapıştırmak istiyorsun ki?"

İç çekti. "Bunu yapmak *istememiştim*. Böcek spreyi kullandığımı sanıyordum ama döşeme yapıştırıcısı olduğu ortaya çıktı. Bir sandalyeyi yeniden yapıyorum. Fare içinden atladı... ve oh neyse... uzun hikaye. Ölmesini istedim ama sonra çok küçüktü... ve yapışmıştı... korktum ve artık ölmesini istemedim. Wade onu kurtardı ve yeni bir eve götürdü. Neresi olduğunu bilmek istemiyorum. Şimdi işe geri dönüyorum. Farem için teşekkür ederim, Wade. Ona Peanut Butter adını vereceğim."

Tek topuğu üzerinde döndü, lastik fareyle birlikte koridordan aşağıya doğru yürüdü ve ofisine girdi. Wade ellerini ceplerine sokmuş, onun gidişini izliyordu. Sırıtiyordu.

"Bunun bedelini ödeyeceğim," dedi.

Ciddiyetle başlarını salladılar ve ona yeni bir saygıyla baktılar. Roger kaşlarını çattı.

"Uh...Wade?"

"Öyle mi?"

"Yere yapışmış bir fareyi nasıl çıkarırsın?" diye sordu. "Onu öldürmeden," diye ekledi Joe.

"Fıstık ezmesi. Google'da ara. İşe yarıyor."

Ruby Curl Up and Dye'ı açtı ve kızlar gelir gelmez Savannah'ya doğru yola çıktı. Öğleden sonraya kadar randevusu yoktu ve bir görevi vardı. Bottoms'ta hâlâ zor durumda olan aileler vardı ve Peanut'la birlikte birbirlerine pahalı Noel hediyeleri almak yerine başkaları için bir şeyler almaya karar vermişlerdi. Hediye ve alıcı seçimini ona bırakmıştı.

Bugünlerde yalnız başına bir yere gitmesi nadirdi ve şehirden ayrılması daha da sıra dışıydı, çünkü her zaman isteydi. Ama bu sabah öyle değildi.

Gökyüzü beyaz, kabarık bulutlarla doluydu ama güneş parlıyordu, en sevdiği radyo istasyonunda Noel müziği çalıyordu ve iyi vakit geçiriyordu.

Bir saat içinde Savannah'nın dış mahallelerine ulaştı ve kendisini gideceği yere götürmesi için GPS'ini açtı. Günlerdir internette arıyordu. Sorununun ne olduğu kısa sürede anlaşılmıştı; istediği şeyi bulabileceği tek yer Atlanta'ydı ve bu da saatler ve saatler uzaklıktaydı. Ama dün gece Savannah'daki bir internet sitesinde bir olasılık görmüştü. Bir telefon görüşmesi yapmış, ardından bir adres ve görmek için bir randevu saati istemişti ve şimdi buradaydı.

Metodist bir kilisenin otoparkına yanaştı ve buluşacağı adamı arayarak burada olduğunu haber verdi. Sonra arabadan indi ve çantasını omzuna atarak adamın kiliseden çıkmasını bekledi.

Birkaç dakika içinde, sarı Hawaii gömleği ve haki pantolon giyen kısa boylu, tıknaz bir adam onu karşılamak için dışarı çıktı.

"Günaydın, Bayan Butterman. Ben Sean Patrick, buranın papazıyım."

"Size de günaydın ve lütfen bana Ruby deyin."

Gülümsedi. "Evet, hanımefendi. Satılık servis minibüsümüzle ilgileniyor musunuz?" "Evet."

Kilisenin arka tarafındaki otoparka doğru yürürlerken, "O zaman beni takip edin," dedi. "Minibüsü 2010 yılında yeni aldık, yani on bir yaşında. Üzerinde yüz elli bin milden fazla yol var. Hiç hurdaya çıkmadı. Ve ona çok iyi baktık. İşte burada, yeni minibüsümüzün yanında park halinde. Aslında kilisemiz minibüsü büyüttü, ki bu iyi bir şey, ancak artık ihtiyacımız olan sayıda çocuğu taşıyamadığımızda onu etiketli ve sigortalı tutmak bütçe açısından uygun değil. Bu yüzden yönetim kurulu onu satmaya karar verdi. Harika çalışıyor. Sadece artık amacımıza hizmet etmiyor."

Servis minibüsüne bakarken Ruby'nin kalbi küt küt atıyordu. "Kaç kişilik?" diye sordu.

"Yirmi beş yaşında ve emniyet kemerleri var. Kalorifer ve havası çalışıyor ve sekiz aydan kısa bir süre önce yeni lastikler taktık."

"Bunun için ne istiyorsun?" dedi.

Durakladı ve kızın yüzündeki niyetli ifadeye baktı.

"Merakımdan soruyorum, bununla ne yapacaksınız? Yani... başka bir kiliseye mi gidecek yoksa-"

"Hayır, kilise değil. Ben Blessings'de yaşıyorum. Savannah'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta küçük bir kasaba. Orada yaşayan hepimiz için çok özel bir yer. Sorunlarımız var ve bazen kötü şeyler oluyor ama her zaman bir araya gelmenin ve işleri yoluna koymanın bir yolunu buluyoruz. Geçen yıl, eline büyük miktarda para geçen bir kadın kasabamızın en yoksul bölgesine gitti. Oraya Bottoms deniyor. Ve kendi parasıyla bir mülk sahibinden mülkü satın alıp oradaki tüm baraka ve gecekonduları onarmaya başladı. Onları yeniden düzenledi, aletleri değiştirdi, olmayan ısı ve havayı sağladı ve hatta yeni mobilyalar aldı. Bu hepimizi utandırdı, çünkü yıllardır onların ihtiyaçlarını görüyorduk ama

yapılması gerekeni yapmayı işimiz haline getirdik.

"Hala ihtiyaçları var. Birçoğunun aracı yok ya da sadece bir tane var ve bu da aileleri evde bırakıyor, ihtiyaç olduğunda market alışverişi yapamıyor ya da doktora gidemiyorlar. Bu da beni burada olma sebebime getiriyor. Kocam ve ben Bottoms'a kendi küçük servis otobüslerini hediye etmek istiyoruz. Tabiri caizse kendi Uber'leri. Aileler markete ve eczaneye gidebilecek, isterlerse saçlarını yaptırabilecek ya da çocuklarını oyun oynamaları için parka götürebilecekler. Bu bizim onlara Noel hediyemiz olacak. Sigorta masraflarını karşılamak için bağış toplayacağız. Ama istenen fiyatı bilmem gerek. İlanda böyle bir şey yazmıyordu ve arabayı kullanıp ona aşık olduktan sonra paramızın yetmeyeceğini fark etmek istemiyorum."

Papaz hikâyeden ve kadının amacından çok etkilendi. Yaptığı çok sevgi dolu ve verici bir şeydi.

"Fiyat pazarlığa açık," dedi. "Bir gezintiye çıkalım. Sen sür. Eğer gerginsen, park yerinde biraz dolaş. şu anda güzel ve boş. Ama eğer hazırsan, biraz şehir trafiğine girelim."

"Ben iyiyim," dedi Ruby.

Kapının kilidini açtı, içeri girdi, sürücü koltuğuna oturdu ve minibüsü çalıştırdı, böylece ona kapıyı nasıl açıp kapatacağını ve kullanması gereken tüm aletlerin nerede olduğunu gösterebilecekti. Sonra kalktı ve koltuğu ona verdi.

Ruby kemerini bağladı, minibüsü vitesine taktı ve park yerinden çıkıp caddeye doğru sürdü, sonra arkasındaki koltukta oturan papazla birlikte yola koyuldu, ona dönmesi gereken yerleri, dış yan dikiz aynalarına nasıl bakması gerektiğini ve dönüşler için ne kadar alana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Kiliseye geri döndüklerinde Ruby arabaya ikna olmuştu ama hâlâ alıp alamayacağını bilmiyordu. Park yerine geri çekildi ve minibüsü kilisenin arkasına doğru sürdü, sonra durdu ve anahtarı kapattı.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İhtiyaçları için mükemmel, ama ne kadar?"

"Kurul, makul bir fiyata satmam için bana takdir yetkisi verdi. Ne kadar harcamayı planlıyordunuz?"

"On bin dolar benim son noktam."

Sean Patrick gülümsedi. "Sekize ne dersin, seni eve götürmek için bir depo benzin veririm." Ruby'nin nefesi kesildi. "Ciddi misin sen?"

"Evet, hanımefendi. Ve bir gün Blessings'e gelip küçük servisinizi çalışırken görmeyi çok isterim."

"Oh, teşekkür ederim!" Ruby ağladı. "Ne zaman isterseniz başımın üstünde yeriniz var. Size şu anda bir çek yazabilirim, ancak bugün Blessings'e geri götürmek için bir yolum yok. Yine de yarın alınmasını sağlayabilirim. Blessings'te her zaman istekli gönüllüler vardır."

"O zaman ofisime gel. Tapu masamda duruyor. Ben imzalayabilirim, sekreterim de benim ve sizin imzanızı notere onaylatabilir ve eve döndüğünüzde tapuyu kendi adınıza dosyalayabilirsiniz."

"Ben de bir tür satış faturası alabilir miyim?" Ruby sordu. "Bu bir hayır bağışı olduğuna göre?"

"Kesinlikle. Beni takip edin. Alması için kimi gönderirseniz ona telefon numaramı verin, ben de gelip nerede olduğunu göstereyim."

"Evet, evet, yapacağım," dedi Ruby. Mekiğin birkaç fotoğrafını çekmek için durakladı ve sonra onu içeri kadar takip etti.

Yaklaşık yarım saat sonra Savannah'dan iki araba anahtarı, arabanın ruhsatı ve satış senediyle ayrıldı. Şimdi tek yapması gereken Peanut'a ne yaptığını söylemekti. Muhtemelen bunu beklemiyordu ama bu işi ona bırakmıştı ve Savannah erkeğini, onun da en az kendisi kadar heyecanlanacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Şimdi tek yapması gereken eve gitmek ve günün geri kalanını ağzındaki baklayı çıkarmadan atlatmaktı. Ruby için sır saklamak zordu ve Tanrı da bunu biliyordu.

Ruby Blessings'e geri dönerken, Ant Roland fotoğraf çekmek için Blessings İlkokulu'na giriyordu. Müdürün odasına girdi ve sekreterin masasında durakladı.

"Ben Ant Roland, gazetenin fotoğrafçısıyım. Sanırım Müdür Winston beni bekliyor."

Okul sekreteri Reneta Cole başını kaldırdı, gözlerini kırıştırdı ve sonra telefonu kaldırıp patronunu aradı. "Bayan Winston, fotoğrafçı geldi," dedi ve telefonu kapattı. "Hemen geliyor."

"Harika," dedi Ant.

Birkaç dakika sonra Arlene Winston gülümseyerek ofisinden çıktı.

"Bay Roland. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Çocuklar öğle yemeği odasına yeni girdiler, bu yüzden sırada bekleyen ve oturmuş olan çocuklar olacak. Gazetenin okul sayfası için iyi fotoğraflar çekebileceğinizi düşünüyorum."

"Evet, hanımefendi," dedi Ant. "Yolu gösterin."

Arlene Reneta'yla konuşmak için durdu. "Daha sonra döneceğim. İhtiyacın olursa beni nerede bulacağımı biliyorsun," dedi ve kapıdan çıkıp koridorda yürümeye başladılar. "Çocuklar seni gördükleri için çok heyecanlanacaklar. Bazıları maymun gibi davranacak, bazıları da yüzlerini saklayacak ama çocuklar böyledir, bilirsin. Sizin çocuğunuz var mı?"

"Hiç evlenmedim, bildiğim kadarıyla da evlenmedim," dedi Ant. "Ama çocukları severim. Bugünlerde bu işe bir göz atmam gerekecek. Sanırım bu işte iyi olurdum. Ben büyürken etrafımda bir babam yoktu, bu yüzden ne yapmamam gerektiğini zaten biliyorum, değil mi?"

Adam sırtıttı ve Arlene Winston'ın içinde ona sarılmak için garip bir istek uyandı. "Evet, öyle olduğunu söyleyebilirim, Ant."

"Umm, şimdiden öğle yemeği kokusu alıyorum. Ne yiyorlar?" diye sordu.

"Bugün sosisli sandviç günü. Cips veya patates kızartması ve kendi malzemelerinizi koyun. Çikolata parçacıklı kurabiye ve meyve. İhtiyacınız olan tüm fotoğrafları çektikten sonra, yemekhane kafeteryası yemeklerini mideye indirebilirsiniz, misafirimiz olmanızı çok isteriz."

Gülümsedi. "Vay canına! Evet, hanımefendi. Seçici değilimdir ve yemek yemeyi severim."

Arlene müdür olduğundan beri yılda bir kereden fazla kafeteryada yemek yememişti ama bugün yiyecekti çünkü Mavis Webb haklıydı. Bu adamın tatlı bir ruhu vardı ve kendisinin de biraz ruhunun yükselmesine ihtiyaı vardı.

Ve sonra kafeteryaya girdiler.

"Herkes burada olduğunuzu fark etmeden önce gidin ve samimi fotoğraflarınızı ekin."

"Evet, hanımefendi," dedi. Omzundaki çantadan fotoğraf makinesini çıkardı, birkaç ayar yaptı ve odanın içinde dolaşarak, sosisli sandvilerini çoktan parçalara ayırmış ve patates kızartmalarını sütlerine batırmakta olan kardan adam pijamalı iki küçük kızı yakalayarak fotoğraf çekmeye başladı.

Kırmızı beyaz pijamalı ve kırmızı tüylü ev ayakkabılı küçük bir çocuğu sosisli sandviçi kocaman ısırıklarla ağzına atarken, mavi pijamalı bir diğerini de evden getirdiği öğle yemeğini diğer küçük çocukta eksik olan tüm sosyal zarafetle yerken yakaladı.

Her ikisi de tüylü terlikler ve pijamalar giymiş iki öğretmenin, bazı küçükler için süt kutularını açarken ve daha büyük olanları keskin bir bakıştan başka bir şey yapmadan sürerken fotoğraflarını çekti.

Sonra aşçıların ve daha fazla çocuğun fotoğrafını çekti ve işinin bittiğini söyleyip fotoğraf makinesini çantasına geri koydu.

O ve müdür bir tepsi almak için sıraya girene kadar odadaki gürültülü sohbet aniden durdu.

"Seni daha yeni gördüler," diye mırıldandı Arlene nefesinin altından. "Arkamı dönüp el sallasam sorun olur mu?" diye sordu. "Kesinlikle," dedi Arlene.

Ant arkasını döndü. "Merhaba ocuklar. Benim adım Ant. Fotoğrafıyım. Bugün sizinle öğle yemeği yesem olur mu?"

Neredeyse iki yüz kafa sallayan ve belki de  tane evet diyen sessiz küçük ses aldı.

"Harika," dedi, sonra tepsisini aldı ve Arlene'i boş bir masanın sonuna kadar takip etti.

Oturdular. Ant yemeğini yedi ve Arlene'le sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi konuştu, odadaki her ocuk masalarının arkasından yürümeyi seçti, tepsislerini dışarı çıkarken mutfağa geri taşıdılar.

Küçük bir ocuk sıranın dışına çıktı ve doğruca Ant'a doğru yürüdü. "Merhaba. Ben Melvin Lee. Saına dokunabilir miyim?"

"Bayan Winston için de uygunsa," dedi.

Başını salladı ve tepkisini görmek için bekledi.

Melvin Lee elinin düz kısmını sivri uçlara dokundurdu, sonra sanki sokulmuş gibi elini geri çekti.

"Acıyor mu?" Melvin Lee sordu.

"Canımı yakmadı. Senin canını yaktı mı?" Ant sordu.

Melvin Lee başını salladı ve başka bir soruyla devam etti. "O akrep gerçek mi?" "Hayır.

Senin beslenme çantan gibi metalden yapılmış."

Arlene kaşlarını çattı. "Bu kadar yeter, Melvin Lee. Git oyna." Melvin Lee, "Peki, hanımefendi," dedi ve koşmaya başladı. "Harika çocuk," dedi Ant.

"Onun ne kadar havalı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Arlene. "Bir sosisli daha ister misin?" "Sorun olmazsa bir tane de ben alırım."

"Sorun değil," dedi Arlene. Ayağa kalkıp yemek sırasına geri döndü ve birkaç dakika sonra elinde sosisli sandviçle geri geldi. "Hardallı ama başka ne istersen ekleyebilirsin, sonra seni geçiririm," dedi.

"Oh, bunu böyle alacağım," dedi. Altındaki peçeteye sardı ve onu koridora kadar takip etti, sonra da kapısının önünde durdu. "Sizinle tanışmak bir zevkti Bayan Winston ve öğle yemeği için teşekkür ederim. Çok güzeldi."

"Seninle tanışmak benim için de bir zevkti Ant ve lütfen bana Arlene de. Fotoğrafları gazetede görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet, hanımefendi... Yani Arlene. İyi günler dilerim."

"Sen de," dedi. Onun kapıdan çıkışını izledikten sonra ofisine geri döndü.

"Yemekhanede mi yedin?" diye sordu sekreteri.

"Evet, neden?"

"Bluzunuzda biraz hardal var. Sertleşmeden önce biraz soğuk suyla çıkarmak isteyebilirsin."

Bölüm 15

Ruby salonu kilitleyip eve doğru yola çıktığında saat neredeyse altı olmuştu. Peanut'ın arabası yolda duruyordu. Arabayı yanına çekti ve indi. Heyecanlı ve endişeliydi, çünkü onun da kendisi kadar heyecanlanmasını istiyordu.

Ön kapı açıldığında merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile.

"Merhaba şekerim!" Peanut dedi ki. "Arabayla geldiğini duydum."

"Evet, bir gün oldu," dedi Ruby. "Ve sana ne yaptığımı anlatmak için sabırsızlanıyorum." Sırıttı. "Endişelenmeli miyim?" diye sordu kapıyı arkasından kapatırken.

"Hayır, çünkü bu konuda kararı benim vermemi ve neyi seçersem seçeyim senin için sorun olmayacağını söylemiştin, hatırladın mı?"

"Oh! Doğru. Noel olayı. Peki biz ne yaptık?" diye sordu.

"Hadi oturalım. Bütün öğleden sonra ayaktaydım ve soğuk bir şeyler içmek ve ayaklarımın ağırlığını hafifletmek istiyorum," dedi.

"O zaman otur tatlım. Ne istersin, gazoz mu çay mı?" "Belki bir kola, eğer varsa?"

"Tamamdır," dedi ve aceleyle mutfığa gitti.

Ruby kanepeye uzandı ve çantasından tapuyu ve satış belgesini çıkarıp kucağına aldı.

Tanrım, lütfen para yüzünden çıldırmasına izin verme.

Geri geldi, bardağı ona uzattı, iyice içmesini izledi ve sonra bir kenara koydu. Ruby, "Birkaç ay önce beni düşünmeye sevk eden bir şey söylemiştin," dedi.

Peanut iç çekti. "Tanrım. Konuştuğum için şimdiden kendimi tekmelemeli miyim?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Sakın bu konuda olumsuz düşünmeye kalkma, çünkü bu Bottoms'ta yaşayan insanlar için."

"Tamam. Ben onların hayatını kolaylaştırmaktan yanayım. Peki biz ne yaptık?"

"O noktaya geliyorum," dedi. "Haftalardır internette arıyorum ve sonunda aklımdaki gibi bir şey gördüm. Kontrol etmek için bu sabah Savannah'ya gittim."

"Savannah'ya mı gittin?"

Ruby gözlerini devirdi. "Beni dinlemiyor musun? Az önce bunu söylemedim mi?"

"Evet, ama bilmiyordum."

"Mahkemedeydiniz ve şimdi de mahkemedesiniz," dedi.

Başını okşama dürtüsüne direnerek sııttı. "Touché," dedi.

"Peki Savannah'da neye baktın?"

"Kullanılmış bir kilise servis otobüsü. Yirmi beş kişilik ve gerçekten iyi durumda." Peanut'ın gözleri büyüdü. "Bir servis otobüsü."

"Evet, çünkü Bottoms'taki insanların çoğunun yiyecek almak ya da doktora gitmek için günlük ulaşım araçları yok. Cathy Talbot onlara yeni bir yaşam biçimi verdi ve ben de onlara kendi küçük Uber servislerini vermemizin harika olacağını düşündüm."

Şoktaydı ve bu belli oluyordu.

"Bunu kim kullanır ki?" diye sordu.

"O gün şoför olmak isteyen herkes. Arabayı Savannah'nın her yerine sürdüm. Sonra papaz bana neden böyle bir şey aradığımı sordu, ben de ona Bottom'lardan, Cathy'nin yaptıklarından ve bunun onların yaşam tarzını daha da zenginleştireceğinden bahsettim."

Peanut başını salladı, ama o hâlâ, bir komşusunun arazisinin bir kısmı üzerindeki hak iddiasına itiraz eden bir müvekkiliyle mahkemedeyken yaptığı şeye kilitlenmişti.

"Bu sabah Savannah'nın her yerine servis otobüsü mü sürdün?" İçini çekti, telefonunu çıkardı ve ona fotoğrafları gösterdi. "İşte böyle görünüyor."

Şimdi onun dikkatini çekmişti. "Aman Tanrım, Ruby. Bu yepyeni görünüyor."

"Öyle değil. On yaşında. Yüz elli bin kilometreden fazla yol yaptı. Ama lastikleri yeni ve harika çalışıyor."

"Ama bunların maliyeti otuz bin dolar civarında," dedi.

"Gerçekten mi? Belki yeni olduklarında, ama eğer durum buysa, sanırım bir anlaşmam var."

Kucağındaki kâğıtları ona uzattı.

Onun zaten satın almış olduğunu anlaması beş saniye kadar sürdü ve sonra satış faturasını gördü.

Gözlerini dikti ve sonra inanamayarak ona baktı. "Sekiz bin dolar mı? Bunu sekiz bin dolara mı aldın?"

"Evet ve üzgün değilim," dedi.

Bir çığlık attı, kâğıtları bir kenara bıraktı ve onu kucağına çekti.

"Kızım! Ben de üzgün değilim! Bu bir anlaşma değil, bu bir hırsızlık! Bir dahaki sefere araba takası yaptığımızda, tüm konuşmayı senin yapmana izin vereceğim." Sonra da onu kocaman öptü.

"Peki, nerede? Görmek istiyorum."

"Hâlâ Metodist kilisesinin otoparkında. Vaizin adı Sean Patrick. Ona yarın gidip alması için birini bulacağımı söyledim. Onlara numarasını vermemi ve geldiklerinde nerede olduğunu göstereceğini söyledi. Kilise yeni bir tane aldı, bundan çok daha büyük bir tane ve artık buna ihtiyaçları yok."

"Oh adamım! Gidip alacağım! Beni götürecek birini bulacağım. Onu eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim hayatım," dedi Ruby. "Sen en iyisisin. Ve şimdi onu bulduğuma göre, birden fazla sürücüye sahip olmanın nasıl sigortalanacağını yasal yönlerini çözmek sana bağlı olacak, Blessings Şehrine ait olmadan, çünkü Bottoms sakinlerinin kullanması için. Eğer belediye kasabanın geri kalanı için bir araç istiyorsa, o zaman bir tane satın alabilir ve belediye araç filosuyla birlikte çalıştırabilir."

"Bunu başaracağım," dedi Peanut. "Kendime Noel için tek istediğimin Zack Martin'i hapisten çıkarmak olduğunu söyledim ve bu gerçekleşiyor. Ve şimdi de bu. Bize mutlu Noeller, sevgili kızım. Bu harika bir şey."

Wade kapıda belirttiğinde Bridgette işten çıkmaya hazırlanıyordu.

"Hey, tatlım, gitmeye hazırlandığını biliyorum ama bir saniyeliğine hediyelik eşya bölümüne gelebilir misin? Yemek pişirmekle ilgili cevaplayamayacağım sorular soran bir müşterimiz var."

"Kesinlikle," dedi ve onu koridorda takip ederek mağazanın önüne geldi. "Bunu ben hallederim," dedi ve hediyelik eşya dükkanına doğru yöneldi. "İyi akşamlar Bay Ruth. Wade yemek pişirmekle ilgili bir sorunuz olduğunu söylemişti?"

"Merhaba Birdie. Bu büyük dökme demir tava hakkında."

"Ah, buna Hollanda fırını deniyor. Böyle bir şey olmadan önceki orijinal yavaş pişirici. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Ne olduklarını biliyorum. Ama iki bedeniniz var. Sadece ben ve karım için hangisi daha iyi olur?" "O zaman size bir sorum var. Ağır şeyler kaldırmanın sorun olmaya başladığı bir noktada mı?"

Başını salladı. "Evet. Ellerinizi kireçlenme var ve ikimiz de eskisi kadar güçlü değiliz."

Bridgette onun kolunu okşadı. "Oh, hepimiz o tarafa doğru gidiyoruz, eğer uzun bir hayat yaşayacak kadar şanslıysak. Küçük olanı seçmenizi tavsiye ederim. Dört litre büyüklüğünde. İyi bir tencere güveç yapmak ya da arka ocakta bir şeyler pişirmek ve yine de onu hareket ettirebilmek için doğru."

"Teşekkür ederim Birdie. Tam da bilmem gereken şey buydu."

"Rica ederim. Etrafta biraz daha alışveriş yapmak ister misin, yoksa bu kadar mı?" "Belki biraz daha bakarım," dedi.

"O zaman bunu sizin için kasaya götüreyim, alışverişinizi bitirdiğinizde çıkış yapabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi ve sonra sırtıttı. "O mekanik boğaya binmekle çok iyi bir şey yaptın. Main'e kadar düşmeden gidebildik. Ben ve karım bundan çok keyif aldık."

"Amaç buydu," dedi Bridgette. "Aramızda kalsın, en düşük hıza ayarlıydı. Eğer bir kademe bile

yüksek olsaydı, kendimi samanlıkta bulurdum."

Güldü ve kadın Hollanda fırınıını tezgâha götürürken hâlâ gülüyordu. "Bay Ruth bunun parasını daha sonra ödeyecek. Hâlâ alışveriş yapıyor," dedi.

Donny başıyla onayladı. "Wade depoda. Seni sonra arayacağını söyledi ve yardımın için teşekkür etti." "Elbette," dedi Bridgette. "Ben şimdi gidiyorum. Yarın görüşürüz."

Ofisine geri döndü, eşyalarını aldı ve gitti.

Doldurması gereken bir alışveriş listesi ve çiçekçiden alması gereken bir Atatürk çiçeği vardı. Dairesi Noel ağaçları için çok küçüktü ama kapısında bir çelenk vardı ve içeride tatili temsil edecek küçük bir şey istiyordu.

Arabasına doğru yürürken rüzgârda hafif bir değişiklik hissetti ve gökyüzüne baktı. Hava bulutlanıyordu. Yağmur yağacak gibi görünüyordu. Belki gün batımından sonra. Ama o zamana kadar evde olacaktı ve yağmur ortalığı biraz serinletecekti.

Yine de oyalanmamaya karar verdi ve Crown'a doğru yola çıktı. Ne yazık ki tüm çalışan insanlar aynı fikirdeydi. Otoparka girdiğinde bir sürü araba gelip gidiyordu.

Arabayı park edip indiğinde Junior'ı Barrie ve çocuklarla birlikte gördü. Noel ağaçlarının bulunduğu alanda el ele yürüyorlar, çocuklar da ağaçların arasında saklambaç oynuyorlardı.

Kar konisi standına özlemle baktı ve sonra aceleyle mağazaya girdi, bir alışveriş arabası aldı ve fırın reyonuna yöneldi.

Kırk beş dakika sonra koşarak çıktı. Boğa binişi hakkında yorum yapan yarım düzine insan ve artık nişanlı olduğunu fark eden daha da fazla insan tarafından geciktirilmişti.

Ve gökyüzü daha önce olduğundan daha da bulutluydu. Yiyeceklerini arabaya koydu ve çiçekçiye doğru yola çıktı.

Aceleyle içeri girdiğinde neredeyse kapanma vakti gelmişti.

Myra Franklin rafların tozunu alıyordu ve kapının zili çaldığında başını kaldırdı.

"Oh, merhaba, Birdie."

"Selam, Myra. Yağmur yağacak gibi görünüyor, o yüzden biraz acelem var. Atatürk çiçeği almaya geldim. Gördüğüm kadarıyla farklı boyut ve renklerde çiçekleriniz var ama sanırım ben geleneksel kırmızı bir tane istiyorum ve çok büyük olmasın."

"Elbette, tatlım. Hadi şuraya bakalım."

Bridgette onu takip ederek karşı duvardaki bir rafı gösterdi. "İşte bu! Tam doğru boyutta. Ne kadar?"

"Bir bakayım," dedi Myra ve aşağı çekti, sonra da arka yüzündeki fiyata baktı. "Otuz dolar."

"Bunu yapabilirim. Ben alırım," dedi Bridgette.

Myra onu kasaya taşıdı, hesabı ödedi ve Bridgette çıkarken ona kapıyı açtı. "Afiyet olsun!" Myra öyle dedi.

"Yaparım," dedi Bridgette. Atatürk çiçeğini yanındaki ön koltuğa koydu, devrilmesini önlemek için çantasını koltuğa dayadı ve arabaya atladı.

Bir eli direksiyonda, diğer eli tencerenin üzerinde, düşmemesine dikkat ederek eve doğru sürdü ve içeriye taşıdığı ilk şey bu oldu. Tencereyi mutfak tezgahının üzerine koydu, sonra market alışverişini yapmak için arabasına koştu ve tam bagajı kapatacağı ki Wade arkasından yanaştı.

Koşarak dışarı fırladı ve çuvalları kadının elinden kaptı. "Onları aldım bebeğim. Sen kapıya bak. Yağmur yağmak üzere."

Koşarak apartmana geri döndü ve içeri girmesi için kapıyı açık tuttu.

"Çok teşekkür ederim," dedi ve koridorun sonundaki dairesine doğru ilerleyerek kapıyı onun için de açık tuttu.

"Mutfakta mı?" diye sordu.

"Evet, hepsi bakkaliye."

Wade poşetleri tezgâhın üzerine koyarken Atatürk çiçeğini gördü. "Güzel," dedi.

"Ben hiç ağaç dikmedim. Gerek yok çünkü Emma büyük bir ağaç yapıyor ve akşam yemeğini hep orada yiyoruz. Kapımda bir çelenk var ama gelip gitmediğim sürece onu hiç görmüyorum. Burada da Noel'e özel bir şeyler olsun istedim."

"Benim... bizim evde bir ağaç dikebilir ve tüm ailelerimiz için bir akşam yemeği düzenleyebiliriz."

Bridgette'in gözleri büyüdü. "Oh! Oh, bunu çok isterim. Emma'yla konuşmam gerekecek. Zaten yapmakta olduğu planları mahvetmek istemem."

"Aynı sebepten dolayı Dub Amca ve Nola Teyze ile de konuşmam gerekecek."

Bridgette ona sarıldı. "O zaman göreceğiz. Ama bu yıl olmazsa, gelecek yıl kesin."

Yakınlarda bir yerde şimşek çaktı, ardından gelen gök gürültüsü lavabonun üzerindeki mutfak penceresini salladı.

"Eyvah. Sanırım fırtına geldi. Televizyonu açar mısın? Herhangi bir kasırga uyarısı olmadığından emin olmak istiyorum."

Mutfak oturma odasına açılıyordu, bu da ona televizyonu tam olarak görme imkânı veriyordu. Wade yerel haberlere geçerken o da market poşetlerini boşaltmaya başladı. Ekranın alt kısmında, ilgili ilçeleri ve yakındaki bir ilçede alçakta kalan bölgeler için sel uyarısını duyuran bir kaydırma vardı.

Wade, "Bence iyiyiz," dedi.

"Yaşasın," dedi Bridgette. "Bu akşam biraz şekerleme yapmak istiyordum." "Tadına bakmak için yeterince uzun kalmama izin var mı?" Wade sordu.

Bridgette, "İstediğin kadar kalabilirsin ve bunu biliyorsun," dedi. "Bu sabahki fare olayından sonra emin olamadım."

Sırıttı. "Geriye dönüp baktığımda, bu komikti. Ama bana bir anlık kalp krizi geçirtti. Orası bir yem dükkânı ve ofiste ilk kez bir fare bulmuyorum."

Güldü. "Bunu kaçırdığım için üzgünüm."

"Hayır, değilsin. İlk seferinde Dub yaklaşık yarım düzine tuzak kurana kadar ofisime geri dönmedim. Bir dahaki sefere ben kendim kurdum."

"Yani... o fareler için merhamet yok mu?"

"Bunların kaçma şansı vardı. Bu küçük adamın elinden o seçeneği aldım. Görünüşe göre

adil."

Wade başını salladı. "Sadece seni seviyorum, hepsi bu."

Gülümsedi. "Aynen öyle. Bana şu iş kıyafetlerinden kurtulup yıkanmam için birkaç dakika ver, sonra da ne yiyeceğimize bakayım. Artan spagetti ve sandviç yapmak için şarküteriden biraz biftek var."

"Biftekli sandviç kulağa hoş geliyor," dedi Wade.

"Sen buzdolabında başka ne var diye bak, ekmek ve patates kızartması da kilerde. Ben hemen döneceğim."

Aceleyle yatak odasına gitti, iş kıyafetlerini çıkardı ve yıkanmak için koştu.

Ellerini kurulamak için bir havluya uzanıyordu ki başının üstünden bir gümbürtü ve ardından üst katta oturan çiftin bağışları duyuldu.

"Oh, Tanrım. Yine mi?" diye mırıldandı ve sonra temiz bir şort ve tişört giyip saçlarını at kuyruğu yaptı.

Bağışmalar daha da arttı ve Wade birdenbire kapı aralığında durup kaşlarını çatı. "Bütün bunlar da ne böyle?" diye sordu.

Gözlerini devirdi. "Üst komşularım." "Bu sık sık olur mu?" diye sordu.

"Yeter," dedi. "Eninde sonunda bırakacaklar. Her zaman bırakırlar."

Kaşlarını çatı ama birlikte mutfağa dönerlerken başka bir şey söylemedi.

Birkaç dakika sonra tezgâhın üzerinde et ve ekmek vardı ve Wade buzdolabını karıştırıyordu.

"Yaban turpu sosunuz var mı?" diye sordu.

"Sanırım var. Buzdolabının kapağına bak." "Oh.

Doğru! Ve işte orada. Harika."

Bridgette bir kap şarküteri patates salatası satın almıştı ve onu, bir kavanoz dereotu turşusu ve cipslerle birlikte küçük bir kap Fransız soğan sosu ile birlikte çıkardı.

Yağmur artık mutfak penceresine doğru esiyordu.

Bridgette, "Bu yağmurun tahmin edildiğini bilmiyordum ama biz işten çıkana kadar beklemesine sevindim," dedi.

"Geçtiğimiz Haziran ayında eklediğim büyük bir araba garajım var. Birlikte olduğumuzda hava koşullarıyla uğraşmadan arka kapıdan girip çıkabileceksin."

"Evet dememin bir başka nedeni daha," dedi ve sonra adamın yüzündeki ifadeye güldü. "Ah lütfen. Bu yüzüğü parmağıma taktığında aklımdaki son şey araba garajlarıydı."

Sırıttı. "Peki, senin aklında ne vardı?"

"Sen, hep sen," dedi. "Turşuyu sandviçinizin üzerine mi istersiniz, yanına mı?" "Yanına lütfen."

Yemekleri hazır olana kadar birlikte çalıştılar, sonra da masaya taşındılar. Yemeklerini yerken

Sohbet düğün tarihlerine kaydı.

"Ne tür bir zaman çizelgesine ihtiyacınız var?" Wade sordu.

"Gelinlik bulacak kadar uzun bir süre ama ben Noel düğünü istemiyorum. İlerleyen yıllarda bayram kutlamalarını birleştireceğiz ve ben bizi kendi günümüzde kutlamak istiyorum."

"Bizi her gün kutlayacağıma söz veriyorum, ama kabul ediyorum," dedi. Bridgette gülümsedi. "Günün en iyi cevabını sen kazandın."

Yemeklerini bitirip tabaklarını bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra, şekerleme yapmak için aldığı malzemeleri çıkarmaya başladı.

"Ummm, en iyi tatlı her zaman çikolatadır," dedi Wade.

"Ya da limon," dedi.

"Ah evet. Ne düşünüyordum ki?" diye söylendi.

Onu şakacı bir şekilde dürttü. "Limonuma vurma. Çikolatanın harika olduğunu kabul ediyorum ve şekerlemeye bayılıyorum. Bu tarif uzun sürmez. Fantasy Fudge dedikleri şeyden yapıyorum. İçinde Marshmallow Fluff, çikolata parçaları ve bolca tereyağı ve şeker olan türden."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Wade.

"Birazdan hızlandırılmış bir kurs alacaksın," dedi. "Bunu cevizli mi yoksa sade mi yapacağız?"

"Cevizli diyorum ama-"

"Doğru cevap," dedi ve eğilip onu öptü. "Karıştırmana yardım ettiğim için ne alacağım?" diye sordu.

Dolaptan büyük, derin bir dökme demir tava çıkardı ve durakladı. "Ne isterseniz söyleyebilirim, efendim."

"O zaman ben de seni istiyorum," dedi.

Onu tekrar öptü, ama bu sefer daha yavaş, daha uzun süre.

"Ve... şekerlemeye geri dönelim," dedi. "Soğurken buna devam edebiliriz."

Birkaç dakika içinde ocakta fokurdayan bir tencere tereyağı ve şeker vardı. Zamanlayıcıyı ayarlamıştı ve diğer her şey küçük kaselerde, zamanlayıcı kapandığında eklenmeye hazırды.

Fokurdayan sıcak şerbetin içine çikolata parçaları, vanilya ve Marshmallow Fluff ekleme telaşı başladı.

Çılgınca karıştırdılar, fındıkları eklediler ve soğuması için tereyağlı bir fırın kabına döktüler ve sonra büyük tavanın başında durup tavanın dibindeki artıkları yediler.

Wade, "Tanrım, bu çok iyi," dedi.

Başını salladı, son bir ısırık daha aldı ve temizlenebilecek kadar soğuyana kadar tavayı bir kenara bıraktı. "Tatlı için hazır mısın?" diye sordu.

"Şekerlemenin soğuması gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Ben tatlıyım," dedi Bridgette. "Eğer istiyorsan, beni takip et."

İki saat sonra Wade elinde bir kap şekerleme ve yüzünde bir gülümsemeyle evine girdi. İki parça yedi, ardından çatıda yağmurun çekiç sesleri ve kulaklarında Bridgette'in kahkahaları eşliğinde yatağına gitti.

Onu kendi tarafına çekmesi uzun zaman almıştı ama onu sevmeyeceğinden korktuğu her uzun ve mutsuz an, şu anda sahip oldukları şeye değerdi.

Bridgette üzerinde tek bir kıyafet olmadan mutfağında, dirseklerini tezgâha dayamış, son bir parça şekerleme yiyordu. Bunu evden çıkarması gerekiyordu yoksa kendini hasta edecekti, bu yüzden şekerlemenin geri kalanını yarın işe götürmeye karar verdi. Çocukların yemesi uzun sürmezdi ve kendisi de baştan çıkmazdı. Ayrıca, ihtiyaç olursa her zaman daha fazlasını yapabilirdi.

Son lokmayı yuttu, tabağı kapattı ve yatak odasına dönerken parmaklarını yaladı, sonra yatağını görünce başını iki yana salladı.

"Görünüşe göre birileri burada iyi vakit geçirmiş," dedi ve sonra kendi şakasına güldü. "Oh, o ben olmalıydım."

Çarşafı ayakucuna sıkıştırdı, lastikli çarşafı çıktığı köşenin üzerine çekti, örtüleri düzeltti ve sonra ışıkları söndürüp içeri girdi.

Yatağının yanındaki pencereden yağmurun sesini duyabiliyordu ama fırtına yoktu, bu yüzden yorganı omuzlarına kadar çekti ve gözlerini kapattı.

Fırtınaları, sonra şekerlemenin içindeki fareleri ve sonra da Wade'in onunla tehlike arasında durduğunu hayal etti.

Aniden uyandı, kalbi çarpıyordu, sonra çılgın rüyaları çok fazla şekere bağladı ve yuvarlanıp tekrar uyumaya başladı.

Bir sonraki uyandığında alarmı çalıyordu ve annesinin dediği gibi, "başka bir gün, başka bir dolar" idi.

Duffy Martin'in hikayesinin yer aldığı gazete ve gazetenin internet sitesine eklenen video, ertesi sabah Blessings'te dedikodu konusu oldu. Herkes bu konu hakkında konuşuyor, hikayeye ve kendi küçük mucizelerinin tüm yönlerine dikkat çekiyordu.

Haber ve video gazetenin internet sitesinde yayına girdikten birkaç saat sonra ülke çapında viral oldu.

Olay olduğunda Duffy okuldaydı ve öğle yemeği vakti geldiğinde, daha önce varlığından bile haberdar olmayan insanlar onu takip ediyor ve bu konuda konuşmasını sağlamaya çalışıyorlardı.

Eve gidip dünya yaptıklarını unutana kadar saklanmak istedi ama yapamadı. Anonimliği sona ermişti. Ama babasını tekrar eve götürmek için her şeye değerdi.

Candi Martin, müdürü Shirley Watkins aniden odasına girdiğinde, okulunda planlama döneminde kâğıtları not ediyordu.

"Candi! Ailenin ve Duffy'nin tüm haberlerde olduğunu biliyor muydun?" Candi başını kaldırdı. "Hayır, ama bunu bekliyorduk."

"Şey, söyleyeceğim. Bu konuda bir şey bildiğimi sanmıyorum. Yani... kocanızın hapiste olması hakkında."

Candi kaşlarını çatı. "Okul yönetimi yıllar önce beni işe alırken bunu biliyordu. O zamanlar burada yaşadığınızı sanmıyorum. Buraya dört yıl önce Miami'den geldin, öyle değil mi?"

"Evet, evet, yaptım. Planlama döneminizden zaman çalışıyorum. Eminim hepiniz kocanızı eve getireceğiniz için çok heyecanlısınızdır."

"Evet, öyleyiz," dedi Candi ve kadın gidene kadar yüzünde sahte bir gülümsemeye oturdu. Kapı kapandığı anda Candi gözlerini devirdi. "İşgüzar," diye mırıldandı ve işine geri döndü.

Yağmur sabaha karşı dinmişti ama hâlâ devam edecek gibi görünüyordu, bu yüzden Bridgette daha serin bir hava için giyindi ve işe giderken yanına bir yağmurluk ve şemsiye ile şekerleme aldı. Wade'in masasına küçük bir kap şekerleme bıraktı ve geri kalanını dinlenme odasına götürdü.

Yaklaşık bir saat sonra, kayıp bir satış fişini aramak için ön tarafa gitti ve Roger onu durdurdu.

"Hey, Birdie, şekerleme için teşekkürler. Harikaydı."

"Bir şey değil," dedi.

"Fıstıklı gevrek yapmayı biliyor musun?" diye

sordu. "Daha fazla şeker mi arıyorsun?" diye sordu.

Yüzü kızardı ve sırtı, hemen arkasından Joe depodan ön tarafa geldi ve onu gördü.

"Birdie! Şekerleme için teşekkürler. Tanrım, bu çok iyiydi. En sevdiğim Noel şekeri beyaz çikolataya batırılmış krakerlerdir. Tuzlu ve tatlıyı bir arada seviyorum. Sen de sever misin?"

Güldü. "Siz ikiniz pek kurnaz değilsiniz ama daha fazla şeker yaparsam size de getireceğimden emin olabilirsiniz."

"Harika! Teşekkürler, Birdie. Oops, rıhtımda zil çalıyor. Gidip bir sipariş yüklemeliyim."

İkisi de işlerine geri döndü ve Bridgette'i hâlâ kayıp satış fişini ararken bıraktı. Birkaç dakika sonra Wade elinde bir avuç kâğıtla depodan içeri girdi.

"Hey, tatlım, hiç makbuzun eksik mi? Bunlardan biri iki günlük. Yere düşmüş ve yükleme alanındaki masanın altına tekmelenmiş."

"Evet! Teşekkür ederim! En iyisi sensin! Her yerde onu arıyordum. Çok fazla param vardı ama hesabını verecek kadar makbuzum yoktu. Bir yerlerde olması gerektiğini biliyordum."

"Ama yeterli paranız olmamasından iyidir, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Tanrım, o konuya girme bile. Bunun bir daha olmasını asla istemiyorum." "Çocuklar senin şekerlemene bayıldılar," diye ekledi.

"Evet, biliyorum. Ayrıca kibarca fıstık gevreği ve şeker kaplı kraker sevdiklerinden de bahsettim." Güldü. "Şimdi onlar söyleyince ben de sevdim."

Sadece başını salladı, makbuzları aldı ve işine geri döndü.

Dün gece Dan Amos'la yapılan telefon görüşmesinin ardından Peanut'ı Savannah'ya götürecek araç bulundu. Dan onu sabah 9:00'dan hemen sonra aldı ve Blessings'ten yola çıktılar.

Her ikisi de avukat olduğundan, servis hizmetini hiçbiri sahiplenmek zorunda kalmadan Bottoms için nasıl çalıştırabilecekleri konusunda birbirlerinden fikir aldılar.

Sonra Dan öyle bir soru sordu ki her şey bir anda yerli yerine oturdu.

"Arazi ve evlerin hepsi Cathy Talbot'a ait, değil mi? O zaman neden onu da bu işe dahil etmiyorsun, aracın sorumluluğunu zaten onun adına olan mülke eklemesini sağla. Hepsinin sigortalı olduğunu biliyorsun. Belki bir araç filosu poliçesi kapsamında sigortalamanın bir yolu vardır... sadece bir tane olacak olsa bile. Bu konuda başka fikirleri de olabilir."

Peanut, "Evet, evet, eğer istekliyse, bu mükemmel bir şekilde işe yarayacaktır," dedi. "Onu sonra ararım."

"Onu hemen ara. Arabayı ben kullanıyorum, daha ne bekliyorsun?" Dan söyledi. "Hoparlörü aç, dinlediğimi söyle ve konferans görüşmesi olarak adlandır."

Peanut güldü. "Bunu özlüyorsun, değil mi?"

Dan kaşlarını çatı. "Ne? Avukat olmak mı? Tabii ki hayır. Ve ben bir ceza avukatıydım, bu da durumu daha da kötüleştirdi. Bir ev sahibi ve aile babası olmaktan son derece mutluyum."

"Tamam, anlaşıldı," dedi Peanut. "Şimdi Cathy'yi arayacağım. Sen arabayı sürerken konuşabiliriz."

Savannah'ya vardıklarında Cathy Talbot sadece bu fikri kabul etmekle kalmamış, minibüsün park edilebileceği küçük, kapalı bir garaj eklemeyi de planlamıştı. Ve şoför olarak hangi iki adamı kullanacağını çok iyi biliyordu. İkisi de işsizdi ve işe gitmek için araçları yoktu.

"Bu ne kadar mükemmel?" dedi Cathy. "Onlara şoförlük yapmaları için maaş ödeyebilirim. Gelirleri olacak ve eğer benim çalışanım olurlarsa, gelirimden kesinti yapabileceğim. Her iki taraf için de kazançlı bir durum. Servis bağışına gelince, böylesine cömert ve düşünceli bir bağış için siz ve Ruby takdir edilmelisiniz. Kiracılarım çok heyecanlanacak. Kendilerine ait bir Uber servisi... Hem de ücretsiz."

"Harika," dedi Peanut. "Ve eğer başka yasal sorunlar ortaya çıkarsa, bana haber verin."

"Bir müteahhit tanıyorum. Sanırım garajı inşa etmesini sağlayabilirim. Eve döndüğünüzde bana haber verin. Gelip görmek isterim. Servis aracını Bottoms'a resmen bağışlamak için halka açık bir basın toplantısı düzenlememiz gerekecek, tamam mı?"

"Elbette. Bil diye söylüyorum, Noel için hayırsever bir şeyler yapmaktan yanaydım ama

Bunu düşünen ve onu bulup satın alma zahmetine katlanan Ruby'ydi. Dün gece eve tapu ve satış senediyle geldi ve onları kucağıma bıraktı."

Cathy güldü. "Hepimiz Ruby'yi seviyoruz ve bu da nedenlerinden sadece biri. İşleri nasıl organize edeceğini ve halledeceğini biliyor ve altın gibi bir kalbi var. Ne harika bir Noel hediyesi!"

"Teşekkürler. İltifatını bu gece ona iletirim. Görünüşe göre Savannah'ya giriyoruz. Bize yardımcı olduğunuz için tekrar teşekkür ederiz."

"Ne zaman isterseniz ve ikinize de mutlu Noeller. Dan... Alice'e ve çocuklara da sevgilerimi ilet." "Teşekkürler, ona söylerim," dedi Dan.

Bağlantıyı kestiler ve sonra Peanut telefonunun GPS'ine kilisenin adresini girdi ve kiliseyi bulana kadar Savannah sokaklarında dolambaçlı yollardan ilerlemeye başladılar.

"İşte burası!" Peanut, iki katlı, kırmızı tuğlalı, görkemli bir kiliseyi işaret ederek, üçgen çatısının tepesinde cennete giden yolu gösteren üç beyaz kule olduğunu söyledi.

Otoparka girdiler ve papazın numarasını aradılar. Birkaç dakika sonra, mavi-beyaz Hawaii gömleği ve beyaz pantolon giyen kısa boylu, tıknaz bir adam çıkageldi.

"O kesinlikle bir Metodist," dedi Peanut.

Dan güldü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Belli ki biz Baptistler kadar tutucu değil, ama Ruby'ye yaptığı anlaşmadan sonra altın gibi bir kalbi olduğu kesin."

Dışarı çıktılar ve onunla buluşmaya gittiler.

"Papaz Patrick, ben Peanut Butterman, Ruby'nin kocasıyım. Bu da arkadaşım Dan Amos."

"Bana Sean de," dedi. "Ve bu güzel hanımla evli olan adamla tanışmak bir zevk. Ruby'niz gerçekten bir mücevher ve bunu şaka olsun diye söylemiyorum."

"Aynı fikirde değilim," dedi Peanut. "Satın aldığı servis minibüsünü görmek için sabırsızlanıyoruz."

"O zaman beni takip edin," dedi Sean ve onları kilisenin etrafından dolaştırarak arka otoparka götürdü. "Sanırım anahtarlar sizde?"

Peanut başıyla onayladı ve onları cebinden çıkardı.

"Kapının kilidini açmanız gerekecek. Hiç böyle bir araç kullandın mı?" Sean sordu.

Peanut kapının kilidini açmıştı ve çoktan sürücü koltuğuna sürünmeye başlamıştı.

"Üniversite boyunca her türlü işte çalıştım, bunlardan biri de yaşlılar merkezi için neredeyse bir yıl boyunca bunun gibi bir minibüs kullanmaktı. Bu iş bende!"

Sean güldü. "Hiç şüphem yok."

Peanut çalıştırdı ve Dan bakmak için içine tırmandı.

"Bu kesinlikle harika!" Dan dedi ki. "Her ihtimale karşı seni eve kadar takip edeceğim."

"Tamam. Bekle de seni arabana götüreyim." Sonra vaize el salladı. "Tekrar teşekkürler, Sean! Cömertliğin gözden kaçmadı."

Sean gülümsedi, onlara başparmağıyla onay verdi ve sonra geri çekilip onlar uzaklaşırken el salladı.

Peanut Dan'i indirmek için durdu ve yola çıkmadan önce arabasına binip çalıştırmasını bekledi. İçinden bir ses emekli olmayı diliyordu, çünkü bu minibüsü Bottoms için kullanmak en iyisi olacaktı. Ama Cathy'nin iki adamı tam zamanlı şoför olarak işe alma fikri daha da iyiydi ve onlara çok ihtiyaç duydukları bir iş sağlayacaktı.

Bir gözü dikiz aynasında, Dan'in hâlâ arkasında olduğundan emin olmak için kontrol etti ve sonra sürüşün tadını çıkardı.

Küçük minibüs rüya gibi gidiyordu. Koltuklar rahattı ve klima hem onu hem de otobüsü serin tutuyordu.

Küçük Ruby'mi kutsa. Bunu düşündüğü için o bir dahi.

Sonunda Blessings'e döndüklerinde Dan bir yöne, Peanut da başka bir yöne gitti. Minibüsü garajlarına park edip kilitledikten sonra arabasına bindi. Ruby'ye evde olduğunu ve minibüsün harika bir alışveriş olduğunu bildiren bir mesaj gönderdikten sonra ofise doğru yola çıktı. Yolculuk rutininden kısa ama hoş bir mola olmuştu ve sekreteri Betty'ye ne yaptıklarını anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Johnny Pine, Duke ve Cathy Talbot'un beklediği Bottoms'a vardığında henüz öğleden sonraydı. Dozerlerinden birini bir römorka yüklemiş ve Cathy'yle konuştukları boş araziye indirmişti.

Duke ile kısa bir görüşmenin ardından Johnny, servis garajı için bir alan inşa etmek üzere araziye düzleştirmeye başladı.

Mahalle sakinleri dozer sesini duymaya başladılar ama Duke ve Cathy'yi gördüklerinde neler olduğunu merak ederek akın akın dışarı çıktılar.

Barrie Lemons ve çocukları Cathy'yi görmek için sokağa çıktılar ve Cathy onların geldiğini görür görmez onları karşılamaya gitti ve Freddie'yi Barrie'nin kollarından aldı.

"Selam, Lucy. İşte benim güzel kızım! Ve, aman Tanrım! Şu çocuğun ne kadar büyüdüğüne bak!" Cathy söyledi.

"Kaki," dedi Freddie ve sonra Cathy'nin yüzünü okşayıp başını omzuna koydu.

"Seni çok sevdiği kesin," dedi Barrie.

Cathy gülümsedi. "Ben de onu seviyorum. Geçen yıl bu projeye başladığımızda çok küçük bir adamdı, şimdi bir de ona bakın."

Barrie başını salladı.

"O adam ne yapıyor?" Lucy sordu.

"Garaj yapabileceğimiz bir yeri temizliyor." "Ne için olacak?" Barrie sordu.

"Birisi Bottoms'a bir servis minibüsü bağışladı. Biz de onu muhafaza etmek için bir garaj inşa ediyoruz. Birçoğunuzun ikinci bir aracı yok ve bu da gün içinde birinin markete ya da doktora gitmesi gerektiğinde mahsur kalmanıza neden oluyor. Birkaç özel şoför olacak,

ve kendi özel Uber'iniz gibi olacak."

Barrie'nin nefesi kesildi. "Oh, Cathy! Bu hepimiz için çok büyük bir fark yaratacak. Benim Junior'ın dükkânda çalışması gibi bir lüksüm var, o yüzden eve gelmeden önce ihtiyacımız olan şeyleri alır, ama buradaki hemen herkes ya kocasının eve gelmesini beklemek ya da yürümek zorunda. Hatırlarsanız, biz de böyle tanışmıştık. Çocuklarla markete gitmişim, hava soğuktu ve sen beni eve götürmüştün. Bu kış ılıman geçti ama daha bitmedi. Ve o kadar yol boyunca yiyecek ve bebek taşımak çok yorucu. Bu bir sır mı? Söyleyebilir miyim?"

"Bu bir sır değil ama garaj inşa edildiğinde ve servis aracı teslim edildiğinde özel bir tören düzenleyeceğiz. Bağışta bulunanlar o zaman burada olacak ve hepiniz onlara şahsen teşekkür edebileceksiniz."

Barrie gülümsemeyi bırakamadı. "Bu harika bir şey. Çok teşekkür ederim." "Oh... bunların hiçbirisi benim fikrim değildi. Ben sadece bağışçılara yardım ediyorum," dedi Cathy.

O sırada Freddie uyutulmak için kıpırdandı ve Barrie çocuklarını alıp eve yürüdü.

İnsanlar Noel melekleri Cathy'yi yerinde gördüklerinde bir şeylerin karıştığını anladılar. Geçen yıl mucizeler yaratmıştı. Şimdi neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Bridgette'in işe yağmurluk ve şemsiye getirme içgüdüğü doğru çıkmıştı. Öğleden sonra tekrar yağmur yağmaya başladı. Sağanak değil ama yavaş ve sürekli yağan yağmur kısa süre içinde sokaklarda dereler oluşturdu ve herkesin alışveriş yapma isteğini azalttı.

Sadece yemi tamamen tükenmiş olan çiftçiler bu havada kasabaya gelmeye istekliydi ve geldiklerinde de eve dönerken satın aldıklarını örtmek için hava koşullarına dayanıklı muşambaları vardı.

Kasabada hava koşullarından nadiren etkilenen tek yer Granny's idi. İnsanlar toplantılar, yemek ve arkadaşlar arasında küçük dedikodular paylaşmak için orada toplanırdı.

Mücevherlerin kurtarılması ve Duffy Martin'in itirafı hâlâ herkesin konuştuğu konulardı. Erişimi olan herkes Selma Garrett'in evindeki kurtarma videosunu izlemişti ve kimse boğazında bir yumru olmadan bu konu hakkında konuşamıyordu. Sebep olduğu şeyin dehşeti yüzünden okunuyordu ve sonra onu tekrar bulan kişi olmak Duffy için hepsinin empati kurabileceği bir tam daire anı olmuştu.

"Sence Zack Martin'in hapisten çıkmasına izin verirler mi?" diye sordu birisi.

"Artık buna mecburlar, değil mi? Çünkü bu Zack'in masumiyetini kanıtlıyor," dedi bir diğeri.

Lovey kasanın önündeki taburesinde otururken yorumlar havada uçuşuyordu. Birisi içeri girmek ya da dışarı çıkmak için kapıyı her açtığında, yağmuru bir anlığına görüyordu. Gerçekten yağıyordu ve bu onu ürpertiyordu. Kasırga sırasında kendi evinde mahsur kaldıktan ve kırık bir pencereden giren yağmur yüzünden neredeyse boğulduktan sonra, çatıdaki yağmurun sesi bile onu tedirgin ediyordu.

Sully yemek odasından çıktı, annesinin dalgın dalgın pencereden dışarı baktığını gördü ve durdu. İçinden bir ses annesinin kötü bir an yaşadığını söylüyordu, bu yüzden ön kasanın arkasına doğru yürüdü ve

ona sarıldı.

Ona baktı ve gülümsedi. "Bu ne için?" diye sordu.

"İstediğim için ve biraz üzgün görüldüğün için." Başını onun göğsüne yasladı.

"Ben iyiyim, sadece düşünüyorum," dedi.

"Tamam, ama seni üzen her neyse, seni sevdiğimi unutma."

Taburenin üzerinde döndü ve kollarını ona doladı. "Teşekkür ederim oğlum. Ben de seni seviyorum."

Main'in diğer ucunda, Curl Up and Dye her zamanki gibi iş yapıyordu. Saç randevusu olan kadınlar yağmur nedeniyle randevularını iptal etmedi. Orada işleri durduran tek şey elektrik kesintisiydi ve öğleden sonra yağan yağmur şimdiye kadar tek bir gök gürültüsü bile yaratmamıştı.

Ruby, Peanut'la birlikte yaptıkları şeyin sırrından patlamak üzereydi ama söylemeyecekti. Eninde sonunda birileri garajlarındaki servis minibüsünü görecekti, ama amacı hakkında hiçbir fikirleri olmayacak ve muhtemelen sadece misafirleri olduğunu düşüneceklerdi.

Bridgette muhasebe işleriyle uğraşıyordu. Önce kendi ofisini temizlemiş, sonra da sırf bir şeyler yapmak için Wade'inkini temizlemişti. Wade içeri girdiğinde çalışanların dinlenme odasındaydı ve orayı temizliyordu.

"İşte buradasın ve ne halt ediyorsun? Bunun için bir temizlik ekibimiz var."

"Biliyorum ama her şeye yetişmeye çalışıyorum ve oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

"O zaman eve git tatlım. Gün neredeyse bitmek üzere ve hava bizim türden müşteriler için fazla ıslak." "Ama-"

"Aması yok. Kapanmadan önce önümüzdeki birkaç saat içinde meşgul olsak bile, yarın ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin."

İç çekti.

"Tamam ama Dub hâlâ burada olsaydı bunu yapmazdım."

Sırıttı. "Şey, müdürle nişanlısın, yani bunun yanında bir iki ikramiye de olmalı."

"Oh, zaten avantajları var," dedi ve sonra ona sarıldı. "Sanırım eve gidiyorum." Adam onun çenesini eğdi ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Uyumak için güzel bir hava, şekerim. Biraz kestir. Bir film izle. Kendin için bir şeyler yap."

"Beni sonra arayacak mısın?" diye sordu.

"Yapacağımı biliyorsun. Bu gece yine şeker yapmayacaksın herhalde?"

Başını iki yana salladı. "Bu gece olmaz. Dairemde bir yığınla kapana kısılmış olurum ki

kesinlikle oburluğa yol açacaktır."

Sırıttı. "Sen başka bir şeysin. O yüzden eve git ve rahatla. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Eve giderken her zaman bırakabilirim."

"Tamam, teşekkür ederim," dedi.

"Her zaman."

Birkaç dakika sonra Bridgette mağazadan çıktı ve arabasına doğru koşmaya başladı, üzerindeki yağmurluk ve başındaki şemsiye için şükreliyordu.

Sonunda eve vardığında şemsiyesini silkeledi ve koridordan dairesine doğru ilerledi.

Bir iş günü öğleden sonra ortasında burada olmak garip hissettiriyordu. Yağmurluğunu hizmet odasında damlaması için bıraktı ve üstünü değiştirmek için yatak odasına geri döndü.

Yapması gereken bir sürü çamaşır vardı ama yatağa girme isteği çok güçlüydü, bu yüzden soyundu, çarşafın arasına girdi, yan tarafına döndü ve yorganı çenesinin altına kadar çekti.

Çarşaf serin, yastık yanağının altında yumuşaktı. Wade'i düşündü ve gözlerini kapadı, sonra da uykuya daldı.

Yaklaşık iki saat sonra telefonu çaldı ve onu uyandırdı. Açtı ve kim olduğuna bakmadan cevap verdi.

"Alo?"

"Merhaba Birdie, benim, Emma. Uyandırdım mı seni? Sesin uykulu geliyor." "Sadece dinleniyorum," dedi. "Ne oldu?"

"Cuma günü yıldönümümüz ve Gordon bizim için Savannah'daki Olde Harbour Inn'de rezervasyon yaptırdı. Cuma gecesinden Pazar günü çıkış saatine kadar orada olacağız ve çok heyecanlıyım."

Bridgette doğrulup oturdu. "Bu harika, tatlım. Çok eğleneceksin. Orası da nehrin hemen kenarında. Bahse girerim Noel nedeniyle her türlü özel etkinlik yapılacaktır."

"Biliyorum. Beni Cuma öğleden sonra Savannah'ya götürür müsün diye sormak için aradım. Gordon orada çalışıyor, o yüzden zaten şehirde olacak. Ben de şehre arabayla gidip daha sonra otelde buluşursak onu eve bırakmaktan kurtarmış oluruz diye düşündüm."

"Elbette," dedi Bridgette. "Öğle yemeği saatim boyunca çalışacağım ve bir saat erken çıkacağım. Seni saat dörtte alıp beş gibi Savannah'ya getirebilirim. Olur mu?"

"Mükemmel olur. Gordon yediden önce çıkmıyor. Tatil nedeniyle herkes geç saatlere kadar çalışıyor. Bunun için minnettarım, Rahibe. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Bridgette ve telefonu kapatıp saate baktı.

Neredeyse iki saat uyumuştı ve yağmur diniyor gibiydi. Kalktı, bir çift eşofman ve bir tişört giydi ve ne yiyeceğine bakmak için mutfığa gitti.

Hâlâ spagetti kalmıştı ve pişirmek istemiyordu, bu yüzden onu tezgâhın üzerine koydu. Önümüzdeki otuz dakika içinde daha iyi bir şey düşünemezse, spagetti olacaktı.

Oturma odasındaki televizyonu açtı ve sonra kendine içecek bir şeyler doldurdu ve

akşam haberlerini izlemek için kanepeye kıvrıldım.

Haberleri ve hava durumunu sonuna kadar izledi ve Hallmark Kanalında karar kılmadan önce izleyecek film aradı. Gösterilen her ne ise Noel'le ilgili olacaktı ve karda sonsuza dek mutlu olma havasındaydı.

Wade ekibi otuz dakika erken eve gönderdi ve ardından saat 17:00'deki kapanış saatine kadar bekleyerek kasvetli bir öğleden sonrayı sonlandırdı.

Bridgette'i aramayı düşündü ama onu uyandırmaktan korktuğu için bankaya uğrayıp gece depozitosunu bıraktı ve sonra eve gitti.

Arabayı park ettiğinde garajın altında bir sokak kedisi vardı; belli ki yağmurdan korunacak bir yer arıyordu. Dışarı çıktığında kedi çöp tenekesinin arkasına kaçtı ve evine girdiğinde kedinin nasıl hissettiğini anladı. Burası onun uzun iş günlerinden sonra sığındığı ve güvende olduğu kişisel yeri. Tek dileği Bridgette'i her gün bu evde görmektir. Çok uzun sürmeyecekti. İkisinin de beklemek için bir nedeni yoktu.

İş kıyafetlerini değiştirdi, duş aldı, sonra bir eşofman altı ve bir tişört giydi ve Bridgette ile bu gece kıyafet ve yemek konusunda aynı dalga boyunda olduklarından habersiz, kalan yemeklerden ne var diye bakmak için mutfığa gitti. Bridgette spagetti ve köfteleri ısıtırken, o da bir kutu çorba ısıtıp sandviç yapıyordu.

Bir ısınma ve delik açma gecesi.

Bridgette televizyonun önünde yemeğini yedi, hâlâ filmi izliyordu ve sonra temizlenip bulaşık makinesini çalıştırdıktan sonra kanepeye geri döndü. Telefonunu sehpanın üzerine koydu, üzerine bir yorgan örttü ve kıvrılıp kahramanın kıza onu sevdiğini söylemesini bekledi. Ve filmin bitmesini beklerken uykuya daldı, ancak daha sonra üst katındaki daireden gelen yüksek sesler ve tepinmelerle kabaca uyandı.

"Yine mi?" diye inledi ve bir süre öylece yatıp dinledi.

Ama bu gece bir şeyler farklıydı - her zamankinden daha değişken. Mobilyaların itilip kakıldığını ve camların kırıldığını duydu. Adam bağırıyor ve küfrediyordu ve sonra aniden kadın çığlık atmaya başladı.

Bridgette silah sesleri duymaya başladığında polisi aramak için telefonuna uzanıyordu. Sonra dehşete kapıldı, yattığı yerin arkasındaki duvarda asılı olan ayna aniden kırıldı ve bir kurşunun yukarıdan gelip duvara çarptığını ve başını birkaç santimle ıskaladığını fark etti.

Telefonunu ve yorganını kaptığı gibi panik içinde önce kapısından sonra da binadan dışarı koştu. Kadın hâlâ çığlık atıyordu ama silah sesleri kesilmişti. Bridgette hala yorgana sarınmış, tepeden tırnağa titriyordu ve polisi aramak için bir sokak lambasının altında duruyordu.

Larry Bemis görev başındaydı ve onun çağrısına cevap verene kadar gece sakın geçmişti. "Blessings PD."

"Larry, ben Cherrystone Apartmanı'ndan Bridgette Knox. Üstümdeki dairede silah sesleri duyuldu ve bir kurşun dairemin tavanından girip duvardaki aynayı kırdı. Çatışma başlamadan hemen önce korkunç bir kavga ediyorlardı."

"Bir saniye bekleyin. Memurları olay yerine gönderiyorum," dedi. Adamın polis telsizinden çağrı gönderdiğini duydu ve sonra tekrar hatta döndü. "Yaralandın mı?"

"Hayır, ama dışarı kaçtım ve şimdi geri dönmeye korkuyorum." "Orada kal. Memurlar yolda."

"Evet, yapacağım. Siren sesleri duyuyorum ve yanıp sönen ışıklar görüyorum."

"Onlar gelene kadar benimle kal," dedi Larry. "Üstünüzdeki komşuların isimlerini biliyor musunuz?"

"Sadece ilk isimleri. Brad ve Tisha. Yaklaşık altı aydır burada yaşıyorlar. Polis şimdi geliyor. Kapatabilir miyim?"

"Evet, ama onlar girebilirsin diyene kadar içeri girme," dedi.

Üç polis arabası olay yerine gelirken Bridgette telefonu kapattı.

Olay yerine gelen ilk polis memuru silahını çekerek arabasından indi ve kadının yanına koştu. Şerif Yardımcısı Ralph'ti.

"Birdie! İyi misin?"

"Evet. Bir kurşun tavanımdan girdi, başımı ıskaladı ve yattığım kanepenin arkasındaki aynayı kırdı. İkinci kattaki altıncı daire, benimkinin hemen üstünde. Çok kavga ederler ama daha önce hiç silah sesi duyulmamıştı."

Polis binaya girdiğinde yarım düzine diğer apartman sakini koridordaydı.

"Dairelerinize geri dönün ve orada kalın," diyen memurlar silahlarını çekerek merdivenlerden yukarı çıktılar.

Bridgette o kadar çok titriyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Şoka girmeye başlamıştı ve güvenli yeri ihlal edilmişti. Tek düşünebildiği Wade'i aramaktı.

Wade tam Bridgette'e iyi geceler mesajı göndermeye hazırlanıyordu ki telefonu çaldı ve arayan kimliğinde Bridgette'in adı belirdi. Gülümsedi. Artık onunla konuşabilecekti.

"Hey, şekerim, ben de tam hazırlanıyordum-"

"Beni almaya gelebilir misin? Şu çift. Üst katımda yaşayanlar. Bu gece yine kavga ediyorlardı ve içlerinden biri ateş etmeye başladı. Kurşunlardan biri tavana isabet etti. Yattığım kanepenin arkasındaki aynayı kırdı. Polis burada ve-"

Kalbi durdu ve çoktan ayakkabılarını ve anahtarlarını aramaya

başlamıştı. "Bridgette, tatlım... Yaralandın mı?"

Ağlamaya başladı. "Hayır, ama beni çok korkuttu ve evime geri dönemem." "Yoldayım bebeğim. Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

"Tamam," dedi, hâlâ ağlıyordu, adam telefonu kapattıktan sonra bile telefonu bırakmadı çünkü bağlantıyı kaybetmek istemiyordu.

Şimdiye kadar tüm mahalle siren seslerini duymuş ve yanıp sönen ışıkları görmüştü. Bazıları verandalarında, bazıları ise kapı önlerinden ya da sokakta durmuş olanları izliyordu.

Bridgette soğuktan ve şoktan titrerken bir cipin caddeden aşağı uçarak geldiğini gördü. İç çekti. Bu Wade olmalıydı.

Adam inip kollarını açarak ona doğru yöneldi ve kadın hıçkırarak kollarına koştu. "Kafamı ıskaladı. Kanepenin arkasındaki aynayı kırdı."

"Gidebilir misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. İhbar eden bendim."

"Emin olana kadar arabamda bekleyeceğiz ve sonra seni eve götüreceğim."

Yürümeye başladılar, sonra onun yalınayak olduğunu fark edince onu kucağına alıp taşıdı.

"Birdie iyi mi?" diye bağırdı biri.

Wade onu arabaya bindirirken, "Evet, sadece korkuyorum," dedi ve sonra onunla birlikte arabaya bindi. "Oraya geri dönmeni istemiyorum."

Hıçkırıklara boğuldu. "İstesem bile yapabileceğimi sanmıyorum. Artık kendimi güvende hissetmiyorum." "Bu yüzden planladığımızdan biraz daha erken yanıma taşınabilirsin.

Tamam mı?"

"Evet," dedi ve sonra ensesinden aşağı bir şeyin aktığını hissetti. Dokunmak için elini uzattığında parmakları kanlı çıktı. Şaşkınlıkla onlara baktı ve sonra parmaklarını uzattı. "Kanıyor."

"Orospu çocuğu!" dedi Wade. Arabayı sürmeye başladı ve acil servise doğru yola koyuldu.

Bölüm 16

Wade acil servise vardığında Bridgette'in ensesi kanlar içindeydi. Girişin altına çekti, sonra da onu içeri taşıdı.

"Hemen bir doktora görünmeliyiz."

Görevli ikisini de tanıdı ve Birdie'nin üzerindeki kanı görünce telefonu açtı. Birkaç saniye içinde bir hemşire tekerlekli sandalyeyi iterek lobiye geldi.

Wade, Bridgette'i içine koydu. "Ben iteceğim. Sen önden git," dedi hemşireye.

Bridgette'in kalbi küt küt atıyordu. Başının döndüğünü hissediyordu ve oda dönmeye başlamıştı. Tekerlekli sandalye keskin bir sola döndü ve Bridgette sandalyeden düşecekmiş gibi hissetti, sonra bir odaya girdiler ve Wade onu sandalyeden kaldırıyordu.

"Başım dönüyor," diye mırıldandı ve onun kollarında bayıldı.

"Bilinci yerinde değil!" Wade bağırdı ve birkaç dakika içinde Dr. Quick, acil servis doktoru ve iki hemşire daha odadaydı.

Wade, kafasına saplanabilecek camlardan korktuğu için Bridgette'i sırt üstü yatırmadı ve olanları hızlıca anlattı.

Dr. Quick başıyla onayladı. "Onu yan yatırın," dedi.

Wade izledi ve kendi kendine onun sadece bayıldığını söyledi. Bayılmasına neden olan şey şoktu ve görünmeyen bir yaralanma değildi.

Kan basıncı normal olarak kontrol edildi. Kalp atış hızı sabitti, bu yüzden kan akışının kaynağını bulmak için başını kontrol etmeye başladılar.

"Ah... Sanırım buldum!" Quick söyledi. "Kafasına gömülü bir cam parçası var. Çıkarana kadar ne kadar derinde olduğunu söyleyemeyiz." Hemşirelerden birine işaret etti. "Küçük forseps, lütfen. Tamam... bir saniye... kaybettim... çok fazla kan var. Bir çubuk lazım. Evet. Bu işe yarayacak. Ah! Buldum!" dedi ve Bridgette'in kendine geldiğinden habersiz onu ışığa tuttu.

Nerede olduğunu görecekti ve neden orada olduğunu hatırlayacak kadar bilinci yerindeydi ve sonra Dr. Quick'in sesini duydu ve ne söylediğini anladı.

"Şerit düşündüğümde daha uzundu ama kalıcı bir hasar vermedi. Bunu temizleyeceğiz ve sanırım küçük bir yapıştırıcı burada işe yarayacak," dedi Quick.

Bridgette feryat etti. "Olamaz! Saçımı mı yapıştırıyorsun? Bunların hepsi o fareyi yapıştırdığım için

oluyor.

Yere. Karma bu. Wade? Wade nerede?"

Wade onun şımarıklığını duyunca ve bilincinin yerinde olduğunu anlayınca o kadar rahatlamıştı ki, rahatlamaktan kendini kaybetmişti.

"Buradayım bebeğim. Tam arkadayım. Kıpırdamadan yat. Dr. Quick kafa derindeki kesiği yapıştırarak.

Saçınızı yapıştırmıyor."

Ama şimdi acil servis ekibinin dikkatini çekmişti.

"Yere bir fare mi yapıştırmış?" Dr. Quick söyledi.

"İsteyerek yapmadım," dedi Bridgette, sonra kesmek için saçını ayırmaya başladığında yüzünü buruşturdu. "Saçımı mı keseceksin?"

"Saçına yapıştırıcı *bulaşmaması* için sadece çok küçük bir kısmını keseceğim," dedi. "Bu güzel buklelerinle kimse bir şeylerin eksik olduğunu anlamayacak."

"Tamam. Sadece bir kesik mi var?"

"Evet, Birdie, sadece bir kesik," dedi Quick.

"Hiç şikâyet etmemeliyim. Bir kurşun da olabilirdi," diye mırıldandı. Dr.

Quick kaşlarını çatarak, "Gerçekten de öyle," dedi.

Wade buna gülemezdi. Bu gece onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığının dehşetini anlatacak kelimeleri yoktu.

Birkaç dakika içinde doktor kesiği yapıştırarak kapattı.

"Birdie, saçında daha fazla cam kalmadığından emin olabilmemiz için yüzüstü dönmek ister misin?" diye sordu.

"Sanırım öyle," dedi ve doğrulduğunda Wade'i gördü. Yüzündeki korku gitmişti. Ona gülümsedi ve sonra göz kırptı. Dünyasında her şeyin bir kez daha yoluna girdiğinden emin olarak hemşirelerin onu çevirmesine izin verdi.

Ayrılabilir durumda olduğu açıklanana kadar yarım saat daha geçti. Onu tekrar tekerlekli sandalyeye oturtular ve çıkışa doğru götürdüler. Wade'in SUV'u hâlâ kapının önünde duruyordu, o da onu arabaya bindirdi ve kemerini bağladı.

"Tamam mı bebeğim?" diye sordu.

"Tamam," dedi adam tekrar cipe binerken. "Lütfen dairemin önünden geçer misin? Eğer polis hâlâ oradaysa, içeri girip anahtarlarımı ve kıyafetlerimi almak istiyorum. Anahtarlarım olmadan içeri girmem mümkün değil."

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

Kadın başını salladı, o da arabayı şehrin öbür ucuna sürdü.

Sadece polis hâlâ oradaydı, aynı zamanda ön bahçede suç mahalli şeridi vardı.

"Tanrım, bu birinin öldüğü anlamına mı geliyor?" Bridgette sordu.

Wade kaşlarını çatı. "Bu kesinlikle bir suç mahallini araştırdıkları anlamına geliyor. Kapıda Şef Pittman var. İçeri girip giremeyeceğinizi öğreneyim." Dışarı çıktı ve binaya doğru yöneldi.

Bridgette onların konuştuklarını gördü ve sonra Wade arabayı işaret etti ve Lon irkilmiş görünüyordu ve sonra

ikisi de onun oturduğu yere geri döndüler. Şef yaklaşırken o da camı indirdi. "Birdie! Kimse bana yaralandığını söylemedi!" Lon söyledi. "Dairene çoktan girdik ve Kurşunun tavandan girdiği yerin ve kanepenin üzerindeki duvara çarptığı yerin fotoğraflarını çektim. Wade vurulmayı birkaç santimle kaçırdığını söyledi."

"Evet ve kesildiğimi bilmiyordum. Telefonumu kaptım ve koştum. İçeri girip ev anahtarlarımı ve kıyafetlerimi alabilir miyim? Geceyi Wade'lerde geçireceğim."

"Evet. Her iki taraf da nakledildi. İkisi de yaralanmamış. Yaralanan tek kişi sizsiniz. Kaç el silah sesi duydunuz?"

"Dört."

Lon başını salladı. "Bu, silahtan kaç mermi atıldığı ile örtüşüyor. Siz ikiniz içeri girip bu gece için ihtiyacınız olan şeyleri alabilirsiniz. Wade taşınacağınızı mı söyledi?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Burada kendimi bir daha asla güvende hissetmeyeceğim."

"Böyle olduğu için üzgünüm," dedi Lon. "Bir süre daha burada olacağız, bu yüzden istediğin kadar zaman ayırabilirsin."

Bridgette arabadan iner inmez Wade onu kucağına aldı ve toprak ve çakılların üzerinden kaldırıma kadar taşıdı, sonra da içeri girdiler. Dairesine girdiğinde ürperdi.

Wade'in bakışları doğruca kanepeye ve üzerinde asılı duran kırık aynaya gitti ve sonra ona sarıldı.

"Gidip seni giydirelim ve çantanı hazırlayalım. Geri kalanıyla bir ya da iki gün içinde, sen hazır olduğunda ilgileniriz."

Yatak odasına geri döndüler ve Wade onun kanlı giysilerini çıkarmasına yardım etti. O giyinirken, Wade kıyafetleri çamaşır makinesine attı ve yıkamaya başladı. Onun için bir bavul indirdi ve istediği kıyafetleri dolaptan yatağa taşımaya başladı, sonra da üç çift ayakkabı.

Geceliklerini ve iç çamaşırlarını giydi, ardından makyaj malzemelerini ve banyo malzemelerini toplayıp gece çantasına koydu, tüm şarj kablolarını ve dizüstü bilgisayarını aldı ve işinin bittiğini söyledi.

"Oh, bekle. Gitmeden önce o giysileri kurutucuya atacağım," dedi Wade. "Daha sonra eşyaları almak için geri döndüğümüzde onları kurutucudan çıkarabilirsin."

Bir saatten biraz fazla bir süre içinde binadan çıkmış ve Wade'in evine doğru yola koyulmuşlardı. Saat 1:00'di.

Sabah içeri girdiklerinde.

"Başın mı ağrıyor, tatlım? Dr. Quick reçetesiz satılan ağrı kesici ilaçların bunu halledeceğini söyledi ve nerede olduklarını biliyorsun."

Wade onun çantalarını yatak odasına taşıırken, o da ağrı kesici ilaçları almak için bitişikteki banyoya gitti. Durdu, aynada kendine baktı ve olanların şokunun ve yorgunluğunun yansımalarını gördü. Sonra ecza dolabını açtı, birkaç ağrı kesici aldı ve onları bir yudum suyla yuttu.

Dışarı çıktığında Wade geceliklerinden birini çoktan çıkarmış ve yatağın üzerine sermişti. İçini çekti, sonra yatağın kenarına çöküp az önce giydiği kıyafetleri çıkarmaya başladı ve

Daha ne olduğunu anlamadan gözyaşları akmaya başlamış.

Wade onun yanına oturdu ve onu kucağına çekti.

"Çok üzgünüm, tatlım. Çok üzgünüm. Ama güvendesin ve hâlâ tek parçasın ve sana o kadar minnettarım ki söyleyecek söz bulamıyorum."

Ona yaslandı, kucağının gücüyle rahatladı ve artık gözyaşı kalmayana kadar ağladı. Sonra adam onun geceliğini giymesine ve yatağa girmesine yardım etti, sonra da soyunup arkasına geçti ve yorganı çekti.

"Güvendesin," dedi onu vücudunun kıvrımlarına doğru çekerken. "Ve çok seviliyorsun." "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve bıraktı.

Ne zaman uykuya daldığını biliyordu çünkü vücudunun gevşediğini hissediyordu. Ama göreceği rüyalarından korktuğu için gözlerini kapatmıyordu.

Anne babasını çok ani bir şekilde ve başka birinin hatası yüzünden kaybetmişti ve şimdi Bridgette'i de aynı şekilde kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Tüm bunlar eski korkularını yeniden uyandırmıştı ve onları tekrar aşması biraz zaman alacaktı.

Sabah olduğunda, silahlı saldırı haberi tüm kasabaya yayılmıştı ama o sırada kimse Birdie'nin yaralandığını bilmiyordu.

Wade işe Birdie olmadan geldiğinde olanları arkadaşlarına anlattı. Onlar eşlerini, eşleri arkadaşlarını, arkadaşları da ailelerini aradı ve birkaç saat içinde Birdie'nin kendi evindeyken başından vurulduğu haberi yayıldı.

Telefonu çalmaya başladığında hâlâ Wade'in yatağında uyuyordu. Cevap vermek için yuvarlandı.

"Alo?"

"Birdie! Aman Tanrım! Ne oldu sana böyle?"

"Emma?"

Bridgette bir homurtu duydu ve ardından kız

kardeşi ağzındaki baklayı çıkardı. "Evet, ben

Emma. Sen iyi misin?"

"Evet," dedikten sonra Bridgette açıkladı: "Wade'in evindeyim ve buraya taşınıp kalacağım. Orada kendimi bir daha asla güvende hissetmeyeceğim."

"Oh, tatlım, çok üzgünüm. Üst katınızda yaşayan o insanların kim olduğunu bilmiyorum. Sen biliyor muydun?" "Dün gece Şef Pittman'a söylediğim gibi, sadece ilk isimleriyle. Ve onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

sürekli kavga ettiklerini."

"İkisi de şu anda hapiste. İkisi de silahı kimin ateşlediğini kabul etmeyecek ama ikisinin de elinde barut izi vardı, yani muhtemelen ikisi de suçlu."

"Kurşun kalıntısı mı? Tüm bunları nereden biliyorsun?"

Emma burnunu çekti. "Benim kaynaklarım var. Her neyse, Cuma günü beni Savannah'ya götürmen konusunda yaptığım ricadan resmen muaf olduğunu bilmeni istiyorum. Ray ve Susie benimle gelmek için gönüllü oldular.

Beni al. Yani tek yapman gereken dinlenmek ve kendini daha iyi hissetmek. Kafanda dikiş var mı?" "Hayır. Dr. Quick kesiği yapıştırdı."

"Oh, peki o zaman. Bu iyi bir şey. O şey eriyip gidiyor ve iyileştikten sonra hiçbir şey aldırmana gerek kalmıyor. Seni çok seviyorum. İyi olmana çok sevindim. Bil diye söylüyorum, tüm şehirde kafandan vurulduğun konuşuluyor."

"Herkesin yere fare yapıştırdığımı bilmesinden iyidir," diye mırıldandı Bridgette. "Ne?" Emma ağladı.

"Bu uzun bir hikâye. Kafam patlamak üzere olmadığında sana anlatırım, tamam mı?"

"Sanırım," dedi Emma. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Sana yemek getirebilirim ya da dairenden kıyafetlerini alabilirim."

"Wade dün gece bunu yapmama yardım etti. Şimdilik iyiyim. Sen ve Gordon bu hafta sonu eğlenmeye gidin, eğer hala başım ağrımiyorsa, Wade ve ben de aynısını yaparız."

Emma kıkırdadı. "Tamam, hayatım... Ray ve Junior'ı arayıp kafanda bir kurşun olmadığını bilmelerini sağlayacağım."

Bridgette, "Peki, Tanrım, o zaman Hunt ve Ava'yı da ara, yoksa kimse onlara haber vermediği için kızacaklar," dedi.

"Yapacağım," dedi Emma. "Sen dinlen. Küçük kardeşimin iyi olduğunu bildiğim için kendimi çok daha iyi hissediyorum." "Güzel. Ve eğer bugün dışarıda olursan, mesela... Curl Up and Dye'da ya da Granny's'de, lütfen

Kurşunun beni ıskaladığını ve uçan enkazın beni kestiğini herkesin bilmesini sağlayın. Gerçeği CNN'den daha hızlı ortaya çıkarabilirler."

"Bunu bir noktaya getireceğim," dedi Emma. "Uyumaya devam et." Sonra telefonu Bridgette'in kulağına kapattı.

Bridgette iç çekti. Artık tekrar uyuyamazdı, uçamazdı da. Kalktı, birkaç ağrı kesici hap aldı, sonra duş alıp giyindi.

Acısı dindikten sonra Wade'e uyanık ve iyi olduğunu bildiren bir mesaj gönderdi ve ardından yiyecek bir şeyler bulmak için mutfığa gitti.

Lon Pittman iki memuruyla birlikte hapishaneye geldi. Elllerinde kelepçe ve prangalar vardı ve Brad ve Tish Pennell'in tutulduğu hücrelere doğru gidiyorlardı.

Tish Pennell'in gözleri siyaha dönmüştü ve dudağı normal boyutunun iki katına kadar şişmişti. Brad'in burnu kırılmıştı ve alnında kaz yumurtası büyüklüğünde bir düğüm vardı.

Vücutlarının her yerinde çürükler vardı ve henüz dairelerinde olanların alt komşularını da etkilediğinden habersizdiler.

"Neler oluyor?" Brad, hücreesine yaklaşan memurları görünce "Ne oluyor?" dedi.

"İkiniz de bu sabah mahkemeye çıkarılacaksınız. Mahkemeye çıkarılmadan önce danışma odalarında mahkemenin atadığı avukatlarla görüşeceksiniz ve ardından büyük olasılıkla suçlamaları beklemek üzere Chatham İlçe Hapishanesine nakledileceksiniz."

"Ne oluyor be?" Brad söyledi. "Kavga ettik. Bir sürü kavgamız var. Kendimizden başka kimseye zarar vermeyiz."

"Evet," dedi Tish ve sonra yüzünü buruşturdu. "Konuşmak acı veriyor," diye mırıldandı.

"Artık durum böyle değil," dedi Lon. "Dün gece dairenizin duvarlarına ve zeminine dört el ateş ettiniz ve bu kurşunlardan biri dairenizin zemininden geçerek aşağıdaki dairenin tavanına saplandı. Orada yaşayan sakini ıskaladı, bir aynayı parçaladı ve uçan parçalardan yaralandı. Yani şimdi, aile içi şiddete eklenen bir sürü küçük suçlama var."

İkisinin de beti benzi attı. "Niyetimiz-"

"Oh... sadece birbirinizi öldürmeye çalışıyordunuz, başkasını değil?" Lon sordu. "Tish'in ölmesini istemedim. Onu seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Tish.

"Kendinize bir bakın. Bu sevgi değil. Ve ne zaman bir silahı ateşleseniz, birini öldürme tehlikesi her zaman vardır. Memur beyler, onları adliyeye götürmek için hazırlayın."

"Emredersiniz, Amirim," dediler ve önce Brad Pennell'ı, sonra da eşi Tish'i kelepçeleyip prangalayarak ayrı polis arabalarıyla adliyeye götürdüler.

Lon'un tahmin ettiği gibi, mahkemelerinin ardından davaları görülene kadar kalacakları Chatham İlçe Hapishanesine nakledildiler.

Planladıkları Noel bu değildi.

Kapı çalındığında saat 11:00'i biraz geçiyordu.

Bridgette okumakta olduğu dergiyi bir kenara bıraktı ve cevap vermek için ayağa kalktı.

Gelen Junior'dı, elinde bir kar külahı tutuyordu. "Limonlu olanlardan," dedi ve eğilip onu yanağından öptü. "Kısa bir ara verdim. Kalamam ama seni sevdiğimi bilmeni istedim ve iyi olmana çok sevindim."

Bridgette kar külahını ve öpücüğü gözyaşları içinde aldı.

"Teşekkür ederim, Junior. Bu çok tatlı bir şey! Ben de seni seviyorum." Gülümsedi ve sonra gitti.

Ödülüyle birlikte eve geri döndü ve oturup ilk ısırığını aldı, beyni donduğu için bir an irkildi ve sonra tadını çıkarmak için yerleşti.

Yaklaşık bir saat sonra Wade aradı.

"En iyi kızım nasıl?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Baş ağrımın çoğu geçti ve bana ihtiyacınız olursa bu öğleden sonra işe gelebilirim."

"Biz iyiyiz," dedi Wade. "Sadece size öğle yemeği getirebilir miyim diye aramıştım... belki tatlı olarak da bir külah kar?"

"Oh, ben zaten tatlı yedim. Junior bir saat kadar önce geldi ve bana limonlu kar külahı getirdi.

Dilimin buzları hâlâ çözülmeye devam ediyor."

Wade güldü. "Aferin ona. Dairy Freeze'den bir şeyler getirmeme ne dersin?" "Belki acılı sosis ve patates kızartması."

"Tamamdır! Yakında görüşürüz," dedi ve bağlantıyı kesti.

Bridgette bir süre orada oturup gülümsedi ve sonra kalkıp masayı hazırlamak için mutfığa gitti.

Johnny Pine dozer işini bitirdi ve mekik garajının bir sonraki aşaması için pisti hazır hale getirdi.

Cathy o sabah erkenden tuttuğu müteahhitle birlikte sahadaydı ve beton dökmek için kalıpları kurmaya başlamışlardı bile. Projenin emin ellerde olduğundan emin olur olmaz, her iki Talbot ailesi için yiyecek almak üzere Crown'a doğru yola çıktı.

Jack ve Duke sığırları ayırıp farklı otlaklara taşımakla uğraşırken Hope da evde huysuz bir bebekle uğraşıyordu. Gage diş çıkarıyordu ve kimse uyumuyordu, bu yüzden Cathy bugün her iki ev için de alışveriş yapacaktı. Planı bir listeyi doldurmak, parasını ödemek ve SUV'una yüklemek, sonra geri dönüp diğer listeyi doldurmak, parasını ödemek ve eve gitmekti ve öyle de yaptı, her iki aile için de listede olmayan buzlu Noel kurabiyeleri ekledi.

Peanut hâlâ Chatham Bölge Savcılığından Zack Martin'in cezasının iptal edilmesi için yeniden mahkemeye çıkması için bir tarih belirlendiğini söyleyen bir telefon bekliyordu.

Candi ve ailesinin endişeli olması gerektiğini biliyordu ama aceleci davranıp varsayımında bulunmaya cesaret edemiyordu.

Bir hata yüzünden zaten çok fazla kalp ağrısı yaşanmıştı. Buna yenilerini eklemek istemiyordu.

Kurtarma kazısının videosu internet sitesinde yayımlandıktan sonra viral olmuştu ve Peanut son baktığında bir milyondan fazla izlenmişti. Bunun Duffy Martin'in Jacksonville'deki günlük hayatını nasıl etkilemiş olabileceğini hayal bile edemiyordu ama binlerce yönden farklı olması gerektiğini tahmin ediyordu.

Ofiste sakın geçen bir sabahın ardından, Peanut öğle yemeği saatinde arabasıyla Bottoms'a gitti. Cathy ona neler olduğunu anlatmak için aramıştı ve garajda kaydedilen ilerlemeyi görmek istiyordu. Oraya vardığında sadece gülümseyebildi. Cathy ve Ruby türünün iki örneğiydi. Akıllarına bir fikir geldiğinde, onu uygulamakta tereddüt etmezlerdi. Zemin çoktan inşa edilmişti ve sahada beton bir döşeme dökmek için kalıplar hazırlayan bir ekip vardı.

Heyecanlıydı.

Wade elinde yiyeceklerle arka kapıdan girdi. Bridgette tezgâhtaydı ve o içeri girdiğinde başını kaldırıp gülümsedi. Bir an durup manzarayı seyretti.

"Sorun nedir?" Bridgette söyledi.

"Bir Şey yok. Sadece geçen gün eve geldiğimde, ne kadar harika olduğunu düşünüyordum.

eve boş bir şekilde gelmeyeceğim zamanlara. Planlarımızı hızlandıran şey için üzgünüm ama seni burada görmek hoşuma gidiyor."

"Ben de burada olmayı seviyorum," dedi. "Gel otur ve benimle konuş. Bu sabah işte olmayı özledim. Çocukları ve aptallıkları özledim ve arada sırada müşterilerle görüşmeyi özledim."

"Onlar da seni özledi ve hepsi en iyi dileklerini gönderdi." Wade çuvaldan yiyecekleri çıkarıp kadının hazırladığı tabaklara koymaya başladı.

"Blessings'in dün gece kafamdan vurulduğuma inandığını biliyor musun?"

Gözlerini kırptırdı. "Ah, hayır. Bu sabah biraz meşguldük. Bu da Blessings'e özgü bir durum mu?" Bridgette acılı sosislisini tabağa koyarken başını salladı. "Oldukça fazla. Dedikodu yayılır ve hikâye her zaman şatafatlı bir hal alır."

Güldü. "Harika bir benzetme."

Bridgette, "Benim de böyle zamanlarım oluyor," dedi ve bir ısırık alıp çiğnedikten sonra yuttu. "Bu çok güzel. Eve gelip benimle yemek yediğin için teşekkür ederim. Gittiğinizde, arabamı alıp buraya getirmek için beni evime bırakmanızı istiyorum."

"Araba kullanabilecek misin? Artık başın dönmüyor mu?"

"Ben iyiyim. Dün gecedен beri başım dönmüyor ve bunun yorgunluk ve şoktan kaynaklandığını düşünüyorum." "O zaman beni Uber şoförünüz olarak kabul edin, sizi memnuniyetle bırakırım."

"Harika. Bir şeye ihtiyacın var mı... eczaneden ya da marketten... ya da herhangi bir yerden?" Bridgette sordu.

"Alışverişe mi gidiyorsun?" "Crown'a."

"Şeker yapmak için daha fazla malzeme için mi?" diye sordu.

Güldü. "Bunu düşünmemiştim ama düşünceğim. Ama henüz değil. Annemden kalan tüm tariflerim hâlâ evde. Sadece bazı temel malzemeleri alıyorum."

"Lütfen aşırıya kaçmayın," dedi.

Masanın diğer tarafına uzandı ve onun ellerini kavradı.

"Wade. Yemin ederim iyiyim. Kazara elimi ya da bacağımı kesseydim bu kadar panik olmazdın. Evet, bir kurşundan kurtuldum ama bana zarar vermedi. Sadece bir cam parçasıydı ve gitti. Ben bundan daha güçlüyüm."

İç çekti. "Anladım. Anahtarlarını al ve ayakkabılarını giy. Arabanı almaya gidiyoruz." "Ama bulaşıklar-"

"Onları bulaşık makinesine koyacağım.

Git hadi!" Koşarak kalktı.

Başını salladı ve ardından bulaşıkları hızla yıkayıp yerleştirdi ve masayı sildi. Kadın geri döndüğünde, adam işini bitirmişti.

"Hadi gidip şunu yapalım," dedi ve onu elinden tuttu. Birlikte kapıdan çıktılar. Uzaktan

kumandayla kilitledi ve sonra arabaya binip uzaklaştılar.

Cherrystone'da olay yeri şeridi yerdeydi ve park yeri neredeyse boştu.

Burada yaşayan herkes çalışırdı.

Bridgette onun yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu, eşyalarını topladı ve dışarı çıktı. Arabasına atlayıp çalıştırdı ve gitmeye hazır olduğunu anlar anlamaz Wade ona bir başparmak işareti yaptı ve Bridgette hemen arkasındayken otoparktan ayrıldı. Bridgette Main'den Crown'daki otoparka döndüğünde, Wade cadde boyunca yem dükkanına doğru sürmeye devam etti.

Bridgette içeri girmek üzereydi ki ön kapıda bir tabela fark etti. Crown, mağazada sattıkları önceden pişirilmiş zencefilli kurabiye ev kitlerini kullanarak çocuklar için bir dekorasyon yarışmasına sponsor oluyordu. Tüm kitler yarışmaya katılan çocuklar için ücretsiz olacaktı ve kitlerin maliyetini karşılamak için toplumdan bağışlar takdir edilecekti, ancak gerekli değildi.

Yarışma üç yaş kategorisindeki çocuklar için düzenlenecektir. Altı ila sekiz yaş arası ve dokuz ila on bir yaş arası. Ve on iki ila on sekiz yaş arası için son bir kategori. Yarışmaya katılmak için kayıt yaptıran her çocuğa ücretsiz bir zencefilli çörek evi seti verilecek ve çocuklar bitmiş eserlerini önümüzdeki Cumartesi gününden itibaren bir hafta içinde lisenin spor salonuna teslim edeceklerdi.

Her kategoride birinci, ikinci ve üçüncüye verilen ödüller, birinciye dizüstü bilgisayar, ikinciye iPad ve üçüncüye Kindle'dı. Bridgette şaşkına dönmüştü. Crown'un sahibi her kimse kesinlikle cömertti ve bu kesinlikle kaçırmak istemediği bir etkinlikti.

Hızlı bir giriş çıkış yapmayı umarak içeri girdi ve pek çok kişinin hâlâ kafasında bir kurşun olduğuna inandığını hesaba katmadı.

Bridgette haberi yarım düzine kez düzeltti ve gerisini dedikodular halletti. O çıkış yaptığında Crown'daki herkes haberi çoktan öğrenmişti. Sonunda eve gittiğinde rahatlamıştı.

Yiyecekleri yerleştirdi, biraz ruj sürdü ve arabaya binip işe gitti. Kimse görmeden ofisine girdi, bilgisayarı açtı ve dünkü satış fişlerini toplamak için ön tarafa gitti.

Kadın ortaya çıktığında Donny ön tezgâhta bir müşteriyi kontrol ediyordu.

"Birdie!" diye bağırdı ve yaptığı işin ortasında durup ona sarılmaya gitti. "Kızım, burada ne işin var?"

"Sıkıldım." Müşteriye gülümsedi. "İyi günler Bay Wheeler. Şu küçük buzağıyı biberondan vazgeçirebildiniz mi?"

"Neredeyse," dedi. "Şu anda saman ve tatlı yemi oldukça iyi yiyor. Sanırım Noel'e kadar iyi olacak."

"Harika," dedi Bridgette. "Sen iyi bir çobansın." Yaşlı

adam gülümsedi ama Donny'nin gözü korkmadı.

"Burada olmaman gerektiğini düşünüyorum. Dinleniyor olmalısın," dedi.

"Kafamda bir cam parçası vardı. Başımı ağrıttı. Buraya geldiğimden beri günde en az bir kez başımı ağrıtıyorsunuz. Ben iyiyim" dedi.

"Sen kesinlikle bir şeysin. Bence o mekanik boğaya gidebileceği en yüksek hızda binebilir ve yine de atılmayabilirdin," dedi Donny.

"Onu bunu bilmem ama dün gece açıkçası ölme zamanım değildi ve bugün gitmeye hazırım. Ve... Dünkü makbuzları arıyorum." "Sanırım

Wade onları aldı."

"Masasına bakmak aklıma gelmedi," dedi ve koridora geri dönüp Wade'in ofisine girdi.

Aradığı makbuzlar masasının ortasında bir yığın halinde duruyordu. Onları aldı ve ofisine gitti.

Wade'in kapıda belirmesi tam dört dakika sürdü. "Benden uzak

kalmaya dayanamadın, değil mi?"

Sırıttı. "Onun gibi bir şey."

"Bu, önümüzdeki yıllarda beni kaç kez delirteceğinin bir işareti mi?" "Muhtemelen, ama kasıtlı olarak değil," dedi.

Bölüm 17

Duff Martin odasında ev ödevini yapıyordu ve her zamanki gibi kulaklıklarını takmış Post Malone dinliyordu. "Circles" şarkıcının son hitiydi ve Duff da böyle hissediyordu. Daireler çiziyormuş gibi.

Önce kötü, sonra iyi bir şey yapmıştı ama iyi şeyi yapmak için hayatında kaybettikleri, hayatını kötü bir şeye dönüştürmüştü. Artık mahremiyeti yoktu. Anonimliği yoktu. İyiden kötüye. Tam daire.

Ve eğer biraz daha düşünürse, hayatındaki en büyük üzüntü babasının yaptıkları yüzünden başına gelenlerdi. Yani bir bakıma, Duff'ın şu anda uğraşmak zorunda olduğu saçmalıklar, yapmadığınız bir şey yüzünden hapse girmeye kıyasla önemsizdi.

Omzuna dokunulduğunu hissettiğinde son trigonometri problemi üzerinde çalışıyordu. Müziği sessize aldı ve kulaklıklarını boynuna geçirdi.

"Özür dilerim anne. Seni duymadım. Ödev yapıyordum."

Sırıttı. "Biliyorum. Sadece akşam yemeğinin hazır olduğunu bilmeni istedim." "Oh! Elimi yüzümü yıkamam için bana bir saniye ver, hemen geliyorum," dedi.

Candi odayı gülümseyerek terk etti ve bugünlerde çocukların kulaklıklar olmadan hayatlarını nasıl sürdürebileceklerini merak etti. Artık etraflarındaki dünyayı duymuyorlar, sadece içeri girmesine izin vermeyi seçtikleri şeyleri duyuyorlar ve bir parçası bunu anlıyordu. Kendi nesli onlara içine doğabilecekleri en iyi dünyayı vermemişti. Yani bir bakıma, çocuklar duyulmasına izin verecekleri şeyleri seçerek kendi dünyalarını yaratmışlardı. Ama aynı zamanda, onlara verilenlerle beyinlerinin yıkanmaması için bilgelik kazandırmak için çok iyi ebeveynlik ve dinlemeye istekli çocuklar gerekiyordu.

Pek çok açıdan, herkes için korkutucu bir dünyaydı. Bereket'ten döndükten ve orada yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırladıktan sonra Candi kendisinin de dünyanın kötülüklerine karşı bağışıklık kazandığını fark etmeye başlamıştı. O kadar çok yanlış vardı ki, doğru olanı aramayı unutmuştu.

"Geliyor mu?" Allen mutfığa geri dönerken sordu. "Evet. Ev ödevini yapıyordu ve seslendiğimi duymadı."

"Lanet olası kulaklıklar," dedi Allen.

Candi gözlerini devirdi. "Oh lütfen... en azından ödev yapıyor. Sen hiçbir zaman kulaklık ya da ev ödevi hayranı olmadın."

Allen sırtıttı. "Her zamanki gibi beni çiviledi. Üzgünüm anne."

Candi ona bir bakış attı. "İki yıl boyunca her gün kışındaki kakayı silen kadını asla kandırmaya çalışma."

Duff mutfağa girdiğinde Allen bir kahkaha patlattı. "Ne kaçırdım?" diye sordu sırtarak.

"Annem kışımındaki kakayı siliyor," dedi

Allen. Duff dondu kaldı. "Ne?"

Candi gözlerini devirdi. "Herkes otursun. Yemek masada ve ikiniz de tuvalet eğitimi aldınız, yani kaka hikayesi burada bitiyor."

Duff gülümsedi. "Evet, hanımefendi," dedi ve oturdu.

Yemeğin ortasındaydılar ki Candi, Duff'ın dikkatini kaybettiğini ve gözlerini tabağına diktiğini fark etti.

"Sorun ne, Duffy? Yemekte bir sorun mu var?"

Gözlerini kırıştırdı. "Hayır! Enchiladas'a bayılırım. Sadece babamın özlediği bu tür yemekleri düşünüyordum." Candi elinin tersiyle masaya vurdu, bu da Duff'ın irkilmesine neden oldu.

Yüzünde öğretmen bakışı.

"Bana bak, Duffy, ve beni dinle. Baban hiçbir öğünü kaçırmazdı. Sokaklarda değildi. Ölmedi. Ne yediğin asla yiyecek bir şeylerin olması kadar önemli değildir. Anladın mı?"

Duff uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı ve sonra başını salladı.

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim ve haklısın. Özür dilerim anne. Tüm bunların şokunu atlatmam biraz zaman alacak. Sizin on yılınız vardı. Ben tüm bunları daha geçen hafta öğrendim."

Başını salladı. "Anlaşıldı ve not edildi."

Allen, "Keşke avukattan haber alabilseydik," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum ama mahkemeler hatalarını düzeltmekte yavaş davranıyor. Ancak hepimiz bunun olacağını biliyoruz. Keşif videosu YouTube'a düştükten sonra Zack'in özgürlüğünü elinden alamazlar."

Duff tabağını uzattı. "Anne, enchiladaların ikincisini alabilir miyim?"

"Tabii," dedi anne. "Kaç tane?"

"İki mi?"

Allen kaşlarını çatı. "Geriye sadece iki kişi kalıyor," dedi.

Duff başını salladı. "Biliyorum. Bencillik yapmıyorum. Bir tane senin için.

Bir tane de annem için." Allen Candi'ye baktı ve sonra evlerinde bir kez daha kahkahalar yankılandı.

Josh King işten eve dönerken dikiz aynasına baktı. Tamponuna hızla yaklaşan bir kamyon vardı. İçinde Linley kardeşler vardı ve gülüyorlardı. O hızlandı, onlar da hızlandı. Tam kuyruğundaydılar,

o kadar yakındılar ki, eğer yavaşlarsa

bir saniye bile olsa, ona çarpacaklardı.

Kalbi küt küt atıyordu. Eve gitmekten bile endişe ediyordu çünkü o zaman onları ailesine götürecekti ve sonrasında ne olacağını bilmiyordu. Telefonunu kaptı ve LaJune'u aradı.

"Hey, Josh."

"Tatlım, Linley kardeşler tam tamponumdalar, kamyonu çarpmaya çalışıyorlar. Sanırım benimle alay ediyorlar ama onlara güvenmiyorum. Çocukların evde güvenli bir yerde olduğundan emin ol. Linley'ler beni takip ederse yoluma çıkmalarını istemiyorum."

Sesi keskinleşti. "Sen sadece eve gel, Josh King. Biz iyi olacağız."

"Tamam... Çok özür dilerim," dedi.

"Başkalarının davranışları için özür dileyemezsin." "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum. Şimdi eve gel. Akşam yemeği hazır."

"Evet, hanımefendi," dedi ve sola döndü. Evinin görüntüsü, ilerlemeye devam etmek için ihtiyaç duyduğu tüm itici gücü.

Dönüşü patinaj yaparak aldı ve sonra arabayı garajın altına sürdü, park etti ve dışarı atladı.

Korktuğu gibi, Linley kardeşler garaj yoluna doğru geldiler. Kamyonuna olduğu yerde çarpacaklarını düşündü ve son anda frene bastılar. Sonunda durduklarında tamponlar birbirine değiyordu.

Mack Linley sırtarak arabadan indi ve Arnie onun yanına sokuldu.

Mack, "İşte Josh King... çalışkan adam," diye takıldı.

Josh'un parmakları yumruk şeklinde kıvrılmış, gelmekte olduğunu bildiği kavgaya hazırlanıyordu. "Davetsiz bir şekilde çimlerimin üzerinde duruyorsun," dedi.

Sonra aniden ön kapı eve doğru geri fırladı ve LaJune bir elinde bir dizi siyah tespih, diğerinde yanan bir mumla dışarı çıktı.

Gözlerinde öfkenin ateşiyle merdivenlerden indi ve sanki orada değilmiş gibi kocasının yanından geçip gitti.

Josh şoktaydı. LaJune Katolik değildi ve bildiği kadarıyla bir cadı da değildi ama doğma büyüme Güneyli bir kadındı ve Josh onun ortaya çıkarmak üzere olduğu büyüyü bozmak istemiyordu.

Onu görmek Mack ve Arnie'nin yüzlerindeki sırtımayı silip süpürdü. Ve onların etrafında dönmeye, nefesinin altında anlayamadıkları kelimelerle ilahi söylemeye ve her nefes alışında mumu ve boncukları onlara doğru sallamaya başladığında, tüyleri enselerinde diken diken oldu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Mack söyledi.

Cevap vermedi. Sadece ilahi söylemeye ve daireler çizmeye devam etti ve hatta birkaç kez çıplak kollarına ve sonra da kıyafetlerine sıcak balmumu sürdü.

Arnie geri çekilmeye başladı ve o hareket ettiğinde LaJune çığlık attı.

Durdukları yerde donup kaldılar ve Josh geriye doğru tökezledi. LaJune'ü onlardan daha iyi tanıyordu.

Onun yolundan çekilecek kadar sağduyuluydu.

LaJune mumu onlara doğrulttu ve ardından alevi üfleyerek söndürdü.

"Aileme izinsiz girdin. İçindeki kötülükle kocama utanç getirdin. Bugünden itibaren onu aramayacaksın. Bir daha asla onun adını ağzına almayacaksın. İkiniz de yaşadığınız sürece kötülüğünüzü Bereket'e getirmeyeceksiniz. Eğer kararımı bozarsan, kadınlara karşı iktidarsız olursun. Saçların ve dişlerin de dahil olmak üzere değer verdiği her şeyi kaybedeceksin. Dünyada arkadaşsız, kör bir şekilde yürüyeceksin. Bir evin olmadan. Şimdi git, yoksa taptığın şeytan sana sırtını döner."

Arnie bağılıyor ve kamyona doğru koşuyordu.

Mack koşmak için arkasını döndü, kendi ayağına takıldı ve çoktan vurulduğunu düşünerek çığlık attı.

Arnie durdu, geri geldi ve onu yukarı çekti.

"Koş, lanet olsun. Anahtarlar sende."

Kamyona koştular, içine atladılar ve kapıları çarptılar. Saniyeler içinde motor çalıştı, camlar açıldı ve garaj yolundan o kadar hızlı geri geri çıktılar ki kaldırımında lastik bırakıp gözden kayboldular.

Onlar gider gitmez LaJune boncukları cebine koydu ve arkasını döndü. "Az önce ne yaptın sen?" Josh sordu.

"Onları korkuttum, seni korkuttukları gibi. Bir erkeğin en büyük korkusu, ölmek dışında, onu kaldıramamaktır."

"Ama yaptığınız tüm o şeyler? İlahiler. Mum. Tespihler."

LaJune sırtıttı. "Bunlar dua boncukları değil. Tori'nin geçen seneden kalma Mardi Gras boncukları. Mum da hurda çekmecesinden geldi. En son elektrikler kesildiğinde kullanmıştık. Ve ben lanet okumuyordum. "Yellow Submarine "in sözlerini mırıldanıyordum. Beatles ve ben Linley kardeşleri ve yanlarında getirdikleri şeytanı kovduk. Jambon ve fasulye, mısır ekmeği ve sorgum yiyeceğiz. Aç mısın?"

Josh avluya doğru yürüdü ve kollarını ona doladı. Konuşmadı. Konuşamazdı. Sadece ona sarıldı.

"Tatlım? Sorun yok," dedi LaJune.

Sonunda onu serbest bıraktı. "Biliyorum. Sadece senin nasıl bir kadın olduğunu bilmediğim için hayranlık duyuyorum ve içindeki savaşçıyı görmezden geldiğim için özür dilerim."

Onu elinden tuttu. "Sorun değil. Ben çocukları yıkarken sen de bulaşık makinesini doldurabilirsin. Nasıl olur?"

"Anlaştık," dedi. "Ve... Açlıktan ölüyorum."

Ertesi gün, Peanut Buttermen işe geç geldi ve içeri girdiğinde Betty kaşlarını çatı. "Chatham Bölge Savcısından gelen bir telefonu kaçırdın. Numarası masanının üzerinde."

"Kahvaltayı da kaçırdım. Ruby'nin arabasının lastiği patlamıştı. Benimkini ona verdim ve onunkini tamire götürdüm. Şimdi hem açım hem de suçluyum," dedi.

Betty içini çekti. "Özür dilerim. Huysuz görünmek istememiştim. Sanırım kocama duyduğum tiksintinin acısını senden çıkardım."

İkisi de birbirlerine baktılar ve sonra kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Baştan başlayalım," dedi Peanut. "Betty... herhangi bir mesajım var mı?" Betty sırtıttı. "Evet efendim, var! Numara masanının üzerinde."

"Çok teşekkür ederim. Ofisimde olacağım," dedi Peanut ve kapıyı arkasından kapattığında hâlâ kıkırdıyordu.

Betty telefonu aldı ve kocasını aradı. "Alo?"

"Jack, bu Betty."

İç çekti. "Kendi karımın sesini tanıyorum ve eşeklik ettiğim için özür dilerim."

"Harika. Madem özür diledin, bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Lütfen Granny's'e git ve iki sosisli bisküvi ile şu küçük jöle paketlerinden al ve ofise getir."

"Uh...tamam. Ne zaman istiyorsun?" diye sordu.

"Şimdi," dedi ve telefonu kulağına kapattı.

Peanut kendine bir fincan kahve doldurdu, sonra oturdu ve aramayı cevapladı. "Chatham Bölge Savcılığı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Peanut Buttermen, Bay Perry'yi aramıştım."

"Bekleyin lütfen."

Birkaç dakika içinde telefon açıldı. "Günaydın, Buttermen."

"Günaydın Carl. Aramanı kaçırdığım için üzgünüm."

"Oh, sorun değil. Zack Martin için mahkeme tarihi belirlendiğinde size haber vereceğime söz verdiğim için arıyorum. Ailesine 22 Aralık günü saat 14:00'te Chatham County Adliyesine getirileceğini ve cezasının iptal edileceğini söyleyebilirsiniz. Ondan sonra özgür bir adam olacak."

"Onlara söyleyeceğim ve avukatı olarak onun yanında olacağım. Zack'e de bu bilgi bugün mü verilecek yoksa onu resmi olarak bilgilendirmek için Coastal Eyalet Hapishanesine mi gitmem gerekiyor?"

"Gerek yok. Ofisim müdürü bilgilendiriyor ve Zack'e bu bilgiyi vermesini istiyor."

"Teşekkür ederim. Böyle bir şeyi sık sık yapamıyoruz, değil mi?" Peanut dedi ki.

"Hayır, yok, ama bu iyi bir duygu ve mahkemede görüşürüz."

Görüşmeleri sona erdi. Peanut ellerini birbirine vurdu, saate baktı ve Candi Martin'in

muhtemelen derste olacaktı, ama bu aramanın affedilebileceğini tahmin etti ve yine de yaptı.

Candi öğrencilerinden birini ofise götürdükten sonra sınıfa dönüyordu. Yılın bu zamanında okulda grip yaygındı ve bu, odasında kusan ikinci öğrenciydi ve daha ilk ders bile bitmemişti. Yardımcısı çocuklarla birlikte odadaydı, hademe de kusmuşu temizliyordu.

Öğretmenler odasında ayakkabılarındaki kusmuşu yıkayacak kadar durdu ve sonra ellerini ovaladı. Tam çıkmaya hazırlanıyordu ki cep telefonu titremeye başladı. İş yerinde kişisel aramalara cevap vermemeleri gerekiyordu ama kimin aradığını görünce cevap vermekte tereddüt etmedi.

"Merhaba. Ben Candi!"

"Günaydın Candi, ben Peanut Butterman. İyi haberlerim var! Chatham Bölge Savcısı az önce aradı ve Zack'in mahkeme tarihini verdi. Zack 22 Aralık'ta Chatham İlçe Adliyesi'ne götürülecek ve saat 14:00'te cezasının kaldırılması için hakim karşısına çıkacak. Bunun için orada olmak isteyebilirsiniz. Eve bırakılmaya ihtiyacı olacak."

Candi'nin nefesi kesildi ve sonra ağlamaya başladı. "Aman Tanrım, aman Tanrım. Bu sözleri duymak çok büyük bir hediye. Duffy'ye yardım ettiğin ve bunun gerçekleşmesi için bize tekrar yardım ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Peanut kulaktan kulağa gülümsüyordu.

"Rica ederim ve hepimiz bunu sizinle birlikte kutluyoruz. Tabii ki avukatı olarak duruşmada olacağım, o yüzden sanırım orada görüşürüz. Bu arada herhangi bir sorunuz olursa, numaram sizde var."

"Tanrı sizi korusun, efendim! Her şey için," dedi Candi ve bağlantıyı kesti.

Peanut telefonu kapattıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. Güne başlamak için harika bir yoldu.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı ve Betty elinde bir çantayla içeri girdi. "Zack Martin'in mahkeme tarihi geldi. Aralık'ın 22'sinde özgür bir adam olacak," dedi Peanut. "Harika," dedi ve çuvalı onun önüne koydu. "Jack'i Granny's'e gönderdim. İyi eğlenceler." Peanut doğrulup oturdu. "Sosisli bisküvi kokusu mu alıyorum?"

"Koku alma duyun da en az senin kadar iyi," dedi ve çıkarken kapıyı sessizce kapattı. Peanut ilk bisküviyi çıkardı, paketini açtı ve büyük bir ısırık aldı, çiğnedi ve yuttu. "Bir ısırıkta cennet," diye mırıldandı ve bisküviyi bitirdi, sonra ikincisini, sonra da poşet ve ambalajlar. "İşte güne böyle başlanır!"

İki muhafız yaklaştığında Zack Martin ortak odadaydı.

İçlerinden biri, "Müdür seni görmek istiyor," dedi ve Zack'in ellerini kelepçeleyip onu dışarı çıkarmaya başladı. "Ne, pranga yok mu?" diye sordu.

"Yürümeye devam et," dedi muhafız.

Müdürün ofisine daha önce hiç gitmemişti ve nerede olduğuna dair sadece belli belirsiz bir fikri vardı ama kısa süre sonra öğrendi.

Dış ofise girdiklerinde müdürün sekreterine "Zack Martin," dediler. Sekreter bir telefon aldı, birkaç kelime konuştu ve sonra başını salladı.

"İçeri girebilirsin," dedi.

Muhafızlar Zack'i içeri götürdüler ve onlar içeri girerken müdür ayağa kalktı.

"Otursana, Zack. Sanırım neden burada olduğunu biliyorsun," dedi

gülümseyerek. Zack oturdu. "Belki, ama bunu senden duymak istiyorum."

"Anlaşıldı," dedi müdür. "Georgia Eyaleti, Chatham Bölgesi Bölge Savcısı tarafından, bu yılın 22 Aralık günü saat 14:00'te cezanızın iptal edilmesi için hakim karşısına çıkacağınızı bildirmem istendi. O tarihte adliyeden özgür bir adam olarak ayrılacaksınız ve başınıza böyle bir şey geldiğine dair hiçbir kayıt olmayacak. Tebrikler."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim," dedi Zack.

Müdür, "Bu işin aslını öğrenebildiğimiz için mutluyum," diye ekledi.

Zack bir an oturup söylemek istediği her şeyi kontrol ettikten sonra öfkesini yuttu ve müdürün gözlerinin içine baktı. "Oğlum gerçeği öğrendi. Serbest kalmamın nedeni oğlum." Gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü bilmiyordu ve müdür de görmemiş gibi davrandı.

"Hikayeyi takip ettim. İnanılmaz bir genç adam. Sana uzun ve mutlu bir yaşam diliyorum, Zack." "Teşekkür ederim efendim," dedi Zack.

Müdür muhafızlara başıyla işaret etti. "Geri dönmeye hazır."

Sanki kendi başına ayağa kalkacak aklı yokmuş gibi Zack'i iki kolundan tutup ayağa kaldırdılar ve Zack'in duyduklarının aynısını duymuş olmalarına rağmen, bunun ona nasıl davranıldığı konusunda en ufak bir fark yarattığını ne sözle ne de davranışla göstermediler. Bunu Zack'i güvende tutmak için yaptılar, çünkü yasal sistemin onu serbest bırakması için birkaç hafta daha içeride kalması gerekiyordu.

Zack'i hücrelerine geri götürdüler ve yorum yapmadan gitmesine izin verdiler, ancak ayrılırken gardiyanlardan biri dönüp Zack'e hızlıca başını salladı. Verdiği haberi onaylıyordu.

Onlar gider gitmez Zack ranzasına oturdu ve gözlerini yere dikti. Şimdi tek yapması gereken önümüzdeki iki hafta boyunca kimseyi kızdırmamaktı, böylece eve dönmek için hâlâ hayatta olacaktı.

Truesdale's yoğun bir sabah geçiriyordu.

Bir yem sevkiyatı boşaltılıyordu ve mağazanın önünde bir müşteri kuyruğu vardı.

Wade yükleme iskelesindeydi ve Bridgette de kasada insanları kontrol ediyordu ki bir adam içeri

daldı, elindeki makbuzu sallayarak sıradaki diğer insanları itti.

"Siz beni kandırdınız! Benden çok fazla para aldınız ve ben paramı geri istiyorum."

Bridgette yukarı baktı.

"Birazdan size yardımcı olmaktan mutluluk duyacağım. Lütfen sıraya girin."

"Tanrı aşkına, lanet olası bir kadınla konuşacak vaktim yok. Müdür nerede?"

Bridgette irkildi. Burada çalıştığı onca yıl boyunca hiç kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı ve o da buna katlanamıyordu.

"Parmağımdaki yüzüğü görüyor musun?"

dedi. Adam ters ters baktı. "Ne olmuş ona?"

"Bu, şu anda müdürün nişanlısına bağırdığınız ve onu aşağıladığınız anlamına geliyor, ki o da birkaç ay içinde müdürün karısı olacak. Ve o meşgul. Siz de kabalık ediyorsunuz. Ve 'Tanrı'nın izniyle' sıranın en arkasına geçeceksin, çünkü bu konuda Wade'i buraya çağırmak zorunda kalırsam, mutlu bir adam olmayacaksın."

Adamın boynundan yüzüne doğru koyu kırmızı bir kızarıklık yayıldı ve ancak o zaman önündeki diğer müşterilerden aldığı bakışları fark etti.

Nefesinin altında mırıldandı ve başka bir şey söylemeden sıranın arkasına geçti ve Bridgette nihayet sıra ona gelene kadar müşterileri beklemeye devam etti.

O sırada öfkesi yatışmıştı. Fişi kadının önüne koydu ve işaret etti. "Yirmi beş torba yüzde 15 tatlı yem istedim, torbası 9,50 dolar."

Adını not etti -Cy Boardman, aşina olmadığı bir isim- ve sonra başını kaldırdı. "Peki Bay Boardman, eve kaç çantayla döndünüz?" diye sordu.

"Yirmi iki," diye mırıldandı.

Bridgette kafasında hesap yaptı ve kaşlarını çatı.

"Şey, efendim, sizden sadece yirmi iki tane alındı, çünkü toplamınız 209,00 \$ artı vergi idi, bu da bu yemden yirmi iki torba için doğru. Sanırım şu anda elimizde sadece bu var. Bunu kimin yüklediğine bir bakayım, sonra öğreniriz." Siparişin üzerinde Joe Trainor'ın baş harflerini gördü ve dahili telefona uzandı. "Joe Trainor, lütfen mağazanın önüne gelin."

Boardman zaten yaptığı hatadan dolayı dehşete düşmüştü ve Wade ile Joe'nun aniden ortaya çıkması onu daha iyi hissettirmedi.

Wade adama baktı ve sonra doğruca tezgâhın arkasına, Bridgette'in yanına gitti. "Bir sorun mu var?"

"Artık değil. Bu Bay Boardman. Fişini yanlış anlamış. Joe, burada bunu onun için senin yüklediğin yazıyor ve yirmi beş torba istediğini ama sadece yirmi iki tane aldığını söylüyor."

"Fazla mı ücret aldık?" Wade sordu.

Bridgette'in gözleri kısıldı ama Bay Boardman'ın geçirdiği kriz hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Yaptığımızı sanıyordu ama şimdi yapmadığımızı biliyor. Şimdi sorulması gereken soru, neden istediği miktarı alamadığı?"

Joe adama baktı, sonra makbuzu aldı, okudu ve başını kaldırdı.

"Oh evet! İstedığın türden elimizde bir tek bu vardı. Geri döndüğümde telefondaydın.

Sana söyledim, sen de başını sallayıp beni başından savdın, ben de geri dönüp elimizdekileri yükledim." Boardman şimdi hem dehşete düşmüş hem de utanmıştı.

"Sanırım bunu hatırlamıyorum," dedi ve sonra tekrar Bridgette'e baktı. "Ama seni hatırlayacağım. Bunu düzeltmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Biz de bunun için buradayız."

Adam başını eğdi ve Bridgette onu geri çağırdığında dışarı çıkmaya başladı. "Bay Boardman! Faturanızı unuttunuz."

"Oh. Evet. Teşekkürler," dedi, sonra onu aldı ve mağazadan dışarı çıktı.

Joe işine geri döndü ama Wade kaldı ve sonra kolunu Bridgette'e dolayarak ona hızlıca sarıldı.

"Şimdi, kendini ne tür bir eşek yaptı?" diye sordu. Bridgette sırttı. "Büyük bir tane."

"Bu tür şeylerle uğraşmak zorunda değilsin. Neden beni aramadın?"

"Başka bir zaman olsa olabilirdi. Buraya bağırarak ve sıradaki insanları kenara iterek gelerek ilk hatasını yaptı. Ama sonra hiçbir lanet kadınla konuşmadığını söyledi ve ben de 'Evet konuşuyorsun' diye düşündüm ve onu tek başıma sıraya dizdim."

Wade sırttı. "Her ne dediysen işe yaramış gibi görünüyor. İyi işti, sevgilim. Buradaki görevinden resmen azledildin."

"Teşekkür ederim. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Truesdale'deki yaygara yatışmıştı ama çocukların süsleme yarışması haberi yayılıyordu.

İlkokula bir duyuru götürülmüş ve müdürün odasının dışındaki ilan panosuna asılmıştı ve Ana Cadde'deki birkaç işyerinin kapısına da aynı duyuru asılmıştı.

Crown'da Josh King yarışma için o kadar çok kutu boşaltmıştı ki, deponun bir köşesinde sadece önceden pişirilmiş zencefilli çörek kutuları vardı ve neredeyse rafa kaldırabildiği kadar hızlı bir şekilde mağazadan çıkıyorlardı.

Serginin yanında, yarışmak isteyen çocuklar için kayıtları dolduran bir çalışanın bulunduğu bir masa vardı. Kaydolur kaydolmaz, bir talimat sayfasıyla birlikte ücretsiz bir kit alıyorlardı. Çocuklar için ilk kez bir dekorasyon yarışması düzenleniyordu ve bu yarışma büyük ilgi gördü.

Bölüm 18

Peanut Buttermann'ın telefonundan sonra Candi gününün ağır çekimde geçtiğini hissetti. Her şey daha uzun sürüyor gibiydi. Veliler ve öğrencilerle daha fazla hayal kırıklığı yaşanıyor ve okulda gripten okulu bırakan daha fazla çocuk oluyordu.

Tek istediği eve gidip çocuklara Peanut'ın telefon konuşmasını anlatmaktı. Ve şimdi bu gerçekliğe doğru ilerlediğine göre, Zack'e bir yer açmak için evde ne yapması gerektiğini planlamaya başlamıştı.

Jacksonville'de hiç yaşamamıştı. Yaşadıkları evi hiç görmemişti. Özgür olmaya, seçeneklere sahip olmaya ve depresyona girmemeye yeniden alışması zaman alacaktı. Tüm bunların mümkün olduğunu biliyordu çünkü Peanut onlara Zack'i özgürlüğüne kavuşturabileceğini söylediği günden beri tüm bunları araştırıyordu.

Ve sonra, okul nihayet bitti. Eve dönerken trafiğe takıldı. Hayal kırıklığı içinde direksiyonu tokatladı. Sanki dünya ona karşı komplo kuruyordu. Duffy her zaman ondan önce eve gelirdi, bu yüzden geç kalacağını haber vermek için onu aradı.

Telefonu çaldığında tezgâhta durmuş bir kaşıkla konserve fasulye ezmesi yiyordu. Yere baktı, sonra telefonu açtı.

"Hey, anne."

"Selam, tatlım. Eve geç döneceğim. İleride bir yerde kaza oldu ve şimdi trafikte sıkıştım. Buzluktan çözülmesi için bir paket tavuk çıkarır mısın lütfen? Eve gidince ızgara yaparım."

"Olur," dedi Duff.

Bir buçuk saat sonra vardığında Allen da evdeydi. Candi ayaklarını sürüyerek içeri girdiğinde iki oğlunu da kapının önünde kendisini beklerken buldu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Allen, "Bu gece seninle ilgileneceğiz," dedi ve çantalarını alıp ofise götürürken Duff da onu yatak odasına götürdü.

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Yemek yapıyoruz. Bütün gün çalışıyorsun, sonra eve gelip bize bakıyorsun. Küvette uzun süre bekle anne. En az bir saat daha sürecek, o yüzden acele etme."

"Oh, tatlım. Sana hayır demeyeceğim. Lütfen Allen'a da teşekkür ettiğimi söyle.

Bu en iyisi." Duff gülümsedi, başını okşadı ve çıkarken kapıyı kapattı.

Candi sırtıttı. Duffy sadece başını okşadı. Gülse mi havlasa mı bilemedi.

Küvette su akıtmak için banyoya yöneldi, köpük banyosu ekledi, sonra soyundu ve içine tırmandı.

Suyun sıcaklığı ağrıyan ayaklarını ve bacaklarını ıslatırken derinlere doğru kayd, iç çekti ve

arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Su soğuyana kadar kaldı ve sonra çıktı, kurulandı ve evde giymeyi en sevdiği şeylerden biri olan

kaftanını giydi, sonra mutfığa gitti. Barbekü sosunun kokusunu alabiliyordu ve içeri girdiğinde

büyük bir fırın tepsisinde sosa bulanmış ve ocakta ısınmakta olan baget ve tavuk butları, kocaman

bir tabak patates kızartması, bir kase dumanı tüten mısır koçanı ve Duffy'nin bir kase lahana

salatasına sos karıştırdığını gördü. Nefesi kesildi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Allen bir kaşık salladı. "Umarım açsınızdır. Kendimizi biraz kaptırdık."

Güldü ve sonra ikisine de sarıldı.

"Açlıktan ölüyorum ve çok şanslıyım. Dünyadaki en iyi oğullara

sahibim." "Otur anne. Masaya her şeyi getiriyoruz," dedi Allen.

Oturmuş, hiç aksamadan birlikte çalışmalarını izliyor ve *burada çok iyi bir iş çıkardığımı*

düşünüyordu. Hepsi masaya oturup tabaklarını doldurduktan ve yemeğe hazır hale geldikten

sonra durakladı.

"Başlamadan önce bir duyuru yapmak istiyorum. Bu Duffy'yi etkilemeyecek, çünkü Noel tatili için

zaten okulda olmayacak, ama sen Allen, 22 Aralık'ta işten izin alman gerekecek."

"Tamam, ama neden?" diye sordu.

"Çünkü o gün babanız serbest bırakılacak ve Savannah'da yargıç cezasını resmen kaldırdığında biz

de onunla birlikte mahkemede olacağız."

Kükrediler. Sonra güldüler. Sonra herkes biraz gözyaşı döktü ve sonra tekrar sevinçten havalara

uçtular.

"Babam biliyor mu?" Duff sordu.

"Eminim artık biliyordur. Bay Butterman müdürün kendisine bugün haber

vereceğini söyledi." "Bu bizim en iyi Noel'imiz olacak anne," dedi Duff.

"Evet, olacak. Şimdi, hadi yiyelim. Açlıktan ölüyorum ve bu çok güzel görünüyor."

Bridgette işten eve dönerken Emma'yı düşündü. Emma çoktan otele varmış olmalıydı ve Gordon da

yıldönümlerini kutlamak için ona katılacaktı. Emma'yı tanıdığına göre, hafta sonlarının her anı

planlanmış olacaktı ve Bridgette eve döndüklerinde her şeyi duyacaktı.

Yorulmuştu. Bütün sabah insanlarla uğraşmak çok yorucuydu. Donny'nin her gün bunu nasıl

başardığını bilmiyordu. Küçük ofisinin sessizliğine alışkındı, dışarı çıkma ve insanlarla kaynaşma

özgürlüğü vardı.

istediği zaman müşteriler. Bütün gün değil, her gün.

Evinin önünden geçerken yanına ne alacağını ve ne satacağını düşündü.

Wade'in evindeki yatak odalarından birinde mobilya yoktu, bu nedenle yatak odası mobilyaları misafir odası mobilyası olacaktı. Ancak oturma odasındaki mobilyaların yeri yoktu ve onları satacaktı.

Mutfağında ayrılmak istemediği şeyler vardı ve onları da yanında götürecekti. Henüz bununla uğraşmak zorunda kalmayı beklemiyordu, ama şimdi böyle bir fırsat ortaya çıktığına göre, hem de böylesine korkunç bir şekilde, bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Cherrystone Apartmanı uzun zamandır onun eviydi ve silahlı iki sarhoş burayı taşınılacak bir yer olmaktan ziyade kaçılacak bir yere dönüştürmüştü.

Şeftali Sokağı'na giden batı sapağını döndüğünde, eve dönüşün verdiği rahatlama çoktan içine işlemişti. Batmakta olan güneşin ışınları bir an için parmağındaki elmasa takıldı, içinde bir gökkuşağı oluşturdu ve sonra kayboldu, ama Bridgette büyülenmişti. Bu tesadüfi bir işaret olmalıydı. Wade yakında eve dönecekti ve lütfen Tanrım, bu oldukça telaşlı bir günün sakin ve normal bir sonu olsun.

Ki öyleydi.

Cumartesi günü soğuk bir gün oldu.

Yem dükkânı Cumartesi günleri sadece yarım gün açıktı ama Bridgette Cumartesi günleri neredeyse hiç çalışmıyordu ve bugün evde kalıp ev işleriyle uğraşacaktı.

Temizlikçiler için de Wade'in günüydü. Laurel Lorde ve temizlik ekibi saat 9:00'da geldi. Bridgette buraya ilk kez gelmiyordu ama resmi olarak ilk kez ikamet ediyordu.

Laurel kızları tuvalete götürmeye başladı, sadece Bridgette'in yüzüğünü kontrol edecek ve vurulma olayını dinleyecek kadar durakladı.

Bridgette, "Tabii ki bütün şehirde kafamda bir kurşun olduğu konuşuluyordu," dedi.

"Bunu duyduğumda kalbim durdu," dedi Laurel. "Bunun Blessings haberlerinin bir başka 'ilk versiyonu' olduğunu öğrendiğime hiç bu kadar sevinmemiştim."

Bridgette güldü. "Hiç böyle düşünmemiştim ama haklısın. Blessings'te haberler çabuk yayılıyor ama her seferinde önce ilk versiyon, sonra da gerçek ortaya çıkıyor."

"Aynen öyle," dedi Laurel. "Şimdi işe gitmem gerek yoksa bütün gün geride kalacağız. Nişanınızı kutlarım, siz de gidin işinizi yapın. Gerekirse senin etrafında çalışırız."

"Çamaşır yıkıyorum, o yüzden ikimiz de birbirimizin etrafında çalışıyor olabiliriz. Bonnie zencefilli kurabiye ev süsleme yarışmasına katılıyor mu?" diye sordu.

"Bunu bana kızım söyledi, yani evet. Ve Tanrı'ya şükür Jake evden çalışıyor,

Çünkü istediği dekoru bulmasına ve önceden pişirilmiş parçaları kuruyana kadar birbirine yapıştırmasına yardım etmesi için onu çoktan kandırdı. Ev tek parça haline geldiğinde, tüm dekorasyon ona ait olacak. Yarışmaya katılacak mısınız?"

"Bunu kaçırmazdım," dedi Bridgette ve Laurel temizliğe başlarken bir sürü havlu toplamaya gitti.

Wade eve geldiğinde temizlik ekibi gitmişti ve ev pırıl pırıldı. Bridgette'in arka ocakta kaynayan bir tencere acılı biberi ve ısınan fırında bir tencere mısır ekmeği vardı. Çamaşırları yıkanmıştı ve öğleden sonra ne çıkarsa çıksın Bridgette'in önündeydi.

"Acı biber kokusu mu alıyorum?"

Wade sordu. "Kokuyorsun. Aç mısınız?"

diye sordu. Wade onun yüzünü

kavradı ve öptü.

"Yemeğe, sana ve bir buçuk gün boyunca istediğimiz her şeyi yapmaya açım. Hadi yemek yiyelim. Sana söylemek istediğim bazı şeyler var."

Yemeklerini alıp oturdular ve Wade açlığını yatıştırmak için ilk birkaç ısırıktan sonra konuşmaya başladı.

"Emma'yla bu yıl Noel'de buraya gelme konusunu hiç konuştun mu?"

"Hayır, ama o ve Gordon yıldönümlerinden döner dönmez bunu yapacağım." "Tamam. İkinci konu. Noel ağacı dikmek istiyor muyuz?"

Bridgette'in gözleri büyüdü. "Çok isterdim. Yıllardır bir evim olmadı. Dairem hep çok küçüktü."

"O zaman bu öğleden sonra Crown'dan bir tane seçip buraya bırakırız, sonra da Savannah'ya gidip süslemeler için büyük mağazalardan birine gideriz."

Yaklaşık bir saat sonra, yine Noel ağacı arsasının ortasındaydılar ve bu sefer kendileri için bir tane seçiyorlardı.

"Buna ne dersin?" Wade yaklaşık bir metre boyundaki orta boy bir ağacı göstererek sordu. Mükemmel, küçük bir yeşil üçgendi ve Bridgette hızlıca başıyla onayladı.

Daha sonra, ağacı Wade'in SUV'unun arkasından indirmek için eve geri döndüler. Ağacı içeri götürdü, şöminenin yanındaki duvara yasladı ve sonra koşarak arabaya geri döndü ve Savannah'ya doğru yola çıktılar.

"Nereden alışveriş yapacağız?" Bridgette sordu.

"Montgomery Crossroad'daki Walmart Supercenter, başka nerede olabilir ki?" dedi. "Yaşasın! Süper merkezlere bayılırım."

Otoyolda trafik normalden daha yoğundu, ancak hafta sonuydu ve Noel'den önce sadece birkaç hafta sonu alışveriş yapılabilirdi. Bu yüzden gidecekleri yere varmaları daha uzun sürdü ve vardıklarında otopark neredeyse doluydu. Wade sonunda park edecek bir yer buldu ve ardından bir sonraki maceraları için heyecanla mağazaya girdiler.

Noel dekoru bölümünde yaklaşık bir saat alışveriş yaptıktan sonra mağazanın geri kalanını dolaşarak aileleri için hediyeler seçtiler. Bridgette internetten sipariş ettiği bazı şeyleri çoktan geri koymuştu ama onlar hâlâ evindeydi. Yine de, o ve Wade çıkış yaptıklarında iki arabayı itiyorlardı.

Wade, "Eğlenceliydi ama tam bir tımarhane gibiydi," dedi.

Bridgette başını salladı. "Yine de ağacı süslemek için sabırsızlanıyorum. Çok güzel olacak." "Senin kadar güzel değil," dedi Wade.

Bridgette iç çekti. "Biliyor musun? Seni deli gibi sevmenin yanı sıra, birlikte olmak da çok eğlenceli." Gözleri parladı. "Teşekkür ederim, sevgilim! Buna bayıldım!"

Elini adamın bacağına koydu, koltuğunu biraz geriye yasladı ve gözlerini kapattı. Birkaç dakika içinde uykuya daldı ve Blessings şehir sınırları içinde yavaşlamaya başlayana kadar uyanmadı.

"Eve vardık mı?"

"Evet ve bil diye söylüyorum, güzel bile uyuyorsun," dedi Wade.

"Ağzımın kenarından akan salya yok mu?"

"Sadece birazcık," dedi.

Kadın güldü.

Akşam yemeğini yedikten sonra Wade ağacı sehpa yerleştirdi ve suladı. "Bu gece dalların dinlenmesine izin vereceğiz ve yarın süsleyeceğiz." Bridgette başıyla onayladı. "Bunu tartışmayacağım. Rahatlamaya hazırım." Ama rahatlamakla kalmadı, birkaç dakika içinde yeniden uykuya daldı.

Wade umursamadı. Sadece onu biraz daha kendine çekti, başını omzuna yasladı ve başladıkları filmi romantik komediden aksiyon/maceraya çevirdi.

Ertesi sabah uyandığında Bridgette daha gözlerini açmadan kendini iyi hissetmediğini anlamıştı. Hafta boyunca gelen müşterilerin ikisi de kendilerini iyi hissetmediklerinden şikâyet ediyordu ve onlar her ne geçirdiyse Bridgette'e de geçmiş olma ihtimali yüksekti.

Yuvarlandı, sonra yatağın kenarına oturdu ve inledi. Wade saniyeler içinde uyandı.

"Tatlım, iyi misin?"

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım bu sabah kiliseye gitmeyeceğim. Etrafta bir çeşit böcek dolaşıyor ve umarım bana da bulaşmaz."

Hemen yataktan kalktı ve sempatik davrandı.

"Çok üzgünüm, bebeğim. Sana bir şey getireyim mi?"

"Henüz değil. Biraz uyanık kalayım. Daha sonra kahve içerim ve belki o zamana kadar kendimi daha iyi hissederim."

"Nola Teyze'yi arayıp öğlen yemeğini atlayacağımızı söyleyeceğim. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, kendini iyi hissetmemene şaşmamalı. Son birkaç günün stresi muhtemelen seni yakalamaya başlamıştır."

"Belki, ama eğer bir hastalığa yakalanırsam, bunu etrafa yaymak istemem. Dub ve Nola ile Noel'de buraya gelmeleri konusunda konuştun mu?"

"Hayır, ama aradığımda yapacağım. Canın isteyene kadar kalkma."

Kalkmadan önce onun giyinip mutfağa girmesini bekledi. Yine soğuk bir sabahtı, bu yüzden uzun, sıcak bir duş aldı ve çıktığında kendini daha iyi hissetti.

Wade masanın üzerine bir not bırakarak, midesini yatıştırmak için biraz 7Up almaya gittiğini ve hemen döneceğini söyledi.

Gülümsedi. Masanın üzerindeki notlar. Nerede olduğunuzu ya da nereye gittiğinizi önemseyen birine sahip olmanın bir başka avantajı.

Mutfağı karıştırdı ve sonunda kendine bir parça tereyağlı tost yaptı. Hazır olduğunda, Wade geri dönmüştü.

Bridgette tost yedi ve 7Up yudumladı ve midesine biraz yiyecek girdikten sonra kendini daha iyi hissetti.

"Hâlâ kiliseye gitmeyeceğim ama kendimi daha iyi hissediyorum. 7Up için teşekkürler, tatlım. Sanırım yardımı oldu."

Wade ona sarıldı. "İkimizin de sakın bir güne ihtiyacı var. Bu o gün olacak. Dub ve Nola Noel'i burada geçirmeye evet dediler. Nola Teyze yemek getirme konusunu seninle sonra konuşacağını söyledi ama davetten dolayı çok heyecanlı ve Dub Amca da yemek yediği sürece nerede yediğini umursamıyor."

Bridgette sırıttı. "Aynı onun gibi konuştun. Bu harika bir şey."

Wade ve Bridgette ağaçlarını süsledikleri sırada Emma geri döndüklerini haber vermek için onu arıyordu.

Wade arabasına benzin koymaya gitmişti, böylece sabah işe giderken bunu yapmak zorunda kalmayacaktı ve telefonu çaldığında Bridgette koltukta dergi okuyordu.

Emma'nın adını gördüğünde evde olduklarını tahmin etti.

"Merhaba, Rahibe. Blessings'de misin?" Bridgette sordu.

Emma kıkırdadı. "Evet, kısa bir süre önce. Sadece bilmeni istedim. Çok iyi vakit geçirdik." "Ah... Sana sormak istediğim bir soru var," dedi Bridgette.

"O zaman sor bakalım," dedi Emma.

"Noel'i her zaman evinde kutladığını biliyorum ama bu yıl buraya gelmeye ne dersin?"

"Oh, Birdie! Buna bayılırım!" dedi Emma. "Tabii ki yemek pişirmeye yardım edeceğim ama bu benim için bir ziyafet olur."

Bridgette rahatlayarak iç çekti. "Çok sevindim. Duygularını incitebileceğimden korkuyordum ve

asla bunu yapmak istemem."

"Hayır. Başka birinin benim için yemek yapması duygularımı asla incitmez," dedi. "Hepimizden mi bahsediyorsun? Ray ve Susie, Junior, Barrie ve çocuklar?"

"Evet, Dub ve Nola da öyle."

"Oh, Birdie... bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Emma sordu. "Hayır, ne?"

"Sanki ailemizi yeniden büyütüyormuşuz gibi. Annemin yüzünü masada görmeyi özleyeceğim ama hepimiz onun bir parçasıyız ve o da aynı şekilde bizimle birlikte olacak."

Bridgette'in gözleri doldu.

"Bu çok güzel, Emma. Buna bayıldım."

"Ben de tatlım. Tek ihtiyacımız olan Hunt ve Ava ama onlar da çok uzakta."

"Benim için kardeşleri arar mısın? Hunt'ı bile mi? Gelmek için müsait olmasalar bile sormak zorundayım."

"Elbette yapacağım," dedi Emma. "Bu çok heyecan verici. Noel için eve döneceğiz... ama yepyeni bir şekilde."

Ertesi sabah Bridgette kendini iyi hissederek uyandı ve işe gitti ve takip eden hafta neyse ki sakindi.

Her akşam işten eve geldiklerinde, ağacın altına koymak için birkaç hediye paketliyordu ve Cuma gününe kadar paketleme işi bitiyordu.

Ertesi gün tüm Blessings'te konuşulan konu, o gece yapılacak olan çocuk süsleme yarışmasıydı. Lise spor salonu üç farklı yaş grubu için düzenlenmişti. Jüri saat 19:00'da başlayacaktı, ancak kimse jürinin kim olacağını bilmiyordu. Çocuklar eserlerini saat 17:00'de getirmeye başlayabilecek ve atletizm destek kulübü de sosisli sandviç ve içecek satacaktı.

Blessings'in akşam yemeği kulübü versiyonuydu. Yemekler ve yemekler tribündeydi. Yargılama başladığında eğlence pistteydi.

Gün güneşliydi ama gün sona ermeye başlarken hava serinlemeye başlamıştı.

Bridgette kıyafetlerini yatağın üzerine sermişti ve duştaydı. Sıcak suyun buharı aynaları ve duş kapısını çoktan buğulandırmıştı ve aniden duş kapısı açılıp Wade içeri girdiğinde sırtını keselemek için banyo fırçasına uzanıyordu -güzelce çıplak ve her zamankinden mükemmel bir şekilde uyandırılmıştı.

Adamın gözleri kızın vücudundan akan suya kaydı ve kız arkasını dönüp onu gördüğünde bakışları kızın meme uçlarından düşmeye hazır su damlacıklarına kaydı.

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Onu duş duvarına yasladı ve aldı.

Adam onun içine girdiği anda Bridgette bir eliyle duş barına tutundu ve

Diğerini de düşmemek için boynuna dolamış.

Ondan sonra hatırladığı tek şey, tenine çarpan su ve içindeki sert, sıcak ve kaygan adamdı.

Wade sonunda lisenin spor salonunda park edecek bir yer buldu.

Bridgette, "Sanırım buraya daha önce gelmiş olsaydık daha da yakınlaşabilirdik," dedi. "Ve o duşu kaçırır mıydık? Oraya gitmek için onca yolu yürümeye değersin, tamam mı?" Kadın sırtıttı. Seviştiklerinde adam onu çıldırtıyordu.

"Bu eğlenceli olacak, değil mi?" dedi.

"Evet, bir gün biz de çocuklarımızı okul etkinliklerine getiren ebeveynler olacağız. Bu, dört gözle beklediğimiz şeylerden sadece bir tanesi."

Onu elinden tuttu ve spor salonuna doğru yürümeye başladılar.

"Sosisli sandviç kokusu alıyorum," dedi. "Akşam yemeği hazır."

Bridgette gülümsedi. "Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak. Tribünlerde sosisli sandviçler." "Ama ben bunu seninle hiç yapamadım," dedi.

"Beni parmağında oynatıyorsun ve bunun her dakikasına bayılıyorum. Hadi içeri girelim. Çocukların ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Her yerde ebeveynler ve çocuklar vardı. Bazıları yarışmaya göz atarken bazıları da eserlerinin yanında poz veriyordu.

Wade ve Bridgette en genç bölüme bakmaya başladılar ve hemen Junior ile Barrie'yi gördüler. "Oh bakın!" dedi Bridgette. "Barrie'nin küçük kızı katıldı. Övgüler yağdırmalıyız."

Wade gülümsedi. "Bu gece ihtiyaç duyulan şey için mükemmel bir ifade. Kimin kazandığı değil, tüm yaratıcılara övgüler yağdırmak."

Lucy onları gördü ve bağırmaya başladı.

"Birdie Teyze! Birdie Teyze! Gel de evimi gör!" dedi Lucy.

"Bu inanılmaz!" Bridgette dedi ki. "Buz sarkıtları gibi görünmesi için çatıdan damlayan kremaya bayıldım."

Ve baca harika! O küçük kırmızı tuğlaları yapmak için ne kullandın?" "Dişçi sakızı," dedi.

Junior sırtıttı. "Dentyne sakızı, Sissy. Dişçi değil."

"Oh evet! Dentyne. J Baba kesmeme yardım etti. Keskin şeyler kullanmama izin yok ama hepsini krema ile yapıştırdım."

"Bu çok gerçekçi görünüyor," dedi Wade. "Çok iyi bir iş çıkarmışsın! Yolunu yapmak için ne kullandın?"

Lucy o kadar heyecanlıydı ki konuşurken bir aşağı bir yukarı zıplamaya devam etti. "M&M şekerleri ve

Bacamdan çıkan duman pamuk şeker gibi. Çok gerçekçi görünüyor, değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Elimi oraya koymaya neredeyse korkuyordum çünkü sıcak olabilirdi," dedi. Lucy Junior'ın elini çekiştirirdi. "J Baba, sıcak olacağını düşündü!"

Junior başını salladı. "Duydum. İyi iş çıkardın." "Tebrikler," dedi Bridgette.

"Teşekkür ederim, Birdie Teyze!" dedi Lucy ve sonra daha fazla insan yaklaşarak onlara diğerlerine bakma şansı verdi.

Masaları dolaşıp küçük sanatçıları ve eserlerini övdükten sonra Duke ve Cathy Talbot'un küçük bir çocuk ve ailesinin yanında durduğunu gördüler. Çocuk Cathy'nin elini tutmuş evinin tüm özelliklerini gösteriyordu ve aralarında bir bağ olduğu çok açıktı.

Cathy onları gördü ve el salladı.

"Birdie! Wade! Gelin arkadaşım Melvin Lee'nin zencefilli evini görün. Melvin Lee, bunlar arkadaşlarım Birdie ve Wade."

Melvin Lee'nin gözleri büyüdü ve sonra daha da kocaman sırttı. "Seni tanıyorum! O lanet boğaya binmiştin!"

"Melvin Lee. Sen 'durn' demezsin," dedi annesi Junie.

"Evet, hanımefendi," dedi Melvin Lee ama hâlâ Bridgette'e aşıktı. "Evimi görmek ister misin?" "İsterim," dedi.

Wade'e baktı. "Hey, adamım. Sen de görmek ister misin?"

Wade'in gülmemek için yapabileceği tek şey buydu. Bu çocuk paha biçilemezdi. "Görmek istiyorum," dedi.

Melvin Lee, "İşte buradaki," dedi.

Her tarafta minik pembe plastik bebekler vardı - Kral pastalarının içinde pişirilen türden. Bir tanesi çitten sarkıyordu. Bir tanesi kafası hariç tümüyle "kar" kremasına gömülmüştü. Bir tanesi çatıdaydı ve bir tanesi de kısmen açık bir kapıdan sürünerek çıkıyordu.

"Çok fazla bebek var," dedi Bridgette.

Melvin Lee gözlerini devirdi. "Evimde bir sürü çocuk var ama artık onlara bakmak zorunda değilim."

Junie Wilson kaşlarını çatı ve kalçasındaki bebeği diğer tarafa kaydırды, sonra Bridgette ve Wade'e zayıf bir gülümseme verdi.

Wade sırttı. Artık resmi bir Melvin Lee hayranıydı.

"Ailemde altı çocuk vardı," dedi Bridgette. "Ben en küçükleriyim."

Melvin Lee kaşlarını çatı. "Ben en büyükleriyim. Başka çocuğumuz olmayacak." "Bu kadar yeter Melvin Lee," dedi annesi.

Melvin Lee başını salladı. "Ben de öyle dedim. Yeterince var!"

Cathy küçük çocuğun sırtını sıvazladı. "Evinin yanında durursan fotoğrafını çekerim." Onlar uzaklaşırken çocuk hâlâ poz veriyor ve gülümsüyordu.

"Bu çocuk büyüdüğünde çok özel biri olacak," dedi Wade. "Neden böyle söylüyorsun?" Bridgette sordu.

"Çünkü hayatta ne istemediğini zaten biliyor ve bu bazı yetişkin erkeklerin söyleyebileceğinden çok daha fazlası."

İkinci yaş grubuna geçtiklerinde Dan ve Alice Amos ile kızları Patty'yi gördüler. Zencefilli kurabiye evi pembe ve beyaz renklerle süslenmişti. Ağabeyi Charlie onun yanında durmuş, elini sırtına koymuş, ağabeylik görevlerini ciddiyetle yerine getiriyordu.

"Merhaba, Charlie. Merhaba, Patty! Evine bayıldım.

Tam senlik." Patty gülümsedi. "Pembe ve beyaz en sevdiğim renkler." "Yemek için yeterince iyi görünüyor," dedi Wade.

"Oh, onu yiyemeyiz," dedi Patty. "Booger onu yaladı." Wade gözlerini kırptırdı.

Charlie sırıttı. "Booger benim tazi köpeğim ve o haklı. Biz onu durduramadan Booger onu bir güzel yaladı, o yüzden şimdi sadece güzel görünüyor, değil mi Patty?"

İçini çekti, sonra başını salladı. "Evet. Sadece bakıyoruz."

"Noel'de masamızın en önemli parçası olacak," diye ekledi Dan. "O zaman yemeğe gelen herkes de ona bakacak."

Wade başını geriye atıp gülmeden önce birkaç adım uzaklaşmışlardı.

"Aman Tanrım. Bir çocuğun ağzından ne çıkacağını asla bilemezsin, değil mi?"

Bridgette gözlerini devirdi. "Annem çocuk sahibi olduğunda, çocukların ailelerinin işleri hakkında ebeveynlerinin bankacılarından daha çok şey bildiklerini söylerdi. Çocukların her şeyi anlattığını söylerdi. Hatta ailelerinin bilmedikleri şeyleri bile. Hiç duymamış gibi davranırdı, çünkü muhtemelen bizim de okulda aynı şeyi yaptığımızı tahmin ederdi."

Jake ve Laurel Lorde, zencefilli kurabiye evinin bir insan evi olmadığı çok açık olan kızları Bonnie Carol'un yanında duruyorlardı. Evi bir tavuk kümesi olarak dekore etmişti; kümesin dışında bir tünek ve tüneğe tünemiş küçük plastik tavuklar vardı; bir tanesi de ön kapıda duruyordu ve siyah beyaz tüyleri varmış gibi görünecek şekilde boyanmıştı. Bonnie yere kırık buğday gevreği parçalarından yuvalar yapmış, yuvaların içine beyaz krema ile küçük yuvarlak yumurtalar koymuş ve kümesin kapısına da bir Noel çelengi asmıştı.

Wade, Bonnie'nin Laverne adında evcil bir tavuğu olduğunu

zaten biliyordu. "Merhaba Bonnie. Bu Laverne mi?"

"Evet! Laverne benim en iyi arkadaşım,"

dedi. Jake ve Laurel gülümsediler.

"Sanki bütün Blessings kasabası bunu zaten bilmiyormuş gibi," diye ekledi

Jake. "İyi şanslar şekerim," dedi Wade ve uzaklaşırlarken ona göz kırptı.

Josh King ve ailesini gördüklerinde, merhaba demek için durdular. Josh pozitif kalmak için

elinden geleni yapıyordu, ancak bazı insanlar hala ona Ő pheyile bakıyordu, sanki "düzgün"
insanların arasında olmaya hakkı yokmuŐ  gibi

İnsanlar.

"Hey, Josh...LaJune. Nasıl gidiyor?" Wade sordu.

"İyi, gerçekten iyi," dedi Josh.

Bridgette LaJune'e gülümsedi ve sonra masaya yaklaştı. "Merhaba, Trey. Merhaba Tori. İkiniz de mi girdiniz?"

Başlarıyla onayladılar.

Bridgette, "Oooh, göster bana," dedi ve hemen harekete geçerek evlerine neyi neden koyduklarını her ayrıntısıyla anlatmaya başladılar.

"Şöminenin üzerindeki pembe taş çok güzel, Trey. Nedir o?"

"Um... Sadece bir sürü sakız çiğnedim ve sonra onları zencefilli ekmeğin üzerine yapıştırdım."

Bridgette yüzünü asmamaya çalışarak, "Bu şimdiye kadar duyduğum en akıllıca şey," dedi. Sonra da Tori'nin küçük evini işaret etti. Etrafı ağaçlarla çevriliydi ve ön kapıya ulaşmak için sadece küçük bir yol vardı. "Bana evinden bahset," dedi.

"O ağaçlar sivri dondurma külahları," dedi Tori. "Annem bana yeşil krema yaptı ve ben de tüm külahları kapladım, sonra da Noel ağacı gibi görünmeleri için onları ters çevirdim. Evim de ormanda küçük bir kulübe, ön kapısında çelenk var ve bir ağacın tepesine altın bir yıldız koydum. Gördünüz mü?"

Bridgette, "Bayıldım," dedi ve LaJune'e göz kırptı. "Harikaydılar. İyi şanslar çocuklar, ama unutmayın... Ödülleri kim kazanırsa kazansın, siz hala sanatçısınız ve herkes sizin sıkı çalışmanızı görecek."

Böylece Bridgette ve Wade diğer tüm girişlerin önünden geçtiler, baktılar, konuştular ve hepsini görene kadar evler ve çocuklar hakkında övündüler.

"Hadi biraz sosisli sandviç alalım ve oturacak bir yer bulalım," dedi Wade. "Birazdan yargılamaya başlayacaklar ve muhtemelen herkesi yoldan çekmek için tribünlere gönderecekler."

Sosisli sandviç ve içecek almak için onu bando takımının standına kadar takip etti ve ardından tribünlere yöneldi.

Yemeklerini yemeleri uzun sürmedi ve tam etraflarındaki insanlarla sohbet ediyorlardı ki ses sisteminden bir cızırtı geldi ve ardından Crown'un menajeri Wilson Turner konuşmaya başladı.

"Değerlendirme zamanı geldi. Herkes tribündeki yerini alır almaz başlayacağız. Ve lütfen jüriyi rahatsız etmeyin. Açıklanan isimler ne olursa olsun, çocuklarınız zaten kazananlar."

Yerin temizlenmesi birkaç dakika sürdü ve ardından ellerinde panolar taşıyan üç kişi Wilson'ın durduğu yere doğru yürüdü.

"Hepiniz Bay Fraser'ı tanıyorsunuz, Blessings İlkokulu'nda resim öğretmeni. Michelle Frame, Crown'daki pasta dekoratörü. Ve dünyaca ünlü sanatçımız Elliot Graham. Onlar bir pasta seçecekler.

Her dalda birinci, ikinci ve üçüncüler belirlendikten sonra duyurular yapılacaktır."

Bölüm 19

Jüri üyeleri en genç gruba geçerken alttan alta bir mırıldanma oldu. Girişler sadece numaralarla tanımlanmıştı, bu nedenle jürinin onları kimin girdiğini bilmesinin bir yolu yoktu.

Tüm kayıtlara toplu olarak bakarak başladılar, sonra geri dönüp diğerlerine daha dikkatli baktılar, en sonunda kendi üç tercihlerini seçtiler ve sonra bu dokuz tercihi üçe indirmek için birbirleriyle görüştüler - birinci, ikinci ve üçüncü için birer tane.

Daha sonra ikinci yaş grubuna geçerek aynısını yaptılar ve ardından son klasmana geçerek sonuçlarını Wilson Turner'a taşımadan önce süreci tekrarladılar.

Wilson, kazanan numaralara karşılık gelen isimlerin yer aldığı ana sayfaya sahipti ve duyuru için son bir sayfa hazırladılar.

"Ve kazananlar belli oldu," dedi Wilson. "İlk olarak en küçükler bölümündeki isimleri söyleyeceğim ve ben isminizi söylerken lütfen ödülünüzü almak için kürsüye gelin. İsterseniz bir ebeveyniniz de sizinle gelebilir. Üçüncü sırada, Melvin Lee Wilson."

Melvin Lee oturduğu yerden bir çığlık attı. "Ben hallederim baba. Hepiniz yerinizde kalın," dedi ve herkesi güldüren bir şekilde tribünden aşağı indi.

"İkinci sırada, Audrey Flowers."

Kızıl saçlı küçük bir kızın zıplayıp ağlamaya başlamasını izlediler. Babası olmadan aşağı inmiyordu.

"Ve ilk sırada, Bonnie Lorde."

Bonnie ayağa kalktı, sonra tekrar Jake'e baktı ve elini uzattı. Jake tereddüt etmeden elini tuttu ve onu aşağı indirdi.

Wilson üçüncülük için Kindle'ı, ikincilik için iPad'i ve birincilik için dizüstü bilgisayarını dağıttı.

Herkes alkışladı ve tezahürat yaptı ve ardından ikinci bölümün kazananlarını açıklamaya başladılar. Wade ve Bridgette'in sevincine göre, Tori King ormandaki küçük kulübesiyle birinciliği kazandı.

En yaşlılar bölümü sonuncuydu ve kazananlar açıklandıktan ve ödüller dağıtıldıktan sonra Wilson tribünlere baktı.

"Şimdi de sizi bu yarışmaya ve ödüllere sponsor olan kişiyle tanıştırmak istiyorum... Crown'un sahibi Bay Elliot Graham."

Sanki tüm kalabalık bir anda nefes aldı ve sonra insanlar ayağa kalktı, ıslık çaldı ve alkışladı. Nihayet, zor bulunan sahibi ortaya çıkmıştı.

Elliot sadece gülümseyip el salladı ve diğer jüri üyeleriyle birlikte geride durdu.

Wilson, "Bu akşamlık bu kadar," dedi. "Yarışmayı burada düzenlememize izin verdikleri için Blessings Lisesi'ne teşekkür ederim. Masaları kurmamıza yardım eden ve tüm zencefilli kurabiye setlerinin yarışmaya katılan çocuklara ücretsiz olması için para bağışında bulunan herkese teşekkür ederim. Ve hepsinden önemlisi, bize, çalışanlarına ve Blessings, Georgia Kasabasına gösterdiği sonsuz cömertlik için Bay Graham'a teşekkür ederim."

İnsanlar çocuklarının eserlerini almak için tribünlerden aşağıya inmeye başladılar ve çocuklarının eserlerini aldıklarında her zencefilli kurabiye evin altında beş dolarlık bir banknot olduğunu görerek şaşırdılar.

Bu gece herkes kazandı.

Ciyaklamalar ve sevinç çığlıkları tekrar çınladı ama Elliot'a teşekkür etmek için döndüklerinde o gitmişti.

Wade ve Bridgette spor salonundan çıktılar ve arabaya bindiklerinde Bridgette orada öylece oturup arabalarına doğru yürüyen aileleri izledi ve yüzlerindeki animasyonu gördü.

Wade, "Boston'dan ayrılıp Blessings'e geri dönmenin ne kadar akıllıca olduğundan şüphe ettiysem, bu gece bu şüpheyi son vermiş oldum," dedi. "Bunlar benim etrafımda olmak istediğim türden insanlar. Bir gün çocuklarımızı bu tür bir toplulukta yetiştirmek istiyorum. Burada büyük şehirlerde eksik olan bir nezaket var. Var olduğunu biliyorum ama daha küçük ve genellikle daha az kişisel bir ölçekte. Ama burada..." Durdu ve sadece başını salladı. "Ev, kalbin olduğu yerdir ve benim kalbim sonsuza dek burada, onlarla ve seninle."

"Sanırım başka hiçbir yerde yaşamadığım için tüm bunları doğal karşılıyorum. Sizin bakış açınız benim için iyi," dedi Bridgette. "Bu hepimiz için iyi. Bazen elinizden gidene kadar ne kadar iyi şeylere sahip olduğunuzu bilemezsiniz. Annem öldükten sonra ailemiz dağılmış gibi hissettim. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim ve sonra sen geldin. Seni her gün işte göreceğimi bilmek, beni bir çalışandan başka bir şey olarak görme şansımın olmadığını düşündüğüm zamanlarda bile, bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyordu. Ve şimdi bu... ve sen... Benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Elini uzattı, hızlıca sıktı ve sonra arabayı çalıştırıp uzaklaştı.

Ertesi Pazartesi günü günlük gazetede, aynı akşam Blessings'te yeni bir binanın ve Bottoms sakinleri için bir servis aracının açılışının yapılacağı özel bir etkinlik ile ilgili bir ilan vardı. Herkes katılabilirdi.

Bu bir vahiydi. Blessings sakinlerinin hepsi dikkat kesilmeye başladı. Cathy Talbot'un orada

başka bir şey inşa ettiğini biliyorlardı ama şehrin o tarafında yaşamadıkları için

olduğunu unutmuşlardı. Ama şimdi bu onların merakını uyandırdı ve o akşam saat beş olduğunda, toplanan bir kalabalık vardı.

Gazeteden Mavis ve Ant. Duke
ve Cathy Talbot.
Bottoms sakinleri.

Ve şehrin diğer tarafından gelen büyük bir kalabalık.

Yepyeni metal bina pırıl pırıl parlıyordu ve sokaktan binaya çıkan yeni beton araba yolu tertemizdi.

Duke Cathy'nin pikaplarının arkasına binmesine yardım etti ve sonra taşınabilir ses sisteminden mikrofonu aldı.

"Duke ve ben, Bottoms'ın yeni transit aracı için yepyeni garajın açılışında bize yardımcı olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyoruz. Birkaç hafta önce Blessings'te yaşayan çok nazik ve cömert bir çiftin özellikle burada yaşayan insanlar için bir servis aracı bağışladığını öğrendiğimizde çok sevindik. Bottoms harika insanlardan oluşan bir topluluk. Ancak daha önce ele alınmamış bir ihtiyaçları vardı. Bazı ailelerin sadece bir aracı var, bazılarının ise hiç aracı yok. Çoğu zaman, gün içinde markete, eczaneye ya da doktora gitmek için yürümekten ya da nadiren de olsa bir başkasına otostop çekmekten başka çareleri yok. Bu harika çift onların ihtiyaçlarını gördü ve tıpkı bizim gibi onlara da ulaşım kolaylığı sağlamak istedi. Bu yüzden Duke ve ben servis aracını yerleştirmek için bir garaj inşa ettik. Burada yaşayan iki adam daimi şoför olarak işe alındı bile: Al Carmen ve Ted Loomis."

Adamlar şapkalarını çıkardı ve kalabalığa el salladı.

Sonra Cathy toplanan insanların başlarının üzerinden işaret etti.

"Ve işte Peanut ve Ruby Buttermen geliyor, siz Bottoms sakinlerine cömertçe bağışladıkları servis aracını sürüyorlar. Artık yağmurda yürümek yok. Hasta bebeklerinize ilaç alabilmek için kocanızın eve gelmesini beklemek yok. Artık yaya olmak yok."

Peanut ve Ruby arabalarıyla yanlarından geçip yepyeni garajın garaj yoluna girip arabadan indiklerinde kalabalık tezahürat yapıyordu.

Ant fotoğraf çekerken Peanut her iki anahtarı da iki adama teslim etti ve ellerini sıktı.

Cathy mikrofonla birlikte aşağı atladı ve Peanut ile Ruby'nin durduğu yere doğru yürüdü.

"Hikâyeyi biliyorum," dedi Cathy. "Ama onlar da duymak istiyorlar" dedi ve mikrofonu Peanut'a uzattı.

Peanut kalabalığa döndü.

"Bir süre önce Ruby ve ben bu Noel'de birbirimize vereceğimiz hediyelerin Blessings için bir şeyler yapmak olduğuna karar verdik. Daha fazla eşyaya ihtiyacımız yoktu. Yeterince eşyamız var ve birbirimize sahibiz. Ama eğlence burada başladı. Seçimin dizginlerini Ruby'ye devrettim. Ve siz erkekler, ne demek istediğimi biliyorsunuz... işte burada işler hızla ters gidebilir. Dedim ki, 'Ruby

Tatlım, bunu senin ellerine bırakacağım. Ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden senin karar vermeni istiyorum." Kalabalık kahkahalarla kükrüyordu ve Ruby yüzünde küçük bir sırıtışla orada duruyordu. "Her neyse, bu mekik onun fikriydi ve onu buldu, anlaşılmayı yaptı ve tamamen satın aldı. Eğer

Şaşırdığını sanıyorsan, bana söylediğinde verdiğim tepkiyi görmeliydin."

Kalabalık yine güldü.

"Her neyse," dedi Peanut, "bu hayal edebileceğimden çok daha iyi oldu ve bunu sizin için yapabildiğimiz için çok mutluyuz. Mutlu Noeller ve Tanrı sizi korusun."

O anda etrafları sarıldı ve kalabalık dağılmaya başlayıp Duke ve Cathy gittikten sonra Peanut, Ruby'yle artık ayakta olduklarını fark etti.

Arkasını döndü ve iki sürücüye baktı. "Hey, çocuklar. Biriniz bizi eve bırakabilir mi?"

22 Aralık'tı. Zack Martin'in duruşma günüydü ve Peanut, Savannah'daki mahkeme salonuna gitmek üzere Blessings'ten ayrılırken en iyi takım elbisesini giyyordu. Hazırlaması gereken bir açılış konuşması yoktu. Zack Martin'in yanında durup Zack'in dünyasını değiştirecek sözleri dinlemekten başka yapacak bir şeyi yoktu, bu yüzden arabasını dikkatli bir şekilde sürdü ve gitmesi gereken yere ulaşmasını hiçbir şeyin engellemediğinden emin oldu.

Candi Martin ve oğulları o sabah erkenden evden çıkmışlar ve saat 2:00'de orada olacaklarından emin olmuşlardı.

öğleden sonra oldu. Candi en sevdiği kırmızı elbisesini giymişti ve oğlanlar da en güzel kıyafetlerini giymişlerdi.

Yol boyunca Candi onları Zack'in içeride geçirdiği yıllarla ilgili soru sormamaları ve ona planlarından bahsetmemeleri konusunda uyarmıştı. Önemli olan tek şey eve birlikte dönmek ve her günü teker teker yaşamaktı.

Zack on yıldır ilk kez sokak kıyafetleri giyyordu. Koyu gri pantolon ve mavi pamuklu gömlek, Georgia Eyaleti'nin ikramıydı. Ayakkabılar siyah suni deri, çoraplar ise ince beyaz pamuktu. Georgia Eyaleti tahliye kıyafetlerinin faturasını ödemişti ve hapishane turuncusu olmadıkları sürece şikayet etmeyecekti.

Coastal Eyalet Hapishanesi'ne bir hapishane otobüsüyle gitmiş ve onu bir arabanın arkasında, elleri kelepçeli, ön koltuktaki iki memurla arasında bir tel kafesle bırakmıştı. Serbest bırakılmak üzere olması, bir yargıç kararnameyi okuyana kadar özgür olduğu anlamına gelmiyordu.

Peanut, Candi Martin ve oğullarının yaklaştığını gördüğünde adliye binasının merdivenlerinde duruyordu. El salladı ve onu gördüklerinde aceleyle merdivenlerden yukarı çıktılar.

"Seni içeri götüreyim," dedi.

Güvenlik kontrol noktasından geçtikten sonra adliyeye girdiler ve merdivenlerden çıkarak ikinci kattaki mahkeme salonuna çıktılar. İçeri girdiklerinde saat ikiye on beş vardı ve Peanut'ın Zack'le oturacağı masanın arkasında, galerideki banklarda yerlerini aldılar.

Birkaç dakika sonra savcı Carl Perry geldi ve arkasında iki koruma Zack'e mahkeme salonuna kadar eşlik etti.

Zack ailesini ve avukatını aynı anda gördü ve işte o zaman her şey gerçeküstü gelmeye başladı.

Butterman'ın yanındaki sandalyeye oturdu ama gardiyanlar kelepçelerini çıkardığında uyuşturdu. Butterman'ın onunla konuştuğunu ve sırtını sıvazladığını biliyordu.

Onu hapse atan savcının diğer masada olduğunu biliyordu ama bakmadı. Sadece yargıcı bekliyordu.

Ve sonra icra memuru öne çıktı.

Zack "Herkes ayağa kalksın" sesini duydu ve ayağa kalktı, sonra Peanut onu geri çekince oturdu.

Yargıç mahkeme salonuna bir dosya getirmişti ve şimdi önündeki masanın üzerinde duruyordu. Dosyayı açtı, sonra başını kaldırıp Zack Martin'in bakışlarına baktı.

Konuşmaya başlamadan önce uzun, hamile bir sessizlik oldu; sonra konuştuğunda Zack titremeye başladı.

Yargıcın sözünü söylemesi ve ardından Zack'in cezasını iptal eden dilekçeyi okuması beş dakikadan az sürdü. Ama o bekliyordu...bekliyordu...sürgününü sona erdirecek sözleri.

Ve sonra geldiler.

"Zachary John Martin, artık özgür bir adamsın."

Yargıç tokmağı vurdu, sonra ayağa kalktı ve mahkeme salonundan çıktı.

Candi banktan indi, bariyerin etrafından dolaştı ve kollarını kocasının boynuna doladı. Kocasını onu o kadar sıkı tutuyordu ki sanki kırılacakmış gibi hissediyordu ama Candi bırakmadı.

Ve sonra oğulları oradaydı, kucaklaşıp gülüşüyorlardı ve Zack onların kucağında yutuldu.

Peanut koridoru geçerek Carl Perry'nin elini sıktı.

"Mutlu Noeller, Carl," dedi Peanut.

"Size de mutlu Noeller," dedi Carl ve Martin ailesine son bir kez baktıktan sonra mahkeme salonundan çıktı.

Bitti.

"Martin ailesi, iyi bir şeyi bozmak istemem ama gazetecilerle merdivenlerde mi yüzleşmek istersiniz yoksa arka kapıdan mı çıkmak istersiniz?" Peanut sordu.

"Arka taraftan," dedi Allen ve sonra Peanut'ı adliye binasından çıkarken takip ettiler, yeterince durakladılar

son bir veda için.

Zack, "Ailemi yeniden bir araya getirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi ve Peanut'ın elini sıktı.

"Muhtemelen kariyerimin en iyi vakası olacak," dedi Peanut. "Şimdi hepinize mutlu Noeller ve mutlu bir hayat dilerim."

El salladılar ve sonra gittiler, otoparktan hızla geçip kaldırımdan park ettikleri yere doğru ilerlediler. Peanut onların uzaklaştığını görene kadar izledi, sonra arabasına bindi ve eve doğru yola koyuldu.

Zack için hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Ne eve dönüş yolculuğu, ne ailesinin konuşmalarını dinlemek, ne de durup bir dinlenme tesisine girme ya da arabaya yakıt alma özgürlüğü.

Candi ile arka koltukta oturmak, onun elini tutmak ve önlerindeki koltukta oturan oğullarının sohbetlerini dinlemek. Vücudunun sıcaklığını ona karşı hissetmek, kahkahalarının sesini dinlemek.

Kulağa nasıl geldiğini unutmuştu.

Trafik sinir bozucuydu. Yanlarından geçen tırların sesleri onu zıplatıyordu. Her yerde Noel manzarası vardı. Bütün bunları unutmuştu. Candi ona bir avuç mendil verene kadar ağladığını fark etmemişti.

Özgür olmanın verdiği mutluluk yerini bir sonraki adımın belirsizliğine bırakmıştı. Ve sonra ona bunun önemli olmadığını hatırlattı. Tekrar birlikteydiler. Bir yolunu bulacaklardı.

Zack Martin'in serbest kaldığı gün, Bridgette Cherrystone Apartmanı'ndaydı ve son mobilyalarının bir kamyonu yüklenmesini izliyordu. Üniversiteye hiç gitmemişti ama mobilyaları gidiyordu ve hayatın ironisi de buydu.

Az önce kendisine verdikleri parayı cebine attı ve onlar uzaklaştıktan sonra son bir kez dairesine doğru yürüdü. Odalar artık boştu. Kırık ayna ve camlar temizlenmişti ama duvardaki kurşun deliği hâlâ duruyordu; ev sahibinin bunu onarması gerekecekti. Yeniden kaplayacağı sandalyenin iskeletini bile satmıştı. Fareyi yere yapıştırmak işin keyfini ve zorluğunu ortadan kaldırmıştı.

Saklamak istediği her şey zaten Wade'in evindeydi ve şimdi hayatının bu evresi sona eriyordu. Kapı anahtarlarını tezgâhın üzerine bıraktı, kapının kilidini çevirdi ve dışarı çıktı.

Arabaya binerken yüzüğüne baktı ve bu mücevher parçasının bir kadın için ne kadar önemli olduğunu ve yine de asla ona veren adamdan daha önemli olmayacağını düşündü.

Arabayı çalıştırdığında canı bir limonlu ananaslı kar külahı daha çekti ve doğruca eve gitmek yerine Crown'a yöneldi.

Park ettiği sırada stanttaki kuyruk neredeyse yok gibiydi.

"Benim için bir puan," dedi, dışarı çıktı ve aceleyle pencereye gitti. "Bir Mum Işığı Parlaklığı alacağım," dedi.

dedi ve sonra ikramı bekleyerek bir ayağından diğerine geçti.

Ellerine alır almaz ilk büyük ısırığı aldı, dilindeki ekşi-tatlı tadın ve ağzında eriyen soğuk, buzlu ikramın tadını çıkardı ve iç çekti. Sonra irkildi. Beyni yine dondu.

Noel ağacı alanına doğru baktı, Barrie ve çocukların Junior'la birlikte olduğunu gördü ve merhaba demek için yanına gitti.

Çocuklar onu yaklaşıırken gördüler ve gülümsemeye başladılar.

"En sevdiğim iki insan nasıl?" diye sordu ve Lucy ile Freddie'ye baktı. "Harikayız," dedi Junior. "Değil mi Barrie?"

Barrie, Junior'ın zekâsına gülümsedi ve başını salladı.

"İyiydi," dedi Bridgette. "Ne yazık ki ben sizin iki şirin çocuğunuzdan bahsediyordum."

"Anne, dondurma alabilir miyiz?" Lucy sordu.

"Belki başka zaman. Akşam yemeğine çok az kaldı," dedi Barrie.

Bridgette kendini kötü hissetti. "Özür dilerim. Onları günaha sokmamalıydım. Pipetimdeki meyve suyundan onlara bir yudum verebilir miyim? Ona dokunmadım ve-"

"Ne sorduğunu bilmiyorsun," dedi Barrie. "Freddie emme kısmını çok iyi biliyor ama ters yıkama konusunda hâlâ çok kötü."

Bridgette yüksek sesle güldü. "Annem geçimini sağlamak için çocuklara bakıcılık yapardı. Evimizde her zaman içecek ve ısırık dilenen küçükler olurdu. Eğer salya ve sümükten ölecek olsaydım, bu yıllar önce olurdu."

"Bu sizin cenazeniz," dedi Barrie ve sonra çocukları uyardı. "Sadece bir yudum alın ve bir tane daha almadan önce iyice yutmayı unutmayın."

İkisi de başını salladı.

Lucy, Freddie'ye kötü kötü bakarak, "Önce ben gideceğim," dedi. "Gördün mü? O bile tehlikenin farkında," dedi Junior.

"Susun. İkiniz de," dedi Bridgette ve sonra onların hizasına gelecek şekilde diz çöktü. "Limonlu-ananaslı."

"Bunu sevdim," dedi

Lucy. "Ben de

beğendim," dedi

Freddie.

Bridgette sırtıttı. "Pipeti ben tutarım. Sen bir yudum al Lucy, sonra sıra Freddie'ye gelecek."

Lucy eğilip küçük bir yudum aldı, yutkundu ve sonra gülümsedi. "Nefis."

"Bu sadece küçük bir yudumdu. Bir tane daha alabilirsin," dedi

Bridgette. Lucy ikinci içkisini aldı. "Güzel. Teşekkürler Birdie

Teyze." "Bir şey değil, şekerim. Şimdi Freddie'nin sırası."

Bridgette pipeti onun ağzına götürdü.

Büyük bir yudum aldı ve yutkundu. "Güzel. Biraz daha?" "Bir tane daha," dedi Bridgette.

Gözlerini sulandıracak kadar büyük bir yudum daha aldı ama içtiğinde sırtıyordu.

"Güzel. Biraz daha?"

"Hayır. İki tane yeter. Biraz da Birdie Teyze'ye bırak," dedi Barrie.

Bridgette gülümseyerek ayağa kalktı. "Eve dönerken yolumu değiştirdim. Stand açıldığından beri canım bu şeyleri çekiyor. Şimdi en sevdiğim şey bu ve Noel bittiğinde ne yapacağımı bilmiyorum."

Barrie başını salladı. "Aşermeleri bilirim. Lucy'yi taşırken tuzlu her şeyi, Freddie'yi taşırken de portakal yemeyi severdim."

Bridgette onun hâlâ gülümsediğini biliyordu, çünkü bunu yüzünde hissedebiliyordu. Ama söyledikleri her şey silikleşti ve duyduğu tek şey kulaklarında çınlayan kalp atışları oldu.

Sonra Junior onun koluna girdi.

"Dünya'dan Birdie'ye... Nereye gittin?"

"Oh, üzgünüm, tatlım. Eve gittiğimde yapmam gereken bir şeyi hatırlıyordum. Kusura bakma."

"Evinizde Noel yemeği yemek için sabırsızlandığınızı söylüyordum ama bir müşterinin yaklaştığını görüyorum. Bugün 22 Aralık. Ağaç isteyen herkesin ağacını çoktan dikmiş ve süslemiş olacağını düşünürsünüz ama sanırım öyle değil. İşe dönmem gerek. Biraz bekle Barrie, sonra eve gideriz."

Bridgette başını sallayıp gülümseyerek veda ettikten sonra doğruca arabasına yöneldi. Standın önünden geçerken elindeki dondurmayı çöpe attı, doğruca Phillips Eczanesi'ne gitti ve savaşa giden bir asker gibi içeri girdi.

LilyAnn bir dizi müşteriye kontrol ediyordu ama Bridgette'in almaya geldiği şeyi bulmak için yardıma ihtiyacı yoktu. Binlerce kez önünden geçmiş ama bir kez bile alışveriş yapmamıştı, bu yüzden bugün onun için bir ilkti. Seçenekler çeşitliydi ama hepsi de aynı sonuçları bildiriyordu. Bu yüzden birini seçti ve ödeme yapmak için ön tarafa yöneldi.

Bridgette küçük kutuyu tezgâhın üzerine bıraktığında LilyAnn son müşteriye el sallıyordu.

LilyAnn başını kaldırıp bir kaşını kaldırdı.

"Yorum istenmiyor."

LilyAnn başını salladı, dudaklarını büzüyormuş gibi yaptı ve başka bir şey söylemeden onu süzdü.

Bridgette arabayı eve sürdü ve içeri girer girmez doğruca banyoya gitti.

Dışarı çıktığında şoktaydı ve hamileliği önleme yönteminin hatalı olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordu. Aniden limon aşermesi ve Barrie'nin hamilelik aşermeleri hakkındaki yorumu olmasaydı, bunu yapmayı asla düşünemezdi.

Sonra Wade'in tepkisini düşündü ve onun aklını başından almak üzere olduğunu anladı. Noel için ona bir nişan yüzüğü vermişti ve ağacın altında onun için paketlediği yeni botların yanı sıra, ona pozitif bir hamilelik testi veriyordu.

Sonra arka kapının açıldığını ve eve giren Wade'in ayak seslerini duydu.

"Bridgette! Ben geldim."

"Yatak odasında," diye bağırdı ve test çubuğunu hızla bir çekmeceye sakladı, sonra yatağın kenarına oturdu ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

İçeri girdi, yanına oturdu ve kolunu omzuna doladı. "Son eşyalarını da almaya geldiler mi?" diye sordu.

"Evet, iki yüz dolarım da iyi durumda," dedi. "Tedarikçiyle her şeyi yoluna koydun mu?"

"Evet. Bize yanlış tutarda fatura kestiler. Yarın güncellenmiş bir faturayı e-posta ile gönderecekler, o yüzden gözünüz üzerinde olsun."

"Yapacağım."

Kızın çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Yorgun görünüyorsun. Bu gece yemek yapmayacağız. Ya gidip büyükannemden yiyecek bir şeyler alırım ya da seni oraya götürürüm."

Bridgette iç çekti. "Ben alalım diyorum."

"Kızarmış tavuğa ne dersin?" diye sordu.

"Kulağa hoş geliyor," dedi.

Yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Sen rahat bir şeyler giy, ben de gidip onu alayım. Otuz dakikadan fazla sürmez."

"Ben iyiyim," dedi Bridgette. "İşten sonra Lucy ve Freddie ile kar külahı paylaştım."

"Bu çocuklar çok tatlı," dedi Wade. "Bizim çocuklarımızın da bir gün nasıl görüneceğini merak ediyorum." "Zamanı geldiğinde öğreneceğiz," dedi Bridgette.

"Sana ikizlerin ailemde olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu.

Gözlerini kırptırdı. "Uh... hayır, öyle olduğunu sanmıyorum, ama eğer sizden iki tane alırsak, iyi olacağım. Eğer benden iki tane olursa, o zaman Tanrı ikimize de yardım etsin."

Sırıttı. "Birlikte yaptığımız zaman hiçbir şeyden korkmuyorum."

Ellerini onun yanaklarına koydu ve sonra eğilip onu öptü. "Ben de korkmuyorum," dedi.

"Seni seviyorum. Tavuk alacağım... ve turta, çünkü o şekerlemeyi yaptığından beri canım çikolata çekiyor."

Bridgette güldü.

"Ne?" diye sordu.

"Sonra açıklarım," dedi. "Git tavuğumu getir lütfen. Açlıktan ölüyorum."

Sırıttı, poposunu okşadı ve görevdeki bir adam gibi odadan çıktı. Kendini geriye doğru yatağa attı ve sonra ellerini karnının üzerine koyup güldü. Bu onun asla unutamayacağı bir yemek olacaktı.

Bridgette masayı hazırlarken Wade yemeklerle geri geldi. Oturmaya başladı ve sonra geri çekilip kilerden bir avuç peçete aldı.

"İyi yakaladın," dedi Wade. "Ben kızarmış tavuğumu çatal bıçakla yemem."

"Ben de öyle," dedi ve karşısındaki sandalyeye oturdu.

Oturmuş, adamın yüzündeki değişen ifadeleri izliyordu. O güzel mavi gözleri, kare çenesi, siyah saçları ve kaşları. Gülümsediğinde ise gözleri neredeyse kayboluyordu. Çocuklarının bu özelliklerin bir karışımıyla nasıl görüneceğini merak etti. Ya da içlerinden birinin küçük bir mini-me'i olup olmayacağını.

Wade kutudaki tavuk parçalarını tabağa aktardı, ardından kenarları ve bisküvileri içeren kapları çıkardı ve tatlı kaplarını daha sonra kullanmak üzere bir kenara koydu.

"Çok güzel kokuyor. Bunun için teşekkür ederim," dedi Bridgette. "Kesinlikle ve bu yemek için Tanrı'ya şükürler olsun. Amin."

"Amin," diye yineledi ve sonra tabağına bir tavuk butu çatalladı, patates püresi, sos ve yeşil fasulye ekledi ve sonra bir bisküviyi yağladı ve bir ısırık aldı. "Umm, çok güzel," dedi.

Wade, "Bisküviyle beyin donmaz," dedi.

Çatalını ona doğru salladı. "Benimle uğraşma. Saçımda hâlâ yapıştırıcı var."

Göz kırptı ve sonra yemeye başladılar. Yemeklerini bitirdiklerinde, çöpleri toplamaya başladı. "Tatlı ister misiniz?"

"Evet, ama sonra," dedi Bridgette. "İstersen şimdi seninkini ye, sonra da benimkini yememe yardım edersin."

Güldü. "Hayır, ben de bekleyeceğim. Bulaşık makinesini dolduracağım. Sen de bize bu akşam televizyonda izleyecek bir şeyler bul, tamam mı?"

"Elbette," dedi Bridgette ve sonra yatak odasına koştu, çekmecedен hamilelik testini aldı ve eşofmanının cebine soktu. Oturma odasına geri döndü ve adam içeri girip yanına oturduğunda izlemek için film arıyordu.

"Ne buldun?" diye sordu.

Cebinden hamilelik testini çıkardı ve ona uzattı.

Keşke daha sonra onun tepkisini videoya çekmeyi akıl etseydi, çünkü tepkisi iki saniye içinde şoktan bin wattlık bir ışığa dönüşmüştü.

"Ciddi misin sen?" diye bağırdı. "Bu bir şaka değil mi?"

"Şaka değil. Yanılmaz hamilelik korumam işe yaramadı. Delirdin mi sen?"

Birdenbire konuşamaz oldu. Onu kucağına çekti, yüzünü boynunun kıvrımına gömdü ve ona sarıldı.

Bridgette kollarını onun omuzlarına doladı ve iç çekti. O kızmamıştı. "Bunu planlamadığınızı biliyorum," dedi.

Sadece başını salladı ve sonunda yukarı baktı.

"Ama yanılıyorsun. Seni gördüğüm andan itibaren tüm bunlar hayalimin, planımın bir parçasıydı. "Aman Tanrım, bu Bridgette Knox." diye düşündüm. Lütfen Tanrım, evlenmesine izin verme, çünkü o

benim olmalıydı.' Sonra beni istemediğini düşündüm ama seni ikimize yetecek kadar sevdim ve yeniden bir aileye sahip olma hayalini kurmaya devam ettim. Seninle bir aileye sahip olmayı ve şimdi sen bunu bana verdin." Parmakları test çubuğunun etrafında kıvrılmıştı. "Bu bende kalabilir mi?"

"Evet, tatlım, o senin. Ben de seninim. Sen bana Noel'de nişan yüzüğü verdin, ben de sana bir bebek veriyorum."

Gözlerinde yaşlar vardı. "Sonsuza dek teşekkür ederim."

"Her zaman ve bunu bir süreliğine kendimize saklayalım. Hâlâ boğaya binmenin, nişanlanmanın ve kafama bir kurşun yemenin etkisindeyim. Yeni bir duyuru yapmadan önce bu başarıların tadını bir süre daha çıkarmak istiyorum."

"Anlaştık. Ayrıca, seninle sır saklamayı seviyorum."

O gece ve Bridgette'in Wade'in kollarında uykuya dalmasından uzun süre sonra bile gözlerini kapatamadı. Bridgette'in göğsünün inip kalkışını ve ara sıra kirpiklerinin dalgalanışını izliyor, rüyalar uykusunu istila ederken bu geceyi ve bu anı sonsuza dek hatırlayacağını biliyordu. Hayatının aşkını kucağında tutuyordu... ve çocuğunu.

Sevmenin sorumlulukları barınmak, bakmak, korumak ve çok daha fazlası demekti. Ve şimdi ona koruması, bakması ve sevmesi için daha fazlasını vermişti.

Hayatının şu anında, daha fazla bir şey istemezdi.

Martin ailesi için Noel yemeği bir yenilenme kutlamasıydı. Kalpler iyileşiyordu. Hayatlar yeniden doğuyordu. Masaya oturduklarında, yemeğe başlamadan önce, her aile üyesi minnettar oldukları bir şeyi söyledi.

Candi, "Bu masadaki boş sandalye doldurulduğu için minnettarım," dedi. Allen ise "Küçük kardeşimin cesareti için minnettarım" dedi.

Duffy, "Beni affettiğiniz için hepinize minnettarım," dedi.

Zack, "Ve ailemin beni asla bırakmadığı için minnettarım," dedi.

Bir an sessizlik oldu ve sonra Duffy, ön plana çıkan bir yerde duran pişmiş jambonu işaret etti.

"O jambondan iki dilim alacağım," dedi.

Candi Zack'in yüzündeki ifadeye baktı ve sırıttı. "Neredeyse üç yıldır doymadı. Evine hoş geldin."

Josh King, her yıl yaptığı gibi LaJune ve çocukları Noel için kayınvalidesinin çiftliğine götürdü

Evlendiklerinden beri. Karşılanacağından emin olmadan gitti ve kollarını açarak karşılandığında gözyaşlarını tutamadı.

Daha önce orada bulunduğu tüm yıllar boyunca odak noktası, büyürken kaybettikleri olmuştu. Ama şimdi gözleri bir yetişkin olarak kazandıklarına açılmıştı. Onu göremiyordu ama yemek masasında karısının yanında otururken annesinin varlığını hissediyordu. İşleri doğru yapması için ona ikinci bir şans verilmişti ve ne kendisini ne de ailesini bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Montgomery'lerin evinde Noel, her ailenin masaya ya da diğer tatlılarla birlikte büfeye eklenecek bir tabak taşınması nedeniyle kendi kaos versiyonuyla birlikte gelirdi.

Kadınlar mutfakta et suyunu ısıtıyor, sebzeleri hazırlıyor, patatesleri eziyor, şekerlenmiş yer elmalarını ve önceden pişirilmiş mısır ekmeği sosunu ortaya çıkarıyor, fırından sıcak ekmekleri alıyor ve bardaklara içecek dolduruyorlardı.

Wade kızarmış hindi dilimleriyle dolu bir tabağı masaya taşıdı ve ardından kadınlar yan tabakları getirerek masada başka bir tabak koyacak yer kalmayana kadar yer bulabildikleri her yere koydular.

"Yemek hazır!" dedi ve oturma odasında ziyarete gelen adamlara iki kez söylemesine gerek kalmadı.

Junior, Lucy için masadaki sandalyelerden birine bir yükseltici koltuk ekledi ve Freddie için onun yanına bir mama sandalyesi koydu, sonra Barrie ile birlikte onların iki yanındaki koltuklara oturdular.

Wade masanın bir ucuna, Bridgette de sağına oturdu. Amcası Dub diğer uca, Nola da onun sağına oturdu ve diğer herkes araları doldurdu. Sonunda oturduklarında Wade ayağa kalktı.

"Hunt ve Ava dışında hepimiz buradayız," dedi. "Mesafeler bizi ayırabilir ama sevdiğimiz insanlar her zaman kalbimizdedir. Noel'i Bridgette ve benimle birlikte geçirmeye geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim... bu geleneği sürdürmeyi umuyoruz."

O otururken, hindi tabağını masanın etrafında dolaştırmaya başladılar, ardından sayısız kase garnitür geldi ve tabaklar dolup taşığında yemek başladı.

Bridgette masalarının etrafındaki yüzlere baktı, kahkahaları, şakalaşmaları ve anlatılan hikâyeleri dinledi ve sonra Wade'in onu izlediğini fark etti. Göz kırptığında ne düşündüğünü anlamıştı. Bu masada diğerlerinin bildiğinden bir kişi daha vardı ve gelecek yıl bu zamanlar bambaşka bir insan doğacaktı.

"Birdie! Wade! İkinize de mutlu Noeller! Bu harika," dedi Emma. "Harika, değil mi?" Bridgette de öyle dedi.

"Bildiğinden daha fazla," diye ekledi Wade. "Birkaç hafta önce Bridgette bana kötü ve iyi şeylerin her zaman üçer üçer gerçekleştiğini söylemişti ve burada, Blessings'te zaten iki kötü şey iki iyi şeye dönüşmüştü ve ben de bu kadar olduğunu düşünmüştüm. Ama o kararlı durdu. Hayır, dedi. Bir tane daha olacak. Ve şimdi bunun o olduğunu fark ettim. Kurşun kafasını birkaç santimle ıskaladığında,

bu kötü bir şeydi. Öyle geldim ki

Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştık. Ama bugün, bu güzel Noel gününde ailelerimizin bir arada olması, bunun iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim. Bridgette benim Noel mucizem ve burada masamızda bulunan sizlerle birlikte, onunla birlikte gelenlerle kutsanmış durumdayım!"

Bölüm 20

Şubat ayının ilk günüydü.

Blessings Baptist Kilisesi'nde bir düğün devam ediyordu. O kilisede daha büyük düğünler de olmuştu ama hiçbiri bu kadar hareketli değildi.

Bridgette Knox, Wade Montgomery ile evleniyordu.

Bu bir sürpriz değildi. Uzun zamandır birbirlerine aşık oldukları o kadar belliydi ki, pek çok kişi bunun zamanının geldiğini düşünüyordu.

Konuklar kilise sıralarındaydı.

Papaz kürsüdeydi.

Wade sunakta durmuş Bridgette'i bekliyordu, yanında da sağdııcı Dub vardı.

Müzik henüz başlamıştı ve baş nedimeye, nedimelere ve sağdıçlara hareket etmeleri için işaret veriyordu.

Koridordan ikişer ikişer indiler. Emma

ve Gordon.

Susie ve Ray.

Barrie ve Junior.

Çiçekçi kız ve yüzük taşıyıcısı arkalarından gelirken onlar da mihraptaki yerlerini aldılar.

Lucy Lemons cemaati memnun etmek için gül yapraklarını çılgınca savuruyordu. Bazıları havaya uçu. Bazıları cemaatin içine düştü. Birkaçı da koridora düştü.

Küçük kardeşi Freddie, halkaları sıkıca tutturulmuş küçük saten bir yastık taşıyarak yanında yürüdü.

Freddie etrafta uçuşan gül yaprakları dışında hiçbir şeyden etkilenmemişti. Lucy onun yanında olmadığını fark ettiğinde bir tanesini çoktan çiğneyip yutmuştu ve bir diğerini de halının üzerinde ezmek üzereydi. Arkasını döndü, ne yaptığını gördü ve şehir merkezinden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle ona bağırdı.

"Freddie! Kes şunu!" Sonra mihrapta duran annesine baktı ve işaret etti. "Anne, Freddie'ye çiçeklerimi ezemeyeceğini söyle!"

Junior koridora fırlayıp Freddie'yi elinden yakaladığında cemaat kahkahalara boğuldu. "Onu yakaladım, Sissy. İşini yap," diye fısıldadı.

Hâlâ kızgın olan Lucy çiçeklerin geri kalanını avuç avuç dağıttıktan sonra annesinin önünde yerini alırken, Junior da Freddie'yi mihraba kadar taşıdı.

Müzik durdu.

Ve tekrar başladığında, hepsi bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

İnsanlar koltuklarında dönüp koridorda, kapının girişinde duran geline ve yanında duran erkek kardeşine bakarken bir karışıklık sesi duyuldu.

"Çok güzelsin, küçük kardeşim. Bunu yapmaya hazır mısın?" Hunt sordu.

Bakışları çoktan koridorun sonunda onu bekleyen adama kilitlenmişti. "Evet, hazırım," dedi.

Tüm hayatı boyunca bu an için hazırdı.

Bridgette elini Hunt'ın dirseğinin kıvrımından geçirdi ve koridorda ilerlediler; Hunt onu hayatının geri kalanına doğru yürütüyordu.

Sonsöz

Shane ve Shelly Montgomery, annelerinin karnından itilmelerine itirazlarını haykırarak dünyaya geldiler.

Bridgette ve Wade aylardır ikizleri olacağını biliyorlardı, bu yüzden şok çoktan atlatılmıştı ve sevinç yerleşmeye başlamıştı.

"Aman Tanrım, şunlara bir bakın!" dedi Wade. "Senin siyah saçlarına sahipler... ve ikisinin de bir yanağında gamze var, tıpkı benim gibi."

Bridgette bitkin, ağrılı, sevinçli ve garip bir şekilde boş hissediyordu. Onca aydan, onca ağırlıktan ve kıpırdanmadan sonra kendini uçup gidecekmiş gibi hissediyordu. Wade'in elini okşadı ve gülümsedi.

"Onlar iyi mi?" diye sordu.

Wade, "Tıpkı senin gibi mükemmeller," dedi.

Onun gözlerindeki sevginin yanı sıra doğumlarına tanıklık etmenin verdiği huşu da gördü.

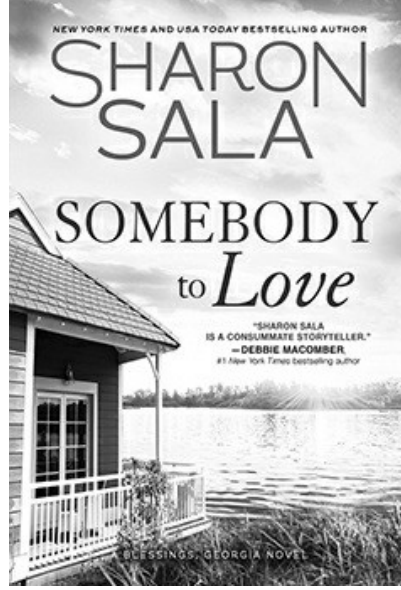
"Şu anda kendimi mükemmel hissetmiyorum ama çok mutluyum. Tıpkı Main Street'te mekanik boğaya bindikten sonra hissettiğim gibi hissediyorum. Başardım. Yaptığım için mutluyum ama Tanrı'ya şükür bitti."

Wade güldü ve sonra eğilip onu öptü.

"Birinci sınıfta seni gördüğümünden beri dünyamı sarstın, ama sana haberlerim var. Az önce olanları tanımlamanın en iyi yolunun 'bitti' olduğunu sanmıyorum. Bence daha yeni başlıyor."

SON

Çok satan yazar Sharon Sala'dan bu duygusal Güneyli küçük kasaba romantizmi ile Nimetlerinizi sayın

Bölüm 1

Hunter Knox Blessings'e geri dönmeyi hiç planlamamıştı, bu yüzden gecenin bir yarısı Ana Cadde'de at sürüyor olması hayatının tipik bir örneğiydi. Hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti.

Harley'ini bir sokak lambasının altına çektiğinde saat gece yarısını biraz geçiyordu, kaskının vizörünü kaldırıp direkte asılı duran Noel çelengine bakarken arabayı rölantide bıraktı.

Kasabadan gelen seslere bakılırsa pek çok insan yeni yıla giriyordu. Havai fişekleri, kilise çanlarını ve uzaktan birinin "Mutlu Yıllar" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Bu ziyareti dört gözle beklemiyordu ve önce biraz uyumayı planlamıştı ama yapamadı. Çok fazla zaman geçmişti ve çok geç olmadan görmesi gereken biri vardı. Bu yüzden Blessings Bed and Breakfast'taki rezervasyonu ve üzerinde adının yazılı olduğu yatak beklemek zorundaydı. Vizörü tekrar indirdi, bisikleti vitesine taktı ve onu hastaneye götürecek sapağı kollayarak Ana Cadde'ye doğru sürdü.

Knox ailesi yeni yıla tam bir sessizlik içinde girmişti - annelerinin hastane odasındaki koltuklarından birbirlerine bakarak - anneleri Marjorie henüz son nefesini vermeden önce aile evinin ne olacağını merak ediyorlardı.

Uğruna savaşıacağı bir serveti yoktu. Peach Sokağı'nın en ucunda, şehir parkına bakan üç yatak odalı küçük bir evdi sadece. Çatısı eskiydi. Akıtmıyordu ama bu haliyle de satılmazdı. Mutfaktaki zeminin ortasında bir çukur vardı ve mobilyalar otuz yaşın üzerindeydi ama şu anda bu, annelerinin hâlâ nefes almakta zorlanmasını izlemekten daha büyük bir sorun gibi görünüyordu.

Marjorie altı çocuk doğurmuştu. En büyüğü, Shelly adında küçük bir kız, okula başlayamadan astımdan öldü.

Çocuklarından dördü -Junior, Emma, Ray ve Birdie dedikleri Bridgette- Marjorie ile birlikte hastane odasında oturuyorlardı. Sadece ikinci çocuk ve en büyük oğul Hunter kayıptı. Kimse onun şu anda nerede olduğunu bilmiyordu ve herkes onun adını anmaktan kaçınıyordu.

Babaları Parnell Knox altı yıl önce amfizemden ölmüştü. Marjorie her zaman onun ölene kadar sigara içtiğini söylerdi ve hayatı boyunca bir gün bile sigara içmemiş olmasına rağmen, şimdi akciğer kanserinden ölüyordu

başka birinin bağımlılığından. Teşhis şok etkisi yaratmıştı, sonra sinirlendi. Pasif içicilik yüzünden ölüyordu.

Marjorie bazen yatağın yanında bir hemşirenin olduğunu hayal meyal fark ediyor, bazen de çocuklarının konuştuğunu duyduğunu sanıyor, sonra yine dalıp gidiyordu. Az ileride gün ışığını ve bir kapı aralığını görebiliyordu ve oraya gitmek istiyordu. Nedenini hatırlamıyordu ama henüz gidememişti. Bir şey bekliyordu. Sadece ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Ava Ridley, Marjorie'nin yatağının başucundaki hemşireydi. Ava Knox'ların çocuklarıyla birlikte büyümüşü çünkü Marjorie küçüklüğünden beri onun bakıcısıydı. Çocukluk hayali büyüüp Hunt'la evlenmekti. Ama Hunt lise son sınıftayken, Ava onun erkek kardeşi Ray ile aynı sınıfta birinci sınıftaydı.

Hayatının yarısını onların evinde geçirmiş, küçükken Ray'e oyuncak bebeklerle oynatmış, onlara ayak uydurabilmek için takla atmayı ve oğlanlardan kaçmayı öğrenmişti. Büyüdükçe kardeş gibi birlikte takıldılar ama o, Hunt'ın orada olduğu anlar için yaşadı. O zamanlar Hunt onun varlığını neredeyse hiç fark etmemişti ama bunun bir önemi yoktu. İki kişiye yetecek kadar seviyordu.

Ve sonra evlerinde büyük bir şey -kimsenin bahsetmediği korkunç bir şey- oldu ve Hunt gitti.

Ondan sonra kimse onun adını anmadı, bu yüzden çocukluk hayalini kaybetmenin üzüntüsünü yaşadı, insanlarla ilgilenmeyi misyon edinmiş bir kadın olarak büyüdü ve hemşire olmaya devam etti. Savannah'da bir hastanede birkaç yıl çalıştıktan sonra evine, Blessings'e döndü ve o zamandan beri buradaydı. Ava hemşirelik yaptığı yıllar boyunca pek çok insana bakmıştı ama çocukken Ava'ya bakan Marjorie Knox'a bakıyor olmak acı vericiydi.

Ava Emma'ya baktı. O artık Emma Lee'ydi. Gordon Lee adında iyi bir adamla evliydi. Bakışları Junior'a, Ray'e ve Birdie'ye kaydı.

Junior liseyi terk etmiş ve boşanmıştı.

Ray bir çatı kaplama şirketinde çalışıyordu ve Susie adında bir kız arkadaşı vardı.

Hayatı boyunca Birdie diye çağrılan Bridgette bebektir ama zekiydi ve hayatta kardeşlerinin başaramadığını başarmak için azimliydi. Truesdale'in Yem ve Tohum Dükkan'ında muhasebeciydi ve hâlâ kendi Beyaz Atlı Prens'ini bekliyordu.

Ava ailenin endişeli görüldüğünü düşündü, ki bu normaldi, ama aynı zamanda birbirlerine karşı mutsuz görünüyorlardı, bu da tuhaftı. Ancak, sevdiği biri vefat ettiğinde ailelerden gelen pek çok farklı tepki görmüş ve yargılamamayı ya da varsayımda bulunmamayı öğrenmişti. Kendisini ilgilendirmese de Knox ailesini bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu. Onun görevi Marjorie'nin hayati fonksiyonlarını izlemektir, başka bir şey değil.

Marjorie'nin odasının kapısı açıldı ve Ava Marjorie'nin serumunu ayarlarken koridordaki sesler içeri süzülüyordu. Bu yüzden metal uçlu botların kesik kesik sesi içeri süzüldüğünde hepsi kapıya doğru baktı.

Adımları ağırdı, büyük olasılıkla erkekti; nereye gittiğini bilen biri gibi kararlı ve ölçülüydü. Ses giderek yükseliyordu ve gecenin bu saatinde oradan geçen kim olduğunu merak ederek izlemeye devam ettiler.

Sonra aniden kapıda motorcu derisi giymiş ve kask taşıyan bir adam belirdi. Onlara onaylamayan bir bakış attıktan sonra doğruca Marjorie'nin yattığı yatağa gitti.

Ava'nın kalbi çarpmaya başladı. Hunt Knox az önce içeri girmişti ve onu son gördüğünden bu yana geçen yıllar nazik olmaktan çok daha fazlasıydı. Yüzü daha zayıf, hatları daha keskindi. Daha uzun boylu ve daha kaslıydı, siyah saçları daha uzundu ve deri ceketinin yakasından sarkıyordu ama gözleri hâlâ deliciydi ve inanılmaz derecede maviydi.

Ne yaptığını unuttu ve adam yaklaşırken ona bakakaldı. Adamın onu tanımadığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

"Hanımefendi. Ben Hunt Knox, onun en büyük oğluyum. Bilinci yerinde mi?"

"Hanımefendi değil, Hunt. Benim, Ava Ridley. Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, bilinci gidip geliyor. İstersen onunla konuşabilirsin."

Hunt'ın gözleri büyüdü. Bu güzel kadının yumuşak sesi ve kara gözlerinde hatırladığı genç kızı görmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim. Biraz büyümüşsün. Seni tanıyamazdım," dedi Hunt. "Ağrısı var mı?"

"Doktor onunla ilgileniyor," dedi Ava.

Dört kardeşi nihayet yaşadıkları şoktan kurtulduklarında, Junior ayağa kalktı. "Sen nereden geldin? Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Hunt döndü, onlar başlarını eğip başka tarafa bakana kadar baktı, sonra odağını tekrar annesine kaydırdı. Bir deri bir kemik kalmıştı. Hastalık bir vücuda bunu yapardı. Kaskını bir kenara bıraktı ve annesinin eline uzandı.

"Anne... benim, Hunt. Tıpkı istediğin gibi eve geldim." Bekledi ve tam onun duyamayacak kadar uzaklaştığını düşündüğü anda parmaklarını sıktığını hissetti. İçini bir rahatlama kapladı. O kadar da geç kalmamıştı. "Mesajının bana ulaşması bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama artık buradayım."

Gözleri açıldı. Onu tanıdığını biliyordu. Dudakları kıpırdıyordu ama aynı anda hem nefes alıp hem de konuşmak için yeterli akciğer kapasitesi yoktu.

Sonunda tek bir kelime söyleyebildi. "Üzgünüm," ve sonra, "aşkım."

İçindeki her şey paramparça oluyordu ama belli etmiyordu. Zayıflığını belli etmektense kendini vurmayı tercih ederdi.

"Sorun değil anne. Ben de seni seviyorum. Sana bir söz verdim ve bunu tutacağım. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

buraya gelmek için. Bir süreliğine eyalet dışındaydım ve dönene kadar son mektubunu alamadım ama şimdi buradayım ve istediğin her şeyle ilgileneceğim."

Marjorie'nin göz kapakları
dalgalandı. Hunt bekledi.

Kardeşleri ayağa kalktı ve yatağın etrafında dolaşarak beklemeye başladı. Günlerdir hiçbir şeye tepki verdiğini görmemişlerdi ve aniden bilinci yerine geldi. Sonra dudakları aralandı.

Son sözlerinin bir anını bile kaçırmak istemedikleri için daha yakına
eğildiler. Sonra "Avlanın." dedi.

"Buradayım anne. Buradayım," dedi Hunt ve nazıkçe elini sıktı. "Ne istediysen yapacağım."

Dudakları tekrar aralandı. "Söz mü?"

Eğildi ve kızın kulağının dibinde usulca
konuştu. "Söz veriyorum. Artık buradayım.

Gitmekte özgürsün."

Marjorie nefes verdi. Işık daha parlaktı ve artık kalbinin üzerinde bir ağırlık yoktu. Oğlunu bıraktı ve Tanrı'nın onu eve götürmesine izin verdi.

Şimdi dört kardeş de şaşkınlıkla bakıyor, az önce ne olduğunu merak ediyorlardı. Anneleri neredeyse bir haftadır bu şekilde hayata tutunmaya çalışıyordu ve müsrif oğul içeri girip ona gitmesinde bir sakınca olmadığını söylemişti. Ve öldü mü? Öylece öldü mü?

Ava nabız bulmaya çalışıyordu ama nabız yoktu.

Marjorie'nin kalp atışları monitörde düzleşmişti.

Emma'nın sesi bir oktav yükseldi. "Öldü mü?"

Junior'ın yüzünden yaşlar süzülüyor, Ray de gözlerini siliyordu. En

küçük kız Birdie yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

Birkaç dakika sonra bir hemşire aceleyle odaya girdi. Nabız yokladı, sonra saate baktı. "Ölüm saati, 1:15."

Ava'nın yanaklarında gözyaşları vardı.

"Çok üzgünüm. Hepinize başsağlığı diliyorum."

Emma ona sarıldı. "Anneme bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim," dedi.

Hunt henüz hiçbir kardeşiyle konuşmamıştı ve hâlâ annesinin elini tutuyordu. Eşyalarını toplayıp odadan çıktıklarını biliyordu ama şu anda hiçbirine söyleyecek bir şeyi yoktu. Bu daha sonra gelecekti.

Omzunda bir el hissetti. Ava'ydı.

"Çok üzgünüm Hunt, ama başardığın için minnettarım. Son günlerinde tek konuştuğu sendin."

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi, sonra annesinin elini bıraktı, kaskını aldı ve dışarı çıktı.

Ava onun ses tonundan acı duyduğunu anlamıştı ama onun ilgisine ya da bakımına ihtiyacı yoktu. Bir hastayı kaybetmek hemşire olmanın en zor yanıydı ama bu olayda Ava huzurluydu. Marjorie

Knox uzun süre acı çekmişti. Artık hasta ya da acı çekmiyordu ve bu bir lütuftu.

Hunt koridordan yukarı çıkıyordu ki kardeşlerinin asansöre bindiğini gördü. Onların alt kattaki lobide durup kendisinin aşağı inmesini beklediklerini hayal etti ve onun yerine merdiven boşluğunu kullandı.

Onlar nihayet binadan çıktıklarında o çoktan otoparka girmiş ve Harley'ine binmişti. Hiçbirini tanımadan uzaklaşmasını izlediler.

"Kahretsin, işte gidiyor," dedi Ray.

"Aranızda Hunt'ın kasabadan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bilen var mı?"

Birdie sordu. "Ben bilmiyordum," dedi Emma.

Ray başını sallarken Junior, "Ben de," dedi.

"Annem biliyor olmalıydı," dedi Birdie.

Diğerleri sessizce birbirlerine baktılar, annelerinin böyle bir sırrı bu kadar uzun süre sakladığına inanmakta güçlük çekiyorlardı ama üçü de bunun nedenini biliyordu.

"Acaba annem ondan ne yapmasını istedi?" Junior dedi

ki. "Ne demek istiyorsun?" Ray sordu.

Junior kaşlarını çatı. "Onu duydun. Anneme sözünü tutacağını ve ondan ne isterse yapacağını söyledi."

"Evet," dedi Ray.

"Acaba nereye gidiyor?" Junior sordu. "Sence annemin evinde mi kalacak?"

Emma omuz silkti. "Bilmiyorum. Neden eve giderken evin önünden geçmiyorsun ve orada olup olmadığına bakmıyorsun? Eğer öylece taşınacağını düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor demektir. Ben istiyorum-"

"Sizin ne istediğiniz ve ne olacağı iki farklı şeydir," dedi Junior. "Burada dört kişiyiz."

"Ama beş mirasçı var," dedi Birdie. "Annemin evinin satışından gelecek para dörde değil beşe bölünecek. Ev çok eski. Uğruna kavga etmeye değecek bir şey getirmeyecek."

Ray, "Hiçbir şey için kavga etmeye değmez," dedi.

Emma hepsine ters ters baktı. "Annemin cenazesi ve diğer şeyler hakkında zaten konuştuk ve annemin banka hesabında sadece onu gömmeye yetecek kadar para var, başka bir şey yok. Hadi eve gidelim ve biraz dinlenelim."

"Annem vasiyet bıraktı mı?" Birdie

sordu. Hepsi durdu.

"Bilmiyorum," dedi Emma.

Junior omuz silkti. "Ben de

bilmiyorum."

"Nasıl öğreneceğiz?" Ray sordu.

"Belki Hunt biliyordur. Annem hakkında bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyordur," dedi Birdie.

"Ben eve gidiyorum. Hunt'ın nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan, git kendin ara onu," diye mırıldandı Junior.

Ray arabasına binip gitti ve Junior da aynısını yaptı.

Emma onu görmezden geldi. "Annem öldüğü için üzgünüm ama acı çekmediği için de mutluyum."

Sonra Birdie'ye baktı. "Hunt'ın bunca yıldır nerede olduğunu merak ediyorum."

"Bilmiyorum ama yakışıklı bir adama dönüştüğü kesin," dedi Birdie.

Hunt, muhtemelen uyumakta olan diğer konukların farkında olarak, bir Harley üzerinde yapabildiği kadar sessiz bir şekilde pansiyona doğru ilerledi. Motosikletini kilitledi, çantasını ve kaskını aldı, sonra kapıya yöneldi ve zili çaldı.

Bud Goodhope hâlâ ayaktaydı ve son misafirlerinin gelmesini bekliyordu; kapı zilini duyunca aceleyle koridora çıkıp kapıyı açtı.

"Blessings Yatak ve Kahvaltı'ya hoş geldiniz," dedi

Bud. Hunt başıyla onayladı. "Ben Hunt Knox.

Rezervasyonum var."

"Evet, içeri gelin Bay Knox. Kaydınızı yaptırayım ve size odanızı göstereyim. Çok yorulmuş olmalısınız."

Kısa bir süre sonra Hunt üst kata çıkarıldı ve koridorun sonunda bir odaya yerleştirildi.

"Burası daha sessiz," dedi Bud. "Kahvaltı sabah 6:00'dan 10:00'a kadar servis edilecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa ev telefonundan yediği tuşlayın, ya eşim Rachel ya da ben cevap veririm."

"Teşekkürler," dedi Hunt. "Şu anda tek istediğim bir duş ve bir yatak."

Bud, Hunt'ın çantasını yatağın üzerine koyarken, "O zaman iyi dinlen," dedi. "Sabah kahvaltıda görüşürüz."

Hunt kapıyı kilitledi, ceketini ve kaskını bir sandalyenin üzerine koydu, sonra oturdu ve botlarını çıkardı. Oda iyi döşenmişti ve sıcak, ev gibi bir havası vardı. Böyle bir yerde bulunmayalı uzun zaman olmuştu.

Etrafı karıştırdı ve tek tek paketlenmiş, ev yapımı çikolatalı kurabiyelerden oluşan bir sepetin yanı sıra soğuk içeceklerden oluşan bir mini buzdolabı buldu. Öğleden beri bir şey yememişti ve zaten yarın olmuştu, bu yüzden bir kurabiye ve soğuk bir kola seçti ve karnındaki boşluk hissini hafifletmek için yedi.

İşi bittiğinde soyundu ve banyoya girdi. Boy aynası, hayatın vücudunda bıraktığı kilometre taşlarını yansıtıyordu. Savaşın izleri sadece içinde değildi. İyileşen yaralardan geriye kalan ince gümüş ipler gibi bazıları da görülebiliyordu.

Yorgun kaslarını gevşetmek için suyu dayanabileceği kadar sıcak hale getirdi ve sonra kendini yıkamadan önce saçlarını yıkadı. Çıktığında tek düşünebildiği temiz çarşafların arasına girip bir hafta boyunca uyumaktı. Ama uyumak diye bir şey yoktu. Verdiği sözü tutmak için uzun bir yoldan gelmişti ve bunu yatakta kalarak başaramayacaktı.

Ava'nın vardiyası sabah 7:00'de bitti.

Normalde biraz kahvaltı edip uyumayı dört gözle beklerdi ama eve giderken aklında Hunt Knox vardı. Evli olup olmadığını, çocukları olup olmadığını, nerede yaşadığını merak ediyordu. -Ne yaptığını. Ama görünüşe göre karanlıkta kalan tek kişi o değildi. Kulak misafiri olduğu kadarıyla erkek ve kız kardeşleri de bilmiyordu. Bir kez daha ailelerinin arasını bu kadar açacak ne olduğunu ve ölmeden önce annesine ne söz verdiğini merak etti.

Ava arabasını garajın altına çekerken hâlâ onu düşünüyordu. Sabah soğuktu ve gökyüzü kapalı görünüyordu. Ama hava onun gününü etkilemeyecekti. Kendini içeri bıraktı ve sonra evin içinden geçerek ceketini ön dolaba, çantasını da koridordaki masanın üzerine bıraktı.

Üniformasını çıkarmak her zaman çok önemliydi. Doğruca çamaşırhaneye gider, sonra da duş almak için banyoya giderdi. Baştan aşağı yıkanma ritüeli hem fiziksel hem de duygusal bir temizlikti - dün gece baktığı hastaların tüm üzüntü ve hastalıklarını gündüz vardiyasının becerikli ellerine bırakıyordu.

Önümüzdeki iki gün izinliydi ve sonra gündüzleri geri dönecekti. Hemşirelerden biri bir aile cenazesi için şehir dışındayken onun yerine bakmakta bir sakınca görmemişti ama acil servisteki normal vardiyasına dönmeye hazırdı.

Dışarı çıkar çıkmaz pijamalarını giydi, çamaşırlarını kurutucuya attı, lavabonun başında bir kase mısır gevreği yedi ve sonra yatağa girdi. Uykuya daldığında hâlâ Hunt Knox'u düşünüyordu.

Rachel Goodhope kahvaltıya indiğinde son misafirleriyle tanıştı. Onu motorcu kıyafetleri içinde görmemişti ama giydiği siyah Levi's pantolon ve gri chambray gömleğiyle iyi bir görüntü çiziyordu. Siyah deri montunu bir sandalyenin arkasına astı, motorcu kaskını yanındaki sandalyenin koltuğuna yerleştirdi ve sonra büfeye gitti.

Rachel, "Blessings'e hoş geldiniz," dedi ve neredeyse boşalmış bir reşo tabağına taze bir parça cıtır domuz pastırması ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Hunt. "Her şey iyi görünüyor."

"Keyfini çıkarın," dedi. "Sıcak çay ya da kahve dışında bir şey içmek isterseniz, bana haber vermeniz yeterli." "Bu iyi," dedi Hunt. "Oh... Butterman Hukuk Bürosu'nun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Elbette. Adliyenin tam karşısındaki binada bir ofisi var. Önünde bir tabela var.

Bunu kaçıramazsınız."

"Teşekkür ederim," dedi Hunt ve tabağını doldurmaya başladı.

Rachel fırından bir parti sıcak bisküvi çıkarmak için mutfığa geri döndü. Onları sıcak tutmak için bir ısı lambasının altındaki tezgâha koydu ve cep telefonu çaldığında biraz daha waffle pişirecekti. Ellerini sildi ve sonra cevap verdi.

"Merhaba, ben Rachel."

"Günaydın Rachel. Bu Ruby. Kilise çağrı komitesindeyim, bu yüzden sana

yaklaşan bir cenaze hakkında uyarı."

"Olamaz! Kim öldü?" Rachel sordu.

Ruby, "Marjorie Knox sonunda vefat etti, Tanrı onu korusun," dedi.

"Ah, tabii ya! Aileyi çağırdıklarını duydum," dedi Rachel ve sonra nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Şu ana kadar ikiyle ikiye bir araya getirmemiştim. Bu sabah çok ama çok erken saatlerde bir misafirimiz geldi. Adı Hunter Knox. Eminim ailedendir."

Ruby'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Bu en büyük oğlu! Liseden hemen sonra ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi."

"Eh, artık burada," dedi Rachel. "Ve çok da yakışıklı bir adam."

"Umarım Marjorie'yi görmek için zamanında gelmiştir," dedi Ruby.

"Az önce bana Peanut'ın ofisinin nerede olduğunu sordu," dedi Rachel.

"Tatil olduğu için Peanut'ın ofiste olup olmayacağını bilmiyorum. Sanırım tüm bunların nasıl sonuçlanacağını zaman gösterecek," dedi Ruby. "Bu arada, yakın gelecekte kilisede bir aile yemeği olacağı konusunda sizi uyarmak istedim."

"Anlaşıldı," dedi Rachel. "Biraz daha waffle yapmam gerek. Seninle sonra konuşuruz." "Aramam gereken başka insanlar da var," dedi Ruby. "İrtibatta olacağım."

Hunt yumurta, bisküvi ve sosla karnını doyurduktan sonra waffle yemek için geri döndü. Uzun süredir gerçek yemek yemediği için telafi etmeye çalışıyordu ve günün ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden önündekileri yemek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Annesinin evini kontrol etme fırsatı bulana kadar en azından birkaç gece için buradaki odayı tutmuştu. Onarımı sırasında içinde kalabileceği kadar yaşanabilirse, orada kalacaktı. Ev onarıldıktan sonra müzayedeye bakmak ve ödenmemiş faturaları ödemek ona kalacaktı.

Mektubu aldığı anda Hunt, annesinin kendisini mirasının vasisi olarak atadığını öğrenince şok olmuştu. İrtibatta kalmalarına rağmen, kardeşlerinden hiç bahsetmemişti ve bunun iyi bir nedeni vardı. Onun umursamayacağını biliyordu. Mektup ona ulaştığında, posta damgası neredeyse iki haftalıktı ve yazdığı mektubun üzerindeki tarih bundan bir ay önceydi. Günlerinin sayılı olduğunu itiraf ettiğinde paniğe kapılıp onu aradı ama asla cevap alamadı. İstedikini yapacağını bilmeden öleceği düşüncesi onu Houston'dan Blessings'e on altı saatlik çılgın bir yolculuğa çıkarmıştı. Artık onun gelmesini beklediğini biliyordu. Ona bekleyecek kadar güvenmişti. Şimdi işi yapmak ona kalmıştı.

Bölüm 2

Hunt kahvaltıdan sonra odasına çıktı. Annesinin mektubunda avukatın numarası vardı. Bugün kimsenin işte olacağını sanmıyordu ama yine de her ihtimale karşı bir mesaj gönderdi.

Çok geçmeden bir yanıt aldı.

Öğlene kadar ofiste olacağım. İstedığınız zaman uğrayabilirsiniz.

Hunt mesajı geri gönderdi.

Yakında orada olacağım. Teşekkür ederim.

O anda ceketini giydi, kaskını aldı ve B ve B'den ayrıldı. Kardeşlerinin, mal varlığının kontrolünü ona verdiği için kızacaklarını biliyordu ama umurunda değildi. Ona yıllar önce ihanet etmişlerdi. Onlara hiçbir şey borçlu değildi, hele saygı hiç.

Ana caddeden aşağı inerken meraklı bakışları hissetti ve Nimetler'den ayrıldığı günü hatırlamadan edemedi. O zamanlar kimse gittiğini fark etmemişti bile, çünkü geri döneceğini varsaymışlardı. Bu anı şimdi de ilk günkü kadar canlıydı.

Üniversiteye gitmek için yola çıkacağı gün kıyamet kopmuştu. Kavga bittiğinde, dünyası ve geleceği mahvolmuştu - kendi ailesi tarafından ihanete uğramıştı.

Annesi, Birdie'yi okula bıraktıktan sonra döndüğünde ailesini kargaşa içinde bulana kadar onun gittiğini ya da neler olduğunu bilmiyordu. Olanlar hakkında gerçeği anlatmaları için hepsine yalvarmaya başlamıştı ama Emma, Junior ve Ray susmuş, babası Parnell de karısına Hunt'a söylediklerinin aynısını söylemişti.

"Olan oldu, aş artık bunu."

Hiçbirinin bilmediği şey ise Hunt'ın evden çıkıp doğruca Savannah'ya, ordunun asker alma bürosuna gittiği ve kaydolduğuydu. Testlerde uçmaya yatkın olduğu ortaya çıkınca liseden uçuş okuluna geçti ve ABD Irak'ı işgal ettiğinde hala uçuş okulundaydı.

İlk görev yeri Felluce'ydi, Apaçi helikopterlerini uçuruyordu ve sonraki yedi yıl boyunca nereye görevlendirilirse oraya gitti. Neredeyse her uçtuğunda vuruluyordu ama bir şekilde her zaman geri dönmeyi başarıyordu. Tam olarak anlamadığı bir savaşta savaşıyor, uğradığı bir ihanetten

kaçıyordu.

unutamadım.

Ve sonra kaçınılmaz olan oldu. Onca yıl ateş altında kaldıktan ve topallayarak üsse döndükten sonra vuruldular.

Nişancısı öldü ve Hunter'ın aldığı yaralar onu Amerika'ya gönderdi. Tamamen iyileşmesi sekiz ay sürmüş ve sonra askere alınmış.

Helikopter uçurmayı bildiği tek işi yapmak için bir iş bulması altı ay daha sürdü. Ama artık Hellfire füzeleri taşımak yerine petrol sahasındaki işçileri açık denizdeki kulelere götürüp getiriyordu ve o zamandan beri de bunu yapıyordu. Eve gelip annesinin mektubunu bulmadan önce de bu işi yapıyordu. Ve şimdi buradaydı, annesinin son isteklerini yerine getiriyordu.

Avukatın ofisini kolaylıkla buldu, önündeki kaldırıma park etti, sonra atından inip içeri girdi.

Yabancı içeri girdiğinde Betty Purejoy masasındaydı. Adamın taşıdığı bisiklet kaskını görünce, onun dışarıda duyduğu motosikletin sürücüsü olduğunu tahmin etti.

"Günaydın. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Betty sordu.

"Günaydın hanımefendi. Adım Hunt Knox. Marjorie Knox benim annemdi." Betty onun gençliğini hatırladığını sanıyordu ama kesinlikle değişmişti.

"Bay Butterman sizi bekliyor ve anneniz için çok üzgünüm. Ona burada olduğunuzu haber vereceğim."

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim," dedi Hunt ve sekreter telefonu açarken yerine oturdu.

Birkaç dakika içinde, kırk yaşlarında, uzun boylu, kumral saçlı bir adam elini uzatarak ortaya çıktı.

"Bay Knox, ben Peanut Butterman. Kaybınız için başınız sağ olsun. Lütfen ofisime gelin."

"Bana Hunt deyin," dedi ve Peanut'ın masasının önüne oturdu.

Peanut sekreterine bir el salladı.

"Betty, lütfen bana Marjorie Knox'un dosyasını getirir misin?"

Betty, müşterilerin dosyalarının basılı kopyalarının tutulduğu bitişik odaya girdi ve Marjorie Knox'a ait olanı çekip masasına koyduktan sonra onları yalnız bıraktı.

Peanut, bir ön yazı ve birkaç yıl önce onun için yazdığı vasiyetnameyi içeren evrakı hızla taradı.

"Tamam... Seni vasi tayin ettiğini biliyorsun, değil mi?" Peanut sordu.

Hunt başını salladı. "Onun mektubunu alana kadar bilmiyordum. Bana ulaşması birkaç hafta sürdü," dedi ve mektubu cebinden çıkarıp okuması için Peanut'a uzattı.

Peanut okudu, sonra geri verdi.

"Tabii ki burnumu sokmayacağım ama kardeşlerinize aranızda bir kırgınlık olduğunu ima ediyor. Ancak vasiyetname gayet açık. Mülk satılacak ve geliri beşe bölünecek, yani bu bir sorun olmamalı."

"Sanırım buna kırgınlık da diyebilirsiniz," dedi Hunt. "İçlerinden biri, belki de üçü birden -hiçbirini kabul etmediler- üniversiteye gitmek için biriktirdiğim parayı çaldılar. 8,000 dolardan fazla. Bu parayı biriktirmek için dört yıldan fazla bir süre bahçe biçtim, yaprakları tırmıkladım ve yiyecekleri çuvalladım. Ve okula gideceğim sabah, o para gitmişti. Bu konuda çok kavga ettik. Ama tüm kardeşlerim birbirini destekledi ve kimse kimin yaptığını söylemedi. Babam unutmamı ve başka bir şey bulmamı söyledi. Annem orada değildi. Küçük kız kardeşimi okula götürmüştü, bu yüzden eve geldiğinde ben yoktum ve herkes ne olduğu konusunda susuyordu. Annemle görüşmeye devam ettik ama bir daha geri dönmedim. Ta ki bugüne kadar."

"Aman Tanrım," dedi Peanut. "Bu çok yıkıcı olmalı. Sen ne yaptın?"

"Orduya katıldım. Vurulana kadar Irak'ta Apache helikopterleriyle uçtum. Şimdi çoğunlukla petrol sahası işçilerini açık deniz sondaj kulelerine götürüp getiriyorum."

Peanut sandalyesinde arkasına yaslandı ve karşısındaki adama yeni bir saygıyla baktı.

"Satılmadan önce evin onarılmasını istediğini biliyorum. Annenin isteğini yerine getirmeye niyetli misin?"

Hunt başını salladı. "Ölmeden önce onu görmek için zamanında geldim. Ona sözümü tutacağımı söyledim." "Bu vasiyetinin bir kısmını açıklıyor. Eğer kardeşlerinde kopyaları varsa, o zaman zaten

biliyorum. Sizde bir kopyası var mı?" Hunt, "Evet, bana bir tane gönderdi," dedi.

"Güzel. Mektupta, mülkü satıldıktan sonra sekiz bin dolar alacağınızı ve sonra kalanın beşe bölüneceğini belirtiyor. Bu yüzden tadilat için harcadığınız paranın makbuzlarını saklayın, satıştan sonra sekiz bin doların yanı sıra bu parayı da geri alacaksınız ve sonra kalan para beşiniz arasında paylaşılacak."

"Bunu yapmasından hoşlanmayabilirler," dedi Hunt. "Ama bu konuda benimle kavga etmezler. Artık hepsi büyüdüğüne göre, bunun herkes tarafından bilinmesini isteyeceklerinden şüpheliyim."

Peanut başını salladı. "Evet, anlıyorum. Ve vasisi olarak onun çek hesabına erişimin olacak, her ne kadar içinde fazla bir şey olmasa da... muhtemelen sadece onu gömmeye yetecek kadar. Bunun için tüm evrak işlerini başlatacağım. Üzerinde çalışırken evde yaşamayı planlıyor musun?"

"Evet," dedi Hunt.

"Anahtarınız var mı?"

Hunt, "Mektupta bir tane vardı," dedi.

"İlk iş olarak kilitleri değiştirmenizi tavsiye ederim," dedi Peanut. "Eğer herhangi birinde anahtar varsa ve daha önce hırsızlık yapmışlarsa, satış yapılmadan önce bunu tekrar yapmak isteyebilirler."

"Bunu zaten düşünmüştüm," dedi Hunt ve cebinden bir kartvizit çıkardı. "Bunun üzerinde tüm iletişim bilgilerim var. Vasiyetnameyi ne zaman okuyacağınızı ve yapmam gereken diğer şeyleri

bana bildirmeniz yeterli. Daha önce hiç bir mirasın vasiyetini yerine getirmediim, bu yüzden prosedür konusunda biraz bilgisizim."

"Seni ararım, merak etme," dedi Peanut.

"Burada işimiz bitti mi?" Hunt sordu.

"Evet," dedi Peanut.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Hunt. "Tatilde beni kabul ettiğiniz için teŖekkür ederim." Saniyeler içinde ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Peanut onu dışarı kadar takip etti ve Hunt'ın kartını Betty'ye verdi.

"Bu bilgiyi saklayın. Onunla daha sonra tekrar temas kurmamız gerekecek," dedi. "Evet, efendim," dedi Betty. "Hoş görünömlü bir adam ama çok sert görünüyor."

"Savaş ve ihanet insana bunu yapar. İşini bitirir bitirmez evine git ve bu sabah geldiğin için teŖekkür ederim," dedi Peanut ve ardından ofisine geri döndü.

Hunt atını kasabanın karşısına sürdü, parkın yanından geçti ve Ŗeftali Sokağı'nın batısına, sokağın sonundaki küçük eve doğru gitti. Bu evi rüyalarında milyonlarca kez görmüştü ama hiç bu kadar üzgün ve harap görünmemiştir.

Otoparkın altına siyah bir pikap park edilmişti, o da arabayı sürüp yanına park etti. Cebinden evin anahtarını çıkardı ama arka kapıya doğru yöneldiğinde tüyleri diken diken oldu. Hayaletlere inanmıyordu ama bu ev onu orada istiyormuş gibi hissettirmiyordu. Adil olan da buydu.

O da burada olmak istemiyordu ama söz sözdür.

Kapının kilidini açtı ve mutfağın hemen dışındaki hizmet odasına girerek ışıkları yaktı. Bütün mobilyalar buradaydı. Her şeyin üzerindeki belli belirsiz toz tabakası olmasaydı, annesinin bir işi halletmek için dışarı çıktığını ve birazdan döneceğini düşünebilirdi.

Mutfak zemininin ortasında alçak bir nokta vardı - muhtemelen döşeme kırışlerinde sorun vardı. Eski parke döşeme yara bere içindeydi ve yıpranmıştı, mobilyalar da yıpranmıştı. Bu bakımsızlığı görmek Hunt'ı öfkelen-dirmişti. Kardeşleri bunun olmasına nasıl izin verebilmişlerdi? Hepsi burada, aynı kasabada birlikteydi.

Hunt'ın liseye başladığı yıl, tavan arasını yatak odası olarak kullanılabilecek kadar yenilemişlerdi ve hayatında ilk kez kendine ait bir odası olmuştu. Ŗimdi neye benzediğini merak ederek koridorun sonundaki dar merdiven boşluğundan yukarı çıktı ve çatı katının kapısını açtı. Tek pencerenin perdesi ya da gölgeliği yoktu ve o, yıllar önce dinlenmeye bırakılmış olması gereken eski anıların kutularıyla dolu alanda ilerlerken havadaki toz zerrecikleri kıpırdadı.

Uyuduğu yatak yoktu. Dolabın kapısı yoktu, dolap boştu. Kıyafetlerinin asılı olduğu çubuk bile yoktu. Sanki onunla ilgili tüm anıları silmişlerdi. Keşke o da aynısını yapabilseydi.

Aşağıya indi, annesinin odasına bir göz attı ve uyumak için yeterince uygun olan tek odanın orası olduğunu kabul ettikten sonra tamir edilmesi gereken her şeye bakmaya başladı.

Aletleri kontrol etmek için mutfağa geri döndü. Gaz ocağının brölörleri yanıyor, fırın çalışıyordu. Bulaşık makinesi temizdi ve üst raftaki tek bardak ona yakın zamanda kullanıldığını ve muhtemelen çalışır durumda olduğunu söylüyordu - daha sonra öğreneceği bir şey.

Su basıncı iyiydi ve çamaşır makinesi ile kurutma makinesi çalışır durumda görünüyordu. Odalar

Buzdolabı evdeki en yeni cihazdı ama içindeki neredeyse her şeyin atılması gerekiyordu. Annesinin ne kadar süredir hastanede olduğundan emin değildi ama bir kutu sütün tarihi bir ayı geçmişti ve tek kap şeftalili yoğurdun son kullanma tarihi çoktan geçmişti.

Buz yapıcının altındaki bölmedeki buzların hepsi birlikte donmuştu, bu da elektriğin bir ara buzları eritecek kadar uzun süre kesik olduğu anlamına geliyordu. Sonra elektrik geldiğinde tekrar donmuş. Bu yüzden kutuyu çıkarıp buzı lavaboya döktü, sonra taze buz yapmaya başlamak için tekrar buz yapıcının altına koydu, ardından dondurucu ve buzdolabındaki her şeyi çöpe attı.

Merkezi ısıtma ve havalandırma hâlâ çalışıyordu ve hatırladığından daha yeni görünüyordlardı ki bu iyiydi. Bunu doğru yapmak için önünde büyük bir iş vardı ama uzun vadede evin satışında büyük bir fark yaratacaktı. Ancak, bu iş için aletlerin yanı sıra malzeme de gerekecekti, bu yüzden geriye ne kaldığına bakmak için alet deposuna gitti.

Kulübenin ampulü yanmıştı, bu yüzden etrafa bakmak için içeri girerken kapıyı açık bıraktı ve tam da korktuğu gibi oldu. İçeride birkaç eski çekiç, bir el testeresi ve eski bir çuval çatı çivisinden başka bir şey kalmamıştı. Çivileri görünce çatının durumunu da kontrol etmesi gerektiğini hatırladı. Alet kiralayabilir ve yardım tutabilirdi. Dünyanın sonu değildi ama bu sırada ailesiyle uğraşmak başını ağrıtacaktı.

Mutfakta bir kancada asılı duran bir araba anahtarı buldu ve bunun kamyonete ait olduğunu tahmin etti. Eğer çalışıyorsa, tamirat yapmak için eve eşya taşırken kullanmak için kullanışlı olacaktı, bu yüzden kontrol etmek için dışarı çıktı. Torpido gözündeki sigorta belgesi Marjorie'nin adınaydı. Çalışıp çalışmayacağını görmek için anahtarı çevirdi ve motor hemen çalıştı. Böylece evi kilitledi ve eşyalarını toplamak ve çıkış yapmak için pansiyona gitti.

Bud odanın ücretini ödemek için Hunt'ın kartını okutuyordu ki Hunt'ın aklına değiştirmesi gereken kilitler geldi.

"Hey, Bud, kasabada hala çilingir var mı?"

"Evet, kesinlikle var. Mills Locks, Ana Cadde'de Bloomer's Hardware'in yanında. Sahibinin adı Cecil, ama muhtemelen bugün her yer kapalıdır."

"Tamam... Onu hatırlıyorum," dedi Hunt. "Teşekkürler ve misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi ve çantasını kamyonete taşıdı. Meraktan doğruca çilingire gitti, kapıdaki Açık yazısını gördü ve içeri girdi.

Tezgâhtaki adam başını kaldırdı.

"Mills Locks'a hoş geldiniz. Ben Cecil Mills. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tadilatını yapacağım bir eve birkaç yeni kilit taktırmam gerekiyor. Bugün bunu yapmak için müsait misiniz?"

"Evet, tabii. Burada, kasabada mı?" Cecil sordu.

"Evet, Marjorie Knox'un yaşadığı yer. Ben onun en büyük oğluyum, Hunt. Satışa çıkarılmadan önce orayı biraz onaracağım."

"Yaşamak mı?"

Hunt başını salladı. "Bu sabah erken saatlerde vefat etti."

Cecil kaşlarını çattı. "Duymamıştım. Bunun için gerçekten üzgünüm. Çiftlikten gelen bir müşteriyi bekliyorum ama öğle yemeği saatinde gelmemin bir sakıncası yoksa öğlen gibi gidebilirim."

"Herhangi bir programım yok. Yılbaşı günü çalışmak istediğine emin misin? Yarına kadar bekleyebilir," dedi Hunt.

Cecil omuz silkti. "Bugün zaten iki kez acil durumlar için çağrıldım ve karım evde ve gripten hasta. Ben de burada olmak isterdim."

"O zaman öğlen iyi. Adresi biliyor musun?" Hunt sordu.

"Şeftali Sokağı'nın sonunda sağdaki son ev, değil mi?"

Hunt başını salladı. "Evet. Benim Harley'im ve onun siyah pikabı garajın altında olacak." "O zaman öğlen görüşürüz."

"Tamam," dedi Hunt ve dükkândan ayrıldıktan sonra bakkala uğradı. Artık Piggly Wiggly olmadığını, yeni bir dış cepheye ve yeni bir isme sahip olduğunu görünce şaşırdı. The Crown.

Kimse onu tanıımıyordu, bu da alışverişi kolaylaştırıyordu, ta ki ödeme yapmak için öne geçene kadar. Onu kontrol eden kasiyer ona bakmaya devam etti ve kredi kartını okuyucuya yerleştirdiğinde nihayet konuştu.

"Kesinlikle tanıdık geliyorsun. Buralardan mısın?" diye sordu.

Hunt kartını cüzdanına geri koyarken başını salladı. "Ben Hunt Knox. Burası hala Piggly Wiggly iken burada alışveriş yapardım. Sen Millie'sin, değil mi?"

"Evet! Ben Millie Garner! Tanıdık geldiğini biliyordum. Annenizin vefatını yeni duydum. Ailenize başsağlığı diliyorum" dedi.

"Teşekkürler," dedi ve poşetlerini alışveriş arabasına geri koymaya

başladı. "Burada kalmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Sadece açık artırmada satılabilmesi için aile evini onaracak kadar uzun bir süre. Bunu yapacağıma dair ona söz verdim," dedi Hunt ve alışveriş arabasını iterek dışarı çıktı.

Eve dönüp yiyecekleri indirdiğinde saat öğlene yaklaşıyordu. Ceketini çıkardı, sonra çuvaları boşaltmaya ve yeni aldığı şeyleri yerleştirmeye başladı.

İşini bitirdiğinde Cecil Mills kapısını çalıyordu. Cecil'i içeri aldı ve ardından yeni kilitlere ihtiyaç duyulan yerleri işaret etti.

"Sadece ön kapı var, bir de mutfakta arka kapı var."

Cecil başıyla onayladı. "Bunları senin için değiştireceğim ve her iki kilidi de tek anahtarla açılacak şekilde senkronize edeceğim.

Kaç tane anahtar istiyorsunuz? Bir sette iki anahtar var, yani dört anahtarınız olacak."

"Bu yeterli. Burada bir tane kullanan tek kişi ben olacağım ama satıldığında yeni sahipleri için kullanışlı olacak."

Cecil, "O zaman hemen işe koyulayım," dedi.

"Bana ihtiyacın olursa seslen," dedi Hunt, sonra bir not defteri ve kalem alarak mutfağa gitti,

düzeltilmesi gereken şeylerin bir listesini yapıyordum.

Emma uyumuştı ama nihayet uyandığında kocası Gordon'un yatağın ucunda oturmuş kendisine baktığını görünce irkildi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye mırıldandı, parmaklarını saçlarında gezdirirken.

"Uykunda konuşuyordun," dedi adam.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

"Bütün gece kâbus gördüm," dedi. "Annem öldü. Çok üzgünüm."

"Uykunda ağlıyordun. Bir sır hakkında bir şeyler mırıldanıyordun ve anneme söyleme."

Bir iniltiyi bastırdı. "Artık bir önemi yok, değil mi? Annem öldü ve benim eve gidip onu gömmek için kıyafet almam gerekiyor."

Gordon ayağa kalktı. "Sen ve Birdie'nin bunu bir hafta önce yaptığınızı sanıyordum. Birdie'nin onları evine götürdüğünü söylemiştin."

Emma ellerini yüzüne sildi. "Ah. Evet. Haklısın. Kafam çok karışık. Bu hepimiz için korkunç bir zaman... Hunt'ın geri dönmesi falan."

Kaşlarını çattı. "En büyük kardeşinin annesinin cenazesi için dönmüş olması neden önemli? Gelmemiş olsaydı daha tuhaf olurdu."

Emma kendini kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamıştı. "Şey, çünkü o bizi çok uzun zaman önce terk etti ve şimdi-"

Gordon ellerini ceplerine sokmuş, karısının yüzündeki kızarıklığa bakıyordu. Yalan söylediğini biliyordu ama nedenini merak ediyordu.

"Neden gitti ki zaten? Ne zaman sorsam biri konuyu değiştiriyor."

"Bu konuda konuşmayacağım," dedi Emma ve kalkıp banyoya giderek kapıyı arkasından çarptı.

"Doğru! Tıpkı senin şimdi konuyu değiştirdiğin gibi," diye bağırdı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kardeşinle tanışmaktan memnun olacağım. Belki bana Ray ve Junior'dan daha iyi davranır."

Emma onu duydu ve inledi, sonra duşu açıp spreyin altına girdi, gözlerindeki uykuyu yıkadığı gibi geçmişindeki şeytanları da kolayca yıkayabilmeyi diledi.

Birdie Knox, Blessings'te Main'in hemen dışındaki Truesdale's Feed and Seed'de muhasebeci olarak çalışıyordu. Liseyi bitirir bitirmez orada çalışmaya başlamıştı ve bu kadar küçük bir yerde iş olmadığı düşünülürse, sayılarla arası bu kadar iyi olduğu için kendini şanslı sayıyordu.

Yeni Yıl Günü olduğu için yem dükkânı kapalıydı ama yarın maaş günüydü ve son iki gün annesiyle birlikte olmak için izin aldığı için işlerini aksatmıştı. Sadece dört saatlik uykuyla soğuk ve sessiz bir apartman dairesine çıkmış, tost ve jöle yemiş, sonra da kahvesini almıştı

mağazaya giderken onunla birlikte.

Gece lambaları dışında bina karanlıktı ve o da koridordan ofisine doğru ilerlerken bu şekilde bıraktı. İçeri girdikten sonra tepe ışıklarını yaktı, termostatu açtı ve çalışmaya başladı.

İlk başta odaklanması zordu, çünkü sürekli annesini düşünüyordu. Artık tavsiye almak için arayabileceği kimse, ağlayabileceği bir omuz yoktu.

Annesinin durumu kötüye gidiyordu ve hepsi kendi hayatlarına o kadar dalmışlardı ki, annesi kilo vermeye başlayana ve mutfak tezgahındaki ilaç şişeleri ikiden yediye, sonra da daha fazlasına çıkana kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmemişlerdi. Sonra onlara öleceğini ve kendisini rahat bırakmalarını söylemişti. Düşene kadar evinde kalmak istemişti.

Kendini bile besleyemeyecek kadar güçsüz olduğu günler olduğunda hepsi inkâr ediyor ve kararları onun vermesine izin veriyorlardı. Ev bırakıldı. Çamaşırlar yığıldı. Tozu görmezden geldiler ve durum kendiliğinden çözülecekmiş gibi davrandılar.

Aptaldılar... ve bencildiler ve Birdie kendini korkunç hissediyordu.

Annelerinin varlığını hafife almışlardı. Onu hafife almışlardı. Ve bu yüzden annesi Hunt'ı çağırmıştı. Annelerini ve kardeşlerini hayal kırıklığına uğratmış olmaları Birdie'yi üzüyordu ve bunun neden olduğunu hâlâ tam olarak anlamamıştı.

Sonra saate baktı ve işe koyuldu. Emma cenaze evine gitmeye hazır olduğunda onu arayacaktı ama o zamana kadar Birdie'nin yapması gereken işler vardı.

Telefonu çaldığında Junior Knox hâlâ uyuyordu. Aniden uyandı, hastaneden anneleri için aradıklarını düşündü ama sonra onun çoktan gitmiş olduğunu hatırladı. Yuvarlandı ve telefonu eline aldı.

"Alo?"

"Junior, benim. Uyandırdım mı seni?"

"Merhaba, Emma. Evet, ama sorun değil. Ne var ne yok? Dün gece anneme gittin mi? Hunt orada mıydı?" "Gittim ama orada değildi. Motosikleti pansiyondaydı," dedi Emma.

"Oh, peki o zaman," dedi Junior. "Peki, ne yapmamız gerekiyor?"

"Emin değilim. Ama az önce annemin vasiyetinin okunmasıyla ilgili bir mesaj aldım. Bay Buttermann yarın sabah dokuzda ofisinde yapacaktı. Hepimizin orada olması gerekiyor."

"Evet, tamam. Sanırım bu Hunt anlamına da geliyor." "Sanırım."

"Ona söylememiz mi gerekiyor?" Junior sordu.

"Buttermann sadece üçünüze haber vermemi istedi ve ben de sadece bunu yapıyorum. Hunt benim sorumluluğumda değil."

Junior biraz fazla uzun süre sessiz kaldı. Emma onun ne düşündüğünü hemen anladı ve bu onu çılgına çevirdi.

"Bu kadar geç bir zamanda vicdan azabı çekmeye kalkma," dedi. "On beş yıl önce de vicdan azabı çekmiyordun, şimdi de çekmeyeceksin. Ray'e okumadan bahset. Ben Birdie'ye söylerim."

"Evet, evet, yapacağım. Sakin ol," diye mırıldandı Junior.

"Sakinleşmek mi? Gerçekten mi?" Emma tersledi, sonra da telefonu kulağına kapattı.

Artık canı sıkındı ve bu halde cenaze evine gitmek istemiyordu, bu yüzden mutfağa gitti, kahve makinesine bir kahve kapsülü yerleştirdi ve Başlat düğmesine bastı. Bu günle yüzleşmeden önce karnını doyurması gerekiyordu, bu yüzden ekmek kızartma makinesine birkaç donmuş waffle koydu.

Gordon bugün işten eve gelen diğer çocuklarla takılmak için Granny's Country Kitchen'a gitmişti. Futbol maçları başlamadan önce öldürecek zamanları vardı ve bir süreliğine ev Emma'ya kalmıştı. Eğer şanslıysa, Gordon arkadaşının evine gidecek ve maçları Noel için kendilerine aldıkları yeni 65 inç HDTV'de izleyecekti. Gordon öğrendiğinden beri tek konuştuğu şey buydu ve Emma onun da bir tane alana kadar mutlu olmayacağını biliyordu. Erkekler bebek gibiydi. Kadınların da farklı olmadığı aklına gelmemişti. Sadece farklı istekleri vardı.

Waffle'ları ortaya çıktı. Kahvesi bitmişti. Onları masaya götürdü ve yaklaşan cenazeyi düşünerek sessizce yedi. Hunt'ın hayatlarına geri dönmesini düşünüyordu. Hunt'ın nerede olduğunu bilmiyordu ama bu onu değiştirmişti. Sert, hatta acımasız görünüyordu. Tek bildiği bir şeyleri yeniden karıştırmak istemediğiydi, çünkü bu Hunt Knox kaçmazdı.

Birdie az önce maaş bordrosunu bitirmiş ve Gönder tuşuna basarak parayı çalışanların ilgili banka hesaplarına doğrudan yatırmıştı. Bir günlüğüne bile olsa kimsenin maddi sıkıntı çekmesine neden olmayacağını bilmek iyi hissettiriyordu. Ama artık rakamları düşünmüyordu. Yine annesini düşünüyordu.

Ray sonunda evden taşınıp onu ve annesini evde yalnız bıraktığında o bebektir ve hâlâ evde yaşıyordu ve yirmi bir yaşına kadar evde kaldı. Yirmi birinci yaş gününün sabahında, annesi onu özel doğum günü kahvaltısıyla uyandırmak için gelmişti - jöleli çörek.

Birdie gözlerini kapadı, hâlâ o sabahı ve annesinin onu uyandırırken çıkardığı tatlı sesi dün gibi hatırlıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun şekerim. Bu sabah bir yetişkin oldun ve bilmeni isterim ki, eğer kendi başına dışarı çıkmak istersen, burada benimle kalmanı beklemiyorum. Olduğun kadınla gurur duyuyorum ve kanatlarını açıp uçmanı istiyorum. Bu ev senin sonsuza dek kalacağın yuvan değil. Benim yuvam. Şimdi seni ne mutlu ediyorsa onu yap. Seni sonsuza dek sevecek bir adam bul, ama asla seni kontrol etmesine izin verme."

Birdie iç çekti. Annesinin şimdi ona ne söyleyeceğini neredeyse duyabiliyordu.

Yas tutmak sorun değil ama kendinizi benim mezarıma gömmeyin. O bana ait.

Birdie gözyaşlarını sildi. Tanrım, onu çok özleyecekti. Sonra bilgisayarını kapattı, ceketini ve

Çantasını alıp çıktı, giderken ofisinin ışıklarını da kapattı. O sadece

cep telefonu çaldığında arabasına biniyordu. Arayan

Emma'ydı. "Alo."

"Merhaba abla, neredesin?"

"Ofisten çıkıyordum. Maaş bordrosu yapmam gerekiyordu," dedi Birdie.

"Sanırım cenaze evine gitme vaktimiz geldi. Annemin kıyafetlerini almak için seninle dairende buluşuruz.

Oradan birlikte gidebiliriz."

"Tamam, şimdi oraya doğru yola çıkıyorum. Yakında görüşürüz," dedi Birdie.

Bölüm 3

Bu alışkanlık Birdie'nin eski evlerinin önünden geçen sokağa dönmesine neden oldu. Ama orada Hunt'ın motosikletini ve Mills Locks'tan gelen minibüsü görünce yavaşladı, sonra ani bir fren yaptı ve neler olduğunu görmek için eski kamyonetin arkasındaki yola yanaştı.

Cecil Mills ön kapıda dizlerinin üzerine çökmüş, kapı kolunu değiştiriyordu ki kadın merdivenlerden çıktı.

"Merhaba Cecil," dedi.

"Merhaba Birdie. Hunt içeride."

"Teşekkürler," dedi ve içeri girerken yanından geçip gitti, sonra oturma odasında durdu ve seslendi. "Alo?"

"Mutfakta," dedi Hunt.

Hastanedeki öfkeli yabancıyla yüzleşmekte tereddüt ediyordu. O gittiğinde ancak on yaşındaydı, bu yüzden onunla ilgili anıları belirsizdi. Kapı aralığında durakladı, adamın ne söyleyeceğinden emin değildi.

Hunt bu Birdie'yi küçük kız kardeşi olarak tanıyamazdı. Büyüyüp genç ve güzel bir kadın olmuştu ama yine de *onlardan* biriydi ve artık onlardan herhangi biriyle nerede durduğunu bilmiyordu.

"Neler oluyor?" Birdie söyledi.

Hunt, "Burayı satmak için tamir etmeye hazırlanıyorum,"

dedi. "Kilitleri de mi değiştiriyorsun?" diye sordu.

Hunt, "Annemin avukatının tavsiyesi

üzerine," dedi. Kadın gözlerini

kırpıstırdı.

"Neden?"

"Sanırım insanlar gelip kendilerine ait olmayan eşyaları alıp gidemesinler diye."

"Bizden mi bahsediyorsun?"

Omuz silkti.

"Ama bunlar annemin eşyalarıydı. Bizden başka kime ait olabilir ki?" Birdie sordu.

"Ve şimdi beş kişiye ait. Sadece bir kişiye değil. Hazır sorular soruyorken, hastalandıktan sonra buraya gelip temizlik yapan kimse olmadı mı? Peki mutfak zemininin ortasına ne oldu? Sarkıyor.

Hem de çok."

Birdie'nin yanakları öfkeyle kızardı. "Onu kontrol ettik. Ve neden eleştirme hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun? On beş yıl önce herkesi bırakıp gittin ve bir daha geri dönmedin. Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Hunt'ın gözleri kısıldı. "Hatırlamıyor musun? Hiçbirini mi?"

"Neyi hatırlıyorsun? Annem beni okula götürmek için ayrıldığında sen buradaydın ve o akşam eve geldiğimde gitmiştin ve herkes kötü bir şey olmuş gibi davranıyordu."

"Oh, kötü bir şey oldu. Bu evdeki biri üniversite paramı çaldı. Dört yıl boyunca çalışıp biriktirdiğim sekiz bin dolar, üniversiteye gideceğim sabah gitmişti. Bu evden biri aldı. Hepsi kimin yaptığını biliyordu, ama suçluyu örtbas ettiler ve babam bana olan olmuştu... bunu aşmamı ve başka bir şey bulmamı söyledi, ben de öyle yaptım. Annem de ne olduğunu bilmiyordu ama nereye gittiğimi biliyordu. Her zaman biliyordu. Bunu hiçbirinizle paylaşmamış olması çok anlamlı."

Birdie afallamıştı.

"Oh, Hunt. Aman Tanrım. Bilmiyordum. Nereye gittin?"

"Savaş. Şimdi, verdiğim sözü tutmak için yapmam gereken çok şey var. İşim bitene kadar burada kalacağım ve sonra annemin vasiyetinde belirtildiği gibi ev satışa çıkacak."

"Vasiyeti gördün mü?"

"Bana bir kopyasını, evin anahtarıyla birlikte gönderdi ve satmak için tamir ettirmemi istedi." Birdie'nin gözleri doldu. "Çok özür dilerim."

Hunt omuz silkti. "Sen almadın. Onlardan biri aldı. Yani özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Ve bilginiz olsun, buraya sıcak bir karşılama bekleyerek gelmedim. Ben başkasının günahının kötü bir hatırlatıcısıyım."

Sonra ona sırtını döndü ve mutfak zeminini ölçme işine geri döndü.

Birdie'nin kalbi onun için kelimelere dökemediği bir şekilde acıyordu. Ama bildiklerini anlattı.

"Zemin hakkında. Bir süre önce bir kasırga sırasında Blessings'i su bastı. Su hiç içeri girmedi Ama evin altındaydı. Bu yüzden sarkmış olabilir. Sanırım hiç fark etmedim." Hunt iç çekti. Sesi titriyordu. Lanet olsun.

"Sorun yok, evlat.

Düzelteceğim," dedi. Birdie topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Hunt kısa bir süre gözlerini kapadı, kendini ve duygularını toparladı ve sonra işine geri döndü. En azından şimdi hepsi onun evde olduğunu ve nedenini biliyordu.

Patronundan üzüntülerini bildiren bir mesaj aldı ve mesajı yanıtladıktan sonra avukat Buttermann'dan da bir mesaj geldiğini fark etti. Vasiyetin okunması yarın sabah dokuzda olacaktı. İlginç olacak.

Birdie evine kadar yol boyunca ağladı, sonra içeri girip götürmeleri gereken eşyaları topladı.

Cenaze evine. Emma kapıyı çalıp içeri girdiğinde hâlâ gözyaşları içindeydi. "Benim!" dedi ve çantasını kanepenin üzerine fırlattı.

Birdie yatak odasından çıktı, gözleri kıpkırmızıydı ve ters ters bakıyordu. "Aman Tanrım, tatlım! Neyin var?"

"Hunt annemin evindeydi, Cecil Mills de oradaydı. Evin kilitlerini değiştiriyor. Hunt satılığa çıkarılmadan önce evi onarmak için orada kalacak."

Emma kaşlarını çatı. "Neden kilitleri değiştirmeye ve bizi kendi annemizin evinden uzak tutmaya hakkı olduğunu düşünüyor?"

Birdie öfkeyle ona döndü. "Belki de annem onu çağırdığı içindir? Belki de annem ona vasiyetinin bir kopyasını gönderip bunu yapmasını istediği içindir? Belki de kendilerine ait olmayan şeyleri çalmamaları konusunda kimseye güvenmediği içindir? Belki de ailemizden biri zaten onun üniversite parasını çaldığı ve bizim ahlaklı ya da vicdanlı olduğumuza inanmak için hiçbir nedeni olmadığı içindir?"

Emma dondu kaldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Kasıtlı olarak değil... Ona bu konuda meydan okudum ve o da zaten bildiğimi düşünerek bana zaten gerçekleşmiş olanları hatırlattı."

"Tanrım," diye mırıldandı Emma.

Birdie yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Kim yaptı bunu? Ve kutsal olan her şey aşkına, neden geri kalanınız bir hırsız koruyor? Şu anda o kadar şaşırmış ve onun için o kadar incinmiş durumdayım ki size bakmak bile istemiyorum. Annemin kıyafetleri kanepenin üzerindeki çantada. Onları al ve git."

Emma çuvalı aldı. "Bil diye söylüyorum, yarın sabah Peanut Buttermann'ın ofisinde vasiyetin okunması var. Sabah dokuzda hepimizin orada olması gerekiyor," diye mırıldandı ve kapıdan çıkmaya başladı.

Birdie onu takip etti, sonra da kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Emma irkildi ve Birdie'nin kilidi çevirdiğini duyunca boğazındaki yumruyu yuttu. Bu daha iyiye gitmeyecekti. Annesi artık Hunt'la aralarındaki duvar olmak için burada değildi. Artık iyi davranmak zorunda değildi.

Arabasına geri döndü ve onlara kıyafetlerini vermek için cenaze evine doğru yola çıktı. Yine de cenazeyi aile bütünlüğüne benzer bir şekilde atlatmak zorundaydılar - ya da değil.

Ava saat 15:00'ten hemen sonra uyandı, bugünün neden farklı hissettirdiğini hatırlamaya çalışıyordu ve sonra hatırladı.

Hunt Knox eve geldi ve Marjorie öldü.

Sırt üstü yuvarlandı, yorganının altına girdi ve önümüzdeki iki günü düşünmeye başladı. Sık sık

iki gün üst üste izin almazdı ve kendine biraz zaman ayırmayı dört gözle bekliyordu. Hunt'ın eski evinde kalıp kalmayacağını merak etti ve eğer kalıyorsa ona cevizli turta pişirmeye karar verdi. Bu süre zarfında ailesine basit bir nezaket jesti olacaktı ve o da

eskiden onun favorisi olduğunu hatırladı.

Ayrıca yıkaması gereken çamaşırlar, alışveriş yapması gereken yiyecekler ve ödemesi gereken faturalar vardı, bu yüzden kalktı ve duşa girdi. Giyinir giyinmez yatağını sıyırdı, nevresimleri çamaşır makinesine attı ve güne alışveriş listesi yaparak başladı.

Daha sonra kendine bir sandviç ve bir bardak tatlı çay yaptı ve yemek yerken yerel gazeteyi okudu, mutfağın dışındaki küçük oyukta çalkalanan çamaşır makinesinin sadece belli belirsiz farkındaydı. İşini bitirir bitirmez ceketini ve çantasını aldı, listeyi cebine doldurdu ve kapıya yöneldi. Marjorie'nin evine uğramaktan zarar gelmezdi. Hunt'ın motorcu kaskıyla içeri girdiğini görmüştü, o yüzden motosiklet kullandığını tahmin etti. Eğer eski evine park etmişse, orada kaldığını biliyordu.

Birkaç dakika sonra Şeftali Sokağı'na döndü ve siyah kamyonu gördü. Ama yaklaşıp kamyonla evin arasına park etmiş siyah ve gümüş renkli büyük bir Harley görünce adamın orada olduğunu anladı. Artık onu nerede bulacağını biliyordu ve durmadan yanından geçip market alışverişı yapmak için Crown'a doğru yola koyuldu. Acele ederse, akşam yemeğinden önce turtayı yapıp Hunt'a götürebilirdi.

Daha fazla Sharon Sala ister
misiniz? *Somebody to Love*
sipariş edin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.